DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

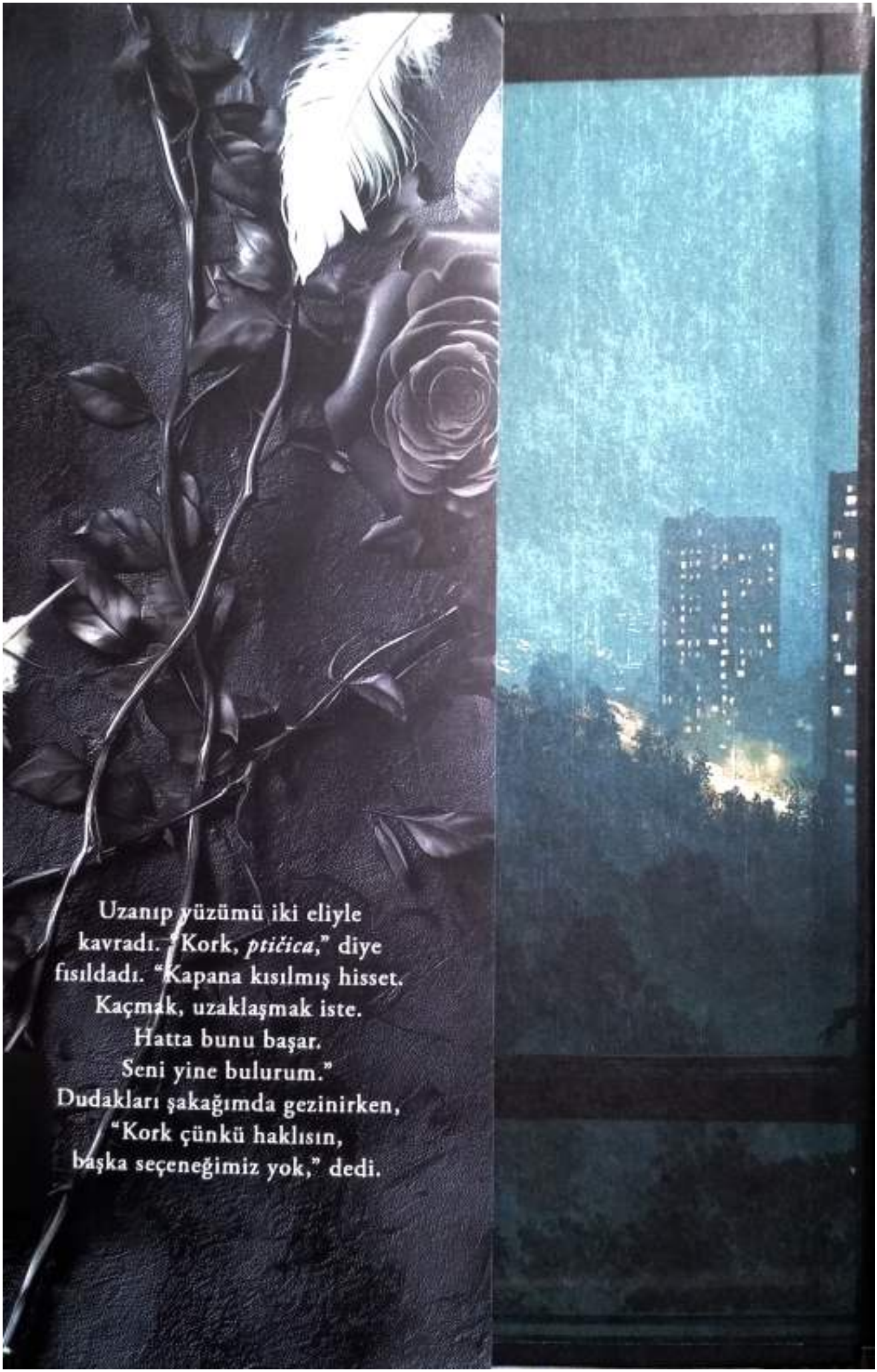
https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

KARANLIĞIN
KALBİ
ZEYNEP IŞIKLAR
PUKKA

Uzanıp yüzümü iki eliyle
kavradı. "Kork, *ptičica*," diye
fısıldadı. "Kapana kısılmış hisset.
Kaçmak, uzaklaşmak iste.
Hatta bunu başar.
Seni yine bulurum."
Dudakları şakağımda gezinirken,
"Kork çünkü haklısın,
başka seçeneğimiz yok," dedi.

KARANLIĞIN KALBİ

ZEYNEP IŞIKLAR

KARANLIĞIN KALBİ

Zeynep Işıklar

Genel Yayın Yönetmeni: Tuğba Atıcı Coşar
Yayına Hazırlayan: Buse Güler Tüzün
Editör: Damla Çağlı
Son Okuma: Derya Özkan
Kapak ve Sayfa Tasarımı: Merve Polat

1. Basım: Kasım 2025
ISBN: 978-625-93812-2-0
Sertifika No: 73186

Bu kitabın yayın hakları Pukka Basım Yayın TİC. LTD. ŞTİ'ne aittir. Yayıncının yazılı izni olmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

PUKKA YAYINLARI
Demirkapı Mah 1593 Sk. No: 20/A
Daşkıran Apt. Bağcılar/İstanbul
editor@pukkayayinlari.com

BASKI ve CİLT
Utopia Kağıt Ambalaj Matbaacılık Sanayi Ticared LTD. ŞTİ.
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Odin Topkapı Center
Blok No: 28 İç Kapı No:161
Zeytinburnu/İstanbul
Sertifa No: 80122

KARANLIĞIN KALBİ

ZEYNEP IŞIKLAR

Uyarı

Bu kitaptaki kişi ve kurumlar tamamen hayal ürünüdür. Gerçek kişi ve kurumlarla hiçbir ilgisi yoktur. Bu hususta yapılacak herhangi bir benzetme ancak tesadüf olarak nitelendirilir.

Yazdıklarımın gerçek olmadığını biliyorum ama bu kitapta bazı anlarda gerçek olmalarını dilediğimi itiraf etmek istiyorum.

Karşısına çıkan tüm adaletsizliklere rağmen devam eden, dişini sıkıp savaşan, dimdik duran güçlü ruhlara...

Bu kitap sizin için.

Umarım bu kitap her birinize ufak bir kaçış yaratır.

GİRİŞ

Hayatının gidişatını değiştiren bazı anlar vardır. Dönüm noktaları. Kimisi senin iradenle gerçekleşir, kimisi de iradenin dışında. Geriye dönüp baktığında bilirsin ki tam da o an yürüdüğün yolu değiştirmiş, inançlarını sarsmış, belki seni baştan yaratmıştır. Belki sahip olduğunu bile bilmediğin kanatlarınla yükseklerde uçmuşsundur, belki de derinliğini göremediğin karanlık bir çukura düşmüşsündür.

Hatırlıyor musun? Hangi andı o?

Sonunda ailenden kopup özgürlüğünü ilan ettiğin, üniversiteye kabul edildiğini yazan basit bir kâğıt parçası mıydı? İlk defa ayaklarının üzerinde durduğunu hissediyordun.

Senelerdir hayalini kurduğun ve canla başla mücadele ettiğin, terfi aldığın gün müydü? Parayı dert etmediğin bir noktaya ulaşmıştın. Toplumun gözünde daha değerliydin. Başarmıştın. Peki, değmiş miydi emeklerine? Hayatın gerçekten değişmiş miydi?

Evlendiğin gün. Hayatının dönüm noktası olabilecek kadar önemli bir günmüş gibi geliyor kulağa. Rüya gibi miydi? Belki bir peri masalıydı. Âşıktın ve bu aşkı sonsuzluğa ulaştıracak o adımı atmıştın. Hayatın bir daha asla eskisi gibi olmayacaktı. Bu dünyaya geldiğin halindeki gibi yalnız değildin. Eşini bulduğuna emindin. Ya da değildin?

Hamileliğin miydi yoksa? Bebeğini içinde hissettiğin o ilk an. Karnını mı tekmelemişti? Eşin de yanında mıydı? Bebeğini kucağına aldığın zamandı belki. Mucizevi bir duygu olduğunu söylediklerini duymuştum. Gerçekten öyle miydi? Hayatının baştan sona değiştiğini hissetmiş miydin? O andan itibaren, kendin için değil de bir başkası için nefes alıyordun. Öyle bir anne misin? Ya da baba?

Aldatıldın mı hiç? İhanet duygusunu her ne şekilde tadarsan tat, insanı değiştirdiğini söylüyorlar. Oluşturduğun o güvenli çember parçalandığı

zaman, bir daha asla güvenemediğini ya da güvenmekten korktuğunu anlatıyorlar. Doğru mu? Aldatıldın ve bir daha asla aynı kişi olamadın mı? Nasıl aldatıldın? Arkadaşın mıydı yoksa âşığın mı? Ailenden biri de olabilir sanırım, değil mi?

Sevdiğin birini kaybettin mi? Gerçekten sevdiğin. Sevmek istediğin ya da seçtiğin insana giydirdiğin kıyafete kapıldığın o sahte duygudan bahsetmiyorum. Öyle bir sevgi ki yokluğunun yarattığı boşluk sarsıcı. Nefesinin kesildiğini hissettiğin öyle bir an yaşadın mı? Öyle bir duygu ki biri iki eliyle boğazına sarılmış, son nefesini vermeni bekliyor. Ama hayır, o son asla gelmiyor. Öyle bir duygu ki paramparça oluyorsun. Zannediyorsun ki o an, sen de yok olacaksın. Acı adeta fiziksel. Bıçaklanıyorsun, kurşunlanıyorsun, boğazlanıyorsun, yanıyorsun. Ölecekmiş gibi hissediyorsun. Öyle zannediyorsun. Oysa ölüm sana ne hissettirir haberin yok. O acıya rağmen hâlâ yaşıyorsun. Buna yaşamak denilirse.

Söylesene, gerçekten kaybettin mi hiç? Ya da kaybetmeye yakın oldun mu? Vücudundaki tüm kemikler sızlıyormuş gibi hissettin mi? Kasların, kilometrelerin yorgunluğunu taşıyormuş gibi ağrıdı mı? Aldığın her nefes, hissedebildiğin her parçana ağır geldi mi? Hava nemle ve basınçla ağırlaşmış gibi... Ya da bir astım hastası gibi? Bir günde içilen onlarca sigara ve alkolden sonra almak istediğin o rahat nefes gibi; hani alamazsın, tıkanır ciğerlerin. Her gününü, haftalarını hatta aylarını bu hisle geçirmek zorunda kaldın mı?

Belki de dönüm noktan, hissettiğin kana susamışlıktı. Söyler misin hiç intikam almak istedin mi? Dürüst ol. Karşılık vermek istemedin mi hiç? Göze göz, dişe diş. Bedeli ne olursa olsun, o bedeli ödetmek istemedin mi? O karşılığı verememek yakmadı mı canını hiç? Kafanı yastığa koyduğun andan sabahın ilk ışıklarına kadar planlar yaparken adrenalinle dolmadı mı bedenin? Hissettiğin intikam arzusu muydu dönüm noktan, yoksa çaresizliğin mi?

Bir sabah uyandığında ve hissettiğin tüm o duyguların yoğunluğunun azaldığını fark ettiğinde ne yaptın peki? Dönüm noktasından uzaklaştığını ve artık hiçbir şeyin eski anlamını taşımadığını fark ettiğinde?

Söyle bana. Dönüm noktanı anlat ve o noktadan nasıl uzaklaştığını.

Ben mi?

Ben her şeyi hissediyorum.

Kayboldum.

Ve bir daha kendimi nasıl bulacağımı bilmiyorum.

1.BÖLÜM

Devin

"Çıkarın beni!"

Sesim bağırmaktan kısılmıştı ama umurumda değildi. Buradan bir an önce çıkmak zorundaydım. Eymen'in bana ihtiyacı vardı.

"Size beni çıkarın dedim!" Kapıyı yumruklamaktan elim ağrımaya başlayınca pes ederek geri çekildim. Vücudum hissettiğim panikle bir yandan üşüyor, bir yandan soğuk terler döküyordu. Büyük bir hata yapıyorlardı.

"Kimse yok mu?" diye seslendim tekrar ama gelen giden olmadı.

Beni Eymen'in yanından çekip aldıklarına inanamıyordum. Ambulansta, Eymen'in yanında olmam gerekirken bileklerime kelepçe takıp polis arabasının arkasına resmen tıkmışlardı. Bunu ne hakla yaparlardı?

Gözlerim şimdi serbest olan bileklerime, oradan da parmak uçlarıma indi. Tenime yapışan koyu kan izlerini görünce gözlerimi yumdum. O iyiydi. İyi olmak zorundaydı. Polis arabasının arkasındaki daracık koltukta çaresiz bir şekilde otururken ambulansın geldiğini görmüştüm. Ona yardım etmiş olmalılardı.

"Yeter artık!" diye bağırdım giderek çatlayan sesimle.

Boğazımdaki yumruyu yok etmek için masanın üzerine bıraktıkları şişe suya uzandım. Aldığım ilk yudumla öksürüp suyun bir kısmını etrafa püskürttüm.

Siktir! Suyu fırlatıp attım ve etrafa saçılmasını boş gözlerle izledim. Akmak için baskı uygulayan yaşlarım ağır ağır gözlerimden sızarken sandalyemden kalkıp masayı ittirdim.

"Hepiniz siktirin gidin! Beni burada tutmaya hakkınız yok!"

Avukat olan Eymen'di. Kuralları onun kadar iyi bilmiyordum ama hiçbir açıklama yapmadan beni burada tutamazlardı, değil mi?

"Çıkarın beni," dedim bu sefer güçsüzce.

Çığlıklar kafamın içinde yankılanıp duruyordu. Kulaklarımdaki uğultunun sebebi bu muydu?

Silah sesleri.

Bam! Bam! Bam!

Bir, iki, tam üç kere.

Biri onu öldürmeye çalışmıştı. Bundan emin olmak için de elinden geleni yapmıştı. Vücudum yeni bir titreme dalgasıyla sarsılmaya başladı. Gücüm tükenince sandalyeme çöküp yüzümü ellerime gömdüm. Zihnimde dönüp duran kendi çığlıklarımdı. Boğazım acıyor, başım ağrıyordu.

Eymen... Vücudunun sarsılışını, her bir darbeyle nasıl savrulduğunu hatırladığımda, "Lütfen!" dedim. "Lütfen, beni Eymen'e götürün." Kimse beni duymuyor muydu?

Ne kadar zaman geçtiğinden emin değildim. Sıktığımın bu küçük odasında, üzerinde oturduğum sandalyeden ve ayakları sallanan masadan başka bir bok yoktu. Bana beklememi söyleyip defolup gitmişlerdi. Bir telefon açmama bile izin vermemişlerdi. Buradan çıktığım gibi yaptıkları her şeyi ödetmenin bir yolunu bulacaktım. Eymen'in babası, babam... İçlerinden biri yapılacak doğru şeyi biliyor olmalıydı.

İttirdiğim masaya yaklaşıp başımı sert yüzeyine yasladım ve zihnimin beni kurtarması için dua ettim. Buradan çok uzakta, Eymen'le sevdiğimiz o sahil kasabasındaki otel odasına dönmeye çalıştım. Balayımıza. O anki neşeye ve huzura öyle çok ihtiyacım vardı ki o zamana ait duygularımın bugünü ele geçirmesi için elimden geleni yaptım. İşe yaramadı. Sanki mutlu anılarım, birer birer yok olup karanlığa karışıyordu.

Aklım yerinde değildi. İyi değildim. Bunu fark edebilecek kadar kendimdeydim ama bir noktada sızmış olmalıydım, kapı sesini duyduğumda kendime gelip sırtımdaki ağrıyla hızla doğruldum.

Susuzluktan ve çığlıklardan dolayı tamamen kurumuş sesimle, "Eymen'e götürün beni," dedim. "Hadi." Ayağa kalktım. "Onun yanında olmam lazım. Bana ihtiyacı vardır."

Adamlardan biri kapının önünde duruyor, iri göbeği ve uzun boyuyla çıkışı kapatıyordu. Diğeri masanın hemen karşısındaydı. Kısa, açık kahverengi saçları ve zayıf bedeniyle daha az korkutucu görünüyordu.

Zayıf olan, "Eviniz için arama emri çıktı," dedi. "Bu süre zarfında biraz daha burada tutulacaksınız."

"Evimizi neden arıyorsunuz?" diye sorduğumda bana boş boş baktılar. "Bakın, ne yapıyorsanız yapın ama beni Eymen'e götürün. Başıma da isterseniz birini dikin, umurumda değil fakat beni burada daha fazla tutamazsınız!"

Birbirlerine bir saniyeliğine baktıklarını gördüğümde iyice delirdim.

"Kafayı mı yediniz siz? Kocam nerede? Hangi hastaneye götürüldüğünden bile haberim yok. Ameliyata girmiş olmalı, çıktı mı bilmiyorum. Beni ona götürün!"

Masaya yakın duran polis, "Bakın..." derken eğilerek bir elini masaya dayadı.

Elimi masaya vurup, "Siz bana bakın!" diye bağırdım. "Kocama götürün beni. Bunu kaç defa söylemem gerekiyor? Saatlerdir buradayım. Bana en çok ihtiyacı olduğu anda burada tutuluyorum. Çıkarın beni."

"Devin Hanım..."

İşin içinden çıkamadığım her saniye aklımı kaybetmenin eşiğine bir adım daha yaklaşıyordum. "Babamı arayın ya da Eymen'in babasını. Eminim beni buradan dakikalar içerisinde çıkaracaktır. Yaptığınızın doğru olmadığını biliyordum. Beni Eymen'e götürün," dedim bir kez daha bağırarak. Gözlerimin karardığını hissedince masaya tutundum.

İriyarı olan öne çıkıp bu konuşmaya daha fazla dayanamıyormuş gibi sıkıntılı bir sesle, "Kocan öldü," dediğinde hâlâ dengemi sağlamaya çalışıyordum. "Hatırlamıyor musun?"

İrkildim. "Hayır," dedim. "Ölmedi."

Zayıf olan, "Devin," dedi yanıma gelirken, "Otur istersen."

"Hayır, ölmedi. Gördüm. Gözleri açıktı. Ambulans geldi."

"Öldüğünü biliyorsun."

"Hayır," dedim. *Hayır, hayır, hayır...*

"Devin, lütfen."

"Sus!" dedim ondan uzaklaşırken. "Susun."

Kulaklarımdaki uğultu geçmemişti. Başım dönüyordu. Onlardan uzaklaşırken sandalyeme takılıp tökezledim ama sırtım soğuk duvara değene kadar geri geri gitmeye devam ettim.

İçlerinden birinin *üzgünüm*, dediğini duydum.

Üzgün müydü?

Gülmek istedim. Benimle taşak geçiyor olmalılardı.

"Hayır, ölmüş olamaz. Gördüm," dedim ama beni dinlediklerini sanmıyordum.

Biri önümde hafifçe eğildi.

"Sizi de sorgulamamız gerekecek ama öncelik eviniz. Kocanızın ikili oynadığını biliyor muydunuz? Bilgi sızdırdığını?"

"Sus," dedim. "Kapa çeneni! Ona hakaret etmene izin vermeyeceğim."

Kafasını sıkıntıyla iki yana salladıktan sonra zayıf olanın yanına gidip duyamadığım bir şeyler söyledi.

Öldü.

Onca kan...

Bakışlarım ellerime döndü.

Pislikler. Ellerimi yıkamama bile izin vermemişlerdi. Görüşüm bulanıklaştı.

"Merak etmeyin. Onu kimin öldürdüğünü bulacağız."

Öldü. Eymen öldü. Kocam öldü.

Biri beni boğuyordu. İki eliyle birden boğazıma var gücüyle sarılmış nefesimi kesiyor, tıpkı onun gibi beni de öldürüyordu.

"Neden Eymen?" diye sordum. "Neden?"

Sadece, "Üzgünüm," dedi.

Üzgünüm mü? Ne için üzgündü?

"Devin," dedi iri olan. "Otur, lütfen."

Gözlerimi bir daha açtığımda bembeyaz duvarlı, leş kokulu bir hastane odasındaydım. Dört gün geçmişti ve ben Eymen'i görememiştim. Gömmüşlerdi.

Buraya gelene kadar kendime bunu yapabileceğimi söylemiştim ama artık o kadar emin değildim. Bilerek güneşin batmasını beklemiştim. Karanlıkta, anıların beni kovalayamayacağına inanmıştım sanırım. Yanılmıştım.

Geçtiğimiz üç yıl boyunca evim dediğim yerin karşısında, aklımı kaybedeceğimden korkarak dikiliyordum. Vücudum panikten titriyordu. Kasım ayının soğuğu, üzerimdeki ceketin içine ince ince sızıyordu ama buna rağmen soğuk terler döküyordum.

Henüz yüzümü apartmana çevirememiştim bile. Parkı saran mimoza ağaçlarının gölgesini izliyor, arabaların yarattığı ve alışkın olduğum o uğultunun beni sakinleştirmesini bekliyordum.

Bu manzarayı seyrederek mevsimler geçirmiştim. Baharla canlanmış, kışla beraber tıpkı devasa ağaçlar gibi ruhumun da dinlenmesine izin vermiştim. Kuşların şarkılarını dinlemiş, insanların telaşını izlemiştim. Şimdiyse içimde en ufak bir neşe kırıntısı dahi kalmamıştı. Acıyla nefes alıyordum.

Arkamı dönmeden önce gözlerimi yumdum. Kaldırıma bakmayacaktım. Apartmana doğru ilerlemeli, hızlıca içeri girip işlerimi halletmeliydim.

Bakımsızlıktan zaman içinde boyası parçalanan, çirkin sıvası açığa çıkmış eski binanın üçüncü katına hızla ilişti gözlerim.

Evim.

Balkonumu süsleyen çiçeklerin ne durumda olduğunu bu mesafeden görebilmem mümkün değildi. Karanlıktı ama yine de bir şekilde iyi durumda olmadıklarını biliyordum. Üç hafta geçmişti. Benim gibi onlar da günlerdir yalnızdı. Kaç kayıp vardı?

Huzursuzlandım.

Eve girmeliydim. Eşyalarımı alıp ardından son üç haftadır olduğu gibi annemlerin yanına dönmeliydim. Belki de bir otel bulurdum. Yalnız kalmaya ihtiyacım vardı.

Karşıya geçmeden önce yolu kontrol ettim. Hızlı adımlarla apartmanın girişine vardım. Kaldırıma bakmayacaktım. Kan hâlâ yerde miydi? Çoktan yıkamış olmamalılardı, değil mi? Burası işlek bir caddeydi. Bir sürü çocuk ve hayvan, gün içerisinde o kaldırımdan yürüyordu. Muhtemelen temizlemişlerdi. Keşke böyle kolayca benim zihnimi de temizleyebilselerdi. Eymen'in kaldırımdaki görüntüsü, hayatım boyunca gözümün önünden gitmeyecekti.

Çantamdan anahtarları çıkarırken titreyen ellerime aldırmamaya çalıştım. Yalnızca ellerim değil, tüm vücudum titriyordu. Neyse ki anahtarlığı yere düşürmeden kapıyı açmayı başarabildim ve açar açmaz çamaşır suyuyla temizlenmiş o eski, rutubetli apartmanın kokusu yüzüme vurdu. Demir kapı arkamdan yüksek bir sesle kapandığında ses binanın iç duvarlarında yankılandı. Titrememem artmıştı. Daracık antrede kalakaldım. Avuç içlerim terliyor, göğsüm daralıyordu.

Açık gri beton merdivenlere, sağımda kalan çoğu boş ve bozuk kapaklı posta kutularına bakarken Eymen'in diyafondan çıkan cızırtılı sesi, kısacık bir an için kulaklarıma doldu. *"Hayatım..."*

Boğazım yandı. Kusacaktım. Midem bulanıyordu.

Vazgeçmemek için acele adımlarla merdivenlere koşarken ses çıkarmamaya özen gösterdim. Üç kat. Yapabilirdim. Önünden geçtiğim kapılara dikkat etmemeye çalıştım. Tırabzana elimi sürmedim. Her şey çok tazeydi ve benim en ufak bir anının içine çekilmeye gücüm yetmezdi. Tüm tetikleyiciler bir aradaydı. Görüyor, duyuyor, kokluyor, hissediyordum.

Üçüncü kat. Yedi numara.

Kapımızın önüne geldiğimde paspasımızın yerinde olmadığını fark ettim. Çalmışlar mıydı? Eski, koyu kahve, çelik kapımızın üzerine asılmış hoş geldiniz yazısı yamuk duruyordu. Düzeltmek için uzandım ama sonra vazgeçtim. Balayımızı geçirdiğimiz sahildeki stantların birinden almıştık. Dokunmak istemiyordum.

İçeri gir. Eşyalarını al. Çık.

Daralıyordum.

Anahtarlıktan doğru anahtarı seçip kapı kilidine takana kadar kaç dakika geçmişti? Neyse ki o süre boyunca apartmana kimse girmedi. Birilerinin beni görmesini istemiyordum. Adım günlerce gazetelerde ve haberlerde yer almıştı. Bana onu sormalarına dayanamazdım. Verecek bir cevabım da yoktu.

Hadi, dedim kendime. *Bitir şu işi.*

Kapı iki defa kilitlenmişti. Polislerin kapıyı kilitleyeceğini düşünmezdim. Her zamanki gibi biraz sıkışmıştı. Kendime doğru çekip sonra ittim. İçeriye adım attığım anda evin havasızlığının yarattığı sevimsiz koku yüzüme vurdu. Nemli, tozlu ama yine de tanıdıktı.

Burnumun ucu sızlamaya başladığında yanağımın içini ısırdım. Toplanmak için on dakikaya ihtiyacım vardı. Nefesimi tutabilir miydim?

Tabii ki bu mümkün değildi.

Şimdi kendi yansımamı gördüğüm aynanın karşısında ikimizi kolaylıkla hayal edebiliyordum. Eymen'in atkımı boynuma dolayıp koca bir gülümsemeyle beni dinlediğini, onun kravatını düzelttiğimi, her seferinde anahtarlığını portmantoda duran ahşap kâseye fırlattığını ve çoğunlukla ıskaladığını, ayakkabılarını bağlarken dilini dudaklarında gezdirdiğini...

Çok fazla anı vardı. Senelerdir her yeni günü karşıladığım adamla, bu evin içerisinde sayısız anımız vardı. Birini yok saysam, diğeri sarılıyordu boynuma. Boğuyordu beni, acısı da tatlısı da.

Tam burada, kapının önünde bana sarıldığı anlardan biri canlandı gözümde. Takım elbisesinin dokusunun parmak uçlarımda bıraktığı o kaygan hissi anımsadım. Ellerim yumruk oldu. Anahtarlar avucuma batıyordu.

Titreyerek geriye bir adım attım. Bir adım daha.

Gözüm, aynadaki yansımadan duvardaki çerçeveye takıldı. Görüşüm bulanıklaşmaya başlamıştı. Gözlerimde biriken yaşları elimin tersiyle hızla sildim. Kim, devasa fotoğrafını herkesin ilk göreceği o noktaya asardı ki? Mutluluğumuzu başkalarına ya da kendimize kanıtlamaya ihtiyacımız mı vardı?

Vardı, dedim içimden bu sefer. *Onun için vardı.*

Eymen'i ve onun yanında mutlulukla gülümseyen kendimi görmeye tahammül edemedim. Yarı kapalı gözlerle üç, dört adım atıp parmak uçlarımda yükseldim. Çerçeveyi duvardan aldım ve ters çevirip yere bıraktım.

Evden çıkamadım. Dakikalar geçti. Hafifçe sallanan bedenimle olduğum yerde dikiliyordum.

Bir süre sonra kendimi odamıza doğru giden koridorda ilerlerken buldum. Kapı yarı aralıktı. İçeride nasıl bir karmaşanın yer aldığını bilmiyordum. Salonun dağınıklığını görmüştüm. Polislerin arama yaparken özenli davranmadıklarından emindim. Gözucuyla yatağımıza baktım. Üzerinde minik, beyaz çiçek desenleri olan mavi nevresimimizi görebiliyordum. Mavi onun, çiçekler de benim için.

Yapamadım. Daha fazla ilerleyemedim.

Eymen'e duyduğum aşkla hissettiğim nefret birbirine giriyordu. Gerçeklerle kandırılmışlığım iç içe geçmişti.

Ah Eymen...

Tüm vücudum hıçkırıklarla sarsıldı.

İstemiyordum. Bu evin içinden çıkacak hiçbir şeyi istemiyordum.

Bir kez daha düşünmeden, başka en ufak bir yere gözümün ucuyla bile bakmadan evden çıktım. Kapıyı kilitleyip koşar adımlarla merdivenlerden indim. Apartmanda başka bir kapının kapanma sesi yankılandı. Basamakları atlayarak daha hızlı koştum.

Binanın eski, ağır kapısını açmaya çalışırken anahtarlığı elimden düşürdüm.

Siktir!

Onu yerden apar topar alırken kapıyı zorlukla açabildim. Soluk soluğa kendimi dışarı attım. Tereddüt etmedim. Beklemedim. Kafamı çevirip de kaldırama ya da üçüncü katın terk edilmiş balkonuna bakmadım.

Apartmanın ve evin içime sinen kokusundan kurtulabilmek için derin, sık nefesler alarak oradan uzaklaştım.

Yürüdüm. Koştum. Yine de yeterince uzaklaşmayı başaramadım. Anılar da aynı hızla peşimden geliyordu. Sanki amansız bir kovalamaca başlamıştı. Geçtiğim her sokak, duyduğum her ses, aldığım her koku duygularımı harlıyordu. Ne yaparsam yapayım, bu acıdan kurtulamayacakmışım gibi hissediyordum. Kalbimin tam ortasına yer etmişti.

2. BÖLÜM

Karar

Birkaç ay önce

"Merhaba sevgili dinleyiciler! Günümüz Aşkları'nda bugünkü konumuz, pek çok kişinin aklında olan bir soru. *Uzak mesafeli ilişkiler yürür mü?*"

"Bok yürür," diye mırıldandım. Soruyu yönelten kızın adı, Laçin'di. Devin değil. Canımın sıkılmasına anlam veremeyerek radyonun sesini kıstım ama yine de kapatmadım.

"Uzakta olan sevgilinizle aranızdaki mesafe ne kadar zorlu olabilir, bunu konuşacağız. Sizce yürür mü? Bir dinleyicimiz hattımızda. Merhaba!"

"Merhaba!"

"Bizimle ismini paylaşmak istiyor musun?"

"Evet, tabii. Ben Dilek. Uzak mesafeli bir ilişki yaşıyorum. Yedi aydır ayrı şehirlerdeyiz ama bazen çok zor geliyor. Neredeyse her gün konuşuyoruz. Çoğu da görüntülü. Yine de gerçekten yan yana olamamak yıpratıcı oluyor. Sizce nasıl başa çıkabiliriz?"

"Daha şimdiden yıpratıcı geliyorsa başa falan çıkamazsınız," dedim ama Laçin elbette bu cevabı vermedi.

"Anlıyorum," dedi. "Gerçekten zorlayıcı olabilir. Bence uzak mesafeli ilişkilerin başarısı, iki kişinin birbirine duyduğu güvene ve ortak hedeflere dayanıyor. Sık sık konuşmak iyi ama bu iletişimin kalitesi daha da önemli. Yalnızca gününüzün nasıl geçtiğini değil, duygularınızı da konuşmalısınız. Aranızdaki mesafeye rağmen geleceğe aynı yönden baktığınızı birbirinize hissettirmek önemli. Aynı şehirde olma planınız var mı?"

Kadının karşılık olarak ne söylediğine dikkat etmedim. Acaba Devin de aynı cevabı verir miydi? Bu konuşmaların yazılı bir şekilde önlerinde durup

durmadığını hep merak etmiştim. Her nedense Devin'in yalnızca içinden gelen cevapları verdiğini düşünüyordum. Sesinin tonunda onun samimiyetini ele veren bir tını oluyordu.

"Ama en önemlisi, bu sürecin geçici olduğunu ve ilişkinizin buna değer olduğunu hatırlamak."

Evet evet. Tabii.

Kesinlikle Devin daha iyi bir radyocuydu.

Arabanın koltuğuna iyice yaslanıp çoktan soğumuş olan kahvemden bir yudum daha aldım. İki saattir burada oturmaktan kıçım ağrımıştı ama hedefim hâlâ okuldan çıkmamıştı.

Bu seferki *porno* bağımlısıydı. Sadece izlemiyor, kayda alıyor ve bu videoları yayınlıyordu. Siktiğimin sapıkları.

Videosunu çektiği kızları, hatta erkekleri özenle seçiyordu. Hepsi bir şekilde tanınmış ailelerin çocukları oluyordu. Onlara şantaj yapmak daha kolaydı. Yine de bunca zamandır yaptığı tüm bokların yanına nasıl kâr kalabileceğine inandığını anlamak mümkün değildi.

Çocuklardan biri durumu ailesine anlatmıştı. Adam emniyet müdürlüğünde çalışıyordu. Konumuna bakarak profesörü adalete teslim etmek isteyeceğini düşünebilirdiniz ama hayır, bize ulaşmıştı.

Bir adımız ya da insanların bize ulaşabileceği bir ofisimiz yoktu. Boyga vardı. Namı diğer Gölge. Tıpkı babam ve babamın babası gibi o da eskiden bir askerdi. Özel timde geçirdiği yıllardan ve gördüğü bin bir türlü pislikten sonra ellerini daha çok kana bulamaya karar vermişti. Öncesinde devlet için çalıştığını söyleyenler vardı fakat işin doğrusunu kimsenin bildiğini sanmıyordum. Tıpkı bizim gibi onun da gerçek kimliği veritabanlarında uzun süredir yer almıyordu.

Elimizin altında olan yazılımı tek başına geliştirmesi, neredeyse sınırsız istihbarat ağına sahip olması ve tabii ki bunca mühimmatı elde edebilmesi için içeriden, aşağıdan, tepeden, siktiğimin yeraltından tanıdıklarının bulunması şarttı. Gölge'yi mafya mı besliyordu? Devlet mi? Ordu mu? Siktiğimin Amerika'sı mı? En ufak bir fikrim yoktu. Umurumda da değildi.

Ordudan *ayrıldıktan* sonra tek istediğim, kafama sıktığım bir kurşunla siktir olup gitmekti. Gidememiştim. Boyga, reddetmeyeceğimden emin olduğu bir teklifle karşıma çıkmıştı.

"Dünyayı pisliklerden temizlememe yardım etmek ister misin?"

"Nasıl pisliklerden?" diye sormuştum.

Kötü adamları öldürüyordum. Bazılarını acılı yollardan bazılarını daha temiz şekillerde. Pedofilileri, tacizci ve tecavüzcüleri, kadın, hatta çocuk kaçakçılarını... *Ah*... Onlara acılı ölümler sunmaktan zevk alıyordum. Bir de dolandırıcılar vardı. İkili oynayanlar. İçeriden dışarıya bilgi sızdırıp ülkemizi ve içindeki masum insanları tehlikeye atanlar...

"Ben de uzak mesafeli bir ilişki yaşadım, başta her şey çok iyi gidiyordu. Ama zamanla kopmalar başladı. Mesafe, bir noktada sevgiyi öldürüyor gibi geldi. Ayrıldık."

Bravo.

Beni, Devin'in radyo programına ulaştıran adam da onlardan biriydi. Devin'in kocası. İçeriden dışarıya bilgi sızdırıyordu. Sadece bu da değil. Dışarıdan da içeriye bilgi sızdırıyordu. Salak herif hem mafyayla dans ediyor hem de polislerle oyun oynuyordu. Eğer elimden gelseydi, Devin için üzülürdüm. Kocasının ikili hayat yaşadığını bile bilmiyordu. Siktiğimin şerefsizi.

Ama şu anda işim, o it Eymen değildi. Onu sadece izliyordum. Şu anda işim profesördü ve onun canını zevkle alacaktım.

"Unutmayın," dedi Laçin. "Mesafe sadece fizikseldir. Ama kopukluk duygusal olabilir."

3. BÖLÜM

Devir

– günümüz

Günümüz Aşkları'nı dinlerken yatağımda oturmuş bulmaca çözüyordum. Teknik olarak yatak benim değildi. *Airbnb* uygulamasından bir ev tutmuştum. Otellerde sürünmekten ve o odalara deli dehşet paralar dökmekten daha mantıklı gelmişti.

Moda'daydı. İki odası ve sonradan yapılandırılmış açık mutfaklı bir salonu vardı. Şimdilik bir aylık ödeme yapmıştım ve çoktan dokuz günü geride kalmıştı. Buradaki sürem bitmeden bir karar vermem gerekiyordu. Nereye taşınacaktım? Annemlerin yanına dönmek istemiyordum. Onların her hareketimi takip eden gözlerinin altında huzur bulamazdım. Gerçi artık herhangi bir şekilde huzur bulabileceğimi düşünmüyordum.

Bulmaca sayfasını katlayıp arkasındakine geçtim. Sudoku. Basitti ama idare ederdi. Radyonun sesini açtım. Laçin'in coşkulu sesini dinlemeyi seviyordum. Orada olmayı tercih ederdim ama henüz o sandalyeye oturmaya hazır değildim.

Kimseyle konuşmak istemiyordum. Daha doğrusu kimseyle *aşk* hakkında konuşmak istemiyordum. Birkaç gün önce gözyaşlarım bir anda dinmişti. İlk başta yaşayamadığım şokun etkisi altına girip girmediğimi merak etmiştim ama şu anda kendime bakınca şoktaymışım gibi hissetmiyordum. Yasımın kabulleniş safhasında mıydım? Sanmıyordum. Eymen'in yaptıklarını unutamayacağım gibi ona yapılanı da unutamazdım.

Gözyaşlarımın artık akmadığını fark ettiğim o akşam, bundan sonrası için hayattan ne istediğimi düşünmeye çalışmıştım. Biliyordum, çok erkendi ama zihnimin dipsiz bir karanlığın içine çekildiğini hissediyordum. Sigaraya yeniden başlamıştım. Her gece, bir zamanlar arada babamla yaptığımız gibi iki kadeh viski içiyordum. Ve intikam istiyordum. *Sanırım.*

Eymen'i kimin öldürdüğünü bulmak istiyordum. Bulduğum zaman ne yapacaktım? Gücüm ne yapmaya yeterdi? Bilmiyordum.

Sıçayım böyle işin içine.

Bana ait olmayan bir evin içinde, ne bok yiyeceğime dair en ufak bir fikrim olmadan oturuyordum. Yirmi dört yaşındaydım ve kendimi kaybolmuş hissediyordum. Amaçsızdım.

"Evet, Günümüz Aşkları'na muhteşem bir aşk şarkısıyla veda ediyoruz. *Said I Loved You But I Lied.* Bizi dinleyenler bilir, Michael Bolton severiz."

Michael Bolton'ı ben seviyordum. Laçin adamdan kesinlikle hazzetmiyordu. Dudaklarım istemsizce kıvrıldı. Benim dinlediğimi bildiği için böyle konuşuyordu.

Üniversitenin ilk yılından beri arkadaştık. Dört senemizin neredeyse her gününü yan yana geçirmiş, okulun internet radyosu için iki sene beraber çalışmıştık. Popüler olmaktan çok uzak olan Radyo Mavi, babamın aracılığıyla bize ulaştığında saçları tamamen beyazlamış, hafif göbekli ama karizmatik adamın yaptığı tekliften etkilenmeden edememiştim.

"Eskiden olduğu gibi insanlara gerçekten dinlemekten keyif alacakları bir şey vermek istiyorum," demişti.

Laçin'le okul radyosunda öğrencilerin sorunlarını çözmeye çalıştığımız ufak bir yayın yürütüyorduk. Oturup neler yapabileceğimizi konuşurken Mustafa Bey *aşk,* demişti. *"Aşk ve seks her zaman satar. Eh, radyoda seksi satamayacağımıza göre geriye aşk kalıyor."*

Haklı olup olmadığından emin değildim çünkü iki seneyi aşmamıza rağmen aman aman bir yükseliş göstermemiştik. Büyük radyolarla aşık atmamız mümkün değildi. Diğer sorunumuz ise artık insanların radyo yerine *podcast* dinliyor olmasıydı. Kimse son teknolojiyle donatılmış arabasına binip radyo kanalları arasında gezinmiyordu.

Bu konuda neler yapabileceğimizi bilmiyordum ama şimdilik bizi dinleyen ufak kitlemiz bize yetiyordu. Hatta ilkbaharda bir konser düzenlemeye bile karar vermiştik. Yeni nesil şarkıcılardan oluşan küçük bir grupla üç gün sürecek bir etkinlik. Tabii buna daha aylar vardı.

İşimi seviyordum. Haftada üç gün aşk hakkında konuşulan, iki saatlik bir programa hazırlanmak bana büyük bir zevk veriyordu. Ama şimdi... aklım karman çormandı.

İntikam, diye hatırlattım kendime ama neyin intikamını alacaktım? Eymen'in kendini bile bile ipin ucuna götürmesinin mi? Yoksa beni aldatmış olmasının mı? Kimden intikam alacaktım? Eymen'den mi? Yoksa onu

elimden alan insanlardan mı? Elimden almasalardı ne olacaktı? Gerçekler daha ne kadar süre saklı kalacaktı?

Polis bana doğru düzgün bir şey anlatmamıştı. *İkili oynuyor*, demişlerdi. Kötü adamları kızdırmıştı. Kimdi bu kötü adamlar? Mafya mıydı? Zengin işadamları mı? Eymen'in bahsi geçen o kötü adamların avukatlığını yaptığını biliyordum ancak ona daha önce işini hiç sormamıştım. Genelde bu konuda çok ketum davranırdı. İşle özel hayatını asla birbirine karıştırmak istemediğini söylerdi. *Tehlikeli*, derdi.

"Senin hiçbir şekilde bulaşmanı istemiyorum, Devin. Sen kendi aşk meşk işlerine bak. Ben kendi ciddi meselelerime."

Sözlerinin ne kadar aşağılayıcı olduğunu görememiş miydim? Salak mıydım ben?

Şimdi her şey daha çok kanıma dokunuyordu. Onu sevmiştim. Onu hâlâ seviyordum. Hayır. "Onu sevmiyorsun," dedim yüksek sesle. Bunu kendime sık sık söylemem gerekiyordu. Onu sevmeye devam edemezdim. Sadece yasını tutacaktım o kadar. Karakoldaki o günden sonra onu sevdiğimi hâlâ nasıl söyleyebilirdim?

Sevgilisi vardı. Altı senelik! *Altı!* Bizim dört senedir beraber, üç senedir de evli olduğumuz düşünülürse bu çok daha fazlası demekti.

Bunu bize, hatta o kadına neden yaptığını ilk başta anlayamamıştım ama fark etmem çok uzun sürmemişti. Ben, Eymen ve ailesinin arzuladığı prestiji onlara soyadımla sağlayabiliyordum. Zengin ya da çok tanınmış kişiler değildik ama Sakman soyadına sahip saygıdeğer gazeteciler ve televizyoncular vardı. Babam da bunlardan biriydi. Tarık Sakman, emekli gazeteciydi. Hayatı siyasi haberleri kovalamakla geçmişti. Adını *Google'a* yazıp aratırsanız karşınıza yüzlerce sonuç dizilirdi.

Eymen'in benim için de aynı yolu arzuladığını biliyordum ancak kendi adıma bunu hiç istememiştim. Babamın ne kadar yıprandığını, uzun süre boyunca hem fiziken hem de zihnen ailesinden ne kadar uzaklaştığını görmüştüm. Radyo Mavi bana, Eymen ve ailesine yükseltici bir basamak sağlamıyordu.

Aşk meşk işleriymiş...

Onu kaybetmenin acısını sindiremeden, ondan nefret etmeye başlamanın bana neler yaşattığından kimsenin haberi yoktu. Sevgilisi olduğunu bile kimseye söyleyememiştim. Aileme ve arkadaşlarıma, nasıl Eymen'in senelerdir hepimizi keriz yerine koyduğunu söylerdim?

Beni aldatan ve bir sürü insanı dolandıran sevgili ölü kocamın vasiyeti okunmuştu. Yaşadığımız ve ödemesini birlikte yaptığımız evden başka bana kalan tek şey bankadaki parasının yarısıydı. Kesinlikle yüksek bir tutar değildi. Eymen'in çok daha fazlasını kazandığından emindim. Senelerdir birkaç günlük kısa tatillerden başka para harcamadığımız düşünüldüğünde, biriktirdiği para bu kadarla sınırlı olamazdı. Zaten avukat, annesiyle *ortak* olduğu yatırımları saydığında gerçekler yüzüme bir kez daha tokat gibi çarpmıştı. Evliliğimiz süresince yaptığı yatırımların hepsi biricik annesinin üzerineydi. Arabası bile babasının adına kayıtlıydı. Bu kadarını nasıl bilemezdim?

Bahar, mirasçılarından biri değildi.

Bahar.

Kadının ne iş yaptığını ya da soyadını bilmiyordum fakat karakoldan çıkarken bindiği araba en az on beş yıllık gibi görünüyordu. Varlıklı olmadığı ortadaydı. Eymen, bu yüzden mi evlenmek için onu seçmemişti? Ailesine beni daha uygun bulduğu belliydi ve bu gerçekten o kadar nefret ediyordum ki Eymen'i mezarında tokatlamak istiyordum.

Sevgilisi güzeldi. Her şeyiyle benim tam tersimdi. Sarışındı. Benden en az on santim uzundu. Yani bir yetmiş beşten aşağı olamazdı. Masmavi gözleri vardı. Zamanının çoğunu deniz kenarında geçiriyormuş gibi bronz tenliydi. Ben ne kadar sert görünüyorsam Bahar, bir o kadar narin görünüyordu. Bu da demek oluyordu ki Eymen'in ikimizi de sevmiş olmasına imkân yoktu. Kimi sevmediğini tahmin etmekse hiç zor değildi.

Ah Eymen...

"Bana bir tarih ver," dedi Mustafa Bey. Her zamankinden daha aksiydi çünkü aralık ayına girdiğimizden beri havalar belirgin şekilde soğumuştu ve biricik aşkı, yatı Mavi'de eskisi gibi zaman geçiremiyordu. Evet, radyonun adı da yatından geliyordu. Mustafa Bey, gerçek anlamda bir deniz tutkunuydu.

"Dönmek istiyorum, gerçekten." Ama aşk hakkında tavsiyeler veremezdim.

"O zaman dön. Laçin'i sevdiğimi biliyorsun ama programın gözdesi sensin."

"İnsanlarla canlı yayında iletişim kurabilecek kadar kendimi iyi hissetmiyorum. Onlara mutlu tavsiyeler veremem."

"O zaman onlara gerçeklerden bahset, Devin. Onlara acının, kederin ve yasın da diğer her duygu kadar gerçek olduğundan bahset."

"Eymen'in ölümünü, şovun bir parçası haline mi getireyim?"

"Saçmalama! Kanal D'de *prime time* kuşağına program çekmiyoruz. Herhangi bir şeyi şov haline getirmiyorsun. Canın ne istiyorsa onun hakkında konuş. Yeter ki konuş."

Telefonu suratıma kapamasını beklemiyordum ama kapatmıştı. Babamın eski arkadaşıydı. Yanlış hatırlamıyorsam elli sekiz yaşındaydı. Bu da Mustafa amcayı, babamdan beş yaş büyük yapardı. Bana kızı gibi davranmayı seviyordu. Aile kurmamıştı. Söylediğine göre aşktan yana şanslı değildi. Eh, bana sahip olmadığı çocuğu gibi davranınca aramızdaki iş ilişkisinde bazen böyle saplamalar yaşanabiliyordu.

Ayrıca popüler olmayan bir radyo kanalında, normalde aklın almayacağı bir maaşla çalışıyordum. Fikirlerim değer görüyordu ve ilerlediğim yolu tıkayan insanlarla uğraşmak zorunda kalmıyordum. Yine de benden istediğini nasıl yapacağımı bilmiyordum.

Telefonum bir kez daha çalınca arayanın Laçin olduğunu ekrana bakmadan tahmin ettim.

"Gel artık," diye isyan etti açar açmaz. "N'olur!"

"Üzgünüm. Seni yalnız bırakmak istemiyorum ama..."

"Ama deme bana. Deha da ben de aşırı sıkıldık. Sen olmadan stüdyoda ya da binada takılmak hiç eğlenceli değil."

"Ben de sizi özledim ama oraya gelip ne yapacağımı bilmiyorum."

"Umurumda değil," dedi bıkkın bir sesle. "Çok üzgünüm, tamam mı? Acı çektiğin için çok üzgünüm fakat sana ihtiyacımız var."

Olduğundan daha fazla içime kapanmamı engellemek için böyle konuştuğunu biliyordum. Bana gerçekten ihtiyacı olsa da önce benim iyiliğimi düşünürdü. Laçin'in vücudunda bir tane bile bencil kemik bulunmazdı.

"Bir sonraki pazartesi," diye söz verdim. O zamana kadar kendimi toplamak için çaba gösterebilirdim.

"Bir hafta."

"Evet."

"Ne konuşacağız?"

"İhanet," derken sıkıntılı bir nefes verdim.

İşe geri dönmeme daha birkaç gün vardı. Bu zamanı doğru şekilde değerlendirmek istediğim için çalışmalara başlamıştım. Eymen'in benim bilgisayarıma yüklediği yedek dosyayı açtım.

Komik. Polis, Eymen'in ve benim masaüstü bilgisayarlarımızı almıştı. E-kitap okuyucumu bile almışlardı. Evdeki tüm dosyaları ve notları da. Ama her nedense radyoya gelip işyerinde kullandığımız elektronik cihazlara bakma gereksinimi duymamışlardı. Dikkatlerinden nasıl kaçtığından emin değildim ya da ben çok fazla polisiye dizi izlediğim için izlenmesi gereken yolları abartıyordum.

Sonuçta en sık kullandığım dizüstü bilgisayarım stüdyodaydı ve ben hastaneden çıktıktan iki gün sonra Laçin onu annemlerin evine getirmişti. Çalışmanın bana iyi geleceğini düşündüğünü söylerken içindeki yedeklenmiş dosyaları kastetmediğinden emindim. Yine de bir yerden başlamam gerekiyordu. Polisler ne benim ne de Eymen'in bilgisayarını geri vermişti. İçlerinde işe yarar bir şey bulup bulmadıklarını bilmiyordum. Eymen'in neden öldürüldüğünü bilmiyordum. Polisler biliyor muydu? Sonuca ulaşsalar, bana söylerler miydi? Umudum yoktu.

İki ana dosya vardı. Kırmızı ve mavi olarak adlandırılmışlardı. Eymen'in bu kadar klişe ve tahmin edilebilir olmasını beklemezdim ancak onu gözümde büyüttüğüm çok açıktı. Kırmızı dosyanın içerisinde isimler vardı. Birkaç tanesini tanıyınca bunların müvekkillerinin isimleri olduğunu fark ettim. Bünyamin Berberoğlu, Kadir Ali Doğulu, Varol Sandıkçı. İyi adamlar değillerdi. İkisi uyuşturucudan hüküm giymişti. Varol Sandıkçı ise kasten adam yaralamadan.

Eymen, mezun olmasının hemen ardından kolayca iş bulmuştu. Ailesi daha staj döneminde sırtının yere gelmeyeceğinden emin olmuştu. Herkesin adını duyduğu büyük bir firma olan Akana Grup'ta çalışmaya başlamıştı. Akana'nın temsil ettiği herkes elbette suçlu değildi ama bu özelliğiyle nam saldığı da gerçekti. Ve iş bitiricilerinden biri de Eymen Gündoğdu'ydu.

Devin *Gündoğdu.* Soyadını başlarda severdim. Sonra bir isim parçasına ne kadar bağımlı olduklarını fark edince soğumaya başlamıştım. Neden kendi soyadımı da kullanmaya devam etmemiştim?

Neyse.

Kırmızı dosya kabarıktı. İsimlerin her birine ait tutanaklar, mahkeme sonuçları, raporlar ve ifadeler yer alıyordu. Bazılarında da videolar vardı.

Aydemir Budak. Videoyu açtığımda ekranı karanlık bir oda kapladı. Kamera yeri çekiyordu. Başta birinin ayakkabısının ucu göründü ama peşinden o da ekrandan çıktı. Arkada dönen konuşmaları anlamak için sesini açtım.

Üç farklı kişinin sesi duyuluyordu. Tahmin edilebileceği üzere bir sevkiyattan bahsediyorlardı. Bu video Eymen'in eline nasıl geçmişti?

"Hayvan pazarına gelecekler," dedi biri. *"Sancaktepe'deki."*

"Saat?"

"Sabaha karşı üç gibi. Yarın netleşir. Çocuktan haber bekliyoruz."

"Sen de orada olacaksın," dedi saati soran adam.

İstediği kadar kısık sesle konuşsun, "*Tamam,*" diyen sesi tanımak zor olmadı. Hasta olduğu, sesinin neredeyse hiç çıkmadığı günler ve geceler boyunca ona ben bakmıştım. Göğsüm daraldı. Bu, Eymen'di. Orada ne işi vardı?

Kayıt bitmeden önce telefon hareket etti. Bir anlığına birinin yüzünü çekti. Belli belirsiz görünen adam, Aydemir Budak'tan başkası değildi. Kendi müvekkiline ait kanıt mı biriktiriyordu?

Hassiktir.

Diğer videoların da içeriği benzerdi. Ne yaptıklarına dair ufak konuşmalar, mekânın ya da konuşan kişilerin görüntüleri. Kanıt. Kanıt. Daha fazla kanıt. Bu videoları polise verse hepsi tutuklanırdı ama Eymen, bu insanların dışarıda kaldığından emin olmuştu. Sonuçta işi buydu, değil mi? Bundan ne kadar nefret ettiğimin bir önemi yoktu. Yine de bir şeyler doğru gelmiyordu. Kanıtları saklaması değil yok etmesi gerekmiyor muydu?

Bu bilgilerin Eymen'in bilgisayarında da olup olmadığını merak ettim. Polise vermeli miydim?

Kırmızı dosyayı bitirmem saatler aldı. Açlıktan karnım ağrıyordu. İçtiğim iki sigara midemi bulandırmaya başlamıştı. Bu halde herhangi bir konuda karar almam mümkün değildi.

Kanepeden kalkıp mutfağa yürüdüm. Buzdolabını açınca beni karşılayan tek şeyin tost ekmeği ve kaşar peyniri olmasına şaşırmamıştım. Bir de yarısı boş *Jack Daniel's** şişesi. Çekmecelerden birinde de hazır çorbalardan vardı. Beslenmek kesinlikle önceliğim değildi. Mecburiyetten yiyordum. İnsanın yas tutarken ve ihanetten canı yanarken pek iştahı kalmıyordu.

* Jack Daniel's Tennessee viskisi markasıdır.

Dolabı kapatıp telefonumu elime aldım ve *Yemek Sepeti*'ni açtım. Anlaşılan bugün de dışarıdan yiyecektim.

Hangi ara uyumuştum? Gözlerimi açtığımda pencereden odaya doğru sızan güneş yükselmişti. Komodine uzanıp şarjda duran telefonumu aldım. Çoktan on bir olmuştu bile.

Doğrulup oturunca aşırı derecede çişimin geldiğini fark edip ayağa fırladım. Dizüstü bilgisayarım hâlâ ayakucumda açık duruyordu, ekran kararmıştı. Dün istediğim pizzanın kutusu yerdeydi. Kolayla karıştırdığım viski bardağının ikinci kadehini de bitirememiştim, yarısı dolu bir şekilde komodinin üstündeydi. Sıcakladığım için çıkardığım büyük düğmeli, kalın kırmızı hırkam yataktan sarkıyordu.

Odam, kendime acıma partisi vermişim gibi duruyordu ki bu pek de yalan sayılmazdı. Mavi dosyaya bakmaya başladıktan sonra hissettiğim korku ve rahatsızlıktan dolayı ne yapacağımı şaşırmıştım.

Kendime gelmek için yüzümü yıkayıp dişlerimi fırçaladım. Gözaltlarım morarmış, gözlerim şişmişti. Saçlarım yağlıydı ve kaşlarım ilgisizlikten çirkin bir karmaşaya dönüşmüştü. Havluyla yüzümü kurularken tırnaklarımın da çok iyi durumda olmadığını görünce sıkıntıyla iç çektim.

Hâlâ yas tutuyorsun, diye hatırlattım kendime. Öz bakım, önceliklerim arasında bulunmuyordu. Beni aldatan birinin yasını tutuyordum ama Eymen'le geçirdiğim seneleri de öylece çöpe atamazdım.

Banyodan çıkıp evin tüm odalarındaki camları açıp temiz havayı içeriye aldım. Mutfağa dönüp filtre kahve demledim ve bir sigara yakıp kafamı toplamaya çalıştım.

Mavi dosya, kırmızıdan daha beterdi. İçlerinde bazı polisler hakkında oldukça kötü ve tehlikeli bilgiler vardı. Eymen için ikili oynuyor dediklerinde bunu mu kastetmişlerdi? Emin olamıyordum çünkü bu bilgilerden haberdar olsalar, Eymen'i rahat bırakmazlardı.

Polislerden düzenlenecek birkaç uyuşturucu operasyonuna ait bilgi aldığı barizdi, baskınlar asla yapılamamıştı. Bilgiyi veren kişi narkotikte çalışan bir polisti, Saygın Şimşek. Daha ilginç olan haberse Saygın'ın erkek kardeşi Suat'ın, Bünyamin Berberoğlu adına çalışmasıydı. Saygın tehdit altındaydı ve kardeşini korumak için polisleri satmıştı. *Sanırım*? Eymen aracı mı olmuştu? Yoksa Eymen, polisi yakalamış mıydı?

Bir de İsmet Dağdeviren vardı. Organize Suçlar'da çalışıyordu. İsmet'in oldukça gösterişli, esmer bir kadınla çekilmiş onlarca fotoğrafı yer alıyordu. Eymen, kadının kim olduğunu ve İsmet'le ilişkilerinin detaylarını ayrıntılı bir şekilde yazmıştı. Birçok suçta parmağı olduğu bilinen Şakir Topaz'ın kızı Sibel Topaz'la, o henüz on yedisindeyken başlayan bir ilişkisi vardı. Fotoğraflar geçtiğimiz üç yıldır birlikte olduklarının alenen kanıtıydı.

Daha az değerli olan bilgilerin yer aldığı başka isimler de vardı ama gözüme özellikle bu ikisi fazlasıyla tehlikeli görünmüştü. Eymen'in kendini düşürdüğü kuyunun derinliğini düşündükçe kanım donuyordu. Boynuna bir hedef tahtası asıp gezse daha az dikkat çekerdi.

Şimdi ne yapacaktım?

Polise gitmek yapılacak en akıllıca seçim gibi gelse de hangi polisin duruma dürüstçe el koyacağını nereden bilebilirdim? Ya kendimi bile bile tehlikeye atmış olursam? Hatta ailemi ve sevdiklerimi?

Elimde kanlı canlı bir bomba tutuyordum.

Her şeyi silip atabilirdim. Dünyadan haberim yokmuş gibi davranabilirdim. Peki bu düşünce beni neden huzursuz ediyordu? Kendimi adalet savaşçısı olarak gördüğüm söylenemezdi. Yine de bu insanların, suçları için bedel ödemeleri gerektiğini düşünüyordum.

Babamla konuşabilirdim. Yardım ederdi. Bana güvenilir bir polisin ismini verebilirdi. Ama bu sefer onun üzerine bir hedef tahtası asmış olmaz mıydım?

Sıkıntıyla iç çekerken eve dönmeye karar verdim. Polisler evi arasalar da gözden kaçan bir şeyler olabilirdi. Belki küçük bir not, belki kimsenin dikkatini çekmeyecek bir fotoğraf, bir eşya... Bilmiyordum ama bu konuyu kapatmadan önce tüm ihtimalleri değerlendirmek zorundaydım.

Sigaramı söndürüp insan içine çıkabilmek için banyoya yöneldim.

Yapabilirsin, diye telkinde bulundum kendime.

Evine dönebilirsin.

4. BÖLÜM

Devin

Neredeyse bir ay önce tam bu noktada durmuş ve evimi izlemiştim. İçeriye girmek korkutucuydu. Duygularım tazeydi. Eymen'in kendisini ve bizi nasıl tehlikeye attığını kısmen öğrenmiş olsam da henüz Bahar'dan haberim yoktu. İhanete uğradığımı hissediyordum ama kaybımın acısı daha ağır basıyordu.

Ufacık bir bilgi kırıntısı insanın hayatını nasıl bu denli altüst edebiliyordu?

Şimdi, oldukça korunaklı bir balonun içinde yaşadığımı fark ediyordum. Senelerce tanıdığım ve aynı yatağı paylaştığım adamın, aslında gerçek olmadığını görüyordum. Bir hayali sevmiştim. Geriye ise o hayalin yarattığı kalıntılar kalmıştı.

Yine de kaldırıma uzun uzun bakmaya cesaret edemedim. Çığlıklarımın sesi ve ellerimde izler oluşturan kanının görüntüsü, zihnimden kolayca yok olup gidecek gibi değildi.

Apartman sessizdi. Kimse görmeden eve çıktım ve bu sefer kapıdan içeri adım attığımda duraksamadım. Ayakkabılarımı çıkarmakla uğraşmadan önce salona girdim. Kitaplık dağılmıştı. Geçen sefer aklım, polislerin yarattığı karmaşayı inceleyecek kadar yerinde değildi. Etrafa hızlıca göz atıp çalışma odamıza gittim. Bilgisayar kasasının söküldüğü alanda kablolar dağınık şekilde duruyordu. Dosyaların ya da defterlerin biri bile yerinde değildi. Onları herhangi bir zaman diliminde geri alabilecek miydim, bilmiyordum. Duvara dayalı duran dolabın on iki çekmecesinin hepsi açılmış, içleri boşaltılmıştı. Kırtasiye malzemeleri haricinde geride hiçbir şey bırakmamışlardı.

Sonraki durağım odamızdı. Tıpkı geçen seferki gibi kapının önünde durdum. Bugün hissettiğim şey özlem değildi, acı çekmiyordum. Bu oda, bana sadece nasıl kolayca aldatıldığımı hatırlatıyordu. Benimle seviştiği kaç gecenin sabahında o kadının kollarında olduğunu düşünmeden duramıyordum. Kaç gece beni yatağımızda yalnız bırakıp çalışmak zorunda olduğunu söylediğinde o kadına gittiğini de.

İçimde köpüren öfkeyle odaya girdim. Tabii ki burayı da kontrol etmişlerdi. Gardırobun içindeki ayakkabı kutularının hepsini dışarı çıkartmışlardı. Bez keselerini, takı kutularını... Kimisini yerine koymuşlar, kimisini olduğu gibi bırakmışlardı. Ne aradığımı bile bilmeden Eymen'in kıyafetlerini talan ettim. Ceketlerinin ve pantolonlarının ceplerine baktım. Saatleriyle kol düğmelerini tuttuğu çekmeceyi karıştırdım.

Sonra kendi kıyafetlerimin aralarına baktım. Yatağın altına, şifoniyere, komodinin çekmecelerine... Yatağın altı da boştu. Kapının arkasına asılı olan kıyafetlere geçtiğim zaman, Eymen'in ceketinin içcebinde tek bir kâğıt parçası buldum. Mektuptu.

Eğer başarabilseydim kahkaha atardım. Polisler mektubu yanlarına alma gereksinimi bile duymamışlardı, belki de görmemişlerdi. Bunu bilemezdim.

Bir sonraki aşamaya geçmek için hazırım, sevgilim.
Ne olursa olsun seni seviyorum ve evet, bir çocuğumuz olmasını
senin kadar ben de çok isterim.

Çocuk mu? Bir sonraki aşama mı?

Senin kadar ben de çok isterim.

Eymen de istiyordu, öyle mi? Sinirle dişlerimi sıktım. Eğer Eymen'in avukatıyla görüşüp bundan sonraki yasal süreçle ilgili bir yığın evrak imzalamamış olsam, evliliğimizin de bir düzmeceden ibaret olduğuna inanabilirdim.

Kâğıdı elimde buruştururken evin içinden gelen bir ses duydum. Aklıma gelen ilk şeyi yapıp panikle kapının arkasına saklandım.

Evet, Devin. Eminim seni kimse burada bulamaz!

Başka bir ses duyup duymayacağımı anlamak için nefesimi tutarak bekledim. Ardı ardına birkaç ses daha geldi, her biri öncekinden daha yüksekti.

Birinin boğuk sesle inlediğini duyunca ben de benzer bir ses çıkarmamak için sol elimle ağzımı kapattım.

O boğuk inlemeyi daha güçlü bir ses takip etti.

Bam!

Ne devrilmişti? Bir şey mi kırılmıştı?

Siktir.

Ne yapmam gerekiyordu?

Kendimi az da olsa korumamı sağlayacak ne bulabilirim diye etrafıma bakarken bulunduğum yerden en az on adım uzakta olan baş ucu lambasını gördüm. Kimseye görünmeden komodine kadar yürüyüp lambayı alabilir miydim?

Başka bir inleme sesi daha duyduğumda iyice gerildim. Vücudum panikle titremeye başlamıştı. Evimde kimler vardı? Kendi aralarında kavga mı ediyorlardı? Buraya neden gelmişlerdi? Beni takip mi ediyorlardı?

Sorulardan beynim yandı. Korkuyla kafamı azıcık uzatıp koridoru görmeye çalıştım. Koridorun en sonunda, salondan antreye doğru taşan bir çift ayak görünce hızla geri çekildim.

Siktir! Siktir! Siktir!

Lambaya ulaşamazdım. Ulaşsam da muhtemelen odanın ortasında savunmasız kalırdım. Beni görebilirlerdi. Ayakkabılarımı ya da montumu çıkarmamıştım. Çantam boynumda asılıydı. Burada olduğumu bilmiyor olabilirlerdi. Buna güvenmek ve sabırla beklemek en mantıklı seçenek gibi görünüyordu.

Bu sefer bir şeyin kırıldığından emin olacağım kadar yüksek bir ses duyuldu. Kalbim göğsümde şiddetle atarken benim de sonumun gelip gelmediğini düşünmeye başladım. Terler ensemden sırtıma doğru akarken nefes alış verişlerim hızlandı. Elimi ağzımdan çekip soluklarımı düzenlemeye çabaladım.

Allah senin belanı versin, Eymen.

Eğer tüm bunlar onun yüzünden başıma geliyorsa ve beni, burada öldürecek olurlarsa yemin ediyorum onu öbür tarafta bulacak, ağzına sıçacaktım.

Ne kadar zaman geçtiğinden emin değildim. Birkaç saniye ya da dakika olabilirdi. Sessizce almaya çalıştığım derin nefesleri sayarak kendimi sakinleştirmeye çalışırken dikkatim dağılmıştı. Aptaldım.

"Artık çıkabilirsin," dedi kalın ve güçlü bir ses. Karnım kasıldı. Olduğum yerde iki büklüm olmamak için dişlerimi sıktım. "Kimse sana zarar vermeyecek, söz veriyorum."

Bu da kimdi?

Adım seslerini duymuyor olmama rağmen bana doğru yaklaştığını anlayabiliyordum. Benimle oyun mu oynuyordu? Kurbanını avlamadan önce tiyatro mu sergilemek istiyordu?

Hassiktir.

İçimden hayatım boyunca etmediğim kadar fazla küfrederken kıpırdamadan durdum. Ne bok yiyecektim?

"En azından şimdilik," diye ekledi. Ne şimdilik? Ne demişti ki? *Ah, tamam.* Kimse bana zarar vermeyecekti. *Şimdilik.*

Ne kadar rahatlatıcıydı! Hastalıklı piç kurusu.

"Kapının arkasında olduğunu görebiliyorum, Devin," dediğinde sesi resmen iki adım ötemden gelmişti.

Siktir, boku yemek üzereydim.

Burada olduğumu bildiği gibi adımı da biliyordu. Panikle nefes alıp sanki cılız kollarım beni korumaya yetermiş gibi kollarımı yüzüme doğru kaldırdım. Gücümün neye yeteceğinden emin değildim ama savaşmadan pes etmeyecektim.

"İçeri giriyorum," diye beni uyardı. Neden? Ne çeşit bir manyaktı ki bana bunu yaşatıyordu?

Korkudan kendimden geçmeme ramak kalmıştı. Seneler önce babamı dinleyip savunma dersleri almadığıma bin pişmandım.

Özür dilerim, baba. Seni dinlemeliydim.

Odaya giren adam devasaydı. İçeriye doğru sadece bir adım atması, saklandığım yeri kolayca bulmasına yetmişti. Şu an beni tamamen görebildiğinin farkında olmama rağmen korkum o kadar baskın geliyordu ki kollarımın arkasında gizlenmeye devam ediyordum. Başımı eğdiğim yerden kaldıramamıştım. Bu yüzden önce oldukça büyük ayakları içinde tutan iri, siyah botları gördüm. Uzun ve kaslardan oluştuğu belli olan kalın bacaklarını saran, yanları cepli siyah bir pantolon giyiyordu. Cepleri boş gibiydi. Yerinden kıpırdamaya niyeti olmadığını anlayınca yavaşça başımı kaldırmaya başladım. Vücudunu saran, siyah da olsa ne kadar iri olduğunu ve o kumaşın altındaki kaslarını saklamaya yetmediğini belli eden tişörtünü gördüm. Kas, kas, kas... Tüm gövdesi, hatta bütün vücudu kastan

ibaretti. Yanında serbestçe duran ellerinden bir tanesinde silah vardı. Eline tam oturan siyah kabzalı ölümcül aleti görünce kaçacak yerim kalmamasına rağmen arkamdaki duvara iyice yapıştım.

"Sana zarar vermeyeceğim," dedi.

Ona inanmak istiyordum. *Siktir...* Tabii ki ona inanmak istiyordum. Yoksa ölmek üzere olduğumu kabul etmem gerekirdi.

Üzerindeki diğer her şey gibi siyah olan montunu hafifçe kaldırıp silahını belinin arkasına yerleştirdi. Parmakları uzun, elleri kocamandı. Cesaret dolu bir nefes alıp kafamı biraz daha kaldırdım. Bakışlarım uzun boynunu geçerken tişörtünün içinden taşan dövmelerin belirsiz şekillerini fark ettim. Yaprak ve dikene benzeyen çıkıntılar vardı.

Kısa, koyu renk sakallı çenesine ulaştığımda yolun sonuna geldiğimi fark ettim.

Ne kadar iri ve ürkütücü olduğundan haberi yokmuş gibi, "Bu kadar korkak olacağını tahmin etmemiştim," dedi.

Ne kadar çaresiz bir pozisyonda olduğumu unutup sinirle kafamı kaldırdım ve sonunda gözleriyle buluştum.

Ah... Vay canına.

Bunu beklemiyordum. Aldığım sonraki nefes ciğerlerime sıkışıp kaldı. Bu tepki, kesinlikle korkudan değildi. Gözleri o kadar güzeldi ki...

Vay be.

Hayatımda daha önce bu kadar parlak bir ela tonu gördüğümü sanmıyordum. Bal gibiydi. Ya da tertemiz bir kehribar taşı gibi. Gözlerini çevreleyen simsiyah kirpiklerin altındaki renk o kadar canlı duruyordu ki kendimi ona doğru bir adım atarken buldum.

Ne yapıyorsun, Devin?

"Sen kimsin?" dedim şaşkınlığımı atlatmaya çalışarak. Bana korkak demişti. Kocam öldürülmüştü. Evimde yalnız olduğumu zannederken bir sürü ses duymuştum. Daha önce görmediğim devasa bir adam karşıma geçmiş, elinde silahla dikiliyordu.

Tamam, silahı kaldırmış olabilirdi ama bu gerçek hiçbir şeyi değiştirmezdi. Adam her zerresiyle deli gibi korkutucuydu. Ve ben ne yapacağımı bilmiyordum.

Karar

Takip edildiğinden haberi yoktu.

Neden bilmiyordum ama tehlike altında olduğunu fark etmemesi, beni olması gerektiğinden çok daha fazla öfkelendiriyordu. Beni görmesine ya da hissetmesine imkân yoktu ama şu üç aptal, gözle görülür şekilde dakikalardır Devin'in peşinden gidiyordu. O üç aptal kendilerini avcı sanıyordu, oysa kısa süre sonra av olacaklardı.

Devin, Moda'da kiraladığı evden çıkmış, eski evine doğru yürümeye başlamıştı. Sonunda eşyalarını almaya mı karar vermişti? Polislerden önce eve yalnızca beş dakikalığına girebilmiştim. Hızlıca dosyalara göz atmış, işe yarar bir şey çıkıp çıkmayacağına bakmıştım ama zamanım kısıtlıydı. Herhangi bir bilgi elde edememiştim. Polislerden sonra eve bir kez daha girdiğimdeyse sadece dağınıklıkla karşılaşmıştım. Bilgisayarlar tabii ki yerlerinde değildi.

Günler sonra Devin'i dizüstü bilgisayarıyla gördüğümdeyse hazine bulmak üzere olduğumu anlamıştım.

İnsanlar bir illüzyonun içinde yaşamayı severdi. Yaratılan bu *güvenlik* illüzyonuysa en tehlikelisiydi. Kişisel olabilecek onlarca bilgiyi uluorta etrafa saçıyorlar, kimsenin bunlardan haberdar olmayacaklarını sanıyorlardı. Hem de izledikleri tonla filme rağmen. Ateş olmayan yerden duman çıkmazdı. Telefonlara ve bilgisayarlara ulaşmak artık çocuk oyuncağıydı. Çocuk derken ciddiydim, azıcık kafasını kullanabilen küçük ergenler bile bunu yapabilirdi. Özellikle de birkaç haneli şifrelerle gizlediklerini sandıkları *wifi* ağları tamamen komediydi.

Devin'in bilgisayarına günler önce erişmiştim. Eymen'in karısını nasıl böyle riske atabildiğini aklım almıyordu ama yapmıştı. Bok herif. Elinde ne var ne yoksa kendi götünü kurtarabilmek için Devin'in bilgisayarına yüklemişti. Devin'in bu dosyaları görüp görmediğini bilmediğim için silmemiştim. Eğer gördüyse ne yapacağını merak ediyordum. Polise mi gidecekti? Birine bulduklarını anlatmış mıydı? Yoksa sadece işiyle mi meşguldü? Polise gitmek ya da onları aramak gibi bir adım atmaya kalkarsa ona engel olmaya kararlıydım. Bunu nasıl yapacağım ise... Eh, artık karar vermeme gerek kalmamıştı çünkü işler bugün değişmek üzereydi.

Apartmanına ulaşmak için attığı hızlı adımları izledim. Gergin görünüyor, etrafına dikkat etmiyordu. Aklı yerinde değil gibiydi. Eymen'le yaşadığı

eve döndüğü için mi gergindi? Daha önce apartmandan, sanki biri onu kovalıyormuş gibi koşar adımlarla çıktığını görmüştüm. Onu kimsenin -benden başka- izlemediğini bildiğim için o kaçışın tamamen kendi içsel savaşıyla alakalı olduğunu anlamıştım. Hâlâ yasta mıydı? Kocasını özlüyor muydu?

Bu düşünceyle dişlerimi sıktım. Siktiğimin avukatı özlenmeyi ya da yas tutulmasını hak etmiyordu.

Devin birkaç dakika içerisinde apartmanın çelik kapısının ardında gözden kayboldu. Kapının arkasından kapanıp kapanmadığına muhtemelen dikkat bile etmemişti. Üç adamdan biri ayağını araya sıkıştırmıştı, etrafa göz atarken tedirginlerdi. Önce ikisi içeri girdi. Üçüncü aptalsa etrafına son bir kez daha bakarak sorun olup olmadığını kontrol ettikten sonra diğerlerini takip etti. Beni yine görmemişlerdi. Polis olmadıkları kesindi ama kimin için çalıştıklarını bilmiyordum. Eğer başarabilirsem, Devin zarar görmeden bunu öğrenecektim.

Onları takip etmeden defalarca kontrol ettiğim tüm önemli noktaları gözden geçirdim. Ardından kiralık araçtan inip hızla karşıya geçtim. Onlar Devin'e ulaşmadan benim onlara ulaşmam gerekiyordu.

Cebimden maymuncuğu çıkarıp dandik kilidi açtım. Devin'in kapısına çıkana kadar etrafı kolaçan ettim. Bu saatte evinde olan az sayıda insan vardı ve neredeyse hepsi yaşlıydı. Devin'in üst katında oturan çocuk bir barda çalışıyor, sabaha karşı ancak eve dönüyordu. Şu anda horul horul uyuduğundan emindim. Yine de ses çıkarmamaya özen gösterecektim.

Silahı çıkarıp susturucuyu taktım.

Bir karar vermem gerekiyordu. Devin'e kendimi göstermeden adamların işini bitirip hızla evi terk edebilirdim. Sonrasında cesetlerle uğraşmak zorunda kalırdı. Polisi arardı. Polis ne yapardı? Devin'in bir şeyler bildiğini ve sakladığını düşünürler miydi? Belki de Devin'in bir şeyleri gizlediğini zaten biliyorlardı.

Cesetler ve Devin. *Hayır.* Bu, onu tehlikeye atardı. O halde cesetlerle ben ilgilenecektim. Bu da eninde sonunda Devin'in beni göreceği anlamına geliyordu.

Bundan neden anlamsız bir haz duyuyordum?

Beni görmesini istiyorum, diye düşündüm. Eymen ölmesine rağmen Devin'in peşini bırakmamıştım. Takıntılı bir pislik gibi radyo programını dinliyor, boş kaldığım her an onu izliyordum. Resmen kapısında yatıp

kalkıyordum. Nedenini biliyordum. Bundan hoşlanmıyordum, hatta kabul etmek de istemiyordum ama biliyordum.

Devin, hayatımda gördüğüm en güzel kadındı. Güneş ışıkları üzerine vurmadığında simsiyah görünen, omuzlarını aşıp sırtına dökülen, hafif dalgalı saçları vardı. Açık tenliydi ve şimdiye kadar görebildiğim her yeri bir sürü benle kaplıydı. Kolları, bacakları, göğsü... Yüzü hariç. İyice kavrulmuş kahve çekirdeklerini andıran gözleri vardı ve koyu renk kirpikleri neredeyse kaşlarına değiyordu. Burnu hafif uzundu. Barbie bebekler gibi minicik, belli belirsiz değildi. Dümdüzdü ve dudaklarını fazlasıyla dolgun gösteriyordu. Ama hissettiğim çekim, kesinlikle görünüşüyle sınırlı değildi.

Çok uzun zamandır onu izliyordum. Aylar olmuştu. *Yedi ay, on bir gün ve birkaç saat.*

Mutlu, sıkıntılı, telaşlı ve üzgün hallerini görmüştüm. Pijamaya benzeyen kıyafetlerle dışarı çıkıp markete yürümesini ya da ışıltılı bir elbiseyle Eymen'in arabasına binmesini izlemiştim. Her iki türlü de göz alıcı görünüyordu. Her zaman göz alıcı görünüyordu. Radyo programının neredeyse her saniyesini dinlemiştim. Sesi...

Sesini duymaktan asla sıkılmıyordum. Bana bir şey yapıyordu. Kimsenin yapamadığı bir şey.

Siktiğimin ölü Eymen'i...

Böyle bir kadını aldatabilecek kadar nasıl omurgasız olabilmişti?

Kararımı çoktan vermiştim. Devin'in yanından ayrılmayacaktım. Demiştim ama Eymen ortadan kalkmasına rağmen bunu başaramamıştım. Aksine içimdeki açlık her geçen gün artmıştı, artmaya da devam ediyordu. Sadece bundan sonrası için Boyga'yı ikna etmem gerekecekti. Bedavaya çalışacağımı söylersem muhtemelen kabul ederdi.

Devin'in kapısına ulaştığımda adamlardan biri dışarıda bekliyordu. Beni ilk gördüğünde şaşırsa da bir saniye sonra üzerime atladı. Aptalca bir hareketti. Bir kolunu hızlıca yakalayıp çevirdim ve sırtına doğru bükerek yüzünü apartmanın duvarına yapıştırdım. Diğer kolumu boynuna dolayıp sertçe sıktım. Boşta kalan eliyle kolumu çekerek kendini kurtarmaya çalışıyordu. Başaramadı. Başarmasına izin vermezdim.

Bir... İki... Üç...

Boynundaki yağlı etler ve onu saran kolum, çatırtı sesinin boğuk çıkmasına neden oldu. Üzerime doğru yığılan cansız bedenini aralık kapıdan içeri sürükledim. Antreye adım attığım anda kalan iki aptal beni gördü.

Birini boynundan yakalayıp silahı göğsüne yasladım ve tek el ateş ettim. Sonuncusunun salondan kapıp üzerime fırlattığı vazo kenara çekildiğimde kapıya çarpıp parçalandı.

Devin gürültüleri çoktan duymuş olmalıydı ve en ufak bir ses çıkarmamış, ortaya çıkmamıştı. Aferin kızıma.

Apartmana daha fazla ses gitmemesi için hızlıca kapıyı kapadım. Yüzüme gelen yumruğu ve atmaya çalıştığı tekmeyi engelledim. Dizine attığım tekmeyle kırılan kemiğin sesi, bu sefer daha yüksek çıkmıştı. Adam bir haykırışla yere yığıldı. Onu acı çeker halde bırakıp ağzından laf alabilirdim ama Devin'in buna tanık olmasını istemiyordum. Yakasını tutup yüzünü kendime çektim.

"Söyle," dedim. "Kime çalışıyorsun?"

"Siktir git!"

Böyle cevval olmalarına bayılıyordum. Ateş ettim. Bir kez daha ve yine kalbe. Etrafı olduğundan daha fazla kirletmeye gerek yoktu. Üç numara da yere yığıldıktan sonra Devin'i bulmak için koridorda ilerledim.

Daha fazla korkmasını istemiyordum. Bu yüzden, "Artık çıkabilirsin," dedim. Ona doğru yürüdüğümü bilmesi daha iyiydi, değil mi? "Kimse sana zarar vermeyecek, söz veriyorum."

Bu ciddi bir sözdü. Yanında olduğum süre boyunca onun kılına bile dokunmalarına izin vermezdim. "En azından şimdilik," diye ekledim dürüstçe.

Nefes alış verişinin hızlandığını fark edince son sözümün işe yaramadığını anladım. Daha önce böyle bir durumda kalmamıştım. Birini korkutmamak için özellikle çaba gösterdiğim hiç olmamıştı. Ne demeliydim?

"Kapının arkasında olduğunu görebiliyorum, Devin," diye seslendim. Kendisi çıksa daha rahat etmez miydi?

Odaya adım atmadan, "İçeri giriyorum," diyerek onu son kez uyardım. Kapının arkasındaki duvara resmen yapışmıştı. Mavi montu, ayakkabıları, hatta çantası bile hâlâ üzerindeydi. Avucunun içinde buruşturduğu bir kâğıt parçası vardı ve kendini korumaya yetebilirmiş gibi ellerini yukarı kaldırmıştı.

"Sana zarar vermeyeceğim."

Aldığı nefes titrekti. Ellerini tam olarak yüzünden çekmeden kafasını ağır ağır kaldırmaya, beni incelemeye başladı. Bir öncekinden daha rahat bir nefes aldı. O kadar güzeldi ki... Ona bu kadar yakın olabilmenin tadını

çıkarmaya çalıştım. Saçları yumuşacık görünüyordu. Ensesine doğru dağınık bir şekilde toplamış, bir sürü kısa tutam etrafa dağılmıştı. Kaşının şakağına yakın kısmında minicik bir ben görünce gülümsedim. Uzaktan ya da çektiğim fotoğraflarda bunu fark edememiştim.

Devin, kafasını tamamen kaldırmadan önce gülümsememi durdurdum. Onun için fazlasıyla yabancı ve bir o kadar korkutucuydum. Ona gülümsediğimi görmesi, içinde bulunduğumuz durumu olduğundan daha kötü hale getirirdi.

Onu biraz kızdırmayı umarak, "Bu kadar korkak olacağını tahmin etmemiştim," dedim.

Sadece bir saniye sonra sinirle kafasını kaldırınca içimden kendimi tebrik ettim.

Gözlerimiz buluştuğunda içine sertçe bir nefes çekip onu tuttuğunu gördüm. O kadar mı korkutucu görünüyordum? Yara izlerimi görmüyordu bile. Rahatsızlıkla kıpırdanmamak için kendimi sıkmak zorunda kaldım.

Birbirimize bakarken saniyeler hızla aktı. Onun ne düşündüğünü ölesiye merak ediyordum, ben büyülenmiştim.

Büyülenmiş miydim?

Kendime gelmem gerekiyordu. Dikkat dağınıklığının ölümcül sonuçları olabilirdi.

"Sen kimsin?" dedi neredeyse fısıltıyla.

Ona ne söyleyeceğimi bilemedim. Ben kimdim? Hayatım boyunca bir sürü şey olmuştum fakat şu anda sadece bir katildim.

"Karan," dedim sadece. Ona adımdan başka bir şey veremezdim.

5. BÖLÜM

Devin

"Karan," dedi sanki bu şekilde tanışmamız dünyanın en normal şeyiymiş gibi.

Kahraman ve yiğit.

İsminin anlamı buydu. İsimleri ve anlamlarını araştırmayı nedense çok severdim. Tabii ki hepsini ezberlemiş değildim ama yeni bir isim duyduğumda anlamını bilmiyorsam ya da unutmuşsam tekrar bakmak isterdim. Özellikle o insanlar, hayatımın içinde yer alıyorlarsa. İsimlerin anlamlarının benliğimize etki ettiğine ve her bir adın, belirgin bir enerjisi olduğuna inanıyordum.

Bir insana sürekli çirkin olduğunu söylerseniz kendini çirkin hissetmeye, en sonunda da buna gerçekten inanmaya başlardı. Bize sürekli ismimizle hitap edilirken anlamını özümsememiz beklenemezdi.

Mesela benim adım, *hareket* anlamına geliyordu. *Kımıldanış, çaba, gayret.* Kendimi bildim bileli, hareket halinde olduğumdan emindim. Hep bir yere ulaşmaya çalışıyordum. Ulaşmak istediğim noktayı bilmediğim zamanlarda dahi durmuyordum. Değişimi seviyordum. Ayrıca internette yazdığına göre doğuştan gelen iletişim yeteneğim vardı. O yüzden mi radyoda iyiydim? Kim bilir...

En yakın arkadaşım Laçin'in isminin anlamı, *şahin*di. Genellikle gözü kara, cesur ve özgür ruhlu kişileri temsil etmek için tercih edilirmiş. Laçin gerçekten tanıdığım en özgür ruhlu kişilerden biriydi. Ona sınırlar koymak neredeyse imkânsızdı.

Peki Karan? Sahiden bir kahraman mıydı?

İsminin başka anlamları olup olmadığını merak ediyordum. İlk fırsatta bakacağımdan emindim.

"Bunun yeterli bir cevap mı olması gerekiyor?" diye sordum. Umarım kafamı koparmaya karar vermezdi. Bunu yapabilecek güçte olduğu belliydi.

Gözlerini kırpmadan yüzüme bakmaya devam ederken, "Hayır," dedi sakince. "Gerekmiyor ama şu anda alabileceğin tek şey bu."

Her ne düşünüyorsa ondan kurtulmak istiyormuş gibi kafasını iki yana salladıktan sonra dönüp koridora doğru baktı.

"Buradan çıkmak zorundasın. Peşinden o adamları kim yolladıysa yakında haber almak isteyecektir."

"Peşimde birileri mi vardı?" diye sordum gerilerek. "Kim? Kimler peşimdeydi?"

"Henüz ben de bilmiyorum. Seni buradan güvenle uzaklaştırdıktan sonra öğreneceğim."

Karan'ı baştan aşağı bir kez daha süzerken onun polis olabileceğini düşündüm. Gördüğüm en etkileyici polis olurdu orası kesin.

"Polis misin?" diye sorduğumda burnundan hoşnutsuz bir nefes verdi.

"Hayır."

"Nesin peki?"

"Şu anda senin götünü kurtaran kişiyim."

Beklemediğim bu cevap karşısında şaşırdım. "Bakıyorum pek de kibarsın."

Cevap vermeye tenezzül etmeden kolumu dirseğimin hemen üstünden kavradı.

"Hadi, acele etmeliyiz."

"Evi aramam lazım," diye ağzımdan kaçırdım. Bu, ona güvenip güvenmeyeceğime karar vermeden asla söylememem gereken bir şeydi. *Siktir.*

Yine de Karan'ın kararlı ifadesi değişmedi. Biraz daha cesur olsam daha uzun süre ve kesinlikle daha yakından izlemek isteyeceğim gözleri, aynı sertlikle bana bakıyordu. "Ne bulmayı umuyorsun bilmiyorum fakat evde işine yarayacak hiçbir şey yok. Kıyafetlerine ve özel eşyalarına ihtiyacın varsa sonra bir yolunu bulup hallederiz. Ama şimdi gidiyorsun."

"Nereden biliyorsun?"

Beni yatak odasından koridora çıkardı.

"İstersen gözlerini kapat. Göreceklerin hoşuna gitmeyebilir."

"Ne? Neden?"

Ayakları, salondan koridora doğru taşmış olan adamın etrafında birikken kanı görünce midem kalktı. Ah... Koku. Kokuyu şimdiye kadar fark

etmemiştim. Karan'ın varlığı ve ondan yayılan temiz sabun kokusu o kadar baskındı ki kanın metalik kokusunu alamamıştım.

Çantamın askısını kavrayan sağ elime baktım. Parmaklarıma bulaşan Eymen'in kanı da aynı böyle kokuyordu. Nefesimi tuttum.

"Tamam," dedi. "İşte böyle. Nefesini tut. Gözlerini de kapat çünkü diğerleri bundan daha iyi görünmüyor."

Nefesimi tutmaya devam ettim ama gözlerimi kapatmadım. Gerçeklerden kaçmak gibi bir huyum yoktu. Canım yansa da korkudan ölsem de fark etmezdi. En azından öyle olduğuna inanmak istiyordum.

Yine de antrede, yere yığılmış olan diğer iki adamı gördüğümde ne demek istediğini anladım. İçlerinden biri aynı salondaki gibi kanlar içindeydi ama diğeri... Boynu...

Ah... *Siktir.* Yok artık!

Adamın boynu hiç de doğru olmayan bir açıyla, epey yamuk duruyordu.

"Adamın boynu kırık," dedim nefesimi tutmayı unutarak.

"Sana bakmamanı söylemiştim, Devin."

Adımı söyleyişinde tuhaf diyebileceğim bir taraf vardı. Bunu doğru şekilde nasıl ifade edebilirdim, bilmiyordum. Sanki... tadını çıkarıyor gibiydi. Adım dudaklarından sakin ama güçlü bir tonla çıkmıştı ve... ve bilmiyordum. Bana bir şey hissettirmişti. Şu anda düşünmemem gereken bir şey. Yanımdaki bu korkutucu adam, başka bir adamın boynunu kırmıştı. Diğerini de az önce elinde tuttuğunu gördüğüm silahıyla öldürdüğünden emindim.

"Bakmamam gerçeği değiştirmeyecek."

"Haklısın," diye kabul etti. Evden çıkmadan önce bir kez daha gözlerinin üzerimde olduğunu hissettim. Bakışlarımız buluştu. Gözlerine kapılıp gitmemek için bakışlarımı yüzünde dolaştırdım. Hafif eğri burnunu ve üzerinde incecik bir yarık olan dudağını incelerken kanın mide bulandırıcı kokusunu solumaya devam ediyordum.

Bana doğru bir adım atarken, "Nefesini tut," diye hatırlattı.

Bu sefer aldığım nefes, kanın metalik kokusundan çok onunla doluydu. Daha sıcak ve... Kafamı salladım. İyi değildim. Aklım yerinde değildi. Gözlerimi inceleyen o parlak, ela kürelerin ortasındaki siyah gözbebekleri büyüdü.

İlgisini mi çekiyordum? Yoksa adrenalinle mi doluydu? Muhtemelen ikincisiydi çünkü az önce üç adamı belli ki acımasızca öldürmüştü. Nasıl sakin olabilirdi?

Kolumu bırakarak kapıya yakın olan adamı biraz öteye itti. Kapıyı açıp koridoru inceledikten sonra beni yanına çağırdı.

"Sakin adımlarla in, koşma. Apartmandan çıktıktan sonra arkana bakma. Şüphe çekmemelisin ama eve kadar da yürüme. Taksi durağına git. Taksici kısa mesafe yüzünden seni almak istemezse ağrın varmış gibi davran."

Kafamı sallamaktan başka bir şey yapamadım. Kendimi neyin içine soktuğumu bilmiyordum ve şu anda Karan'a güvenmek, tek başıma kalmaktan daha az korkutucu geliyordu.

"Sen?" diye sordum.

"Burayı temizleyeceğim."

Elimde olmadan içeriye bir kez daha baktım. Evim dediğim yere neler olmuştu böyle?

"Buraya tekrar gelmek istemiyorum," diye itiraf ettim.

"Sana çanta hazırlayacağım, olur mu?"

Kabul ederken aklımdan ne geçiyordu, bilmiyordum. Tamamen yabancı, kesinlikle de bir *katil* olan bu adamın eşyalarıma dokunmasına neden izin vermiştim?

Şoktayım, diye düşündüm.

"Akşam görüşürüz," dedikten sonra beni apartmanın koridoruna itti ve evimin kapısını ardımdan kapadı.

Kiraladığım eve varır varmaz bütün kıyafetlerimi çıkarıp çamaşır makinesine attım. Sanki üzerimde yaşananlara dair kanıt bulunabilirmiş gibi gergin hissediyordum. Duşa girdim ve belki yarım saat zayıf akan suyun altında kaldım. Burnuma bir kan kokusu doluyordu, bir de Karan'ın kokusu... İkisi de istediğimden daha fazlasını hissetmeme neden oluyordu.

Takip edilmiştim. Eymen yüzündendi. Muhtemelen bilgisayarımda bıraktığı korkunç şeylerle ilgisi vardı. Bunu bana nasıl yapardı? Senelerimi kendisini severek geçirmeme neden olduğu için ondan nefret ediyordum. Kendimi ona adamıştım. Sık sık onun isteklerini, kendiminkilerin önüne koymuştum. Seven insan böyle yapmaz mıydı? Fedakârlıkta bulunmaz mıydı? Mutluluğumuzun kalıcı olmasını istemiştim. Onun mutluluğu başka yerde tattığını nereden bilebilirdim?

Bir bebek!

Orospu çocuğu.

Ondan nefret ediyordum.

Biz çocuk konusunu konuşmamıştık bile. İlişkimizin henüz o noktaya ulaştığını sanmıyordum. Birbirimize zor zaman ayırıyorduk. Ben daha sık evde olabilsem de ikimiz de çalışıyorduk. Eymen'in yüzünü on dakikadan fazla görmediğim günler geçiriyordum. Bir çocuk evimize fazlaydı ve biz de bir çocuk için çok ama çok azdık.

En azından bu, benim düşüncemdi. Şimdi buruş buruş olmuş o kâğıt parçasına göre Eymen, Bahar'dan çocuk istemişti. Karnıma giren ağrılardan bıkmıştım. Peki Bahar nasıl buna hazır olabilmişti? Arada sırada eve uğrayacak bir babayla nasıl gelecek kurabilirdi?

Arada sırada evde olacağını kim söyledi?

İçimden bir ses bilmediğim daha çok fazla detay olduğunu söylüyordu.

Hayatımın hiçbir noktasında bu kadar fazla soruya sahip olmamıştım. Kocamın fazlasıyla ölü olduğunu göz önüne alırsak, sorularımın çoğu cevapsız kalacaktı. İçimden annesini aramak geldi. Acaba Kadriye Hanım'ın, oğlunun yediği bokların kaçından haberi vardı? Cenazesini kaldırmak için beni beklemediklerine hâlâ inanamıyordum. Beni onlar istemişti. İster soyadım ister sevdikleri için olsun... Bir an önce evlenelim diye resmen gün saymışlardı. Yasta olduklarını, bir evladın kaybıyla başa çıkılmasının neredeyse imkânsız olabileceğini tahmin ediyordum ama günlerce aramalarıma yanıt vermemişlerdi. Ben de en sonunda pes etmiştim. Bunu bana neden yapmışlardı?

Etrafıma doladığım havluyla yatak odasına geçerken üst kattan gelen tıkırtıyla sıçradım. Gözümün önüne antreme yayılmış olan üç ölü adam geldi. Peşimde hâlâ birileri var mıydı? Bu evde güvende miydim? Eğer o adam... Karan gelmeseydi o üç adamdan nasıl kurtulacağımı, bana ne yapacaklarını hayal ederken kendimi hiç olmadığım kadar çaresiz hissettim.

Hızlıca çekmeceden külot çıkarıp onun üzerine de beyaz bir eşofmanla *sweatshirt* geçirdim. Çoraplarımı elime alarak evin kapısına yürüdüm. Kapıyı kilitledim ve anahtarı üzerinde bıraktıktan sonra salonun pencerelerine ilerledim. Apartmanın benim oturduğum tarafı dar, bol ağaçlı bir ara sokağa bakıyordu. Birileri beni izliyorsa, aydınlık olan şu saatlerde saklanacak fazla yerleri yoktu. Yoldan tek tük geçen insanları izledim. Gözümün iliştiği her apartmanın girişine her ağacın etrafına baktım fakat bana doğru bakan kimseyi görmedim. Rahatlayıp geri çekildim. Paranoyak davransam da haklıydım.

Saçlarımı kurutmadan önce makineye kahve koydum. Saçlarımı kurutup biraz kendime çekidüzen vermek için kaşlarımı toparlamaya çalıştım. Yorgun ve solgun görünüyordum ancak bunu tamamen değiştirmek için hiçbir şey yapamazdım. En son ne zaman kesintisiz, verimli bir uyku çektiğimi hatırlamıyordum. İlk günler, Eymen'in arkamdan çevirdiği işlerle yüzleşmeden önce uykularım kâbuslarla doluydu. Eymen'in bir anda kollarıma yığıldığı o anı içeren, gördüğüm her sahnenin kırmızıya bulandığı, kendi çığlıklarımın kulaklarımı doldurduğu kâbuslardı bunlar. Bugünlerde neredeyse hiçbir şey görmüyordum ama zaten uyuyamıyordum da.

Dizüstü bilgisayarımı alıp salondaki orta sehpaya bıraktım ve elimde telefonla koltuğa oturdum.

Bugün olanları kimseye anlatamazdım. Eymen'in yaptığı diğer her şey gibi bu da çok tehlikeliydi. En azından Karan'ın gerçekte kim olduğunu öğrenene kadar beklemeliydim. Yine de ufak bir güvenceye ihtiyacım vardı.

Annem ilk çalışta telefonu açtı.

"Ben de seni arayacaktım, güzel kızım. Nasılsın?"

"İyiyim anne. Aynı sayılır."

İç çekerek, "Evde olsan kendimi daha iyi hissederdim," dedi.

"Yalnız kalmaya ihtiyacım var anne. Nasıl ilerleyeceğimi bulmam lazım. Bunu da sen ve babam, benim yerime her şeyi halletmeye çalışırken yapamam."

"İstemiyorsan yapmayız. Biz sadece..."

"Benim iyi olmamı istediğinizi biliyorum. Size kızmıyorum anneciğim. Gerçekten." Durup bir nefes aldım. "Ya anne," dedim doğal olmaya çalışarak. "Akşam radyodan birkaç arkadaşım bana uğramak istiyor. Ne zamandır erteliyordum ama daha fazla *hayır* dersem ayıp olacak."

"Gelsinler tabii. İyi olur. Kafan dağılır."

"Evet, evet de çok uzun takılırlarsa tahammül edemem gibi geliyor. Kendimi sosyal olmaya yeterince hazır hissettiğimden emin değilim. Bu yüzden akşam beni arar mısın? Sekiz, sekiz buçuk gibi. Duruma göre beni çağırdığını falan söyleriz."

Derya Sakman, yalan söylemekten hiç hoşlanmazdı. Yalan söyleyenlerden de aynı derecede rahatsız olurdu ama benim için bu ufak, beyaz yalanı söyleyeceğini biliyordum.

"Ne gerek var buna, Devin? Kendimi iyi hissetmiyorum dersen, seni anlayışla karşılarlar."

"Muhtemelen. Yine de onları kırmak ve açıkça evimden kovmak istemiyorum. Ayrıca buna gerek olmayabilir bile. Sadece beni ara ve kontrol et, olur mu?"

İç çekse de kabul etmişti.

"Tamam, arayacağım."

"Sağ ol anne."

"Hafta sonu gel ve burada kal, lütfen."

"Konuşuruz. Seni seviyorum."

"Benim kadar olamaz, güzel kızım."

Annemin sıklıkla verdiği bu karşılığa gülümsedim. Ailem bu hayattaki en büyük şansımdı ve onların güvende olması için yapamayacağım hiçbir şey yoktu. Tabii önce kendimi kurtarmalıydım.

Akşam olmak bilmedi. Ev sahibinin, televizyonun yanındaki kolona astığı saate bakıp durmuştum. Ağzıma iki lokma bir şey sokmadığım için en sonunda kalkıp kendime bir tost hazırladım. Koltuktaki yerime kucağımda tepsiyle tünedim ve saati izleyerek Karan'ın gelişini beklerken telefondan isminin anlamına baktım.

Tıpkı hatırladığım gibi ilk anlamı; kahraman ve yiğitti. İkinci anlamıysa karanlıktı. Yatak odama girdiğinde kapladığı alanı düşündüm. Karşımda dimdik ve kocaman duruşunu. Gecenin karanlığına uyum sağlayabilecek koyu renk saçlarıyla, giydiği siyah kıyafetlerini. Bir de gözleri vardı. Hayatımda daha önce böylesine parlak, bu kadar değişik ve ilgi çekici gözler görmemiştim. Eğer cesaret edebilseydim dakikalarca bakabilirdim. O parlak, ela gözlerinin altındaki karanlığı görmüştüm, evet ama ne olduğunu çözemediğim başka bir şey daha fark etmiştim. Anlık bir kararla dediklerini kabul edip ona güvenmemi sağlayan bir şey.

Bir süre daha nefes almaya devam etmek istiyorsam haklı çıksam iyi olurdu.

Karan ismi, Sanskrit kökenli olduğu kadar Türkçe anlam ve kökene de sahip olabilir. Bu ismi taşıyan bireylerde genellikle liderlik, koruma ve kavrayış gibi niteliklerin ön planda olduğu düşünülür. Bu isim; güçlü, koruyucu ve anlayışlı bir kişiliği temsil eder.

Öyle biri miydi? *Koruyucu?*

Bana neden yardım ettiğini, hatta ondan da önce evde ve tehlikede olduğumu nasıl bildiğini öğrenmem gerekiyordu. Karan da mı kendi çıkarları için beni takip ediyordu? Onun da Eymen'le bir alıp veremediği mi vardı?

Derin bir iç çekerek gözlerimi yumdum. Kafam ardı arkası kesilmeden üzerime yığılan sorulardan patlamak üzereydi. Telefonumu sehpaya bırakıp koltuğa uzandım. Saate bakmamak için gözlerimi kapatarak beklemeye devam ettim. Kapı çaldığında neredeyse sızmak üzereydim.

Hızla yerimde doğruldum. Saat yedi olmuş, hava çoktan kararmıştı. Gözlerimin karanlığa alışmasını beklemeden kalkıp koltuğun arkasında kalan üç ayaklı lambayı yaktım.

Kapıya yürürken titrediğimi fark ettim. Korkuyor muydum? Sanırım aklı olan böyle bir durumda korkardı. Tanımadığım ve kolayca üç adamı öldürmüş biri, bana evimde görüşeceğimizi söylemişti.

Kapıyı açıp karşımda dikilen devasa adamı gördüğümde bir şey fark ettim, ona evimin adresini vermemiştim. Onun karşısında küçücük kalan bedenimle içeri girmesine engel olmak için kapı eşiğini doldurdum.

"Evimi nereden biliyorsun? Sen kimsin?"

"İçeride konuşuruz."

"Seni evime alamam."

"İsteseydim çoktan evine girmiştim, Devin. Bence sen de bunun farkındasın."

Hareket etmediğimi görünce üzerime doğru bir adım attı. Kapıyı tutan elime uzanıp bileğimi tuttu. Elleri neredeyse iki bileğimi de içine hapsedebilecek kadar büyüktü. Beni arkaya adım atmaya zorladı.

"İçeri geçelim."

Ona engel olmaya gücüm yetmezdi. Bunun farkındalığı canımı yaktı. Daha önce hiç bu kadar savunmasız bir durumda olup kendimi korumak zorunda kalmamış, bunu başaramayacağımı da tahmin etmemiştim.

Bana zarar vermek istese bunu çoktan kolayca yapacağını ve beni kurtarmakla uğraşmayacağını düşünerek gücümü geri kazanmaya çalıştım. Adımlarına uyum sağlayıp içeri girmesine izin verdim. Siyah, yüksek boğazlı, dağcı botlarına benzeyen ayakkabılarını çıkardı. Elinde bana ait olan büyük bir seyahat çantası vardı. Onu da yere bırakırken hareket etmem için beni bekledi.

"Burada olmanı istemiyorum."

"İstememelisin."

Gözlerine bakmamak için çabaladım. Beni beklemediğim şekilde etkiliyorlardı ve bunun nedenini keşfetmek için yeterince cesur değildim. Ona arkamı dönüp salona yürüdüm. İki tane ikili kanepe vardı. Az önce oturduğuma yerleşip bekledim.

Saatler önce benim yaptığım gibi pencerelerden dışarıyı kontrol etmek için salonun ortasından geçti. Boyu bir doksan vardı, belki daha da uzundu. Tamamen kaslardan oluşuyormuş gibi heybetliydi. Saçları ondan beklemeyeceğim kadar uzundu. *Tanımadığım bir adamdan beklentimin olmasıysa tamamen saçmalıktı.* Yanları daha kısa olsa da üstlerindeki uzun tutamlardan bazıları alnına düşmüştü. Rengi o kadar koyuydu ki bir karganın tüylerini andırıyordu. Hafif dalgalıydı ve bu görüntü, çizdiği sert imajı az da olsa yumuşatıyordu. Oysa bu adamın vücudunda en ufak bir yumuşak nokta olmadığı açıkça görülüyordu.

Kafamı toparlamaya çalışarak derin bir nefes aldım. Ona sormak istediğim şeyleri sıraya dizerken benden önce davranıp, "Peşinden gelen adamları kimin yolladığını henüz bilmiyorum," dedi. "Bu da durumu daha tehlikeli hale getiriyor."

"Önce bana kim olduğunu söyle."

"Ne kadar az şey bilirsen, o kadar iyi."

"Burada film mi çekiyoruz? Bu senin için bir oyun mu? Çünkü öyleyse söyleyeyim, kendi kurmadığım oyunların içinde savrulamayacak kadar yorgunum."

Gözlerinde gördüğüm yumuşama mıydı?

Yanımdaki koltuğa otururken, "Oyun oynamıyorum," dedi. "Sana anlatamam. Burada bile olmamam gerekirdi. Sen benim işim değilsin ama adamları gördüm ve..."

"Adamları gördün," diye tekrar ettim sözlerini. Gözlerimi bir saniyeliğine kapattım. Haklıydım, bu adam beni takip ediyordu. "Beni takip ediyorsun."

Başparmağı ve işaretparmağının kenarıyla yararlı dudağını kavrayıp kafasını kısa, sert bir hareketle salladı.

Kalp atışlarım hızlanmaya başlamıştı. Şu an algılamakta zorlanan bir yanım bu korkutucu adamın koruması altında olduğuma inanmak istiyordu ama diğer yanım... Diğer yanım, kocasının gözlerinin önünde öldürüldüğünü görmüştü. Ellerindeki kanı yıkamış, ihanetiyle yüzleşmiş, sırlarının

içine düşmüştü. Korkudan güç alan yanıma ayak uydurup ayağa kalktım. Kanepeyi aramıza bir bariyer gibi koyup arkasına geçtim.

"Gitmeni istiyorum."

"Burada kalamazsın, Devin," dedi sakince. Elleriyle yüzünü ovuştururken birkaç küfür saydırdığından emindim. *Siktiğimin nesi?* Anlayamamıştım. Karan iç çekerek yerinde doğruldu.

"Eymen'in nelere bulaştığını az çok biliyorsun," dedikten sonra orta sehpanın üzerinde duran dizüstü bilgisayara baktı. Şaşkınlıkla ve biraz da korkuyla gerildim. "Seni incitmeyeceğim. Ciddiyim. Ancak bugünkü gibi sana kolayca zarar verebilecek insanlar, peşinden gelmeye devam edecek."

"Kim onlar?"

"Henüz bilmiyorum. Kocan ikili oynuyordu. Senin de önemli bilgilere sahip olduğunu bilen ya da bundan şüphelenen taraf hangisiyse onlardır."

Sinirle salonda dolanmaya başladım. Bir sağa bir sola dönüyor, Karan'ın bakışlarının üzerimde olduğunu hissederken ne yapacağıma karar vermeye çalışıyordum. Elle tutulur hiçbir bilgiye sahip değilken nasıl sağlıklı bir sonuca varabilirdim?

"Bir işim var. Evi değiştirsem ne fark eder?" dedim bezgince. "İşe de mi gidemeyeceğim?" Kafamı iki yana sallarken ona bakmak için durdum. "Hayatta olmaz! Onun yüzünden bir şeyleri kaybetmeye devam edemem, anlıyor musun? *Olmaz.* Ayrıca bizimkilere ne diyeceğim? *Hayır.* Kendimi bir yere kapatamam. Mustafa Bey, kafamı koparır."

"Kimsenin kafanı koparmasına izin vermem. Seni korumak istiyorum." Durdu. Bu büyüklükteki bir adamın çok daha fazla sarsıntı yaratacağı düşünülürdü fakat ayağa kalkıp bana doğru yürürken attığı adımlar o kadar sessiz ve ölçülüydü ki. Uzandığını gördüğümde vücudum kaskatı kesildi ama kaçmadım, kaçamadım. Çenemi tutup kendisine bakmam için yüzümü kaldırdı. Elleri sıcaktı, dokunduğu yerden yüzümün her yanına hızla sıcaklık yayıldı. Gözlerine bir sihrin etkisindeymişim gibi baktım. *Vay canına*, diye geçirdim içimden bir kez daha. Gerçekten çok güzellerdi. Ona her baktığımda zihnimin bir köşesinde gözlerinin ne kadar farklı ve güzel olduğunu düşünmeyi bırakmam gerekiyordu ama yapamıyordum, fark etmeden duramıyordum. Beni saniyeler içinde etkisi altına alıyordu. "Seni koruyacağım," dediğini duydum. Başka bir şey daha söylemiş miydi? Aklım yerinde değildi.

"Neden?" diye sorarken sesim boğuk çıkmıştı. Karnımın kasıldığını, midemin bulandığını hissediyordum. "Bana kim olduğunu söylemiyorsun. Sana güvenmememi bekleyemezsin."

Aferin, Devin. Dik dur.

"Senin, bu karmaşanın arasındaki masum olan tek insan olduğunu biliyorum." İşaretparmağının tersi çenemin sınırlarında gezindi. Bana dokunuyordu. Bana sanırım daha önce hiç kimsenin dokunmadığı bir incelikle dokunuyordu. Gözleri dokunduğu yerde geziniyor, ağzından çıkanların aksine bakışları bambaşka bir şey anlatıyordu. İçimde giderek büyüyen korkunun tek sebebinin artık hayatımın sona ereceği endişesi olmadığını fark ettiğimde zorlukla yutkundum. "Kocanın pisliklerinin, senin hayatına mâl olmasına izin vermeyecek kadar olayların içinde olduğumu bil yeter."

"Beni takip ediyordun. Bunun ne kadar ürkütücü olduğunun farkında mısın? Sen hiç *Netflix* izlemiyor musun?"

Çenemi bıraktı. Bir adım geri çekilse de kokusu hâlâ burnumdaydı. Yeni yıkanmış olmalıydı. Baharatlı ama hafif bir kokuydu. Odunsu. Sedir ağacı mıydı? Limon gibi de kokuyordu. Parfümü neydi? Derin bir nefes daha aldım. Parfümünün içinde her ne varsa çok lezzetli olduğu kesindi. Ve *sıcak*.

"İzlemiyorum ama korkmanın normal olduğunu biliyorum. Haklısın. Sadece işimin bitip bitmediğinden emin olmak için kendime kısa süre daha vermiştim. Şanslıymışsın ki gözüm üzerindeymiş." Çenesi kasıldı. "Bugün evinde olan adamların neler yapabileceğini düşünmek istemiyorum."

Gözleri alev almıştı. Ela rengi koyulaşmış, evin loş ışığında adeta parlayıp sönmüştü. Abartıyordum, insanın gözleri böyle şeyler yapamazdı, değil mi? Ama bana öyle hissettiriyordu.

"Ne işi?"

"Sana anlatamam. Üzgünüm."

Onu tanımıyordum. Ona güvenmemem gerektiğini biliyordum. Elimde bir tane bile doğru düzgün bilgi yokken onun sözlerini dinlememeliydim... *Senin için üç tane adamı gözünü bile kırpmadan öldürdü,* diyen iç sesime asla kulak vermemeliydim fakat nedense üzgün olduğunu söylerken samimi olduğunu düşünüyordum.

O sırada birilerini öldürmesinden gerektiği kadar rahatsız olmadığımı fark ettim. Adamların suçlu olduklarını düşündüğüm için mi hissizdim yoksa adalete aslında güvenmediğim için mi? Bu adam beni fazlasıyla

korkutuyordu, yaptığını kesinlikle doğru bulmuyordum ve içgüdülerim bana herkesin duyabileceği kadar yüksek çığlıklar atarak kaçmamı söylüyordu ama işte buradaydım. İçten içe titrerken sanki sakinmişim gibi karşısında duruyor, bana dokunmasına izin veriyordum. Bir yanım... şu an kabullenmekte zorlandığım bir yanım, Karan'ın yaptıklarına hak veriyordu çünkü eğer o olmasaydı, şu anda nefes almıyor olabilirdim.

"Polise gitmem gerekmiyor mu?"

"Belki daha sonra... ama şimdi değil. Kime güveneceğimizden emin olmamız gerekiyor."

"Bizim mi?"

Bana cevap veremeden telefonu çalmış olmalıydı, bir dizi küfürle cebinden telefonunu çıkardı. Arayana bakıp meşgule attı.

Bana dönüp, "Gitmeliyiz," dedi bir kez daha. "Bu iş halledilene kadar seni yalnız bırakmayacağım."

"Ne demek istediğini doğru anladığımdan emin değilim. Seninle mi kalacağımı söylüyorsun?" Şok içinde ona bakarken ifadesi hiç değişmedi. Ciddiydi, doğru anlamıştım. "Delirdin mi sen?" diye sordum sinirle. "Asla olmaz!"

Telefonu bir kere daha çaldı, yine meşgule attı. Sonra bir kere daha çaldı. En sonunda aramalar kesildi.

"Seni kendi evime götürmeyeceğim, Devin. Güvenli evlerden birinde kalacaksın," dedi benim aksime büyük bir sakinlikle.

"Polis olmadığına emin misin? Ya da bir ajan? MİT için mi çalışıyorsun?"

O sırada benim telefonum çalmaya başladı. Annemin aradığını düşünerek telefonu elime aldım ama numarayı tanımıyordum. Karan yalnızca tek adım atarak dibimde bitti. Telefonu elimden alıp açarken, "Kafayı mı yedin sen?" diye bağırdı. "Ne yaptığını sanıyorsun?"

Karşı taraftaki adamın ne dediğini Karan benden uzaklaştığı için duyamadım ama kesinlikle o da bağırıyordu.

"Siktiğimin telefonunu yüzüne kapadım. Bundan meşgul olduğumu anlaman gerekiyordu. Sapık gibi kızı araman değil."

Karşı taraftan biraz daha bağırış geldi.

"İşim bitince ararım. Sana hesap verecek değilim."

Ve biraz daha küfür.

Eymen de küfrederdi ve onda hep iğreti durduğunu düşünürdüm. Sanki ergenlik dönemindeki hiçbir şeyden tatmin olmayan isyankâr bir çocuk gibi görünürdü gözüme ama umursamazdım. Sonuçta ben de küfür ediyordum fakat Karan... Eh, onun ettiği küfürler kulağa hiç de şımarık bir çocuğun serzenişi gibi gelmiyordu.

En sonunda telefonumu, "Siktir git!" diyerek kapattı.

"Benim yanımda olduğunu ve telefon numaramı bilen bir patronun var sanırım, haksız mıyım? Ancak benimle olduğun için mutlu değil?"

Yılgınlıkla iç çekti. Telefonumu bana uzatırken geldiğinden beri ilk defa gerçek anlamda yorgun görünüyordu.

"Devin..."

"Anlatamaz mısın?"

"Anlatamam."

"MİT gözüme fazlasıyla uygun göründü. Tipinde de o imaj var."

"Hangi imaj?"

"Tehlikeli ama güven verici."

Koyu kaşları şaşkınlıkla kalktı.

"Beni güven verici mi buluyorsun?" dedi duyduklarına inanamıyormuş gibi.

Önce, "Tam olarak değil, hayır," dedim. Sonra omuz silkip, "Belki," diye itiraf ettim. "Korkutucu olduğun, beni de korkutmayı başardığın kesin ama sanırım gerektiği kadar korkmuyorum."

Ellerini yüzünde gezdirirken biraz daha küfrettiğinden şüpheleniyordum.

"Ben seninle ne bok yiyeceğim?" dediğinde kesinlikle emin olmuştum.

"Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Silah kullanmayı biliyor musun?"

"Tabii ki hayır," diye sinirle homurdandım. "Radyocuyum ben, haberin var mı?"

"Herhangi bir dövüş eğitimi aldın mı? Kendini savunma dersleri?"

"Hayır."

"O zaman kendini *bok* korursun."

Haklı olduğu için daha çok sinirleniyordum, yine de bu duruma kendi isteğimle düşmemiştim. Yapmış olabileceğim tek hata muhtemelen Eymen'i sevmek ve ona güvenmekti.

"Beni koruman için sana güvenmemi bekleyemezsin."

Kolundaki saate bakıp kafasını iki yana salladı.

"Bugün burada kalıyoruz," dedi. "Gidip birkaç işimi halletmem lazım. Eşyalarını topla fakat gideceğini sakın ev sahibine haber verme. Kimsenin buradan resmi olarak çıkış yaptığını bilmesini istemiyoruz."

İçimde ona karşı çıkmak isteyen aptal bir dürtü vardı. Bir şekilde bu dürtüye uymamayı başardım. Kendimi aşırı derecede yorgun ve çaresiz hissediyordum. Yenilgiyle kanepeye çöktüm.

"Bunların hiçbirini istemedim," dedim bitkin bir sesle.

"Biliyorum," dedi sadece. Sonra da gitti.

6. BÖLÜM

Karan

Siktiğimin MİT'inde çalıştığımı düşünüyordu. Ona, bunun olabilecek en yanlış tahmin olduğunu nasıl anlatabilirdim?

Hayır, Devin. MİT için çalışmıyorum. Ben bir tetikçiyim. Katilim. Birilerinin para vererek ortadan kalkmasını istedikleri insanları takip edip öldürüyorum.

Gerektiği kadar korkmadığını söylediğinde Devin'e inanmıştım. Ona gerçekleri zaten söyleyemezdim ama onu yalanlayıp şüphe içinde de bırakamazdım. Devin'in *gerektiği* kadar korkmasını ve işimi zorlaştırmasını istemiyordum.

Buzdolabını aldıklarımla doldururken, "Bu işi ücretsiz yapacağının farkındasın, değil mi? Çünkü ortada böyle bir iş yok, Karan," dedi Boyga.

"Senden ne zaman para istedim?"

"Ayrıca güvenli evlerden birini kullanacağın için senden kesinti bile yapabilirim."

"Al paralarını yaşlı kıçına sok, Gölge. Senden bir sikim istemiyorum. Ayrıca birilerinden para almadan yaptığımız ilk işmiş gibi davranma."

"Benim seçtiğim işler. Benim işim, benim ekibim. Yaptığın kurallara aykırı."

"Eymen'in işini kapatamadık. Neyin peşinde olduğunu anlamak için onu takip etmemizi istediler, o kadar. Şimdi bilgiler Devin'in elinde. O güvende olana kadar yanından ayrılmayacağım."

"Senin için çoktan bir işim var. Bu dediğin mümkün değil."

"Başka birini bul."

"Karan!"

"Başka birini bul," deyip telefonu, bu gece ikinci defa yüzüne kapadım.

Ne para ne de diğer işler şu anda sikimdeydi. Telefonum çaldı.

Buzdolabını kapatırken, "Bir gece için sesine çok fazla maruz kaldım," dedim sinirle. Aldıklarım bize en azından bir hafta yeterdi, sonrasına bakacaktık.

"Çalışmaya devam edeceksin, Karan. Çiftlik işletmiyoruz," dedikten sonra bu sefer telefonu o suratıma kapadı.

Siktirsin!

Boyga'yla daha sonra uğraşacaktım.

Devin'in yüzüne dökülen saçlarını dikkatle geriye doğru çektim. Onu ne zaman görsem saçları hep bir karmaşa içinde oluyordu. Bazen elektriklenmiş, tutamları sürekli sağa sola savrulmuş, hiçbir zaman onları zapt etmeyi başaramıyormuş gibi asi görünüyorlardı. Bu görüntüyü seviyordum, ona yakışıyordu. Çabasız güzelliği beni büyülüyordu.

İşte, yine aynı düşünce.

Devin, beni büyülüyordu.

Özgürce kokusunu solurken gözkapakları hareketlendi. Çiçek gibi kokuyordu. Yasemin gibi. Uyanacağını düşünerek geriye doğru bir adım attım ama uyumaya devam etti. Elleri, üzerine örttüğü battaniyenin kenarını kavradı. Dizlerini karnına doğru çekti. Belli ki kötü bir rüyanın içine düşmüştü. Savunmasızdı. Burada olduğumu hissetmemişti. İçgüdüleri çalışmıyordu. Biri ona kolayca zarar verebilirdi ve bu, benim canımı çok sıkıyordu. Onu sarıp sarmalamak, gelebilecek en ufak bir tehlikeden korumak istiyordum. Nedenini bilmiyor, sorgulamakla uğraşmıyordum. *Duygularınızı analiz edin* saçmalıklarıyla uğraşamayacak kadar bokun içindeydim.

İçimde bir yerlerde en son buna benzer bir şefkat duygusu hissettiğimde yirmi yaşındaydım. Aradan on dört sene geçmişti. Pelin'le annesinin cenazesinde tanışmıştık. Babamın babasıyla yıllardır arkadaş olduğunu bilmeme rağmen onu bir kere bile görmemiştim.

O gün, hava o kadar sıcaktı ki zor nefes alıyorduk. Babamın ricası üzerine orada bulunmam gerekiyordu, oysa hiç istemiyordum. Ayda bir kere kendimi zorlayıp annemin yanına gidiyor, mezarının temiz olduğundan emin oluyordum o kadar. Ama oradaydım. Üzerime yapışmış siyah tişörtüm, gözlerimi kapatan güneş gözlüklerim ve babamın yanındaki saygılı

duruşumla adını o gün öğrendiğim bir kadının, açık mezarının kenarında duruyordum.

Hâlâ nedenini bilmiyordum ama Pelin, mezarlığa en son gelen kişiydi. Taksiden can havliyle indiğini ve ağlaya ağlaya kalabalığa doğru koşarken acısını etrafa saçtığını çok net hatırlıyordum. Annemin yarattığı boşluğun içinde süzülmeye devam eden acım, acısını tanımıştı. Annesini dakikalar önce mezarının içine koymuşlardı ve babası ilk toprağı çoktan üzerine atmıştı. Pelin, açık mezarın yanına kendini bırakmıştı. Dizlerinin kuru toprağa saplandığını görmüştüm. Ağlaması daha da şiddetlenmişti. Hıçkırıkları yüzünden o kadar çok sarsılıyordu ki küçük bedenini kontrol edemiyordu. Avuçları toprağı kavramıştı.

Anneciğim, diye haykırmıştı. Defalarca. *Anneciğim, anneciğim, anneciğim...*

Kalabalığın bir kısmı onaylamaz mırıltılarla yerlerinde kıpırdanmıştı. Babası tipik asker duruşunu bozmadan kızına yerden kalkmasını söylemişti. Zamanı gelmişti. Birkaç akrabası Pelin'in yanına gidip onu zorla yerden kaldırmıştı. Toprak atmaya devam etmişlerdi. Hoca dualar okumuştu. Kalabalık dualara katılmıştı. Pelin, annesi için gelen insanların arkasında bir yerde gözyaşlarını kontrol edemeden ağlamaya devam etmişti.

Bir süre sonra kendimi onun yanında bulmuştum. Beni gören akrabalarının neden uzaklaştığından emin değildim ama bizi yalnız bırakmışlardı. Pelin'e dokunmamıştım. Gözlüğümü çıkarıp başımın üzerine yerleştirmiştim. Beni tanımadığını gösteren bakışları, üzerime sabitlenene kadar beklemiştim. Ardından ona, acısının geçmeyeceğini ama bir süre sonra bu acıyı taşımaya alışacağını söylemiştim. Bana sarılmıştı. Kafasını göğsüme yaslayıp Ankara'nın ağustos sıcağında üzerimi, kederinin yaşlarıyla yıkamıştı.

Acıyı yalnız taşımak zorunda değilsin, dediğimi hatırlıyordum. *Sana yardım edebilirim.*

O küçük kız için kalbim yumuşamıştı. Günü gelince herkesin yüzleşmek zorunda kaldığı acılarla boğuştuğunu görmüştüm. Yalnız olmadığımı görmüştüm. Orada, bize tuhaf tuhaf bakan insanların arasında sırtını okşamıştım ve hissettiğim şefkatin yaralı kalbimi iyileştirdiğini fark etmiştim.

Şimdi Devin'i uyurken izlerken kalbimin hızla ısındığını hissediyordum. Yaşadıklarını hak etmemişti. Sevdiği birinin onu aldatmasını, pis işlerini ilişkisinden üstün tutmasını ve korumakla yükümlü olduğu tek kadını tehlikeye atmasını hak etmiyordu.

"Buradayım," dedim fısıltıyla. "Seni koruyacağım." *Söz veriyorum.*

Bu, hayatta yapacağım son şey olsa bile Devin'i koruyacaktım ve onun güvende olduğundan emin olduğum gün, siktirip gidecektim. Hissettiğim bu aşırı duyguları taşımaya devam etmek gibi bir niyetim yoktu.

Ancak yanıldığımı fark etmem çok da uzun sürmedi.

Devin

Gözlerimi açtığımda sabah olduğunu biliyordum. Uyumak istememiştim ama bir noktada sızmış olmalıydım. Tek sorun, uyuyakaldığımda salondaydım. Şimdi ise kendi yatağımda yatıyordum. Üzerime ince battaniyem örtülmüştü.

Bana dokunmuş olduğunu düşünerek birbirinden alakasız düşüncelerle gerildim. Ona nasıl güvenebiliyordum? Karan bile dün akşam, bunu duyduğunda şoka uğramış gibi görünmüştü.

Hissettiğim yersiz güvenle, annem aradığında ona herhangi bir sorun olmadığını söylemiştim. Sadece bu evde rahat edemediğimi, belki başka bir ev bakabileceğimi ima etmiş, beni aramadan bu eve gelmesinin önüne geçmeye çalışmıştım. Çünkü Karan planına sadık kalırsa, bu evde bir gün daha kalamayacaktım.

Odadan çıkıp salona gittiğimde Karan'ı kanepede, kucağında benim dizüstü bilgisayarımla otururken buldum.

Yanına resmen uçarak giderken, "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye bağırdım.

Bilgisayarı benden uzaklaştırdı.

"Senin güvenliğini sağlamaya çalışıyorum."

"Onu bana ver!"

"İçinde neler olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" dediğinde durakladım. Dün de üstü kapalı şekilde böyle söylemişti ama unutmuştum.

"Bana kimin için çalıştığını söyle!" dedim sinirle. "Orada neler olduğunu bilebilmenin bir yolu yok."

Güldü. Gülüşü boğuk, kısa, alaycı ancak buna rağmen kabul etmek istemeyeceğim kadar çekiciydi.

"İnsanlar ve güvenlik algıları beni her seferinde şaşırtıyor," dedi sırıtışını kaybetmeden. Dudaklarının yukarı doğru kıvrılan bu ufak hareketi, yüzündeki diğer hiçbir kası harekete geçirmemişti. Yara izi gerilmiş, gözlerine ulaşmayan gülüşünü daha korkutucu hale getirmişti.

"Emin ol, kendimi hiç güvende hissetmiyorum."

İçeri vuran güneş ışıklarının altında ela gözleri, daha önce görmediğim kadar parlak ve açıktı. Ona bakarken kalbim adeta bir atışını kaçırdı. Göz göze geldiğimiz bu kısacık anda, bana bir şey oldu. Adını bir süre daha koyamayacağım bir şey.

Bakışlarımı kaçırdığımda, "Dün akşam aksini söylüyordun," dedi sesine yerleşmiş bir hoşnutsuzlukla.

Onu duymazdan gelerek, "Elinde bir bomba tutuyorsun," dedim.

"Daha önce elimde bomba tuttum ve emin ol, şu anda elimde tuttuğum şey o bombalardan daha ağır."

MİT için çalışmıyorsa orduda görev yapıyor olabilirdi. Saçları, asker olmak için biraz uzun ve fazla şekilliydi. Sakalları da vardı. Askerler de polisler gibi sivil görevlere çıkıyorlar mıydı? Gerçi polis olmadığını söylemişti...

"Bak," dedim mantıklı davranmaya çalışarak. "Ben boynuna tasma takıp oradan oraya sürükleyebileceğin bir köpek değilim. Yanlış anlama, köpekleri çok severim fakat dediğim gibi onlardan biri değilim."

Bilgisayarımı kapattıktan sonra çantasının içine koyup ayağa kalktı. Karşıma geçerek, "Sana her şeyi anlatamam," dedi. Bu sözleri, dünden beri sürekli tekrar etmişti. Gözlerine bakmaya devam edebilmek için kafamı geriye doğru yatırmak zorunda kaldım. "Sadece bombayı elimizde patlamadan imha etmenin bir yolunu bulacağıma söz verebilirim."

Saçımı tutan toka uyku sonrası çözülmüştü. Kısa tutamlarım, her zamanki gibi başına buyruk davranıyordu. Karan, o tutamlardan birini yakalayıp diğerlerinin üzerine doğru götürdü. Bu, o kadar samimi bir hareketti ki şokla donup kaldım. Neden bana sürekli dokunmaya devam ediyordu? Ayrıca ben neden ellerini kendine saklamasını bir türlü söylemeyi başaramıyordum?

"Çantanı hazırla da bir an önce bu evden gidelim."

Onu onaylamak için kafamı salladığımda az önce dokunduğu saç tutamı yeniden yüzüme düştü. Gözleri, saçlarımda ve yüzümde uzun uzun gezindi. Arkasını dönmeden önce iç çektiğini duydum. Ben ise nefesimi

tutmuştum ve bunun farkında bile değildim. Bakışlarının temas ettiği yerlerde sanki tenim karıncalanıyor gibiydi.

Bana neler oluyordu?

Uzaklaşacağımızı düşünmüştüm ama Acıbadem'in üst taraflarında, sık ağaçların dizili olduğu açık bir alana bakan, eski bir apartmanın önünde taksiden indiğimizde sevindim. İş yerim karşıdaydı. Mecidiyeköy'e hâlâ metrobüsle gidebilirdim.

"Pazartesi işe başlıyorum," dedim apartmanın kapısını açmasını beklerken. Bina eski de olsa kapılar ve şifreli sistem, yeniydi.

"Güvenli olmadığını söyledim."

"Umurumda değil. İşe gitmezsem daha çok dikkat çekerim. Mustafa Bey'e ve Laçin'e karşı sorumluluklarım var."

Kapı arkamızdan kapandı. Karan elinde çantalarımla merdivenlere yöneldi.

"En büyük sorumluluğun, hayatta kalmak," diye homurdandı.

"Görünüşe göre piyangodan ne idüğü belirsiz bir koruma kazanmışım gibi duruyor. İzin vereyim de işini yapsın."

Son basamağı çıkan adımı atmıştı ki bir anda durdu. Onu kızdırmış mıydım? Gerildim. Ama Karan, beni şaşırtıp kahkaha attı. Karnım, bu doludizgin ses karşısında kasıldı. Yüzünü görmek istedim. O kahkahanın bakışlarını değiştirip değiştirmediğini... Göremedim. Sanki o an hiç yaşanmamış gibi yürümeye devam etti.

Merdivenlere en yakın konumda olan ilk kapıya doğru ilerledi. Kapıyı açtıktan sonra içeri girmem için geri çekilirken yüzüne baktım.

"Haklısın," dedi gözlerinde izi kalmış neşeyle ama o neşe de kalıcı olmadı. "Merak etme, işimde iyiyim," derken yüzü eski ifadesizliğine bürünmüştü.

Ona bakınca yaptığı her şeyde iyi olduğunu görebilirdiniz. *Her şeyde...*

Tanrım. Kafayı yiyordum.

Antrede ayakkabılarımızı çıkardık. Benim spor ayakkabılarım, onunkilerinin yanında küçücük kalmışlardı. Bu adam kaç numara ayakkabı giyiyordu? Kırk beş? Kırk altı?

Çantaları yere indirdi. Üzerindeki siyah montu çıkardığında tüm dikkatim kaslı kollarına kaydı. Uzun kollu siyah tişörtü, vücudunu ikinci bir deri

gibi sarmıştı. Montunu, duvardaki iki sıra ahşap askılıktan birine asarken kol kasları şişip indi. Elleri de kocamandı. Parmakları uzun ve güçlüydü. Sanki onlar da kaslıydı. Bu mümkün müydü? Bir dakika... Elleri yaralı mıydı? Yakından bakınca derisinin üzerindeki belli belirsiz tuhaflıklar seçiliyordu.

Onu incelediğimi fark edince tek kaşını kaldırdı. Kendimi daha fazla rezil etmeden kafamı çevirip montumu çıkardım ve onunkinin yanına astım.

"Sen nerede kalacaksın?" diye sordum.

Gayet doğal bir şeymiş gibi, "Burada," dedi.

"Saçmalama."

"Seni uzaktan nasıl koruyabilirim?" Yanımdan geçip giderken, "Sana evi gezdireyim," dedi.

"Üç odadan daha büyük olamayacak bir evi gezdirmene ihtiyacım yok. Seninle aynı evde kalamam. Gerçekte ne iş yapıyorsun bilmiyorum ama benden, bir anda hayatımın ortasına düşüp peşimde gezmeni normal karşılamamı bekleme."

Bunalmış gibi ellerini saçlarında gezdirdikten sonra, "Evinde üç adamı öldürdüğümü hatırlatıp durmamı mı istiyorsun?" diye sordu. "Seni korumak için?"

"Bunu söylemek bana aşırı tuhaf geliyor, yine de haklısın. Teşekkür ederim."

"Neden?"

Bunu bilerek yapmıyorsa ben de bir şey bilmiyordum.

"O adamları etkisiz hale getirdiğin için."

"Öldürdüğüm için."

"Bunu sesli dile getirmek, güvenlik açığı oluşturmuyor mu?"

Tıpkı merdivenlerde kendini açık etmediği gibi yüzünü benden yine gizledi. Gülmemek için çaba mı gösteriyordu? Onu yumuşatıyor muydum? Soğukkanlı şekilde üç adamı dakikalar içinde öldürebilen bir adamın yumuşaması mümkün müydü?

Koridora yöneldi. "Telefonundaki ve bilgisayarındaki gerekli güvenlik açıklarını kapattım. Bu evde bizi duyabilecek ya da bize erişebilecek kimse yok," dedi.

Ne?

"Telefonumu mu karıştırdın?"

"Senin güvenliğini sağlamaya çalıştığımı unutuyorsun."

"Polise gitmem gerekiyormuş gibi hissediyorum," dedim hissettiğim rahatsızlıkla. Bilmediğim bir çemberin içine hapsolmuş gibiydim.

"Kime güveneceğimizi henüz bilmiyoruz."

Neredeyse her seferinde biz demesi asla dikkatimden kaçmıyordu. Bu işte birlikteydik. Nasıl ve neden olmuştu, henüz algılayamıyordum.

Bir odanın içine girdi ve bana ait iki çantayı yatağın yanına, yere bıraktı.

Oda temiz ve düzenliydi. Çift kişilik ahşap karyolalı yatağın üzerindeki yorgan, yeni gibi görünen beyaz çizgili, yeşil bir nevresimle örtülmüştü. Eskimiş parke zeminlerin üzerinde oldukça büyük, neredeyse tüm odayı kaplayan kalın bir kilim duruyordu. Geleneksel desene sahip olsa da eskiymiş gibi görünmüyordu. Duvarların birleştiği köşede bir boy aynası vardı. Koyu kahverengi, üç kapaklı bir gardırop, aynı renkte iki komodin, iki minik gece lambası...

"Burada kim yaşıyor?" diye sordum. Çünkü beklediğimden daha konforlu görünüyordu.

"Değişiyor."

"*Airbnb* gibi mi?"

"*Gibi.*"

"Her zaman böyle kısa cevaplar mı vereceksin?" dedim sıkıntıyla. "Bu durumun benim için ne kadar zor olduğunun farkında mısın?"

Yatağa gidip kenarına oturdum. Karan sanki dışarıdan gelebilecek tehlikelere karşı beni koruyormuş gibi iri vücuduyla kapı eşiğinde duruyordu.

"Bana biraz zaman ver," dedi.

"Ne için veriyorum bu zamanı?"

"Yaşamak için," derken sesi her zamankinden yüksek çıkmıştı. "Bak, burada seni korumaya çalışıyorum. O yüzden sürekli söylenip durmayı bırak ve işimi yapmama izin ver."

"Oldu olacak ağzımı da bantla!" dedim sinirle. "Soru sormayıp ne istiyorsan yapmamı mı bekliyorsun? Sana oradan geri zekâlı gibi mi görünüyorum?"

"Devin!" derken sesi hiç olmadığı kadar yüksek çıkmıştı. "Seni alıp sıktığımin bir deliğine tıkmayı ve çok daha kısa sürede bu işi çözmeyi seçebilirdim. Sırf sana yardım edebilmek için suları gereğinden fazla bulandırıyorum zaten. O yüzden yapma. Lütfen, yapma."

Arkasını dönüp girdiğinde ona seslenecek enerjiyi kendimde bulamadım. Abartıyor muydum? Bana yardım etmeye çalıştığından tam olarak nasıl emin olabilirdim? Hayatımda hiç suç dizisi ya da filmi izlememiş, bir kere bile polisiye roman okumamış olsam ona kanmam daha kolay olabilirdi. Oysa şimdi, onun için bir yem olabileceğimi fark ediyordum. Belki bilgisayardaki bilgileri kullanacaktı. Beni ortadan kaldırmadan önce benim başka neler bilip bilmediğimi anlamaya çalışıyor olabilirdi. Ne zaman bir soru sormaya kalksam, beni cevapsız bırakıyordu. Üstüne üstlük sessizce oturup dediklerimi uygulamamı bekliyordu.

Hadi oradan!

Ayağa kalkıp peşinden gittim. Tam tahmin ettiğim gibi bana verdiğinden başka iki oda daha vardı. Güvenlik nedeniyle benimkine en yakın olanı seçmiş olacağını düşünerek o odanın kapısını itip açarken, "Beni başından savmayı bırak," diye bağırdım.

Ancak odanın içine girdiğimde sözlerim resmen boğazıma dizildi çünkü üşümüştü. Karan'ın üstü çıplaktı. Aslında *kısmen* çıplaktı demek doğru olurdu çünkü üst gövdesinin tamamı, kolları da dahil olmak üzere dövmelerle kaplıydı. Koyu renkli mürekkep, tenini bir kıyafet gibi sarıyordu. Ağzımın şokla açıldığını hissettim. Gözlerim de yerinden fırlayacakmış gibi görünüyor olabilirdi.

Sikeyim.

Vay canına.

Adamın vücudu adeta sanat eseriydi. Vücudunun bir kısmını ancak görüyordum. Bana değil, duvara dönük duruyordu. Sırtının ve göğsünün bazı parçalarını seçebiliyordum. O kadar çok şey vardı ki... Hepsi iç içe geçmişti. Güller ve dikenler omuzlarından boynuna doğru ilerliyordu. Ateşlenmiş bir silah, sağ kaburgasının üzerindeydi. Sırtında iki farklı kuş vardı. Görebildiğim kadarıyla birinin kanatları açık, diğerinin kapalıydı. Kolunda, kabile desenlerinin yanı sıra alevler vardı. Çok fazla alev... Sanki tüm şekil ve desenler, o alevlerle birbirlerine kavuşuyorlardı.

Yanına gidip daha fazlasını görebilmek istiyordum. En ufacık bir detayı bile atlamadan incelemek istiyordum. Meraktan ve heyecandan karnım kasılıyordu.

Ses çıkarmış olmalıydım, belki de hızlanan kalp atışlarımı duymuştu çünkü Karan'ın vücudu bakışlarıyla beraber bana doğru döndü.

Yüzüne bakmadım, bu anı sonlandırmadan önce gözlerim arsızca vücudunun geri kalanında gezinmeye devam etti. Karşı koyamıyordum. O... *mükemmeldi.*

Karın kaslarını belirginleştiren V şekline yerleştirilmiş iki balık vardı. *Yin* ve *yang* gibi. Etrafını saran deniz dalgaları ve alevler, burada da iç içe geçmişti. Kalbinin altında büyük bir melek duruyordu. Kanatsızdı ama yine de uçuyormuş gibi resmedilmişti. Meleğin altında okuyamadığım bir yazı vardı. Ardından güller ve dikenler başlıyordu. Göğsünün üst kısmından, boynuna ve omuzlarına doğru yayılıyordu. Tişörtünün yakasından taştığını gördüğüm şekiller bunlardı.

Böyle özgürce baktığımda dövmelerinin teninin her santimini kaplamadığını görebiliyordum. Boşluklar vardı ama hepsi bütüne uyum sağlayacak şekilde boş bırakılmıştı. Kopuk ve uygunsuz görünen hiçbir şey yoktu.

Çok güzeldi.

Ona doğru istemsizce bir adım attığımda, Karan hızla az önce çıkarmış tişörtü üzerine geçirdi.

Bakışlarımız buluştuğunda, "Ne istiyorsun?" diye sordu. Gergin ve rahatsızdı.

Ne istiyordum?

Hayatımda gördüğüm en güzel gözlere sahip bu korkutucu adam, dilimin tutulup az önce var olan bütün düşüncelerimin eriyip gitmesine neden olmuştu.

"Hiç," dedim çabucak. Ona bu kadar yakın durmak ve mahremiyetine bir adım atmış olmak, beni istemediğim kadar fazla sarsmıştı.

Arkamı dönüp odasından çıktım. Odama girdiğimde kapımı ardımdan kapatıp kendimi yatağa bıraktım. Gözlerimi kapatarak az önce zihnime kazıdığım görüntülerle düşüncelerimin arasına saklandım.

7.BÖLÜM

Devin

Aradan geçen saatlerin sonunda Karan, aramızdaki sessizliği bozmaya karar vererek bana seslendi.

O ana kadar odamdan çıkmaya cesaret edememiştim. Kısa süre kestirmiş, telefonda takılmış, kulaklıkla müzik dinlemiştim. Sadece birkaç temiz çarşaf, havlu, pike ve battaniye olan dolabın boş kalan kısımlarına eşyalarımı yerleştirmiş, önümüzdeki programda hangi sorulara değinebileceğime dair kısa notlar almıştım. Bunların hepsini, yan odadaki adamı ve içinde bulunduğum durumu düşünmemek için yapmıştım. İşe yaradığını söyleyemezdim ancak aklımı kaybetmenin eşiğinde de değildim. *Henüz.*

Sıkılmıştım, yorgun ve mutsuzdum, sinirim, öfkem, hissettiğim gerginlik geçmemişti ama ben, aynı şeyi düşünüp durmaya devam ediyordum. Bir daha onun, o ağız sulandıran vücudunu düşünmeden gözlerine bakmayı nasıl başarabilecektim? Katildi. Ondan korkmalıydım. Şu anda hissettiklerim neresinden bakılırsa bakılsın yanlıştı.

Eymen öleli iki aydan fazla olmuştu. Onunla geçirdiğimiz senelerle kıyaslarsak iki ay hiçbir şeydi. Yasta olmam gerekiyordu. Acımda boğulmalı, belki de gözyaşlarımın içinde yüzmeliydim. Oysa ben, benden epey uzun, tüm vücudu kaslarla ve acayip seksi dövmelerle kaplı, karanlığa karışacak kadar koyu saçlara ve aksi gibi parlak, ela gözlere sahip bir adamla ilgili hayaller kuruyordum.

Kafam karışmıştı. Şu son birkaç ayda içime beklemediğim o kadar çok duygu sığdırmıştım ki artık sağlıklı düşünemiyordum. Bu akşamı atlattıktan sonra yarın sabah oturup düşünecek, daha mantıklı adımlar atmak için plan yapacaktım.

Hareketsizlikten uyuşmuş bacaklarımı yataktan sallandırıp ayağa kalktım. Belimi geriye doğru esnetip parmak uçlarımda yükselerek bileklerimi açtım. Tüm bunları kafamı toplamak, kendimi mümkünse daha normal hissetmek için yaptım.

Karan'ın gözlerine bakabilir ve onun vücudunu düşünmemeyi başarabilirdim. Aklımda yer etmesi gereken çok daha önemli konular vardı. Hem en başta neden odasına dalmıştım? Ondan bir şeyler öğrenebilmek içindi, değil mi? Beni kandırmasına izin vermeyeceğimi göstermek içindi.

Odamdan çıktım. Karan'a ait olduğunu öğrendiğim odanın önünden geçtim. Hemen karşısında tuvalet vardı. Çişimi yapmak için bile olsa, odamdan çıkmayacak kadar ödlektim. Tuvalete girip hızlıca işimi hallettim. Elimi yüzümü yıkayıp dağınık saçlarıma çekidüzen vermeye çalıştım.

Karan bu sefer, "Yemek yemen gerekiyor," diye seslendi.

Eğer sipariş verdiyse kapının çaldığını duymamıştım. Bize yemek mi yapmıştı?

Tuvaletten çıkıp kullanılmayan diğer odanın önünden geçerek salona doğru ilerledim. Tek ışık kaynağı oradan yayılıyordu. Salon genişti. Altı kişilik yemek masası, koltuk takımı, orta boylarda bir televizyon rahatça sığmıştı. Ben içeri girdiğimde Karan, masadaki yerine oturuyordu. İki servis açılmıştı. Otellerde görebileceğiniz sıradan, beyaz tabakların içleri doluydu. Kadehteki kırmızı sıvının, şarap olmasını umdum.

Masaya yürüdüm, karşısındaki sandalyeye oturdum ve hemen kadehe uzandım. Kokusu güzeldi. Ağzıma yayılan buruk tat ise tam ihtiyacım olan şeydi.

"Sen içmiyor musun?"

"Hayır."

"Neden?"

"Çalışacağım."

"İçmemeni gerektirecek nasıl bir iş yapıyor olabilirsin?"

Ağzından laf almak için zayıf bir yoldu. Beklediğim gibi, "Tüm işler ayık olmayı gerektirmiyor mu?" diye sorarak beni yanıtsız bıraktı.

Çatalla bıçağına uzandı. Tabaklarımızda ızgara tavuk, domates soslu makarna ve salata vardı. Hepsi hem lezzetli görünüyor hem de güzel kokuyordu.

"Benim işimde hafif çakırkeyif olmak sorun olmaz. Tabii burada içtiğimi itiraf ediyor değilim. Belki bazen," derken omuz silktim. Ben de

çatalımla bıçağımı aldım ve iyi piştiği belli olan tavuktan bir parça kestim. Çiğnerken ağzıma çeşitli baharatların tadı doldu. "Mmm..." Kapalı dudaklarımın arasından çıkan memnuniyet dolu sese engel olamamıştım. "Yemek yapmayı biliyorsun."

"Sen bilmiyor musun?"

Sorusu eleştirel değildi, merak içeriyordu.

"Biliyorum ama sadece karın doyurmaya yeter. Tatları böyle güzel olmuyor."

Kafasını sallarken çatalını birkaç *penneye** batırdı.

"Evde yemek yemeye zamanım olmuyor," diyerek kendisi hakkındaki bir gerçeği gönüllü olarak paylaştı. Çiğnemeyi bıraktım. "Zamanımın çoğu dışarıda geçiyor. Saatlerce yemek yemiyorum ya da hızlıca tüketebileceğim şeyler seçmek zorunda kalıyorum."

"Beni takip ettiğin zamanlardaki gibi mi?"

Bu ne cevabını beklediğim bir soruydu ne de bir şakaydı. Bir gerçeği dile getirmek istemiştim. Beni hem ürküten hem de yersiz bir şekilde güvende hissettiren bir gerçekti.

Ağzındaki lokma bitene kadar bakışlarını üzerimden ayırmadı. Gözlerine bakmayı o kadar çok seviyordum ki o sırada hissettiğim utancı bastırmaya bile yetiyordu. Ona baktım. Salonun loş ışığında daha sıcak görünen gözleri, şimdi daha çok bir kadeh buzlu viskiyi andırıyordu. Evet. İşte, bulmuştum! Gözlerinin rengi viski gibiydi.

Çatalını bıraktı ve sandalyesine yaslandı.

"Benim işim Eymen'i takip etmekti," dedi. "Nereye gidiyor, kimlerle görüşüyor, hangi işlerin peşinde..." Biraz duraksadıktan sonra devam etti. Anlatmaktan vazgeçmemesi için sesimi çıkartmıyordum. "Onun hayatının bir parçası olduğun için seni de izlediğim zamanlar oluyordu. Sonra Eymen'in tehlikeli işler karıştırdığını fark ettim ve bu işlerin seni tehlikeye atabileceğini gördüm."

"Ne zamandır?" diye sordum. "Beni ne kadar süredir takip ediyorsun?" Cevabı duymaya hazır olup olmadığımdan emin değildim. Eymen'in ölmesinin üzerinden iki aydan fazla zaman geçmişti? Üç aydır mı takip ediyordu? Dört, beş?

"Bunun bir önemi yok, Devin."

"Eymen öldü."

* Penne, uçları kesilmiş boru şeklindeki parçalar halinde kurutulmuş bir makarna türüdür.

"Biliyorum."

"Ama sen beni takip etmeye devam ettin."

"Evet."

"Neden? Ben de işinin bir parçası mıyım? Bu ne siktiri boktan bir iş ki insanları bir sapık gibi takip ediyorsun?" derken sinirime hâkim olamamıştım.

Hayatımın kontrolü her zaman benim ellerimdeydi. Annemle babam, bu gücü barındırabilmem için çok çaba göstermişlerdi. Müzik, spor, sanat. Beni hepsiyle tanıştırmışlar, hayatıma yön verirken seçeneklerimin neredeyse sınırsız olduğunu görmemi istemişlerdi.

İyi bir sporcu olamayacak kadar tembeldim. Müziği sadece dinlemeyi seviyordum. Sanattan anladığım da pek söylenemezdi. Evde başından beri maruz kaldığım tek şey, annemin her sabah açtığı radyoyu dinlemekti ve farkında olmadan tüm o yayınlarla aramda bir bağ gelişmişti.

Dinlemeyi seviyordum. İnsanların yaşadıkları hayat doğrultusunda düşüncelerinin ve duygularının nasıl da farklı gelişebildiğine tanık olmanın, etkileyici bir yanı vardı.

Bir aşk şarkısı çaldığında kadının biri tüm erkeklere lanet okurken diğeri basit sözlere büyük anlamlar yüklemeyi başarabiliyordu. Yüzleri görünmeyen o insanlar özgürce konuşuyorlardı. Öfkelilerdi. Âşıklardı. Mutsuzlardı ya da çok mutlulardı. Sıkılmışlardı. Yalnızlardı.

En çok fark ettiğim şey buydu. İnsanlar kalabalığın, ailelerinin, akrabalarının ve arkadaşlarının arasında bile çoğunlukla yalnızdı. Kimse onları gerçek anlamda anlamayı başaramıyordu çünkü aslında kimse kendini özgürce ifade etmeye cesaret edemiyordu.

Önce dinlemek sonra da konuşmak istediğime karar verdiğimde orta okulu yeni bitirmiştim. Yolumu ta o zaman çizmiştim. Sonrasında da seçimlerimi büyük ölçüde hep kendim yapmıştım. Aşklarımı ve arkadaşlarımı seçmiştim. Mutluluğumu seçmiştim. Ve bir gün uyandığımda o seçimlerimden birisi, yüzüme tokat gibi çarpmıştı. Bir yalanın içinde yaşadığımı fark etmiştim.

Muhtemelen sandığımdan daha uzun süredir takip ediliyordum. Kocam ölmüş ve bana, kendi başıma toparlayamayacağım kadar büyük bir pislik bırakmıştı. Evimde yaşayamıyordum. Kendi seçtiğim herhangi bir yerde bulunamıyordum. Bildiklerimle nasıl yaşayacağımı bilmiyordum. Kime güveneceğimi bilmiyordum. Tehlike altındaydım ve bu tehlikenin nereden geldiğini dahi bilmiyordum. Onları da tehlikeye atmadan aileme

sığınamıyordum. *Siktir.* Onlarla özgürce konuşamıyordum bile. Seçimlerim elimden alınıyordu. Boğulduğumu hissediyordum.

Burada, Karan'ın karşısında daha fazla oturmaya tahammül edemeyeceğimi düşünürken benden önce Karan sandalyesinden kalktı.

"Evin alarmını aktif hale getireceğim," dedi. "Pencereler de kapı da kapalı kalmak zorunda. O yüzden lütfen ikisini de açma." Cebinden küçük, yuvarlak bir şey çıkardı. Bana uzatırken ortasında duran tek tuşu gösterdi. "Buraya sadece gerçekten tehlikede olduğunda basmanı istiyorum. Nerede olursan ol yanında taşıyacaksın."

"Panik butonu mu?"

"Polise bağlı değil."

"Sana mı bağlı?"

"Sayılır." Bu da ne demekti? Butonu almadığımı görünce tabağımın yanına koydu. "Sana en hızlı şekilde yardım geleceğini bil, yeter. Tamam mı? Şimdi gitmem gerekiyor."

"Konuşmamız bitmedi," dedim peşinden kalkarak.

Salonun çıkışında durdu. Masaya bakıp, "Al onu," dedi sinirle. "Yanından ayırma dedim. Ciddiyim. Tuvalete bile gitsen yanında olacak."

"Oldu olacak bana çip falan tak."

"Bir şeyler düşüneceğim," diye homurdandı.

Daha fazla tartışmak istemediğim için butonu alıp cebime attım.

"Eeee," dedim. "Şimdi konuşabilir miyiz?"

"Hayır. İşim var." Odasına doğru yürüdü. Peşinden gitmek yerine koridorun başında beklerken, "Burada ne kadar kalacağız?" diye sordum. "Benim bir ailem var. Onları habersiz bırakamam. Nerede yaşadığımı bilmeleri lazım."

Odasından büyük, siyah bir spor çantayla çıktı. Yanımdan geçerken kenara çekildim.

"Ailen bu eve gelemez ama sen onların evine gitmek istediğinde plan yaparız."

Neler yaşadığıma hâlâ adapte olamadığımın farkındaydım. İstediğim gibi hareket etmeme izin vermeyecekti. Bir yanım haklı olabileceğini düşünüyordu. O, yaşanan her şeye benden daha aşinaymış gibi görünüyordu.

"İşe gideceğim." Tepkisini izledim. Sıkıntıyla iç çekip küfür etti. Küfürleri hep ağzının içinde geveliyordu. Sanki duyabileceğim en kötü şeymiş gibi. "Sesli söyleyebilirsin. Daha önce de fazlasıyla küfür duydum."

"Neler yapabileceğimize bakacağım," dedi sadece. Ayakkabılarını giyip çantasını omzuna astı. Kapıyı açtıktan sonra kapının yanında duran kutudaki birkaç tuşa basıp üç kere yüksek sesle ötmesini sağladı. "Benden sonra bir kez daha ötecek ve ardından alarm aktif hale gelecek. Söylediklerimi unutma. Telefonuna numaramı kaydettim. Herhangi bir şey için arayabilirsin fakat her zaman açamayabilirim. Önemli değilse mesaj at ve dediğim gibi acil bir durumsa da butona bas."

Yüzüme son defa, beklediğimden daha uzun ve derin bir şekilde baktı. Ne diyeceğimi ya da ne yapacağımı bilmiyordum.

"Kolay gelsin," derken düşünmemiştim. Saçmalıyordum ama Karan'ın çıkmadan önce gülümsediğinden emindim.

Karan

Bundan beş yıl önce Boyga adına çalışmaya başladığımda benden beklenenin doğru zamanda tetiği çekebilmek olduğunu biliyordum. Tereddüde ve pişmanlığa yer yoktu. Bende bu duyguların hiçbirini bulamayacağını bildiği için bana ulaşmıştı. Boyga, ekibini özenle seçiyordu. Çoğunlukla birbirimizi tanımıyorduk ama bazı işlerde yollarımız kesişebiliyordu. Ailemiz ya yoktu ya da onlarla bağımız uzun zaman önce kopmuştu. Ölüme tanık olmuştuk, muhtemelen birkaçımız o karanlık yoldan dönmüştü.

Kaç kişiydik, bilmiyordum. Hayat hikâyelerini, bilmiyordum. Ama beni neden seçtiğini biliyordum.

Ordudayken midemi kaldıracak kadar çok kötülük görmüştüm. 1. Komando Tugayı birliklerinin arasındayken sınıra gitmiş, ülkem için benden beklenen neyse hepsini yapmak için çabalamıştım. Onlarca arkadaşımı toprağa vermiş, kana susamış örgütlerin daha fazla kan için acımasızca üzerimize yağmaya devam edeceklerine ilk elden tanık olmuştum.

Genel seçimlerden sonra PKK militanlarının sık sık yol kesip araçları yaktığını, okulları ateşe verdiğini, masum insanları ateş hattında bıraktıklarını görmüş, polislerle askerlerin bu uğurda şehit edildiğini ve en sonunda da Suruç Katliamı'nın sonuçlarını deneyimlemiştim. İnsanlar kötüydü ve bu kötülük sadece duyup görebildiklerimizle sınırlı kalmıyordu. Hendek Operasyonu'na katılıp yeniden görevlendirme için Kayseri'deki birliğime geri döndükten kısa süre sonra da başka bir kötülüğün yarattığı enkazın altında kalmıştım. O gün, o patlamada on beş arkadaşımı kaybetmiş ve

benden geriye kalan insancıl tüm parçalarımı da onlarla beraber toprağa vermiştim.

Tam da bu yüzden Boyga'nın seçtiği işlerin çoğunu zevkle yapıyordum. Bana karanlığın ülkeyle ve terörle sınırlı olmadığını, aramızda insan görünümlü katıksız orospu çocuklarının rahatça kol gezdiğini göstermişti. Öncesinde bilmediğimden değildi ama artık bunun için bir şeyler yapabiliyordum.

Saniyeler sonra evine sızacağım it de o orospu çocuklarından biriydi. Dört ayrı genç kıza yönelik taciz ve tecavüz suçlamalarından yeterli kanıt bulunamadığı için dört defa aklanmıştı. Biri de kalkıp o kadınların doğrudan gözlerinin içine bakmamış mıydı? Bakmışlarsa ne görmüşlerdi de adamı gönül rahatlığıyla salıvermişlerdi?

Onların da sırası gelecekti. Sistemin bozuk olduğunu belki bilmeyen yoktu ama bunu değiştirmek için kaç kişi adım atabiliyordu?

Bunu yapabilirdim, yapmak zorundaydım.

Mesela, bu şerefsizin öldürülmesi için Boyga'ya kimsenin ulaşmadığından emindim. Bazen bana öyle adamlar yönlendiriyordu ki herhangi birinin ölmeleri için para vermesi bir yana, o adamların nefes aldıklarından bile haberleri olduğu şüpheliydi. Boyga'nın bedava işler yaptığını fark ettiğimde, içine girdiğim işe bakış açım değişmişti. Köklü bir değişim sağlayamayabilirdik ama olduğu gibi kalmasına da izin veremezdik. Bu hareketin parçası olabilirdim. *Biri* olabilirdim. Kanları yerde kalan arkadaşlarımın, boşa savaşmadıklarını kanıtlayabilirdim. Babamın *boşa* ölmediğine kendimi inandırabilirdim.

Öldüm ama beraberimde hak edenleri de götürüyorum, baba.

Başıma gelenleri kaldıramamıştı. Patlamadan sağ çıkmıştım ama uzun süre boyunca kendimde değildim. Ne bedenim sağlamdı ne de ruhum. Kayıptım, hayatımın sona ermesini istiyordum ve babamın günbegün karşımda öldüğünü görememiştim. Ona bakabilirdim. Kendime acımayı bırakıp babama yardım edebilirdim.

Sinirle yumruklarımı sıkarken bu sokakta iş yüzünden durduğumu kendime hatırlattım. Onca zaman sonra neden geçmişi düşünüyordum? Devin'in içimde yarattığı fırtına beni altüst ediyordu.

Temizlik ekibinin hazır olması için bildirim gönderdikten sonra apartmana giriş yaptım. Burada yaşayan hiç kimsenin Yusuf Varol'un ölümünü umursayacağını sanmıyordum. Herifi evinden çıkararak mahallenin

ortasında kafasına bir kurşun sıksam, herkesin beni ayakta alkışlaması gerekirdi. Tabii dikkat çekmek işimizi aksatırdı.

Dakikalar içinde kot altındaki, tek göz odası olan bok çukuruna kolaylıkla ulaştım. İçerisi iğrenç kokuyordu. Tavana yakın pencereler kapalıydı. Salonla birleşik mutfaktan inek sürüsü geçmiş gibiydi. Yemek artıkları, yıkanmamış bulaşıklar, günler önce asılsa da toplanmayıp sırf kokudan yine leş gibi olmuş çamaşırlar. Herhangi bir hayvan bundan daha temiz şartlar altında yaşamak isterdi. Değil sokağa çıkıp genç kızlara sarkmak, birinin yüzüne bakıp da selam vermeye utanması lazımdı. Nefes almayı da toplum içine karışmayı da hak etmiyordu.

Odasına girdiğimde kapısından çıkan gıcırtı sesiyle uyandı. Neler olduğunu anlamasına birkaç saniye yetti.

"Sen de kimsin?" derken eli kendini savunacak bir şeyler aradı. Yastığın altında bulamadığı korumayı komodinin çekmecesinde buldu ama işe yaramayacağını biliyor olmalıydı. Gözlerinde korku görmek güzeldi ancak tatmin edici değildi. Tek, temiz bir atıştan daha fazlasını hak ediyordu.

Onunla konuşmadım. Kimseyle kolay kolay konuşmazdım. Bilgi yoksa sohbette yoktu.

Bana doğru uzattığı elini bir tokatla savuşturdum. Bıçak elinden havalanıp radyatörün altına uçtu. Yatak başlığına doğru gerilerken küfürler ediyor, ağlıyordu. Henüz ağzımı bile açmamıştım. Orospu çocuğu. O savunmasız kızlara karşı üstünlük kurmaya çalışırken nasıl da *erkekti*... Sonrasında temizlenmesinin daha kolay olacağını bildiğim için ona uzandım ve yakasından kavrayıp yataktan sürükleyerek çıkardım.

Yağlı saçları şimdi terden iyice boktan bir hal almış, alnına ve ensesine yapışmıştı. Gözyaşları yüzünü ıslatıyor, ağzından çıkan tükürüklerle elimin altında debeleniyordu.

Dur. Lütfen. Bırak. Orospu çocuğu. Seni kim gönderdi? Piç. Kimsin sen?

Yusuf'u eşyalardan biraz uzaklaştırdıktan sonra silahımı kalbine dayadım. İki el ateş ettim. İlk atışta gözlerindeki hayat yitip gitse de iki, üç ve dördüncü kurşunları da ateşledim. Vücudunun aldığı darbelerle sarsılmasının tadını çıkarttım ve onu, tıpkı gerçekte olduğu gibi bir bok parçasıymışçasına yere bıraktım.

Evin kokusunu daha fazla solumamak için dışarı çıkarken Boyga'ya işin tamamlandığını bildiren mesajı attım.

Bir bok ve bir tane de mezar emojisi. Eminim anlardı.

8. BÖLÜM

Devin

Eymen'le Bilgi Üniversitesi'nde verilen, *Zihin Nasıl Öğrenir?* isimli bir seminerde tanışmıştık. O seminere neden katıldığımı şu anda tam olarak hatırlayamıyordum bile. Dönüp bakınca kaderin bizi bir araya getirdiği söylenebilirdi çünkü Eymen de orada isteyerek bulunmadığını söylemişti. O hukuk fakültesinde üçüncü sınıf öğrencisiydi, ben ise radyo ve televizyon okuyordum.

Öğle vakti iki saat süren, sıkılmadığım ama haz da almadığım bir konuşmanın sonlarına doğru telefonum çalmıştı. Sesini kıstığımdan emindim ama belli ki yanılmıştım. Saniyeler içinde telefonumu çantamdan çıkarıp sessize almıştım ve kafamı kaldırdığımda Eymen'le göz göze gelmiştik. Bana o kadar tatlı bir şekilde gülümsemişti ki yanaklarımın ısındığını hissetmiştim.

Seminerin verildiği alandan çıkmak için insanların arkasında sıraya dizildiğimde Eymen sakince yanıma gelmiş, kendini büyük bir özgüvenle tanıtmıştı. O hep böyleydi. Kendini tanıyor ve seviyordu. Parlak kahverengi saçları, hafif çekik koyu yeşil gözleri, sıcak ve çarpık gülümsemesiyle insanları kolayca etkisi altına alabiliyordu.

Oradan birlikte çıkmış, tost ve ayrandan oluşan gecikmiş öğle yemeğimizi birlikte yemiştik. Derslerimize dönmek için ayrılmadan hemen önce kız arkadaşı gelip bizi bulmuştu.

Benimle flört ettiğinden neredeyse emindim ancak tıpkı telefonumu sessize aldığımı düşünmem gibi belli ki burada da yanılmıştım. Üzüldüğümü hatırlıyordum. Kendimi az da olsa kandırılmış gibi hissetmiştim fakat üzerinde durmamıştım.

Tanıştığımızda aylardan kasımdı ve biz bir şekilde o iki dönem boyunca bir araya gelip durmuştuk. Seminerler, etkinlikler, ortak alanlar, bir anda

oluşan ortak arkadaş grupları derken her hafta sık sık konuşan iki insan haline gelmiştik.

Araya uzun bir yaz dönemi girmişti. O aylarda ara ara telefonda konuşup mesajlaşmıştık ama sevgilisi olduğu için asla arkadaşlıktan öteye bir adım atmamıştık. Hatta ben de birkaç kişiyle çıkmayı denemiştim. Ancak dördüncü senemize başladığımızda işler değişmişti. Eymen, kız arkadaşından ayrılmış şekilde okula dönmüştü ve artık açıkça benimle flört ediyordu.

Onunla her zaman kolay anlaşmıştım. Hayattan beklentilerini anlıyordum. Birçok noktada uyuşuyorduk. Eğlenceli doğasına kapılmak kolaydı ve ben de duygularımı serbest bırakmıştım.

Okul bittikten sonra ilişkimiz olağanca hızıyla devam etmişti. Aileler tanışmış, yemekler yenmiş, sözler verilmiş ve gelecek planları yapılmıştı. Mutluydum. İstediğim iş resmen kucağıma düşmüştü. Sevdiğim adamla ilerisini görebiliyordum. Ancak Eymen, ne zaman iş hayatına atıldı işte o zaman, her şey yavaş yavaş değişmeye başlamıştı.

Bunu, bugün daha iyi görüyordum. Yaptığı seçimleri hazmedemediğimi kendime şimdi itiraf edebiliyordum.

Henüz evli bile değildik, Akana Grup adına yeni çalışmaya başlamıştı. Yani işin daha çok başındaydı. Ona neden bu yolu seçtiğini sormuştum. *"Neden kötüleri savunuyorsun?"* O da bana, *"Kötü olduklarından nasıl emin oluyorsun?"* diye karşılık vermişti. Şaka yaptığını sanmıştım ama gayet ciddiydi. Sonra da kötü ya da iyi olması fark etmeksizin, herkesin savunulmaya hakkı olduğunu söyleyerek konuyu kapatmıştı.

İlişkimiz o andan itibaren mi çatırdamaya başlamıştı? Sanırım bunu bilebilmem mümkün değildi. Sadece doğruyla yanlışı ayırt edebilme mekanizmamı, iş Eymen'e gelince kapatmak zorunda olduğumu fark etmiştim. Yoksa nasıl onunla aynı evde yaşayabilirdim?

Sahi, bunu neden yapmıştım? Gerçekten herkesin savunulmayı hak ettiğine mi inanmıştım? Hâlâ inanıyor muydum? İşle aşkı birbirine karıştırmamaya mı karar vermiştim?

Kötülerin sokakta serbestçe gezmesini sağlayan bir adamla evliydim.

Düşüncelerimi yine yüksek sesle tekrarladım.

"Uyuşturucu kaçakçılarını, gaspçıları, azmettiricileri, kasten birilerini yaralamış adamları, adı fuhuşla anılanları, nitelikli dolandırıcıları, mafya için çalışanları savunan bir kocam vardı."

Ellerimi havaya kaldırıp onun kanıyla ıslanmış olan parmaklarıma baktım.

Eymen, birilerini kızdırmıştı. Doğrusu yanlışı bir tarafa ne benim güvenliğimi ne de kendisininkini umursamış, birlikte kurduğumuz hayatın içine sıçmıştı.

Telefonuma uzandım. Annemle de konuşmak istiyordum ama gecenin ikisinde bir ihtimalle sadece Laçin ayakta olurdu.

"Sen iyi misin? Niye bu saatte arıyorsun?" diye sordu telaşla.

"İyiyim iyiyim. Bir şey sormak için aradım."

"Tamam," dedi harfleri uzatarak. "Bu saatte?" Şaşırması normaldi. Uzun zamandır kendi isteğimle onunla konuşmaya çalışmamıştım ama bu konuşmayı şimdi yapmazsam uyumayı başaramazdım.

"Eymen kötü biri miydi?"

İç çektiğini duydum. Hışırtılı sesler geldi. Yatağında doğrulup oturduğunu hayal ederken, "Bu soru nereden çıktı şimdi? İçtin mi sen?" diye sordu. "İyi olduğuna emin misin?"

"İçmedim. Aslına bakarsan günlerdir ilk defa bugün, ağzıma bir damla bile koymadım. Belki de o yüzden zihnim çalışmaya başlamıştır. Neyse... Soruma cevap verir misin?"

"Kötü biriydi diyemem."

"İyi biri miydi?"

"Öyle de söyleyemem."

Bu kez, "Neden onunla olan ilişkimi hiç sorgulamadın?" diye şansımı denedim.

"Sana yaptığı iş hakkında ne düşündüğünü sormuştum."

"Ne zaman?"

"Evlenmenizden bir hafta önce."

"Ciddi misin?" diye sordum şaşkınla. Bana böyle bir soru sormuş olsa hatırlamaz mıydım? Düşündüm, düşündüm ama asla aklıma öyle bir anı gelmedi.

"Deha, sen ve ben. Üçümüz Cadde'deki şu havalı mekânda takılıyorduk. Sen bekârlığa veda partisi istememiştin ya hani. Biz de Deha orayı sevdiği için *Mask'ı* seçmiştik."

"Evet."

"Kalabalık bir arkadaş grubu vardı. Doğum günü kutluyorlardı. İçlerinden biri, *yakışıklı adam,* seni kesip durmuştu."

Hayal meyal böyle bir şey anımsıyordum ama konuyla ne alakası vardı?

"Ve?"

"Eee, doğal olarak sen de ona birkaç kez bakmıştın. Dikkatini çekmişti."

"Neden bunu anlatıyorsun? Adamın tipini bile hatırlamıyorum."

"Devin," dedi bıkkın bir sesle. "Siz birbirinizi keserken mekânın ortasında kadının biri aniden fenalaştı. Herkes bağırıp ambulans çağırılmasını söylerken adam koşarak kadının yanına gitti. Doktor olduğunu anlamamız uzun sürmedi. Kadın bir tür kriz geçiriyordu ve *o*, ne yapacağını doğal olarak iyi biliyordu. Kadın o gece, adam sayesinde hayati tehlike yaşamadan kurtuldu. Biz de mesleğinin ne kadar önemli olduğunu konuştuk."

Tamam. Evet. Vay canına.

"Bunu unutmuşum."

"Fark ettim."

"Adama bir kadeh viski ısmarladık."

"Ev-vet!" dedi heyecanla. "Senden numaranı istedi ve sen de doğal olarak reddettin."

"Evet evet. Şimdi, hatırlıyorum."

"Sana o gece, Eymen'in yaptığı seçimler hakkında ne düşündüğünü sordum. Sanırım şöyle bir cümleydi. *Meslek olarak hayat kurtarmayı seçen insanların yaşadığı bir dünyada, Eymen'in yaptığı iş hakkında ne düşünüyorsun?*"

"Ben ne dedim?" diye sordum gerilerek. Çünkü hâlâ bu konuşmayı hatırlamıyordum.

"Herkesin savunulma hakkı olduğunu söyledin."

Ne? *Siktir!*

"Sen ciddi misin?"

"Evet."

"Bu kadar mı? Başka bir şey söylemedim mi? Ya sen? Konunun öylece kapanmasına izin mi verdin?"

"Kendinden çok emin görünüyordun, tatlım. Evlenmene bir hafta kalmıştı. Mutluydun. En azından genelde öyle görünüyordun. Kendi yargılarımın seninkileri etkilemesine izin verecek değildim. Ya seni istemediğin bir düşünceye itseydim ve benim yüzümden mutsuz olsaydın?"

"Eymen'i sevmiyordun."

"Eymen'in yaptığı seçimleri sevmiyordum."

"Aynı şey," dedim hayıflanarak.

"Hayır, değil. Tanıştığınız zaman olduğu kişiyle sonrasında olmaya karar verdiği insan arasında dağlar kadar fark vardı. Sadece senin bunun farkında olup olmadığından emin değildim."

İç çekerek yatak başlığına yaslandım.

"Farkındaydım," diye itiraf ettim. Sadece görmezden gelmeyi seçmiştim. Bu da beni en az onun kadar kötü yapmaz mıydı? "Onun kadar suçlu sayılırım, değil mi?"

"Hayır," derken sesi kendinden emin çıkıyordu. "Eymen işini yapıyordu. O yapmasa başkaları yapacaktı, hâlâ yapıyorlar sonuçta. Adalet sistemimiz böyle ilerliyor. Sen Eymen'i sevdin ve bence bu güzel bir şey. İşinden ayrı, o senin sevdiğin Eymen'di."

Sevimsiz, küçük bir kahkaha attım.

"Beni aldatıyormuş," diye ilk defa birine gerçeği söyledim. "Yani, hayır... Belli ki çok uzun zamandır sevdiğim Eymen değildi."

"Ne! Sen ciddi misin? Ne demek aldatıyormuş? Bunu nasıl öğrendin ki?"

"Kadınla karakolda karşılaştık. Onu da sorguya çağırmışlardı. Altı senedir beraberlermiş."

"Ne? Hassiktir. Oha! Sen ciddisin."

Telefonu sol kulağıma götürüp göğsüme doğru çektiğim dizlerime şakağımı yasladım. Bu şekilde odanın kapısını da görebiliyordum.

Karan neredeydi?

"Neyi gözden kaçırdığımı düşünüp duruyorum. Ayrıca sırf bu gerçek yüzünden yaptığı şeylere karşı gözlerimi kapadığım için kendimi daha kötü hissediyorum. O sandığım gibi iyi biri değil miydi? Bizden çok daha öncesinde hayatında biri vardı."

"Kadını gördün mü? Senden önce çıktığı o kız mı yoksa?"

"Sence önemli olan bu mu? Sana kendimden nefret ettiğimi söylemek üzereydim."

"Saçma sapan konuşma, Devin. İtin tekiyle beraberdin, onu sevdin diye sen neden kötü oluyormuşsun? Ciddi bir suç işledi de ona göz mü yumdun? İşini yaptığı için adama kızamazsın ki... Şimdi, söyle bana."

"Hayır," diye cevap verdim. "Değildi. Tamamen başka biri."

"Vay canına. Katıksız bir pislikmiş desene... Şerefsiz. Eğer ölmemiş olsaydı onu ben öldürürdüm."

Ölünün arkasından gülmem çok mu anormaldi? Hem de en yakın arkadaşım onu öldürme şakası yaparken?

Kıkırdamalarımı bastırıp, "Seni seviyorum," dedim. "Teşekkür ederim."

"Ben de seni seviyorum, tatlım. Şimdi uyu ve pazartesi bana program için hazırladığın güzel sorularla gel."

Laçin'le olan konuşmamızı sonlandırdığımda bitik durumdaydım. Uyumadan önce tuvalete gitmek için yataktan kalkarken duyduğum sesle olduğum yerde donup kaldım.

Arkamı kapıya tam dönmeden herhangi birinin nasıl olup da zamanında yetişeceğini düşünerek komodinin üzerinde duran panik butonuna uzandım.

Bir saniye sonra Karan'ın, "Benim," dediğini duydum. "Sakin ol." Oda kapısının ardında kalan karanlığın içinden çıkıp içeriye doğru bir adım attı. "Panik butonuna uzandığına sevindim ama sana, onu üzerinde taşımanı söylemiştim."

Rahatlayarak doğruldum. Yatağın etrafından dolaşırken, "Uyumak üzereydim," dedim.

"Tuvalete gidecektin."

"İşim ancak iki dakika sürerdi."

"On saniye sürse bile sikimde değil, Devin. Lanet butonunu üzerinde taşı."

Saçları dağılmıştı ve koyu gözaltları yorgunluğunu ele veriyordu. Her ne yaptıysa evden çıkmadan önce daha iyi durumdaydı. Uzun kollu tişörtünün kollarını sıvamıştı. Dövmeleri, kaslı ön kollarını leziz bir şekilde kaplıyordu. Artık altında ne olduğunu bildiğim için ona bakarken neler sakladığını hayal etmeme gerek yoktu. Kaslar ve dövmeler. Yanık bir ten. Göğsünden kasıklarına doğru inen hafif kıllar...

Boğazımın kuruduğunu hissederek yutkunurken, "Siktiğimin butonunu üzerime dikelim o zaman," dedim sinirle.

Dudakları hafifçe kıpırdandı. Gerçekten gülümsediğinde nasıl görüneceğini merak ederek ona bakarken odanın içine, bana doğru bir adım daha attı.

"Sen kötü biri değilsin," dedi beklemediğim anda.

"Beni mi dinliyordun?" Ne zamandır oradaydı ve ne kadarını duymuştu?

"Suçlu da değilsin."

"Bunu bilemezsin."

Aramızdaki mesafenin, attığı her adımla kapanmasını izlerken geri çekilmemek için kendimi tutmak zorunda kaldım. Şu anda ona uzanabileceğim kadar yakınımda duruyordu. Tereddüt etmeden uzanıp avucuyla yanağımı kavradığında şaşkınlıkla iç çektim. Başparmağı tenimin üzerinde ileri geri, ağır ağır hareket ederken şimdi daha çok koyu kehribara dönen gözlerini yüzümde gezdirdi. Eli aşağı doğru ilerledi, parmakları boynuma dolanarak hafif bir baskıyla kavradı.

Nefes alamıyordum. O engel olduğu için değil... hissettirdikleri yüzünden.

"Seni izlediğimi unutuyorsun," derken sesi de görünüşü kadar karanlıktı. "Seni tanıyorum, Devin. Kötü olmadığını biliyorum. Suçlu olamayacak kadar iyi bir kalbin olduğunu biliyorum."

Yutkunmakta zorlanıyordum. Sıcak ve iri eli boğazımı bir mengene gibi sarmışken bunu nasıl yapabilirdim? Korku, heyecan ve bacaklarımın arasını ısıtan kabul etmek istemediğim bir arzuyla karşısında kıpırdamadan dururken kendime güçlü, tehditkâr tutuşuna rağmen hâlâ nefes alabildiğimi hatırlatmaya çalışıyordum.

Kuruyan boğazımdan çıkan çatallı bir sesle, "Öldüğü için rahatladığımı fark ettim," dedim. "Az önce telefonu kapatırken onunla yüzleşmek zorunda kalmadığıma sevindim."

"İyi biri değildi," diye kabul etti. "Dışarıda onun melek gibi görünmesini sağlayacak binlerce kötü var ama Eymen, ahlaki açıdan çoktan bozulmuş bir adamdı. Seni hak etmiyordu."

Karan, ruhumu delip geçerek en *karanlık günahlarımı* açığa çıkarabilecek gücü elinde tutuyormuş gibi görünüyordu.

"Öyle birini sevmiş olamam. Bu, beni nasıl bir insan yapar?"

"Ne olursa olsun insanların içindeki iyiliği görmeyi tercih eden biri yapar. Bu seni iyi biri yapar, *ptičica.*"

Piçita mı? Ne demekti? Neden bana böyle seslenmişti?

Çok yakındık. O kadar yakındık ki doğru düzgün düşünemiyordum bile. Zorlukla aldığım her nefes onun yoğun kokusuyla doluydu. Eli olabilecek en hassas şekilde üzerimde, boynumdaydı. Sıcaklığı her yanımı sarmıştı. Gözlerinden başka bir yere bakamayacak kadar etkisi altına girmiştim. Sesi kulaklarımda, verdiği her nefes dudaklarımdaydı. Karnımda kelebekler uçmuyordu. Bu öyle uçarı bir duygu değildi. Karnımda sanki bir alev topu vardı ve her geçen saniye büyüyor, tenimi içten dışa yakıyordu.

Onu arzuluyordum.

Tanımadığım, birilerini kolayca öldürebileceğini bildiğim, beni evimden alıp neredeyse alıkoymuş, hayatımın orta yerine düşüp uzun zamandır beni takip ettiğini söyleyen bir adamı arzuluyordum. Korkudan düşüp bayılmam gerekirdi, külotumu arzuyla ıslatmam değil.

Yüzü yüzüme tamamen yaklaştığında burnuyla burnuma dokundu. Onu itmeliydim. *Dur*, demeliydim. İçine derin bir nefes çekerken burnu yanağımdan şakağıma doğru ilerlediğinde ondan uzaklaşmalıydım. *Yapamadım.*

Dudakları belli belirsiz tenime dokundu. Hafif sakallı yanağı, yanağıma sürtündüğünde bana ait olamayacak, tuhaf bir ses çıkardım. İki yanıma sabitlediğim ellerim kendiliğinden hareket ederek yükselmeye başladığında bir telefonun zil sesi, nefesimizden başka ses olmayan odada gök gürültüsü gibi yankılandı.

Siktir.

Ona dokunmak üzereydim.

Cereyana kapılmışım gibi uzaklaşırken Karan da en az benim kadar şaşkın görünüyordu. Boynumdan çektiği eline ve az önce dokunduğu yere bakarken gözleri hiç olmadığı kadar koyulaşmıştı.

Cebinden telefonunu çıkarıp sesini kapadı. Yüzüme son kez baktıktan sonra tek kelime etmeden odamdan çıktı.

Az önce ne yaşanmıştı öyle?

Ertesi sabah kısık sesle çalan müzikle uyandım. Türküyü andırıyordu ama bildiğim bir dilde değildi. Sanırım Slav kökenliydi ve o anda Karan'ın bana *piçita* dediğini hatırladım. Aynı dil de miydi?

Şarkı bitti ve yeniden başladı. Ne kadar süredir aynı şarkıyı dinlediğini tahmin etmem imkânsızdı. Gitarın tatlı melodisi ağır ağır yayıldı ve sonra kadının yumuşak sesi araya girdi.

Sözcükleri telaffuz edemezdim, kesinlikle anlamıyordum ama insana *bir şey* hissettiren bir yanı vardı. Odamdan çıkıp sesin geldiği yere doğru yürümeye başladım. Karan'ın odasında ya da salonda olmadığını görerek ilerlemeye devam ettim. Mutfağın girişinde durup dikkat çekmemek için hareketsiz kaldım çünkü Karan elinde çırpıcıyla bir kabın içindeki malzemeleri karıştırıyordu. Hareketleri düzenliydi. Şarkı yükseldi, ardından sakinleşti. Karan karıştırmaya devam etti. Şarkı bir kez daha bitip yeniden

başladığında bunun sandığımdan çok daha uzun süredir devam ettiğini düşünerek mutfağın içine doğru adım attım.

Karan hareketi hissedip bana döndüğünde elindeki çırpıcıyı bıraktı.

"Seni uyandırdım mı?"

Tezgâhın üzerine bıraktığı telefonuna yürüyüp müziği durdurdu ve minik hoparlörden gelen ses kesildi.

"Hayır. Uyandıktan sonra müziği fark ettim. Bu hangi dil?"

"Boşnakça."

"Çok güzel bir şarkı."

Gözleri üzerimde olsa da aklı burada değildi. Kafasını *evet*, der gibi salladı.

"Bu dinlediğim şarkının orijinali değil ama annemin sesi o kadına çok benziyordu. Orijinal halinde müzik daha hareketli olmasına rağmen annem kelimeleri aynı böyle ağırdan alarak çıkarmayı severdi."

Annesinin artık hayatta olmadığını ve bu korkutucu adamın, onu özlediğini anlamak zor değildi. Ne zaman kaybetmişti? Peki ya babası, o yaşıyor muydu? Kardeşleri var mıydı? Karan'ın bu hayatta yalnız olabileceğini fark etmek beni beklediğimden daha fazla üzmüştü.

"Annen Boşnak mıydı?"

Karıştırdığı harca dönerek dolaptan bir borcam çıkarıp karışımı onun içine döktü.

"Karadağ'da doğmuş ama on yaşına gelmeden Ankara'ya göçmüşler."

"Dilini unutmamış mı?"

Belli belirsiz gülümsedi.

"Unutmuş ama sık sık Boşnakça müzikleri arar bulurdu. Şarkı kulağa eski gibi geliyor ama aslında iki binli yılların başında çıkmış. Annem duyduğu ilk anda şarkıya bayılmış. Dilinden neredeyse hiç düşmezdi. Özellikle de mutfaktayken."

Mutfaktayken ve muhtemelen kek yaparken...

Kalbim acıyordu. Yanına gidip ona dokunmak, bu koca adamı kollarımın arasına almak gibi yoğun bir istekle dolup taştım.

"Onu kaybedeli çok oldu mu?"

Onaylamak için sadece kafasını salladı.

"Peki şarkının sözleri güzel mi?"

"*Jutros Mi Je Ruza Procvjetala.*" *Yutros mi ye roja protsviyetala.* "Bu sabah gülüm açtı," dedi. Gerisini Türkçe söylemeye devam etti. "Gülü izleyip

ağlamaya başladım. Gülüm, gençliğimi verdim sana. Gözyaşlarımla suladım seni."

Gözlerimin dolduğunu hissedince kendimi kaybetmemek için yanağımın içini ısırdım. Kelimelerin anlamları değil, Karan'ın her bir kelimeye yüklediği duyguydu beni bu hale sokan. Telefona gidip şarkıyı yeniden çalması için başlattım. Ağlamak ve kederine eşlik etmek istiyordum. Elinde öylece duran borcama uzandım. Açmış olduğu fırının içine yerleştirirken kadının tatlı sesinde kendimi kaybettim.

Güller. Dövmeleri. Daha anlamlı olamazdı.

Fırınının kapağını kapadığımda Karan'ın elleri ellerimi kavradı. Beni kendine çevirip yüzüme bakarken bakışları tarif edemeyeceğim bir sürü duyguyla doluydu.

"Benim için mi ağlıyorsun?" diye sorarken sesi şaşkınlığını kolayca ele veriyordu.

"Bu durumda daha çok annene ağladığım söylenebilir," diye cevap verdim.

"Tanımadığın bir kadın için."

"Şarkı yüzünden," derken gözlerimi içimi delip geçen bakışlarından kaçırdım. Bir elimi bırakıp yüzüme uzandı. Başparmağı az önce akmış olan bir damla gözyaşının üzerinden geçti.

"Gözyaşlarını daha değerli insanlar için harcamalısın, *ptičica.*"

"Herkes kendisi için gözyaşı dökecek birini hak eder."

Yutkunurken hareket eden âdemelmasına odaklandım. Gözlerindeki acı, keder, kaybolmuşluk ve şimdi de benim sözlerimle beliren kıvılcım sindirebileceğimden çok daha yoğundu.

"Devin..."

"Piçita ne demek?" diye sordum.

"*Küçük kuş,*" diye mırıldandı. Sonra aynı dün akşamki gibi beni bırakıp arkasını döndü. Yarattığı dağınıklığı toplamaya başlamadan önce müziği kapattı.

Ona, bana neden böyle seslendiğini sormak istesem de çenemi tuttum. Daha fazla yarayı deşmek istemiyordum.

Yanında durup ne yapacağımı bilemediğim için mutfaktan ayrıldım. Bir yandan aklımda Boşnak türküsü yankılanıyordu, diğer yandan hiç tanımadığım bir adama karşı hissetmeye başladığım duygularda boğuluyordum.

Kek çok güzel olmuştu. O sırada fark etmemiştim ama sanırım içine limon kabuğu rendelemişti. Kokusu şimdi daha baskındı ve tadı ağzımın içine yayılmıştı. Yanında kocaman bir kupa kahveyle beraber, iki dilimi saniyeler içerisinde mideye indirmiştim. Televizyonun karşısında, kucağımda dizüstü bilgisayarımla takılıyordum. Pazartesi günkü programda Laçin'e söylediğim gibi ihanetten bahsetmek istediğime emin değildim. Alternatifler bulmaya ve kendimi hazır hissetmeye çalışıyordum.

"Birazdan bir arkadaşım gelecek," dedi Karan. Yanları cepli siyah pantolonunun üzerine yine siyah, uzun kollu bir tişört giymişti. Ceplerinin içinin dolu olduğunu görebiliyordum. Bıçak mı taşıyordu? Silahı neredeydi? Silahı olan bir adamla aynı çatı altında kalıyor olmamı, bir gün içinde kabullenmeme ne demeliydi?

"Ben de bir arkadaşımı çağırayım mı?" diye sordum alayla. "Çifte randevuya çeviririz."

Kaşlarını çattı. "Senin tanışman için onu çağırdım çünkü bundan sonra benim olmadığım zamanlarda senin gölgen olacak. Orada olduğunu bileceksin ama genelde görmeyeceksin. İhtiyacın olduğu anda müdahale edebilmek için epey yakınında duracak. Bu yüzden işyerine girebilmesi için ona da bir kart çıkarttırırsan güzel olur."

"Ne?"

"Bunu biz de yapabiliriz tabii ama senin Erdem'i arkadaşın, hatta stajyerin gibi tanıtman daha iyi. Böylelikle neden yanında olduğunu sorgulamazlar."

"Genelde görmeyeceğimi söylememiş miydin?" diye sordum. Bir korumayla gezecek olma düşüncesini sindirmeye çalışıyordum.

"Bu durum değişkenlik gösterecek. Korunmaya ihtiyaç duyduğun kadar önemli bilgilere sahip olduğunu alelade göstermemiz aptallık olur. Ancak iş arkadaşınla takılmana kimse yeterince dikkat etmez."

"Onu öylece işyerine sokamam."

"Sokabilirsin. Sen yapamıyorsan, ben yaparım."

"Bunu nasıl yapacaksın?" Bana *ciddi misin* der gibi baktı. "Mustafa Bey, umursamayacaktır," diye kabul ettim. "Özellikle de para vermezse ama Laçin'le Deha'ya yalan söyleyemem."

"Söyleme. Arkadaşlarınla yakın olduğun için onlar da günü gelince tehlikeye girebilirler. O yüzden Erdem'e güvenmeleri iyi olur."

Salondan çıkıp mutfağa gitti. Elinde kendisi için doldurduğu bir kupayla salona döndü. Tam oturacakken kapı çaldı.

Nedensizce gerildim.

Bir katille aynı evde kalıyordum. Onunla yemek yiyor, kahve içiyordum. Hatta biraz ileri gidecek olursak, beraber kek yaptığımızı bile söyleyebilirdim.

Sana dokunmasına izin verdin, diye düşündüm. Bence bu, hepsinden daha önemliydi.

Ne kendi evimde kalabiliyordum ne de kiraladığım evde. Otele ya da ailemin ve arkadaşlarımın yanına da gidemiyordum. Seçeneklerim elimden alınmıştı. Onun kontrolü altında olmadan kimseyle görüşemeyeceğimi de Karan açıkça belirtmişti. Şimdi de işe özgürce gidip gelemiyordum. Her hareketimi takip eden birinin varlığına alışmam bekleniyordu.

Tüm bunların yanı sıra ne iş yaptığı belirsiz bu adama karşı istemsizce ama yoğun bir çekim duyuyordum ve bu, beni diğer her şeyden daha çok korkutuyordu. Hissettiklerim *Stockholm Sendromu*'yla* eşleşmiyordu, sonuçta beni kaçırmamıştı. Telefona ve internete erişimim vardı. Peki içimde büyük bir hızla gelişen bu duyguların mantıklı açıklaması neydi?

"Gel," dedi Karan onu takip eden genç bir çocukla salona girerken. Daha doğrusu benim yaşıma yakın biri demeliydim. Sadece Karan'dan daha gençti. Hafif bir gülümsemeyle bana bakıyordu.

"Selam," dedi sağ elini havaya kaldırıp.

"Selam."

Karan bana, "Erdem pazartesi sabah burada olacak," dedi. "Radyo binasına kadar seni geriden takip edecek. Sen vardıktan sonra seninle orada buluşmak için anlaşmış gibi gelecek ve beraber onun için kart çıkartacaksınız. İçerdeyken yanından hiç ayrılmayacak. İşin bittiği andan itibaren de senden önce binadan çıkıp etrafın güvenliğinden emin olacak. Sana çıkman için mesaj gönderecek. Tıpkı işe gittiğiniz gibi arka arkaya eve döneceksiniz."

Erdem sırıtarak, "Tamam, patron," derken ben, "Emredersiniz," dedim.

Karan'ın baskın varlığı sinir bozucuydu. Bana, "Sana durumun ciddiyetini sürekli hatırlatmak zorunda kalmak istemiyorum," dedi.

Gözlerimi devirip sessiz kalmayı tercih ettim.

"Stajyer olmak için yeterince küçük durmuyor," dedim asık suratla.

"Yirmi iki yaşındayım, gerekiyorsa daha küçük olduğumu kanıtlayacak başka bir kimlik ayarlayabilirim."

* Stockholm Sendromu, bir rehinenin kendisini esir alan kişiyle duygusal bağ kurduğu, sempati ve empati duyduğu psikolojik bir durumdur.

Omuz silkip, "En azından benden küçüksün," diye kabul ettim. "Laçin ve Deha'ya senin gerçekte kim olduğunu söylememiz lazım fakat onlara evde olanlardan bahsedemem."

"Bahsetmemelisin zaten," dedi Karan kararlılıkla. "Onların güvende olmasını istiyorsan neler bulduğunu bilmemeliler."

"Erdem'in varlığını nasıl açıklayacağım?"

"Her şeyi söylemek zorunda değilsin. Eymen'in davası sonuçlanana kadar güvende olman için sağlanan bir destek olduğunu söyle."

"Kim tarafından? Polis mi? Bu daha tehlikeli olmaz mı?"

Kafasını iki yana salladı. "Polisi karıştıramazsın. Aile dostun olduğunu söyleyebilirsin, baban ayarlamış olsun. Bilmiyorum, Devin. Sen arkadaşlarını daha iyi tanıyorsun. Durumu kabullenmelerini sağla yeter."

Ayağa kalkıp Erdem'in karşısında durdum. İçinde bolca sarı olan açık kahve saçları, sıcak kahverengi gözleri, tıraşlı temiz yüzüyle Karan gibi bir adamın yanında hayal edeceğim son insan olabilirdi. O... çok normaldi. Bir katilin ekibinde yer alacak biri gibi değil de genç bir üniversite öğrencisi gibi duruyordu.

Elimi uzattığımda tutup sıktı. Bu şartlar altında tanışmak garipti ancak, "Memnun oldum, Erdem," dedim. "Yardım ettiğin için teşekkür ederim."

"Benim için bir zevk," dedi çapkınca sırıtarak. Gülümsemesi, beyaz ve düzgün dişlerini açığa çıkarmıştı. "Gerçekten."

Karan kafasının arkasına bir tane patlatınca gülmemek için dişlerimi sıktım. İkisinin arasındaki ilişki, işten daha fazlası gibi görünüyordu. Yanlarında artık ne yapacağımı bilemediğim için onları orada bırakıp salondan çıkarken Erdem'in, "Senin için çok genç değil mi?" diye sorduğunu duydum. Sesinden, alaycılığı da güldüğü de belli oluyordu.

"Aramızda on yaş var, geri zekâlı. Ayrıca seni ilgilendirmez. Kapa çeneni."

"Tamam, patron."

"Ciddiyim, Erdem. Bunun son işin olmasını sağlarım, ayağını denk al."

Erdem, "On yaş gerçekten de çok değil," diyerek Karan'ı onayladı. Hâlâ dalga geçiyordu. Ardından bir boğuşma sesi geldi. Erdem'in kahkahası yükseldi. Dönüp bakmak istedim ama dikkat çekmemek için odama yürümeye devam ettim. Yüzümde uzun zamandır olmayan bir gülümseme vardı ve kalbim nedense sıcacıktı.

9.BÖLÜM

Devin

Hafta sonunun son gününü elimizden geldiğince birbirimizden uzak geçirmiştik. Anneme gitmek istemiştim ama Karan, Erdem'in de kendisinin de işleri olduğunu söyleyerek beni reddetmişti. O yüzden annem ve babamla görüntülü konuşmuştum. Gelmek isteyeceklerini bildiğim için bu ara kafamın çok dolu olduğunu, müsait olduğum ilk an onların yanına geleceğimi söylemiştim. Annem ikna olsa da babamın bana şüpheyle baktığını görmüştüm, yine de sessiz kalmıştı. Babam uyanık bir insan olmasaydı, adından söz ettiren başarılı gazeteci olamazdı.

Tüm sabah pineklemiştim. Öğlen yine Karan'ın hazırladığı makarna ve salatayı yedikten sonra arka arkaya iki tane film izlemiştim. Karan'ı tahminen saatte bir görüyordum; o da odasından mutfağa veya mutfaktan odasına geçerken oluyordu. Akşam da aynı şekilde geçmişti. Ne öğlen ne de akşam benimle birlikte sofraya oturmuştu. Yemek yiyip yemediğinden bile emin değildim.

Uyumadan önce tuvalete gidecekken odasından çıktı. Beni tuvaletin girişinde görünce bir an durdu sonra *iyi geceler* diye mırıldanıp odasının karanlığına sığınarak kayboldu. Neden benden kaçtığını bilmiyordum ama bir tahminim vardı. Ben de içten içe ondan kaçıyordum çünkü yan yana geldiğimizde coşan duygularım korkutucuydu. Yalnızca iki gündür varlığından haberdar olduğum bir adama karşı hissetmemem gereken bu duygular, onu gördüğüm her an bir şekilde içimi dolduruyordu. Bana, zihnimin ve bedenimin uzun zamandır uykuda olduğunu hatırlatıyordu. Şimdi hazır olmasam da uyanıyordum.

Bunu bana nasıl yapıyordu?

Kendime tehlikeli olduğunu, onu tanımadığımı hatırlatmam gerekiyordu. Şu an her ne oluyorsa yakında son bulacaktı ve ben de sonunda rahat bir nefes almayı başarabilecektim. Tutunmam gereken tek gerçek buydu.

Ertesi sabah daha güneş doğmadan uyandım. Duş alıp hazırlanırken fazla ses çıkarmamaya özen gösterdim. Dar siyah kotumun üstüne içi yumuşak, tüylü kırmızı bir *sweatshirt* giydim. Saçlarımı kurutup açık bıraktım ve günler sonra ilk defa hafif bir makyaj yaptım. Dizüstü bilgisayarımı yanımda taşımaya korktuğum için sorulara ve çalacağımız parçalara ait listeyi telefonuma attım.

Salona geçtiğimde Karan'ın hazır şekilde beni beklediğini görünce şaşırdım. Aynı kıyafetleri mi giymişti, yoksa aynısından onlarcasına mı sahipti? Siyah cepli pantolonu ve uzun kollu siyah tişörtüyle her zamanki gibi göz korkutucu duruyordu. Sakalları düne göre biraz daha uzamıştı. Saçları, temiz ve yumuşak görünüyordu. Benden önce kalkıp duş mu almıştı?

Gözleri tüm vücudumda gezinirken alnına doğru düşen bir tutam saçını geriye doğru itti ve bu sırada kollarındaki kaslar belirginleşti. Dikkatle izlememek için zorlukla bakışlarımı kaçırdım. Ona bakmamalıydım. Asla. Onu merak etmemeliydim. Hem de hiçbir zaman.

"Erdem'le gideceğimi sanıyordum," dedim gözlerine bakmamaya devam ederek.

"İşyerinde pusuda bekleyen birileri olup olmadığını bilmiyoruz. Birkaç gün ekstra dikkatli davranmalıyız."

Kafamı salladım. İtiraz etmek için bir neden göremiyordum.

"Tamam, çıkalım mı?"

"Hadi."

Evden çıkarken alarmı aktif hale getirdi. Panik butonumun yanımda olup olmadığını kontrol ettikten sonra da bilgisayarımın nerede olduğunu sordu.

"Yanına almadın, değil mi?"

"Onunla gezmek korkutucu geliyor. Her şeyi yedeklediğini varsayarak içindekileri silmeyi düşündüm ama bu sefer de gerçek bir kanıt gerekirse, sorun yaratır diye emin olamadım."

"Silsen de fark etmezdi. Çoğu şey kurtarılabilir ama polise verme ihtimaline karşı hiçbir şeye dokunulmamış olması daha iyi. Şimdilik dursun. Muhtemelen sonra hepsini yok edeceğiz."

Bilgisayarımı almaya odaya gitti ve elindeki büyük spor çantanın içine koyarak yanıma döndü. Ayakkabılarımızı giyerken onu, uzun ve güçlü parmaklarının hareketlerini incelememek için kendi yaptığım işe odaklanmaya çalışıyordum. Yine de pek başarılı olamadım.

Onda bu kadar ilgimi çeken şey tehlikeli ve gizemli olması mıydı? Bilinmeyene duyulan merakla mı hareket ediyordum?

Apartmandan çıkarken benden önce davrandı ve dışarı çıkıp çevreye göz attı. Bana göre kimsenin benim burada olduğumu bilmesi mümkün değildi ama ben ne bilecektim ki? İşini yapabilmesi için sessizce arkasında durup bekledim.

Geriye çekilip geçmem için yol verirken elini belime koyarak beni yönlendirdi. Avucu belimin büyük kısmını kaplamıştı. Çok iriydi ve bunu, bu şekilde fark etmek tüylerimi diken diken etmişti. İstemsizce ona baktığımda gözlerinin üzerimde olduğunu gördüm. Koyu ve sık kirpikleri, yeni doğan güneşin altında ela gözlerine gölge düşürüyordu. Dudağındaki yarayı yaladı. Bakışlarım dudaklarına, oradan da boynundan taşan dövmelerine kaydı. Altında ne sakladığını bildiğim için karnım kasıldı.

"Gidelim," dedi boğuk bir sesle. Telaşla önüme dönüp yürümeye başladım.

"Metrobüse mi bineceğiz?"

"Hayır, arabam iki sokak arkada."

"Neden?"

"Her zaman senden daha önde hareket eden birileri olabilir. İşimi şansa bırakamam."

Karan benim adıma çevreyi dikkatle inceleyerek yürürken ağaçların çiğ düşmüş kokusunu soluyarak onu takip ettim. Üşüyünce montumun yakasını iyice kapattım ve yanımdaki kendinden emin adımlarını, gözucuyla izledim. Benim iki adımım onun bir adımına eşdeğerdi ve buna rağmen sessizdi. Sanki ağırlığını nasıl kullanacağını, bunu nasıl ölümcül hale getireceğini uzun zaman önce öğrenmişti.

Her günüm böyle mi geçecekti? Onu izleyerek, inceleyerek ve merak ederek...

Umudum olmamasına rağmen, "Kendi arabamı alabilecek miyim?" diye sordum. Belki o zaman onunla daha az zaman geçirebilirdim.

"Takip etmesi kolay olur. Ayrıca bombayı nereye koyacaklarını özellikle işaret etmemize gerek yok."

Attığım son adımda tökezledim. *Bomba mı?*

"Bomba mı?" diye tısladım.

Durmamı istemiyordu, yürümem için elini bir kez daha belime koydu. Montun üzerinden sıcaklığını hissetmem imkânsızdı. Şu an vücudumun verdiği tepki kesinlikle psikolojikti. Kafayı yiyordum.

"O gün evine girenler kimdi hâlâ bilmiyorum, Devin. Neler yapabileceklerine, güçlerinin neye yeteceğine, ne kadar kötü olabileceklerine dair henüz bir fikrim yok. Ama o gün seni takip eden üç adam vardı, senin peşinden evine girenler. Bu, hafife alınacak bir şey değil."

Vücudum korkuyla gerildiğinde sanki bunu hissetmiş gibi belimde duran elini hafifçe hareket ettirdi. Beni okşuyor muydu? Dokunuşuna yaslanmak, yapacağım en kolay tercihlerden biri olurdu.

Silkinip adımlarımı hızlandırdım.

"Durumu küçümsemiyorum. Eşim gözlerimin önünde öldürüldü," dedim sinirle. Çenesini sıktığını gördüm. "Sonra da adamın biri, evime giren üç adamı gözünü bile kırpmadan öldürdü. Bence payıma düşenden fazlasını gördüm. Bu yüzden, bir boku küçümsediğim yok."

Küfürlü, gergin ya da ona karşı saldırganca konuşmamı umursamadı. "Ne yapılması gerekiyorsa onu yaptım," dedi soğukkanlılıkla. Haklı olduğunu düşündüğümü fark ettiğimde bunun beni nasıl bir insana dönüştürdüğünü merak ettim. Cinayetin haklı sebepleri olabileceğini düşünen biri. Ben de mi Eymen gibi yozlaşmış ve çarpık zihniyetliydim?

Karan haklıydı ve ben, beni kurtardığı için ona minnettardım. Sadece bunu göstermeye korkuyordum. Benim için adam öldüren birine minnet duymak ancak filmlerde başınıza gelebilecek kadar ütopik bir durum gibi görünüyordu.

"Radyo binasına park ettiğimde arabamı değiştirdiğimi görmeyecekler mi?"

"Haftada üç gün gideceğin için park yerlerini değiştirmek sorun olmaz. Arabadan indiğini görmemelerini sağlayacağız."

Acıkmıştım. Henüz kahve de içmemiştim ve şimdiden başım ağrımaya başlamıştı.

"Fazla uğraş gerektiriyor gibi duruyor."

"Birkaç hafta tedbiri elden bırakmayalım."

Birkaç hafta mı? Bu işin ne kadar uzun süreceğini düşünüyordu? Kendimi aşırı yorgun hissederek iç çekince, beni durdurdu. Ara sokaktaydık.

Etrafta kimsecikler yoktu. Serin rüzgâr ara ara yüzümü yalayıp geçiyor, kulaklarımı ve burnumu üşütüyordu. Uzanıp çenemi kavradı ve gözlerimiz buluşana kadar başımı kaldırdı. Tenimdeki parmakları sıcaktı. Sert ve güçlüydü. Yutkunurken zorlanarak bakışlarımı gözlerinde tutmak için çabaladım. Beni ne kadar gerdiğini görebiliyor muydu?

"İdeal bir durum olmadığını biliyorum ama senin için elimden gelenin en iyisini yapıyorum. Hayatta kaldığından ve güvende olduğundan emin olduğum zaman eski konforuna kavuşacaksın. Biraz sabret olur mu?"

Çenemi okşadığını fark etmem biraz zaman aldı. Belli belirsiz bir hareketti ama yarattığı etki devasaydı. Dokunuşuna doğru eğilmek, kendimi onun sarsılmaz görünen vücuduna bastırmak istiyordum. Beni bir yandan korkuturken bir yandan da güvende hissettirmeyi nasıl başarıyordu?

Hiçbir zaman korunmaya ihtiyacım olduğunu düşünmemiştim. Hiçbir zaman birinin kanatları altına girip saklanmak istememiştim. Ben yeterliydim, güçlüydüm. Oysa şimdi, tek başıma kalma fikri rahatsız edici geliyordu. Karan'ın gücüne ve varlığına ihtiyacım olduğunu hissediyordum. Bunu bana o mu yapıyordu? Beni bir zamanlar Eymen'in yaptığı gibi manipüle mi ediyordu? Sahte bir güvenlik algısıyla durumu çarpıtıyor muydu? Bilmiyordum. Yine de hayatımda ilk defa eğer Karan yanımda olursa, gerçekten güvende olacağıma inanıyordum.

Bir katile güveniyordum.

Karan'ın arabası tankı andırıyor, parlak siyah boyası obsidiyen gibi parlıyordu. Camlar da tıpkı gözüme ilişen her alanı gibi siyahtı. Ön cam hariç ama o da karartmalıymış gibi duruyordu. Binmek için yardıma ihtiyacım olacak kadar büyük değildi belki ama yine de tıpkı Karan gibi kocamandı. Köşeli, keskin hatları aynı Karan gibi sert bir imaj çiziyordu. Logosunu görmüştüm, *Mercedes'ti* ve Karan benim hayran hayran baktığımı görünce arabanın *G500* olduğunu söylemişti. Onun sert yapısına fazlasıyla ters duran, çocuksu bir sırıtmayla para harcamaya *değer* birkaç bir şeyden biri, diye belirttiğine göre belli ki fazlasıyla pahalıydı. Yalnız kaldığım an internetten fiyatına bakacaktım. Karan'ın ne kadar parası vardı? Katil olmak iyi kazandırıyor olmalıydı.

Yol boyunca sessizliğin dar alana hâkim olmasına izin verdi. Müzik açmadı. Normalde en ufak bir sessizliği bile müzikle doldurmayı severdim fakat bu sefer ona uyum sağladım ve sadece aldığımız nefeslere odaklanarak

yolu izledim. Karşıya beklediğimden daha hızlı ulaşmıştık. Binaya yaklaştıkça işe geri dönmenin heyecanı ve gerginliğiyle yerimde huzursuzca kıpırdanmaya başladım. Karan bendeki değişimleri fark ettiyse de tepki vermedi. Tüm odağı önündeki yolda gibi görünüyordu ama zihnini susturup uçan kuştaki tehlikeyi dahi analiz etmemeyi başarabildiğini sanmıyordum.

Arabayı radyonun iki bina aşağısındaki otoparka park etti. İkimiz de arabadan indikten sonra bir saniyeliğine birbirimize baktık ama konuşmadık. Ne söyleyecektik ki? Onu orada, gösterişli ve kendisi kadar tehditkâr duran arabasının yanında bırakıp uzaklaştım. Gözlerinin üzerimde olduğunu hissetsem de dönüp bakmadım.

Yeniden serin havanın içine adım attığımda zihnimdeki sisi ortadan kaldırmak için durup derin bir nefes aldım. Başımı kaldırdığımda Erdem'in beni çatık kaşlarla izlediğini fark ettim. Etrafına bakarak bana doğru ilerlediğini görünce ben de o tarafa yürüdüm.

"Seni takip edenlere kucak açarak gelin ve beni güzelce öldürün diyormuşsun gibi ortada dolaşmaman gerektiğini, Karan sana söylemedi mi?"

"Sana da günaydın," dedim bezgince. "Ayrıca hayır, söylemedi. Zaten şahin gibi beni izlemeye devam ettiğinden eminim."

Erdem arkama baktıktan sonra kafasını salladı ve kolumun üstünü tutup beni binaya doğru yönlendirdi.

Az önceki ruh halinin üzerine hızla toprak atıp sıcacık bir gülümsemeyle, "Günaydın," dedi. Gülümsemesi bulaşıcıydı. Bir kez daha onun beni nasıl korumayı başarabileceğini algılamakta zorlandım. Az önceki tavrına rağmen böyle bir iş için fazla masum görünüyordu. Sanki düşüncelerimi okumuş gibi, "Görünüş aldatıcıdır," dedi. "Bunu biliyor olman lazım."

"Biliyorum," diye kabul ettim. Hayatım boyunca bir daha kimsenin beni Eymen'in yaptığı gibi kandırmasına izin vermek istemiyorsam bu gerçeği unutmamam gerekiyordu. "Bir ihtimal *polis* olabilirsin," derken polisi fısıltıyla söylemiştim. "Gizli görevlere uygun görünüyorsun ama daha fazlası için... Yani Karan'ın yaptığını gördüğüm şey gibi işler için..."

"Ne gördün?" diye sordu sırıtarak.

Zaten bilmiyorsa ona anlatmamam gerektiğini düşünerek kafamı iki yana salladım. Sırıtışı büyüdü. Kim bilir aklından neler geçiyordu...

"İnan bana gerekli motivasyona sahip neredeyse herkes birinin canını kolayca alabilir."

Karan'ın beni kurtarmak için orada olmadığını varsayarken kendimi, elimde onlara zarar verebilecek herhangi bir silahla hayal ettim. Onları vurabilir miydim? Kanlarını akıtabilir miydim?

"Bunu şimdi bilemezsin ama bana güven, çoğumuz bunu yapabilecek kapasiteye sahibiz."

Karşı çıkarak söylediklerine anlamsız yere itiraz etmedim. Haklıydı, bilemezdim. İçeri girmem için işaret ettiğinde otomatik kapıların önüne geçtim. Resepsiyondaki kızlar Betül ve Dilara, bu binadaki üç ayrı şirketin işlerine bakıyordu. Beni görünce ikisi de hevesle ama biraz da hüzünle gülümsedi.

Yanlarına yürüdüğüm ilk birkaç saniye bana neden öyle baktıklarını anlayamadım. Tuhaf bir andı. Eymen'in öldüğünü ve ihanetini düşünmediğim doğru düzgün birkaç saat bile geçiremezken kaybının gerçekte beni nasıl etkilemesi gerektiğini unutmuştum. Bu iyi kalpli kızlara göre benim hâlâ yas tutuyor olmam gerekiyordu. Aslında tutuyordum da ama daha çok kaybettiğim zamanımın yasını tutuyordum.

"Günaydın kızlar," diye onları selamladım. "Nasılsınız?"

"Biz iyiyiz," dediler aynı anda. "Sen nasılsın?"

"İyiyim, iyiyim. Sağ olun."

"Biz...çok üzgünüz. Yani..."

"Sorun değil, kızlar. Teşekkür ederim."

Betül, "Yapabileceğimiz herhangi bir şey varsa..." derken bu işkenceye bir son vermek için Erdem'i gösterdim. "Staj için bir süre benim gölgem olarak gezecek bir arkadaşım var. Ona hızlıca giriş kartı çıkarır mısınız?"

Mustafa Bey'den değil de benden gelen bu istek karşısında şaşırsalar da itiraz etmediler. Erdem'e şimdilik içeri girebilmesi için misafir kartı verip program sonunda ana kartı teslim edeceklerini söylediler. Erdem kimliğini çıkarıp kızlara en çekici gülümsemesiyle bakarken çapkın bir üniversite öğrencisine benziyordu.

Turnikeden geçmeden önce Dilara, "Başınız sağ olsun," diye fısıldadı. Şu ana kadar söylemekle söylememek arasında kararsız kaldığı belliydi. Ona hızlıca teşekkür edip yoluma devam ettim. Eymen'in yokluğunun beni üzmek yerine öfkelendirdiğini sindirmekte hâlâ zorlanıyordum.

İhanet.

Programın konusu en başından beri belliydi. Boşuna başka arayışlara girmiştim.

Asansöre bindiğimizde, "Senin yerinde kim olsa benzer şeyleri hissederdi. Kendine yüklenme," dedi Erdem. Ona bir kez daha şaşırarak baktım.

"Zihin okuyabilmeniz için bir ilaç falan mı üretildi? Karan da aynı ilaçtan kullanıyor mu?"

Kahkahası güçlü ve sevecendi.

"Hayır, bu benim süper gücüm."

Sırıttım. Karan'ın seçtiği kişinin Erdem olmasına sevinmiştim. Belki de başka seçeneği yoktu ama Erdem'le hareket etmek sandığımdan daha keyifli olacağa benziyordu.

"Benim süper gücüm ise seneler boyu gerçeklere karşı kör kalmak olabilir."

"Senin süper gücün, devam etmek," dedi. "Durmadın. Pes etmedin. Yıkılmadın. Devam edecek kadar cesursun."

Burnumun direği sızlayınca yanağımın içini ısırarak akmak üzere olan gözyaşlarımı bastırdım. Halbuki bu an hiç de duygusal değildi. Bana ne oluyordu?

"Susman gerekiyor," diye mırıldandığımda gülümsedi.

"Arkadaşlarına ne söyleyeceğine karar verdin mi?" diye sorarak konuyu değiştirdi.

"Babamın ısrarcı olduğunu söyleyeceğim. Onu tanıman şart değil. Araya birilerini sokmuştur. İsimlere de gerek yok."

"Tamam."

Asansör yedinci katta durduğunda peş peşe indik. Bu kat tamamen Radyo Mavi'ye aitti. Mustafa Bey, tuhaf adamdı. Ofise mavi tonlarının hâkim olduğundan emin olmuştu. Duvarların yerden tavana doğru uzanan yarısı denizin koyu mavi tonlarını yansıtıyor, diğer yarısı da gökyüzünü andırıyordu. Ofis masalarıyla stüdyomuzu bölen koridoru kaplayan duvarlarda yelkenlisinin denizin üzerindeki fotoğrafları yer alıyordu. Geçen sene ve önceki yıllarda katıldığı *Bodrum Cup** gibi etkinliklerde çekilmiş fotoğraflardı bunlar. İçeride çok az insan vardı. Sabahın yedisinde daha yeni yeni gelmeye başlıyorlardı.

Erdem sessizce beni stüdyoya doğru takip ederken belli etmeden etrafı gözlemlediğini görebiliyordum.

"Çıkış noktalarına mı bakıyorsun?"

* Bodrum Cup, Era Bodrum Yelken Kulübü tarafından düzenlenen bir yelkencilik organizasyonudur.

"Daha çok saldırı noktalarına," diye cevap verdi kuru bir sesle. Tekrar güldüm. Bu durumu normalleştirirken aklımı kaybediyordum.

"Laçin seni hemen bağrına basacak. Deha ne yapar, emin değilim."

"Erkeklerden hoşlandığı için mi?" diye sorunca şokla ona döndüm.

"Bunu nasıl bilebilirsin?"

Genişçe sırıttı.

"Hem tüm detayları bilmek istiyorum hem de duyacaklarımdan korkuyorum."

"Merak etme, Devin. Seni korkutabilecek detayları, senden saklı tutacağımdan emin olabilirsin."

Kaşlarımı çattım. "Bunun beni rahatlatması mı gerekiyor?"

"Hadi," dedi. "Geç kalacaksın."

Deha kimliğini bir süredir saklamıyordu ama bu, öyle alelade paylaştığı bir gerçek de değildi. Annesi onu desteklese de ailesinin geri kalanı bu konuda çok katıydı. O yüzden Deha, özel hayatını gizli tutmayı tercih ediyordu. Erdem'in, dolayısıyla Karan'ın böyle bilgileri nasıl elde ettiğini merak ediyordum. Beni gizlice takip ederken mi öğrenmişti? Dışarıda takıldığımız bazı zamanlarda yanımızda erkek arkadaşları olabiliyordu ama asla hiçbiriyle göz önünde yakınlık kurmazdı.

Stüdyonun kapısını açtığım gibi Laçin üzerime atladı.

"Seni o kadar özledim ki! Beni yalnız bıraktığın için senden nefret ediyorum."

"Ben de seni özledim," dedim kollarımı ona dolayarak. Yoğun şekilde hindistan cevizi kokuyordu. Aralarında bolca sarılar olan ve omuzlarına dökülen açık kumral saçları, bana sarıldığı için burnuma yapışmıştı. Zaten benden bir karış uzundu, giydiği topuklu çizmelerle üzerine birkaç parmak daha eklemişti. Geri çekilip sade makyajıyla renklendirdiği yüzüne bakarken onu gerçekten özlediğimi fark ettim. Normalde neredeyse her gün görüştüğümüz için geçen bu süre ikimize göre de epey uzundu.

Deha, sakin adımlarla yanımıza geldi ve Laçin'i aradan çekip bana sıkıca sarıldı. Deha, Laçin'den de uzundu ve kollarımı beline doladığımda başım göğsüne ancak denk geliyordu. Deha da duştan yeni çıkmış gibi şampuan kokuyordu.

Tıpkı Laçin gibi o da ismini yansıtıyordu. Aslında çok iyi bir şarkı sözü yazarıydı. Zekâsı fazlasıyla parlaktı ama kendini bastırıyor ve ne kadar yetenekli olduğunu görmezden gelmeyi seçiyordu.

"Hoş geldin," dedikten sonra saçlarımın üstüne bir öpücük kondurdu. "Lütfen, beni bir kez daha bu kadınla yalnız bırakma."

"Bırakmamaya çalışacağım."

"Bu kim?" diye bağırdı Laçin.

Erdem etkileyici gülümsemesini sunarak beyaz dişlerini ortaya çıkardı. "Selam," dedi. "Ben Erdem."

"Ve?" diye sordu Laçin temkinle.

"Babam, Eymen olayı çözülene kadar yalnız kalmamdan rahatsız olduğu için Erdem'i devreye soktu. Aşağıdakilere stajyerim olduğunu söyledim."

Deha'nın meraklı gözlerinin Erdem'i baştan aşağı süzdüğünü gördüm. Kısa süre içinde karar verecek, ya sevecek ya da sevmeyecekti. Deha'nın ilk saniyelerde karşısındaki kişi hakkında hissettikleri genelde doğru çıkardı ve kendisi de bu hisse güvenerek hareket etmeyi severdi.

Erdem'in de Deha'yı incelediğini görmek benim için yeni bir sürprizdi. Benimle de flört etmemiş miydi? Bu da mı bir tür numaraydı? Belki de her iki cinse karşı da arzu duyabiliyordu. Gerçi benimle öylesine uğraştığından emindim. Ona dikkatle bakarken Deha'yı süzen gözlerindeki merak kıvılcımının sahte olamayacağına karar verdim. Gerçekten de hiçbir şey göründüğü gibi değildi, değil mi?

Erdem, Deha'ya selam verir gibi kafasını salladı. Deha'nın kabul ettiği anı gördüm. Yeşil gözleri büyüyüp koyulaştı. Yutkundu. Kafasını sallarken tereddütlüydü ama etkilendiğini kesinlikle gizleyememişti.

Eyvah.

"Koruma gibi mi?" Laçin ellerini Erdem'in kollarına uzattı. "Koruma olamayacak kadar tatlı görünüyor ama."

"Ben de aynı şeyi söyledim," diye katıldım ona. "Ancak babam ona güveniyor. Onların içinin rahat etmesini sağlamak için fedakârlıkta bulunmalıydım. Ya ailemle kalmaya devam edeceğim ya da Erdem bir süreliğine gölgem olacak."

"Düşünülecek hiçbir şey yok," dedi Laçin hevesle. "Ben de hemen Erdem'i seçerdim." Ona en parlak gülümsemesiyle baktı. Erdem, Laçin'e gülümsedi ama hayır, ilgisi hâlâ Deha'daydı.

Vay canına.

Deha, Erdem'den iki üç santim uzundu ve az da olsa daha yapılıydı. Koyu kahve saçları ve dik duruşuyla Erdem'in gösterdiğinden daha sert bir izlenim veriyordu. Bu odadaki bela kim diye sorsanız, hiç şüphesiz

parmaklar Deha'yı gösterirdi. Koruma olarak seçeceğim kişi de Deha olurdu ama Erdem'in aksine, Deha'nın bir karıncayı bile incitebileceğini sanmıyordum. Erdem ise bir katildi. *Sanırım?*

İkisinin yakınlaşmasına izin veremezdim.

Öksürerek aralarına girdim. Yalandan bir şeyler yapma konusunda pek iyi değildim. "Sana çalmanı istediğim müziklerin listesini atmıştım ya... İlk listeyi devreye sokalım."

Laçin, "Oooo," diyerek heyecanla ellerini çırptı. "Demek ki ihanet hakkında konuşacağız."

"Başka bir şey konuşmak şu an için sahtekârlık gibi geliyor."

"İçimizdeki zehri atalım," diyerek beni onayladı.

Deha bakışlarını Erdem'den zorlukla ayırıp camekânın arkasındaki odasına çevirdi.

"Kulaklıklarınızı takın," diye seslenirken gözü hâlâ Erdem'e kayıyordu. Deneme yapalım."

Bu sürecin bir an önce bitmesi gerektiğini fark ettim. Dengeler değişiyordu. Önce Karan'la aramızdaki çekim, şimdi Deha ve Erdem'in etkileşimleri... Bunların hiçbiri gerçekleşemezdi. Onlar, hakkında en ufak fikrimizin dahi olmadığı bir dünyanın içindeki insanlardı. Bunlar bitince ne olacaktı? Bizim gerçeğimiz, onlarınkiyle örtüşmüyordu. Her ne oluyorsa bunun ilerlemesine izin veremezdik, *veremezdim.*

Laçin'in karşısındaki yerimi alıp artık düşünmeden yaptığım hareketleri tekrarlarken seneler boyunca aynı günleri yaşadığımı fark ettim. Yataktan genellikle yalnız çıkardım. Kimi zaman Eymen olmazdı kimi zamanda o uyurken sessizce hazırlanıp evden ayrılırdım. Günümün bir kısmını işte, geri kalan kısmını ise yine arkadaşlarımla geçirirdim. Neredeyse her günümüz birbirinin aynısıydı. Çalışır, sohbet eder, biraz daha çalışır, aynı mekânlarda takılırdık. Uzun süredir hayatımı eşimle değil, arkadaşlarımla paylaşıyordum ve bunu gerçek anlamda görmek bile istememiştim. Laçin'in ve Deha'nın sevgilileri değişir, bazıları kısa süreliğine aramıza katılırdı ama son noktada yine üçümüz yola devam ederdik. Eymen bu çemberin içine dahil olmayı hiç istememişti.

Burada, bu odada dururken Eymen'in varlığının ne kadar etkisiz olduğunu görünce içimde bir yerlerin bir kez daha kırıldığını hissettim. Nasıl bu kadar aptal olabilmiştim?

Ve şimdi... son birkaç gündür yaşadıklarım geçen senelerin aksine, hayatımda *roller coaster* etkisi yaratıyordu ve ben bu adrenalinle başa çıkabileceğimi sanmıyordum, korkuyordum. Ya da kendimi kandırıyordum.

Karar

"Merhaba, arkadaşlar!" dedi Devin coşkuyla. Verdiği aradan sonra dönmüş olmanın onu heyecanlandırdığını daha ilk kelimesinden anlamak mümkündü. "107.2 Radyo Mavi'yi dinliyorsunuz. Bir süredir yoktum ve sizinle konuşmayı çok özledim. O yüzden uzatmadan Günümüz Aşkları'nın bugünkü konusunu söylüyorum. İhanet!"

Devin'in canı yanıyordu. Bunu gizlemeye çalışıyordu ama görüyor, hatta hissediyordum. Şimdi bile sesine yansıyordu. Eymen'in yaptıklarını sindiremiyordu ama en çok da kandırılmış hissettiği için kendine kızıyordu. Ona kendine yüklenmemesini, hiçbir suçunun olmadığını, kötü olanın o kanı bozuk yavşak olduğunu söylemek ve acısı geçene kadar eğer isterse Devin'i sarıp sarmalamak istiyordum. Bu o kadar ilkel bir duyguydu ki Devin'le yakın olduğum her an hızla kök salıyordu. Engel olamıyordum ve dürüst olmak gerekirse olmak da istemiyordum. O kökler nereye kadar uzanabilirdi, görmek için sabırsızlanıyordum.

Aylar sonra onunla yüz yüze geldiğime ve artık aynı evin içinde olduğumuza hâlâ inanamıyordum. Bilinçsiz şekilde kurduğum tüm hayaller göz açıp kapayana kadar gerçek mi olmuştu?

Devin'i izlemiştim. Takip etmiş, onun hakkında öğrenebileceğim ne varsa öğrenmek için her taşın altını kaldırmıştım. Onu tanımak ve anlamak istemiştim. Saplantılı davrandığımı biliyordum, aklım hâlâ yerindeydi ama bu gerçek hiç mi hiç sikimde değildi.

Eğer Eymen ölmeseydi... Eh, bunu düşünmeme gerek kalmamıştı, değil mi?

Kulaklıktan gelen sesi yükselterek radyonun karşısındaki binaya girdim. On iki katlı apartmanın terasına ulaşmak kısa sürdü. Birkaç gün önce radyo binasının etrafındaki tüm evleri kontrol etmiştim. Kimler yeni kimler eski biliyordum. Yeni ev sahiplerine, diğerlerinden daha çok dikkat etmiştim ve herhangi bir sorunla karşılaşmamıştım. Hiçbirini Eymen'e, Devin'e ya da boktan insanlardan herhangi birine bağlayan bir iz bulamamıştım.

Şimdi tepesinde durduğum apartman da tertemizdi. Terasından başka kullanılabilecek tehlikeli noktası yoktu. Tabii biri gaza gelip de yaşayanlardan birinin evini basıp -ki bu da zaten gereğinden fazla dikkat çekerdi- kendi pis işleri için kullanmazsa.

Terasın kenarına yaklaşıp bugüne kadar en sevdiğim silahlarımdan biri olan *McMillan*'ımı kurdum ve benim gibi Devin'i takip eden birileri var mı diye etrafı izleyemeye başladım.

Bu silah, Gölge'nin bana verdiği en zevkli şeylerden biriydi. Ordudayken bir kere kullanma fırsatım olmuştu ama şimdi çoğu yere benimle geliyordu. Genelde işlerimi yakın mesafeden halletmeyi severdim ama birilerini seyredip hızla harekete geçeceksem bu tüfekten daha iyisini düşünemezdim. Etkili menzili iki kilometreydi ve işimi fazlasıyla görüyordu ama ulaşabileceği en uzak mesafe yedi kilometreydi, bu da *parti* demekti.

Sağdaki binanın temiz olduğundan emin olunca sola dönerken Devin'in, "Sorular almaya başlamadan önce sizi ilk şarkımızla baş başa bırakıyorum," dediğini duydum. "*Justin Timberlake – Cry Me River.*"

Şarkının sözlerini dinlerken gerildiğimi hissederek dişlerimi sıktım. Bunları Eymen'e söylüyor olmasının imkânı yoktu. En azından tamamını.

You were my sun.

Siktiğimin güneşi mi?

You were my earth.

Ve siktiğimin dünyası?

Hayır. Devin'in, Eymen'i böyle bir yere koyduğuna inanmıyordum. Onun gözlerinin içine baktığımda eskiden bir adamı sevmiş olduğunu görebiliyordum. Acı çekiyor, ihaneti kabullenemiyordu ve bundan sonrası için hissettiği belirsizlik gözlerinden açıkça okunuyordu. Ancak hayır. O sikik herif, Devin'in ne güneşi ne de dünyasıydı. Buna inanmıyordum. Eğer ufacık bir ihtimalle de olsa bir zamanlar öyleyse... bunu değiştirecektim.

Müziğin sesini, Devin'in konuşmaya döndüğünü anlayabileceğim kadar kıstım. Umarım bütün program bu boktan şarkılarla geçmezdi. Eymen'e bir zamanlar duyduğu aşkı anlatan şarkılar şöyle dursun, o adama yönelik nefret dolu duyguları dahi içinde taşımasını istemiyordum. Onun adını bile anmasını istemiyordum. Sikeyim. Bu, beni ruh hastası bir manyak yapıyorsa kabul ediyordum.

Düzenli olarak etrafı tararken Devin yayına döndü.

"Çoğumuz ihanet deyince sadece fiziksel aldatmayı düşünüyoruz ama ihanetin birçok yüzü var aslında, değil mi? Hayal kırıklığına uğradığınız, aradaki güvenin zedelendiği durumlar da ihanet sayılmaz mı? Hemen bir dinleyicimize soralım. Merhaba!"

"Merhaba," dedi tiz sesli kadının biri. "Tam olarak buna benzer bir şey yaşadım," diyerek direkt konuya girdi. "Eşim fiziksel olarak beni aldatmadığına dair yeminler etti ama başkalarına hislerini açtığını bizzat gözlerimle gördüm. O kadına dertlerini anlattığı mesajları okudum. Benden sakladığı duyguları başkasına açması beni çok kırdı. Sizce bu ihanet mi?"

Adamın karısını aldattığından yüzde doksan dokuz emindim. Hiçbiri sadece duygularını açmakla yetinmezdi. Siktiğimin aptalları.

"Seni anlıyorum," dedi Devin yumuşak bir sesle. "Bana göre ihanetin özü, karşılıklı güvenin sarsılmasıdır."

Kadın biraz daha derdini anlattı. Devin beklediğimden daha sakin bir tempoda konuşmayı sürdürdü. Nedense bir noktada patlamasını bekliyordum. İçinde biriken gerilimi, onca zamandır haykıramadığı her düşünceyi saldığı bir an gelecekti.

"Her yalan bir tür ihanettir," dedi bir başka dinleyici. "Partnerimin arkamdan iş çevirmesi, beni aldatmasından farksız. Güven sadece sadakatle değil, dürüstlükle ilgilidir."

Haklıydı, Devin'in cevabını merakla bekledim. Bir anlık sessizlikten sonra Laçin, "Şimdi sırada *Carrie Underwood'dan, Before He Cheats*'i var," diye araya girdi. Şarkı seçimine güldüm. Sanki anı yumuşatmak ister gibi bir hali vardı.

Devin'in yanında olmak için büyük bir istek duyarak stüdyonun olduğu kata kör gözlerle baktım. Ses yalıtımlı odanın içinde bulunduklarından dışarıya bakan pencereleri yoktu.

Şarkının sesini kısarak bekledim. Programa Laçin mi yoksa, Devin mi devam edecekti? İki küsur dakika sonra Devin'in sesini duyunca rahatlayarak nefes verdim. Onun yıkılmasını, dağılmasını istemiyordum. Özellikle de ben yanında değilken.

"Az önceki dinleyicimiz, *Her yalan bir ihanettir,* dedi. Bu gerçekten güçlü bir cümle. Yalanların ne kadar incitebileceğine yakın zamanda tanık oldum. Tanıdığınızı düşündüğünüz birini, aslında tanımadığınızı fark etmenin ne kadar zorlayıcı olduğunu gördüm. Hem aldatıldım hem de kandırıldım ve hangisinin daha acı olduğunu düşünürken en çok da kendime

kızdım. Bazı şeyleri görmek istemiyoruz sanırım. Aslında hiçbir şey beklemediğimiz anda olmuyor, değil mi?"

Nefes aldığını duydum. Laçin'in devreye girmesini ya da başka bir dinleyiciye bağlanmalarını bekledim ama Devin, "Sohbetimize canım arkadaşım Laçin'le devam edeceğiz," dedi. "Ancak önce *Sam Smith* dinliyoruz. *I'm Not the Only One*."

Açıkçası, beklediğim patlama daha çok bağırma ve küfür içeriyordu ama ya kendi kendini durdurmuştu ya da arkadaşları ona destek olmuştu. Ellerindeki metinde ne yazıyorsa, Devin'in onun dışına çıktığı belliydi. Programa devam etmeyeceğinden emin olduğum için Erdem'e mesaj atıp arabanın nerede olduğunu yazdım. Erdem sadece *emojiyle* cevap verdi.

Kulaklığımı çıkarmayı unuttuğumu fark ederek şarkıyı dinledim. Gerçekten kendisinin yeterli olmadığını mı düşünüyordu?

Devin'in, Eymen'siz çok daha iyi olduğunu ona göstermek gibi güçlü bir arzuyla dolarken silahımı toplayıp çantasına kaldırdım ve otoparka inmek için terastan ayrıldım.

10. BÖLÜM

Devin

Arabada bir kez daha sessizce ilerliyorduk. Dışarıdan bakınca bu büyüklükte bir arabanın böyle sessiz olacağı belki düşünülmezdi ama kesinlikle öyleydi. Sessizdi ve trafiğe takılmadığı kısacık anlarda yolun üzerinde yağ gibi akıyordu. Bir süredir yolları izlemiyordum. Takip edilmememizi önlemek için bizi dolandırıyor muydu? Köprüden sonra tamamen kopmuştum.

Karan tıpkı sabah olduğu gibi sessizliği doldurmak adına en ufak bir adım atmamıştı. Bu sessizliğe ihtiyacım olduğunu bildiği için mi susmayı seçiyordu, yoksa bana ne olduğunu önemsemiyor muydu, bilmiyordum. Asıl sorun, önemsemesini isteyişimdi. Neden radyodan erken çıktığımı sormamıştı. Asık suratımla arabaya bindiğimde dönüp yüzüme sadece bir kez bakmış ve gergin adımlarla kendi yerine geçtikten sonra gözlerini yoldan bir kez bile ayırmamıştı. Nasıl kendine bu kadar hâkim olmayı başarabiliyordu? Sinir bozucuydu. *Bakmasını* istiyordum. *Görülmek* istiyordum çünkü senelerdir bir kişinin dahi gerçek beni görmediğini artık biliyordum. Bu arzu, beni acınası biri mi yapıyordu? Bunun, şu anda umurumda olduğunu sanmıyordum.

Eymen hakkındaki gerçekler ortaya çıkana kadar yalnız olduğumun farkında bile değildim. Arkadaşlarım, ailem ve mutlu olduğunu düşündüğüm bir evlilikle birleştiğim, sevdiğim bir adam vardı. Beklentilerimi gerçekleştirmiştim. Hepsinin koca bir yalan olması kimin suçuydu? Bunun için kendimden başka kime kızabilirdim? Eymen'in hayatta olmasını dilerdim. Tüm acımı ondan çıkarabilmek için nefes alıyor olmasını her şeyden çok isterdim.

Tanrım... O kadına da bana da aynı zamanlarda dokunmuştu. Bu gerçek o kadar sık aklıma geliyordu ki... ve her seferinde de midemi bulandırıyordu. Bana sevgi sözcükleri söylerken onunla bir çocuk yapmayı planladığını

bilmek canımı yakıyordu. Hangi sevgi sözcükleri? Kendimi kandırıyordum. O kelimeler uzun zaman önce hayatımızdan çıkmıştı, geride kalanlar ise anlamını çoktan yitirmişti. Kalbimin kırıklarının çıkardığı telaşlı sesler, dışarıdan duyuluyor muydu?

Bunları neden yaptığını anlayamıyordum. Çocuk yapmayı düşündüğü bir kadının nesi ona yetmemişti de beni de boktan hayatının içine sürüklemeyi seçmişti? Benden istediği neyi ona vermemiştim de sadece benimle olmak onu tatmin etmemişti?

Giderek tutkusu azalan ve neredeyse bir iş gibi hissettiren sevişmelerimizi düşününce kusmak istiyordum. Beni çekici bulmadığını düşünmek aklıma bile gelmemişti. Başkası olabileceğini aklımın ucundan dahi geçirmek istememiştim. *Kafası doluydu, yoğundu, çok çalışıyordu.* Oysa sadece beni eskisi kadar çekici bulmuyordu. Karnımdaki bu yumrudan nasıl kurtulacağımı bilmiyordum.

"Öldüğü için sevindiğimi söylemiştim ya," diyerek sessizliği bozdum. "Böylece yüzleşmek zorunda kalmamıştım. Vazgeçtim. Eymen'le yüzleşmek isterdim. Kasıklarına sertçe tekme atmak ve onu acı içinde kıvranırken izlemek isterdim."

Karan'ın tepki vermesini beklemeden sinirle soludum.

"Orospu çocuğu," dedim öfkeyle. "O kadınla çocuk yapmayı planlıyormuş, biliyor muydun? Yeterince yakından takip edip böyle bir hazırlık yaptıklarını görebilmiş miydin?" İçimde büyüyen öfkeyi kusabileceğim başka kimse yoktu. Ayrıca Karan, başından beri onu takip ediyorsa zaten her şeyi biliyor olmalıydı. "Benim için üzüldün mü? Bana acıdın mı? *Zavallı* Devin, kocası sikini ona buna daldırıyor, kadının dünyadan haberi yok, dedin mi? *Söylesene!*" diye bağırdım. Gözlerim akıtmak istemediğim, nefret dolu gözyaşlarımla buğulanmıştı. "Söyle, Karan. Hayatında benden başka sadece o kadın mı vardı? Yoksa onlarcası mı?"

"Onlarcası," derken sesi öfke patlamamdan hiç etkilenmemiş gibi sakindi.

Hıçkırığımı yuttum. Dişlerimi sıkıp gözlerimi sıkıca yumdum. *Onlarcası.* Onlarcası vardı.

"İlaç almama rağmen neden prezervatif kullanmaktan vazgeçmediğini anlamakta hep zorlanırdım," dedim fısıltıyla. "Annesinin kendisine ilaçlara rağmen hamile kaldığını söylemişti. Hiçbir korumanın yüzde yüz etkili olmadığını anlatır dururdu. Hazır olduğumuz ana kadar dikkatli olmamız

gerekiyordu." Sonunda tutamadığım yaşlar akmaya başladı ve yüzümü ıslattı. Montumun koluyla yüzümü silerken dudaklarımı ısırarak kopmak üzere olan hıçkırıklarımı bastırdım. "Beni olası hastalıklardan korumaya çalıştığı için herhalde ona bir teşekkür borçluyum."

Arabanın durduğunu çok geç fark ettim. Karan önden indi. Arabanın etrafından dolanarak kapıma gelip açtı ve bana uzandı. Elini tuttum. Tenindeki hafif pürüzleri hissedince ona baktım. Ne yaşamıştı da elleri bile yaralanmıştı?

Avucu neredeyse tüm elimi kaplıyordu. Parmakları sıkıca etrafına dolanmıştı. Sıcak ve güven vericiydi ama ben o kadar sinirliydim ki onu itmek, ona bağırmak istiyordum. Nasıl kandırıldığımı biliyordu. Belki de aylarca bizi izlemişti fakat hiçbir şey yapmamıştı. Neden yapacaktı ki? İşi bu değildi. İşi neydi?

Elimi ondan kurtarmaya çalıştığımda izin vermedi. Kaçıp gitmemden mi korkuyordu? Nereye gidecektim ki? Sanki düşüncelerimi okumuş gibi, "İçeri girene kadar sabret," dedi ve yine de elimi bırakmadı.

Onunla bu şekilde yürümenin tuhaflığı üzerinde durmadan uzun adımlarını takip ettim. Sabah nasıl her tarafı inceleyerek yürüdüyse şimdi de aynısını yapıyordu. Böyle söylüyordum ama dışarıdan biri baksa onun tetikte olduğunu asla anlamazdı. Kendinden emin attığı her adım dışarıya özgüven yayıyordu. Çok çekici bir adamdı. Dudağındaki yara izi olmasa ve onu daha yumuşak gösterecek tonlarda kıyafetler giyse, herkes Karan'a yapışırdı. Kapkara saçları, gür ve uzun kirpikleri, dolgun dudakları, hafif eğri, onu daha da seksi kılan burnuyla bakılası bir yüzü vardı. Gözlerinden bahsetmiyordum bile. O renk... Eşsiz bir mücevher gibiydi. Ama tüm bunların yanı sıra Karan, tıpkı adı gibi karanlığı üzerinde taşıyordu. Yara izinden ziyade gözlerindeki kayıp duygu, onun çekiciliğinin ötesinde bir hayata sahip olduğunu belli ediyordu. En azından ben bunu görebiliyordum.

Apartmana girer girmez elimi tutuşundan kurtardım. Bu sefer bana izin verdi ve peşimden gelmeye devam etti. Merdivenleri çıkarken sinirimin giderek azaldığını fark edince homurdandım. Onunla el ele, beş dakikalık bir yürüyüşün etkisiydi bu.

Yine de içimdeki zehrin kalan son kısmını da kusarak, "Sen de suçlusun," dedim Karan'ın alarmı devre dışı bırakmasını izlerken. "Beni korumak için yanımda olduğunu söylüyorsun ama bunu çok daha uzun zaman önce yapabilecek gücü zaten elinde tutuyormuşsun. Bana bir fotoğraf atabilirdin. Gözümü açmak için herhangi bir mesaj gönderebilir, işaret

verebilirdin. Ama hayır, *işin* her neyse susup izlemeyi tercih ettin. Aldatılmama, kandırılmama göz yumdun. Sana güvenmiyorum, Karan ve burada seninle kalmak istemiyorum."

Yüzümde gezinen bakışları alev alevdi. Bu ateşin sebebini çözmek isteyemeyecek kadar öfkeliydim. Cevap vermesini beklemeden odama gittim. Çünkü bir tarafım -çok güçlü bir tarafım- onun yanında kalıp göğsüne sokulmak istiyordu. Sinirimi ondan çıkarmaya çalıştığım gibi tesellisini de bana yine onun sunmasını istiyordum.

Odama girince montumu üzerimden çıkarıp attım ve ne yapacağımı bilemeyerek etrafıma baktım. Eşyalarımı toplamalı, yeni bir *Airbnb* evi ayarlayıp gitmeliydim. Babamın adına yer tutabilirdim. Eminim anlayışla karşılardı. Sonra da ona, olanların bir kısmını anlatırdım. Eymen'in katilini bulmama yardım ederdi. İntikam duygum aynı sıcaklığını korumuyordu belki ancak bunların karşılıksız kalmasını kabul edemeyecek kadar öfkeliydim. Hayatımın içine sıçmışlardı. Sonunda özgür kalmak için ne gerekiyorsa yapacaktım. Yine de babamla konuşmadan önce iyice düşünmem gerekiyordu. Aceleyle hareket edip onları da tehlikeye atamazdım.

Telefonumu çıkartıp sevdiğim müzik listelerinden birini açarak kıyafetlerim üzerimdeyken yatağa uzandım. Ellerimi karnımın üzerine koyup gözlerimi kapadım ve çalan müziğe odaklandım. Önce *Sweat Heat Lightning*'i dinledim. Sonra *Ocie Elliot'un Take me Home*'unu. Ardından *Haux*'dan *Seaside*'ı, *Parra for Cuva&Benjamin Amaru*'dan *Hold On*.

Gözkapaklarımın üzerine bir gölge düşene kadar kapımın açıldığını ve odama birinin girdiğini fark etmemiştim. Gözlerimi açıp ona baktığımda gözlerine yerleşen bin bir duyguyla karşılaştım. Buna hazır değildim. Bakışlarımı ondan kaçırmak, bir kez daha gözlerimi kapamak istedim ama Karan'ın söyleyecekleri vardı. Kaçmama izin vermedi.

"Suçluyum," dedi. "Beni suçladığın şeylerin on kat daha kötüsünü yaptım, yapmaya da devam ediyorum. Ben bir katilim, Devin ve nefes almayı hak etmeyen insanların son nefesini elimde tutuyorum. Katillerin, dolandırıcıların, tacizci ve tecavüzcülerin, teröristlerin... Hepsinin gözlerimin önünde, ellerimin altında hayatlarının çöküşünü zevkle izledim. Fakat bana en çok ne dokundu biliyor musun?" Kafasını iki yana sallarken boğuk, karanlık bir kahkaha attı. "Senin *masumiyetin*. Beş para etmez kocanın sana sahipken sürekli daha fazlasını arzulamasını görmeye tahammül edemedim.

Sana dokunabildiğini bilmek... *Siktir!*" dedi sinirle, yara izinin olduğu dudağını dişleyip bıraktı. "Sana dokunabiliyor, seninle sevişebiliyordu ama o bunu kirletti. Sana sahipti ancak bunun değerini bilmedi."

Cümleleri birbirinden kopuktu. Bir saniye önce katil olduğundan bahsederken bir saniye sonrasında Eymen'in bana neler yaptığından bahsediyordu. Bunu neden umursuyordu? Geçen akşam bana nasıl dokunduğunu hatırlayınca karnım kasıldı. Beni takip etmeye neden devam etmişti?

Kelimelerini sindirip onu izlemeye devam ettiğim sırada yatağa çıkmasını beklemiyordum. Bana doğru geldiğini görünce uzandığım yerde doğrulup sırtımı yatak başlığına yasladım. Karan şu anda ölümcül görünüyordu. Tehlikeli. Ama bir yandan da... bilmiyordum. Tıpkı onun bana uzandığı gibi ona uzanmak istiyordum. Yatak örtüsünü kavrayıp sıktım. Bunu yapmamalıydım.

Parmakları yanağıma sürtündü. Yine bana dokunuyordu. Bunu yapmayı ne zaman bırakacaktı ya da ben ona ne zaman engel olacaktım?

"Seninle sevişebildiğini bilmek... Buna dayanamıyordum. Al sana bir itiraf, onu öldürmek istedim. Eğer başkaları benden önce davranmasaydı, muhtemelen kocanın da son nefesi benim elimden olacaktı. Sana dokunmasına izin vermeye devam edemezdim." Son cümlesi neredeyse bir fısıltıyı andırıyordu. Sesi, canı yanıyormuş gibi boğuk ve pürüzlüydü. Burada neler oluyordu? "Az kalmıştı. Düşünüyordum. Plan yapıyordum."

"Ne planı?" diye sordum ama beni duymadı.

Gözleri yüzümde gezerken, "Sana asla acımadım," diyerek sözlerine devam etti. "Senin için üzülmedim. Yaşadığın her şeyin sorumlusu, seni sevmekten başka hiçbir şey yapmaması gereken o şerefsizdi. Sadece... bundan daha fazlasını hak ettiğini biliyordum ve onu sana vermeye kararlıydım."

"Kocamı öldürerek..." diye mırıldandım.

Kalp atışlarım hızlandı. Yatak örtüsünü kavrayan avuçlarım terliyordu. Dakikalar önce görülmek istediğimi söylerken arzuladığım tam olarak bu değildi belki ama Karan, beni görüyordu. Böyle bir adam tarafından görüldüğünü bilmenin korkutucu bir tarafı vardı ama tuhaf da olsa güçlü hissettiriyordu.

Parmaklarının tersi yanağımdan boynuma doğru kaydı ve boynumu, bir öncekinden daha sıkı şekilde kavradı. Vücudum dokunuşuyla uyandı. Biraz daha yaklaştı. Nefeslerimiz birbirine karışırken burnunu şakağımda gezdirdi. Titriyordum. Korkudan olduğunu düşünmek isterdim ama kendimi

tanıyordum. Şu anda hissettiğim şeyin korkuyla hiçbir alakası yoktu. Hayatım boyunca bir kez bile hissetmediğim bir arzu kasıklarımda birikiyordu. Ne Eymen'den önce ne de Eymen'le... Bu, *bambaşkaydı.*

"Senin için dünyayı yakarım, *ptičica.*"

Çok güzel kokuyordu. Sedir ağacı olduğundan artık emindim. Bana o kadar yakındı ki aldığım her nefeste kokusunun tüm ayrıntılarını içime çekiyordum. Baharatlı notaları, hafif limon aromasını. Lezzetli bir yemek gibiydi. Sanırım inledim çünkü yanımdaki duruşu değişip sertleşti. Parmakları boğazıma battı. Ondan sonra dudaklarını hissettim. Çenemden öptü. Yanaklarımdan. Kaşımın kenarından. Tam bir tur attı. Yüzümün diğer tarafına da aynı ilgiyi gösterirken heyecandan nefesim kesildi. Bacaklarımın arası arzuyla ıslandı.

Çok zaman olmuştu. Ya da hiç olmamıştı.

"Karan..."

Adını mırıldandım. Ondan ne istiyordum? Acıma bir son vermesini mi? Yoksa beni zevkten uçurumlardan aşağı sürüklemesini mi? İkisini de yapabilecek güce sahip olduğunu biliyordum.

Ağzı dudağımın kenarında durdu. Burnu burnuma sürünüyor, nefesi yanaklarımı ısıtıyordu. Dünyam tam da o an yalnızca ondan ibaretti. Beni öyle bir sarıp sarmalamıştı ki benim için inşa ettiği bir kafesin içinde gibiydim. Güvendeydim.

Şarkı değişti. *Need It-Half Moon Run.*

"Seni öpmeme izin verir misin, Devin?" diye sordu. Dudakları zaten belli belirsiz benimkilere değiyordu. Bir adım daha atmasını ve onu tamamen hissetmeyi o kadar çok istiyordum ki kelimeler boğazıma takıldı.

O katildi.

Kocamı yeni kaybetmiştim.

Onu tanımıyordum.

Ama kocamı da hiç tanıyamamıştım.

İki gün içinde bir adama böylesine şiddetli bir arzu duymam sağlıksızdı.

Ama hayatım boyunca bu duyguya yaklaşacak en ufak bir şey tatmamıştım.

Umurumda değildi. Onu istiyordum. Bir kez olsun kendimi kaybetmek, duygularıma teslim olmak istiyordum.

"Lütfen," diye soludum.

Göğsünden bir gümbürtü koptu. Vahşi bir hayvanın zincirlerinden salınması gibiydi. Boynumdaki tutuşunu hiç gevşetmedi. Aksine, beni daha sıkı tutup kendine çekti. Dudaklarımız buluşmadan bir saniye önce gözlerini gördüm. Mücevher gibi parlayan kehribar gözleri, şimdi dipsiz bir kuyu kadar karanlıktı. Arzuyla koyulaşmıştı.

Bana saldıracağını düşündüm. Tıpkı çıkardığı ses gibi dudaklarımı vahşice ele geçirmesini bekliyordum. Oysa Karan öyle yavaş yaklaştı ki kalbim gelecek anın beklentisiyle atmayı durdurdu. Önce altdudağımı sıcak dudaklarının arasına aldı. Yumuşacıktı, sıcaktı. Bu ufacık temas bile beni hiç olmadığı kadar sarsmıştı. Sonra üstdudağımın tadına baktı ve bunu tekrar tekrar yaptı. Yanıyordum. Vücudum alev almak üzereydi ve biz sadece öpüşüyorduk. Gözlerim, gözkapaklarımın ardında sulandı. Bir dokunuş ne kadar sert olabilirse, boğazımdaki tutuşu da o kadar sertti ama öpücüğü bana kendimi sadece değerli hissettirmişti.

Dili tereddütle ağzımın içine daldı, dilimle buluştu. İkimiz de sert bir soluk aldık. Daha fazla dayanamayacağımı hissettiğimde ellerim sonunda ona uzandı. Yanaklarını kavradım. Sakalları avucuma battı ve onu öptüm. Varım yoğum ne varsa ortaya koydum. Dudaklarını kavradım, dilimi ağzının içinde gezdirdim ve onu tam da yara izinin üzerinden ısırdım.

Karan inledi, sadece bir saniye sonra üzerimdeydi. Devasaydı. Güçlüydü. Ve çok güzeldi. Boynumu bırakınca temasının kaybıyla sızlandım ama elleri keşfe çıktığında zevkle mırıldandım. Öpücüğü derinleştirdi. Artık beni yemek istiyor gibiydi. Yoğunluğu başımı döndürüyor, daha önce tatmadığım arzu bulutunun içinde süzülüyordum. Saniyeler evvel tuttuğu kontrolünü sonunda kaybetmişti. Dudaklarımı dişlerken sağ göğsümü kavrayıp sıktı. Homurdanıp üzerime daha çok abandı. Şimdi sertliğini bacağımda hissediyordum. *Ah*... Çok uzun ve kalındı. Yattığım yerde kayıp bacaklarımı onun için açarken düşünmedim bile. Aleti bacaklarımın arasına güzelce yerleşti ve kendini bana bastırdı.

Bacaklarımı beline doladığımda, "Siktir," diye mırıldandı. "Devin..."

O kadar hızlı uzaklaştı ki ona tutunan ellerim iki yanıma düştü.

"Ben..." diye söze başladı ama devamını getiremedi. Gözleri üzerimde dolanırken dudakları birbirine kenetlenmişti. Bana baktığında ne görüyordu? Dudaklarım hafifçe sızlıyordu, kızardığımdan emindim ve kendimi fazlasıyla dağılmış hissediyordum. Yine de hepsinden öte yanıma dönmesini istiyordum. "Ben..." Özür mü dileyecekti? Eğer bunu yaparsa onu öldürürdüm ama beni şaşırttı. Dudakları hüzünle hafifçe kıvrıldı. Yara izinin

gerildiği yer, az önce dudaklarımın arasındaydı. Üzerimdeki ağırlığını hâlâ hissedebiliyordum. "Benim için henüz hazır değilsin," dedi kararlı bir ses tonuyla.

"Ne?"

Benden uzak kalmakta zorlandığını açıkça göstererek yeniden yanıma geldi. Elleriyle yüzümü iki yanından kavradı. Beni kendine doğru çekerken kaşımın kenarında seçtiği o noktayı tekrar öptü.

"Seninle seviştiğim zaman aklında o şerefsize ait tek bir düşünce bile olmayacak, Devin." Dudağımın kenarını öptü, ona karşılık vermek için uzandığımda geri çekildi. Beni reddediyordu. Sinirle ondan uzaklaşıp yatak başlığına yaslandım. "Senden bunu istemek için çok erken olduğunu biliyorum."

Telefonumda *Haux'un Touch* şarkısı çalıyordu ve şu anki ruh halimi coşturmaktan başka bir işe yaramıyordu. Uzanıp müziği durdurdum.

"Git," dedim Karan'a yüzüne bile bakmadan. "Bir daha da odama izinsiz girme."

Tavrımın çocukça olduğunun farkındaydım ama umurumda değildi. Önce kendimi güvende ve arzulanır hissettirmiş, ardından da beni çıkardığı göklerden aşağı bırakmıştı. Şu anda az önce hissettiğim yoğun duyguların kaybıyla baş edebilecek kadar güçlü değildim.

"Ben seni aylardır tanıyorum, *ptičica*," dedi sakince. Onunla göz göze gelmek istemesem de kendime engel olamadım. Gözleri şimdi sıcak, yoğun ve leziz bir viski gibiydi. "Sen ise benim varlığımdan birkaç saattir haberdarsın, üstelik beni hiç tanımıyorsun."

"Burada beni zorla tutuyor sayılırsın. Bana hiçbir şey anlatmıyorsun. Tek bildiğim takipçi sapığın teki olduğun. Ah, bir de katilsin," diye ekledim sinirle. "Seni tanımadığımı söyleyemezsin!"

Güldü. Beklediğim son şey olduğu için karnım şokla kasıldı. Kahkahası duyulmaya değerdi. Çok güzeldi. "Az önce o takipçi sapığı öptün," dedi gülmeye devam ederken. "Beni istiyorsun fakat ben senin her şeyini istiyorum. Bir kısmınla yetinemeyecek kadar derinlere daldım, Devin."

Çekip gitmesini beklerken uzandı ve dudaklarımı yakalayıp beni öptü. Parmaklarının tersi boynumda dolansa da beni tutmadı. Dili ağzımın içinde dolaşıyordu, dudağımı emip dişleriyle tenimi hafifçe sıyırdı.

"Her şeyinle beni istediğin gün gelene kadar bir yere gitmeyeceğimi bilmen gerekiyor. Seni bırakabileceğimi düşünüyordum ama hayır. Bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

Dudaklarıma son kez yumuşacık bir öpücük kondurduktan sonra odamdan çıktı. Dediklerini sindirmeye çalışırken birkaç nefes aldım. Kafamı sikip atmıştı. Ne bok yiyeceğime dair en ufak bir fikrim yoktu. Beni bırakmayacak mıydı? Delirmiş olmalıydı!

Sinirle yanımdaki yastığı kapıya fırlattım, ardından diğerini de attım ancak bu, içimde kabaran öfkeyi bastırmaya yetmemişti. Yorganı üzerime çekip kumaşı ağzıma tıkarak çığlık attım. Yine bir boka yaramadı.

Hayatımın içine sıçtığı için Allah Eymen'in umarım öteki tarafta belasını verirdi.

Karan'ın da... diye düşündüm ama bunu yeterince içten dilemediğimi biliyordum.

11. BÖLÜM

Karan

Aracımın hemen arkasına park eden arabanın kime ait olduğunu, tıpkı kaçmama daha fazla izin vermeyeceğini bildiğim gibi biliyordum. Boyga, arabasından indi ve etrafa hızlıca göz attıktan sonra yanıma geldi. Kapıyı kilitli bırakıp onu dışarıda tutmaktan fazlasıyla zevk alırdım ama bu muhit sakindi ve işimi sorunsuz bitirmek istiyorsam dikkat çekmemeliydim.

"Söyleyeceğin her şeyi telefonda da söyleyebilirdin," dedim yan koltuğa oturduğunda. O koltuğun artık Devin'e ait olduğunu düşünmeyi seviyordum. Kokusu saniyeler içinde arabamın her yerine siniyordu ve neredeyse bir saat süren yolculuğumuz boyunca zevkle o kokuyu soluyordum. Şimdiye kadar sadece bir günü bu şekilde geçirmiş olmamıza rağmen böyle hızlı bağlanmam acınasıydı ancak yine de umurumda değildi. Dün akşam ona söylediklerimde ciddiydim. Onu bırakmaya niyetim yoktu. Bunu hak edip etmemem de sikimde değildi.

"Sanki dinliyormuşsun gibi... Sana kimin için çalıştığını hatırlatmam mı gerekiyor? Ne bok yediğini sanıyorsun, Karan? O iş bitti."

"İşi bir tarafıma takıyor gibi mi duruyorum? Ayrıca siktir git, Boyga. İşin bittiği falan yok. Eymen'i takip etmemi istedin ama işler bir noktada boka sardı. Sen bile onu kimin öldürdüğünü bilmediğini söylüyorsun ve birtakım adamlar kadının evini basıyor. Oradan bakılınca bu iş sana bitmiş gibi mi geliyor? Benimle taşak mı geçiyorsun?"

Boyga'yla neredeyse aynı boydaydık. Seneler boyunca sıkı çalışmasının eseri olan vücudu da benim kadar yapılıydı. Sadece benden en azından on yaş büyük olduğunu düşünüyordum. Sorsam asla söylemezdi ama saçlarının aralarındaki beyazlar onu ele veriyordu. İyi ihtimalle kırklarının ortasındaydı. Yüzünde en ufak bir yara izi yoktu. Sakal ve bıyık asla bırakmazdı.

Saçlarını her zaman kısa tutardı. Hâlâ bir askerdi. Bazı şeyler kesinlikle geride bırakılmıyordu. Siktiğimin *Gölge*'si. Bu adam sinirimi bozmayı çok iyi başarıyordu.

"Seni ilgilendiren bir iş kalmadı. Gerekli araştırmaları yapıyorum ve neler olduğunu elbet çözeceğim. Senin de artık kendi evine dönmen lazım."

"Devin'i bırakmayacağım."

"Seni bu işe almamın sebebinin yumuşak kalbin olduğunu mu sanıyorsun? Kendine gel, Karan. Bu hafta çöpünü topla ve yoluna devam et."

Takip ettiğim evden bakışlarımı uzaklaştırıp Boyga'ya odaklandım. Sinirliydi ve kendince haklıydı. Yine de kararımı değiştirmeyecektim.

"Sana yolladığım dosyalardaki adamlardan birini izlediğini görmedim. Bak," dedim sokağı göstererek. "Bomboş. Saygın'ı, İsmet'i, hatta o siktiğimin polislerini izlememiz lazım. Hangisinin harekete geçtiğini bilmiyoruz. Ne kadarını bildiklerini bilmiyoruz."

"İşime karışma."

"Eymen'i izlemeni kim istedi?"

"Seni ilgilendirseydi söylerdim."

Yakasına yapışmama ramak kalmıştı.

"Artık beni ilgilendirdiğini kabul etsen iyi edersin. Devin güvende olana kadar bu işin peşini bırakmayacağım. Bana bildiklerini anlatırsan sorunu daha kısa sürede çözeriz."

"Evine dön, Karan."

Tekrar tıpkı bir aptala anlatır gibi, "Devin'i bırakmayacağım," dedim her bir heceyi vurgulayarak. "Hoşuna gitsin ya da gitmesin. Benden istediğin işleri yapmaya devam ediyorum. Seni ilgilendiren tek şey bu."

"Erdem'i bana sormadan yanına aldın. Onun da benim çalışanım olduğunu hatırlatmam mı lazım?"

"Erdem'i sana ben getirdim. O çocuk benim, sen de bunu gayet iyi biliyorsun. Çok sıkışırsan maaşlarımızdan kes, olsun bitsin."

"Siktir git! Konunun bu olmadığını biliyorsun. Kendini riske atıyorsun. Yaptığımız işi riske atıyorsun. Hiçbir işimizle bağ kurmamamızın sebebi var. Temizliği bizim yapmamamızın bir sebebi var. *Vur, kaç*. Bu kadar basit olmak zorunda. Seni onun yanında gördükleri zaman ne olacak? Araştırmaya başlayacaklar. Peki, ne bulacaklar Karan? Elektrik mühendisi, Karan Balaban. Çalıştığın şirket bir paravan. Eve giriş çıkış saatlerin düzensiz. Yeterince derine inen herhangi biri, bir şeylerin doğru olmadığını sezebilir."

"O zaman daha gerçekçi bir senaryo yaz. Bu senin sorunun."

"Ailesi yok. Hiçbir bağı yok. Bu adam nereden çıktı? Bir sürü soruyu beraberinde getirecek. Sana yeni bir kimlik yaratmamızın sebebi, gidip normal bir hayat yaşayabilmen için değil. Varlığını insanların gözüne sokman için de değil. Seni araştırırlarsa, Devin'in daha mı az tehlikede olacağını sanıyorsun?"

Dişlerimi sıktım. Suratına yumruk atmamak için kendimi zor tutuyordum. Haklılık payı olduğunu kabul etmekten ise nefret ediyordum. Ama bu verdiğim kararı değiştirmezdi. Ne yapıp edip onu koruyacaktım.

"Onu koruyacağıma söz verdim. Eymen'in katilini bul, sorun çözülsün."

"Sonra onu bırakacak mısın?"

Sessizliğim onun için yeterli bir cevaptı.

"Senin ağzına sıçayım, Karan," dedi öfkeyle. "En güvendiğim adamlarımdan birisin sen. Nasıl böyle bir bokun içine batabilirsin? Ne olacağını sanıyorsun? Evlenip mutlu bir yuva kuracağını mı? Çok geç olmadan kendine gelsen iyi edersin. Buradan bir çıkış yok. Çıksan da nereye gideceksin? Kafandaki hayaletlerle nasıl yaşayacaksın? Gerçekten mühendis olup ev mi geçindireceksin, yoksa Devin'i de bu işe dahil edip her gün nasıl ölümle burun buruna yaşadığını mı göstereceksin? Sen bir katilsin, bunu yapabilecek göte sahip bir silahsın," dedi neredeyse haykırarak. "Madem bu kadına değer veriyorsun, bir katille yaşamasına müsaade mi edeceksin?" Kafasını iki yana sallayıp birkaç küfür daha sayarken yüzüne bakmadım. Öfkemin sınırlarındaydım ve Boyga'ya kanımdan bir insanmış gibi değer veriyordum. O benim kurtarıcımdı ama biraz daha konuşmaya devam ederse canını yakacaktım.

"İn arabamdan," dedim sakinliğimi korumaya çalışırken.

"Umarım fazla geç olmadan yaptığın hatayı fark edersin," dedikten sonra arabamdan indi. Siktiğimin bunağı. Sanki farkında değildim ancak bu yaptığım en güzel, en doğru hata olabilirdi.

Yedi ay, on altı gün ve saatler...

Boyga bana Eymen'in dosyasını attığında dikkatimi çeken ilk şey evlendikleri gün çekilmiş fotoğrafları olmuştu. Eymen'in evden çıkarken çekilmiş fotoğrafının hemen arkasında duruyordu.

Devin'in gözlerine bakmış ve bir daha başka bir şeye bakmak istemediğimi fark etmiştim. Bu arzu öyle aniden belirmişti ki kaçacak zamanım dahi olmamıştı. Fotoğrafta uzun, siyah saçları muntazam bir şekilde toplanmıştı.

Tek bir tel bile serbest değildi, artık saçlarının nasıl başlarına buyruk olduklarını bildiğim için bu düzgün görüntüsü şimdi daha çok sinirimi bozuyordu. Gelinliğinin kolları bileklerine kadar uzanıyor ve onlarca olduğunu bildiğim güzelim benlerini saklıyordu ama yakası oldukça genişti, omuzlarını açıkta bırakıyordu. Boynu bir kuğu gibi zarif ve uzun görünüyordu. Narin. Kırılgan. Parmaklarımla tamamen sarabileceğim kadar ince. Artık biliyordum. *Neredeyse* sarabiliyordum. Nabzını avuçlarımın içinde hissedebiliyordum ve bu his, beni delirtiyordu.

Fotoğrafta ikisi de gülümsüyordu. Dışarıdan bakan biri, mutlu olduklarına kolayca inanabilirdi ama ben Eymen'in ne kadar yavşak olduğunu fotoğrafına baktığım ilk anda anlamıştım. Bakışları aşktan sarhoş olmuş bir adama değil de hesapçı, sinsi bir pisliğe aitti. Diğer fotoğraflar da bu düşüncelerimi kanıtlar nitelikteydi. Bahar, Serpil, Gözde ve diğerleri... Fakat en kötüsü Bahar'la olan ilişkisiydi. Devin'den de öncesine dayanıyordu ve resmen o kadınla ikinci bir evlilik hayatı yaşıyordu. Devin bunu nasıl yakalayamamıştı?

Eymen'i o anda bulup canını yakmak istemiştim. Hâlâ istiyordum. Ölümünün benim elimden olmasından büyük bir zevk alırdım.

O günün ilerleyen saatlerinde ilk keşfimi yapmak için evlerine gitmiştim. İçeride olmadıklarından emin olduktan sonra evlerini gezmiş ve Eymen'in orada önemli bir şey bırakmayacak kadar akıllı davrandığını öğrenmiştim ama en kötüsü, Devin'in kokusuyla tanışmıştım.

Yasemin.

Ve o anda bu kokuya âşık olmuştum.

Devin'i takip etmeyi planladığımı söyleyemezdim. Her şey, günbegün kendiliğinden gelişmişti. Önce programını dinlemiş ve onun zihninin nasıl çalıştığını öğrenmeye başlamıştım. Devin, zeki bir kadındı. Komik, güzel ve düşünceliydi. Ardından onu fırsatını bulduğum her an izlemiştim. Eymen'in yanında olsun ya da olmasın. Aylar boyunca Devin'in her haline tanık olduktan sonra Eymen'i ortadan nasıl kaldıracağımı düşünmeye başlamıştım. O şerefsiz, Devin'i hak etmiyordu.

Ben ediyor muydum?

Bunun cevabı çok netti. *Etmiyordum.*

Umurumda mıydı?

Artık değildi.

Eymen ölmüştü. İstediğimi bir şekilde elde etmiştim ama şimdi Devin'in tamamen güvende olması için arkasında bıraktığı pisliği temizleyecektim. Sonra ne yapacağımı bilmiyordum. Boyga haklıydı. Bir katille ömür geçirmesine izin verebilir miydim?

Telefonum Erdem'den gelen mesajla titredi. Devin'in apartmandan çıkarken çekilmiş fotoğrafı ekranımı kapladı. Saçlarını dağınık bir topuzla toplamış, montunun yakasını çenesi içinde kalacak kadar yukarı çekmişti. Bakışları telaşlı, duruşu tedirgindi. Çünkü kuralları çiğnediğini biliyordu.

Yüzüne ve görünmese de orada olduğunu bildiğim, kaşının kenarındaki benine doğru baktım. Sıcak, kahverengi gözlerine ve düzgün burnuna. Artık tadını bildiğim ve nefes aldığım her saniye sadece o tadı almak istediğim dolgun dudaklarına.

Kendimi bunca zamandır engellemeye çalışsam da bu kadına âşık olmuştum ve onu bırakamayacaktım.

Erdem, Devin'in eve döndüğünü haber verdikten sonra rahat bir nefes aldım. Alışverişe gitmişti. Bir şişe viski ve bir paket sigara alıp dönmüştü. Moda'daki evin balkonuna çıkıp arada sırada sigara içtiğini görmüştüm ama güvenli eve geldiğimizden beri bir kez olsun kullanmamıştı. Şimdi onu tetikleyen neydi? Benimle olan yakınlaşması mı onu rahatsız ediyordu? Yoksa ölen kocasının hâlâ ona hissettirdiği duygularla başa çıkamıyor muydu? Devin'e yardım edebilmek, onu rahatlatabilmek istiyordum. Bana güvenmesini istiyordum. Hayır. Buna ihtiyacım vardı. Onu koruyacağıma söz vermiştim. Ancak yine de bunun zaman alacağını biliyordum. Bu zamanı ona vermeye hazırdım.

Lanet olsun.

En son ne zaman bir şeyi bu kadar çok istemiştim?

Ona dokunmuştum. Yüzünün neredeyse her yerini öpmüş, bunu yaparken onunla bütünleşen yasemin kokusunu derin derin solumuştum. Avucumun altında nabzını hissetmiş, kırılgan boynunu parmaklarımla sımsıkı kavrayıp korumaya söz verdiğim canını, ellerimin arasında tutmuştum. Hayatını istiyordum. Hayatını emanet edebileceği kadar kendini bana teslim etmesini istiyordum.

Neden?

Çarpık zihnim cevapları umursamıyordu.

Erdem'e onun bir daha evden çıkmasına izin vermemesini söyledikten sonra Saygın Şimşek'in evini izlemeye devam ettim. Boyga bana yardım etse her şey çok daha kolay olurdu ancak kameralara erişmeme engel oluyordu.

Saygın'ın kardeşiyle görüşüp görüşmediğini keşfetmeye çalışıyordum. Eğer birlikte iş yapıyorlarsa Eymen'i ortadan kaldırmak için herkesten daha çok nedene sahip olurlardı.

Saygın yıllardır narkotikte çalışırken kardeşi Suat, kanıtlanamasa da en büyük toz ticaretinin başındaki Bünyamin'in adamlarından biriydi. Operasyonların patlamasının sebebi Saygın'ın para hırsı mıydı, yoksa kardeşini korumaya mı çalışıyordu?

Oyunu ilkinden yana kullanıyordum. Aldığı maaş, yaşadıkları bu evi karşılardı ama karısının harcamaları kesinlikle sınırların üzerinde kalıyordu. Eve gelen masaj terapistleri, cumartesi öğlenleri daha çok varlıklı insanların takıldığı *Luva*'da yapılan kız kıza geç kahvaltılar, eve her hafta yığılan sayısız kargo paketleri... Hakkını yememek gerekirdi. Leyla Şimşek, *Luva*'nın haricinde etrafta görünüp göze batmıyordu, hatta alışverişleri için kız kardeşinin kartını kullanıyordu. Muhtemelen kardeşine elden para ulaştırıyordu ama henüz bunu kanıtlayacak veri elimde yoktu.

Saygın, evdeki hiçbir elektronik cihazda işiyle alakalı bilgi bulundurmayacak kadar akıllıydı, bu olayların nasıl yürüdüğünü biliyordu. Karısının da kendisinin de telefonları ve bilgisayarları temizdi fakat bir şeyler olmak zorundaydı. Eve girmem gerekiyordu.

Erdem'e geç döneceğimi haber verip beklemeye devam ettim. Leyla, kocasını kandırmıyorsa yarım saat sonra arkadaşlarıyla sinemaya gitmek için evden çıkacaktı. Saygın'ın bu fırsatı değerlendirip eve gelmeyeceğine güveniyordum. Elektriği kesmemin ardından on beş dakikaya ihtiyacım vardı. Üç odalı, tek girişli bir evi aramam için bu süre fazlasıyla yeterliydi.

Alarm şirketi Saygın'ı arayacak, bağlantının kesildiğini söyleyecekti. O da önce karısını, peşinden de muhtemelen bir komşusunu arayacaktı. Ya da yakınlardaki ekip aracını gönderecekti.

Hızlı olmak zorundaydım.

Leyla Şimşek apartmandan çıkmadan önce kapıya taksi yanaştı. Dakikalar içerisinde uzaklaştılar. Arabamdan inmeden Boyga'yı aradım.

"Kameraları halletmen lazım," dedim planlı hareket ediyormuşuz gibi. "Tabii alarm sistemini de."

"Ne yaptığını zannediyorsun, Karan? Dur. Sakın!"

"İki dakikan var."

Telefonu kapatıp söylediğim gibi iki dakikanın geçmesini bekledim. Yoksa her halükârda gidip o elektriği kesecek, kameraları daha sonra temizlemesi için pis işi yine ona bırakacaktım. Kendi başını derde sokmak istemeyeceği için kıçımı toplamak zorunda kalırdı.

Süre dolmadan mesaj attığında rahatlayarak harekete geçtim. Hava soğuktu ama bunu yeterince hissedemeyecek kadar gergindim. Bölgedeki birkaç sokağın elektriğinin bağlı olduğu trafoya yürürken izlenmediğimden emin oldum. Sanal gözlerden saklanmak Boyga sayesinde kolaydı ancak kanlı canlı insanların dikkatini çekmek işleri zorlaştırırdı.

Kamera ve alarm sistemi çalışmıyorken trafonun ana güç kaynağını koruyan kapağı açmak çocuk oyuncağıydı. Cebimdeki keskiyi çıkarıp zinciri kırdım. Kapağı araladığım anda burnuma ağır metal kokusu doldu. Keskiyi kaldırıp minik el fenerini çıkardım. Panelin içi karanlıktı. İnce, sarı ışığın aydınlattığı kadarıyla içine göz gezdirip devre kesicinin kolunu buldum. Tutup aşağı indirmeden önce feneri kapadım ve metal panele hafifçe yaslandım. Ağır ağır aşağı indirirken başta hafif bir direnç gösterdi fakat sonra bir klik sesiyle yerine oturdu. İşte, bu kadar! Trafodan gelen uğultu sustu ve her yer karanlığa gömüldü.

Sorunun çözülmesi için BEDAŞ'ın* gelip düzeltmesi gerekecekti. Onlar gelene kadar işimi bitirip gitmem gerekiyordu.

Apartmana ve evlerine girmem beklediğimden kolay oldu. İnsanların balkona çıkıp etrafı kolaçan edeceklerini biliyordum, bu yüzden koşar adımlarla hareket ettim. Her şey fazlasıyla normal görünüyordu. Elektrik kesintisi, muhtemelen dünyanın en normal şeylerinden biriydi.

Ayağımda galoşlar, elimde eldivenlerle evi didik didik aradıktan on dakika sonra sinirim tepemdeydi çünkü elimde yararlı olabilecek, Leyla Şimşek'in epey masraflı bir kadın olduğundan başka bir bok yoktu.

Devin'i güvende tutmaya çalışırken Suat'ı izleyemezdim. Elimdeki imkânlar giderek azalıyordu.

Sıçayım böyle işin içine.

Arabama döner dönmez Boyga'yı aradım. Ben sokağın bir ucundan kapalı farlarla sessizce uzaklaşırken diğer ucundan sokağa giren polis arabasının ışıklarını gördüm. Elektriklerin kesilmesinin üzerinden on yedi dakika geçmişti.

* Bedaş (Boğaziçi Elektrik Dağıtım A.Ş) TEDAŞ'a bağlı olarak hizmet veren, elektrik enerjisinin dağıtım ve perakende satışından sorumlu şirkettir.

"Ne bok yediğini sanıyorsun sen!" diye bağırdı telefonu açar açmaz.

"Trafoya kedi kaçmış," dedim gülerek.

"Karan!" diye bağırdı bu kez. "Ağzına sıçtırtma. Narkotikte çalışan adamın evine, benden izin almadan giremezsin!"

"Girdim bile. Uzatma, hadi. Sus da beni dinle."

Suratıma kapayınca güldüm çünkü ben aramadan onun arayacağını biliyordum. İki dakika sonra dönünce, "Böyle dramalar için sence de fazla yaşlı değil misin?" dedim sırıtarak.

"Suat'ı izleyen adamlarım var," demeden önce birkaç küfür sıraladı. "Ayrıca Saygın'ın karısının har vurup harman savurduğunu bilmek için evlerine girmene gerek yoktu. Bir boklar karıştırdığını zaten biliyorum."

"Eymen'i ortadan kaldırmak için yeterli sebebi var gibi görünüyor."

"Hepsinin var, Karan. İnan bana o şerefsizin ipinin çok daha önce çekilmesi gerekirdi."

"Bana bildiklerini gönder," diye ısrar etsem de beni dinlemedi.

"Evine dön. Sana söz veriyorum, Devin'in güvende olmasını sağlayacağım."

Neden böyle bir söz veriyordu?

"Devin'i umursamadığını sanıyordum," dedim temkinle.

"Sen umursuyorsun."

"Bir şeyler biliyorsun."

"Kafanda kuruyorsun. Sana bu işe gereğinden fazla bulaştığını söyledim. Beni tekrarlatıp durma. Gerekli ayarlamaları yapar, sana haber veririm. Vedanı edip eve dönmeye hazır ol."

Boyga'nın tam olarak ne bildiğini bilmiyordum ama benden birkaç adım önde olduğu kesindi.

"Siktir git," dedikten sonra suratına kapattım.

Daha önce Devin'i bırakmak istemiyordum. Şimdiyse onu asla bırakmayacağımdan emindim.

Eve döndüğümde kendimi yorgun hissediyordum. Onca saatlik beklemenin sonucunda elim boş kalmıştı ve bu da sinirlerimi bozuyordu. Çözülmemiş sorunlar daha fazla sorun yaratmaktan başka bir boka yaramazdı.

Salonun açık kapılarının yanındaki koltukta, elindeki su bardağına koyduğu viskiyle oturan Devin'i gördüğümde onun da ruh halinin iyi olmadığını anladım.

Saçlarını açmıştı. Sırtının ortasına, omuzlarına ve yüzüne düşen tutamlar dağınık bir karmaşa halindeydi. Siyah kazağının kollarını sıvamış, göğsüne doğru çektiği dizlerine bir kolunu dolamıştı. Bardak o elinden hafifçe sarkıyordu.

Adını bilmediğim, biraz hüzünlü, dingin bir müzik, telefonunun hoparlöründen salona yayılıyordu. Onun hakkında bildiğim çoğu şeyden biri de buydu; müziğe olan bağımlılığı. En son ne zaman keyif için müzik dinlediğimi hatırlamıyordum. Muhtemelen on yıl evveldi. Devin'in yaşında olduğum, patlamanın çok öncesinde kalan zamanlarda zihnimi müziğin ritmine kaptırdığımı anımsıyordum. Oysa Devin, hissettiği her duyguya göre bir şarkı seçiyordu. Telefonunda belki kırktan fazla liste vardı, bir de bundan para kazanabiliyordu.

"Katılmak ister misin? Yoksa orada durup beni dikizlemeye devam mı edeceksin?" Yüzüme bakmadan söylediği sözlere karşılık ona doğru yürürken kafasını hafifçe bana doğru çevirdi. "Gerçi sen uzaktan izlemeye alışkınsın, değil mi? İşin bu." Alaycı bir gülümseme dudaklarına yerleşti. "Tabii birilerini öldürmediğin zamanlarda," dedi. "Söylesene bu akşam hangisini yaptın? Birilerini gizlice mi izledin, yoksa onları öldürdün mü?"

Bu konuşan alkol değildi. Aylar boyunca onu izlemiştim ve bir kere bile sarhoş olduğunu görmemiştim. Bunun için fazla kontrollüydü. Sinirliydi ve kavga arıyordu. Ne diyebilirdim ki? Söylediği her kelime doğruydu.

"İkisi de değil," dedikten sonra balkonun açık kapısına yaslandım. Tam karşısında duruyordum. Makyajdan arınmış yüzünün çarpıcı güzelliği karşısında nefesim kesilirken, "Birinin evine girip araştırma yaptım," dedim.

Neden dürüst davrandığımı bilmiyordum. İçten içe bir yanım, beni tanımasını ve benden korkmak yerine yaptığım her şeye rağmen bana güvenmeyi seçmesini istiyordu. Attığım her adımın bir amacı vardı. Sırf elime silah geçirebildiğim, insanların son nefesini ellerinden alabilme gücüne sahip olduğum için hareket etmediğimi bilmesini istiyordum. O insanların içinde yaşamayı hak eden kimse yoktu. Hiçbir sistem onları sonsuza dek tecrit altında tutmaya yetmiyordu. Nefes almaya ve toplum içine karışmaya

devam edebildikleri sürece tehlike oluşturmaya devam edeceklerdi. "Öncesinde trafoya ulaşıp birkaç sokağın elektriğini kestim."

Bakışları gözlerime ulaştı. Şaşkınlıkla açılmıştı. "Vay canına," diye mırıldandı. "Sen ciddisin."

Nasıl tutacağımdan emin olamadığım bir söz verdim. "Seni tehlikeye atmadığı sürece sana karşı dürüst olacağıma söz veriyorum," dedim sanki dünyanın en kolay şeyiymiş gibi. "Duydukların hoşuna gitmese de seni olmayan bir gerçeğe inandırmaya çalışmayacağım."

Saniyeler geçti ama gözlerini bir an olsun benimkilerden ayırmadı. Kirpikleri neredeyse kaşlarına değiyordu. Alkolün etkisiyle büyüyen gözbebekleri, rengini olduğundan daha koyu gösteriyordu. İçimdeki karanlığı yansıtıyor, ona kapılmamamı imkânsız hale getiriyordu. Tek istediğim arkasına geçip narin vücudunu kollarıma almak, sırtını göğsüme yaslayıp kokusunu solumaktı. Ona gününün nasıl geçtiğini sormak istiyordum. Bugün neler düşündüğünü, nelere üzüldüğünü ve nelere sevindiğini... Hangi şarkıları dinlediğini ve neden onları seçtiğini.

Bunların yerine, "Sigara içmene sebep olan ben miyim?" diye sordum. Duyacağım cevapla isteyerek kendi canımı yakmaya mı çalışıyordum?

Neredeyse fısıldayarak, "Her şey," diye cevap verdi. "Hayatımla alakalı ne bok yiyeceğime dair hiçbir fikrim yok. Tüm bunlar bir ihtimal çözülse bile sonrasında ne yapacağımı bilmiyorum."

"Devam edeceksin."

"Sen öyle yapıyorsun, değil mi? Birini gözünü kırpmadan öldürüp ardından evine dönerek huzurla uykuna dalıyorsun. Sahiden Karan, bunu nasıl yapıyorsun?"

Varlığımı, yaptığım seçimleri, verdiğim kararları ve işimi asla kabul edemeyecek olsa da aylarca onu uzaktan izledikten sonra artık beni tanıyor olmasının verdiği huzuru yaşamaya engel olamıyordum. Adımı biliyordu. Bana bakıyor, beni görüyor, benimle konuşuyordu. Sesini duyabiliyor, sesimi duyurabiliyordum. Gözlerinin içine bakıp onu asla bırakmayacağımı söyleyebiliyordum. Üstüne üstlük ona dokunmuş, onu öpmüştüm. Şu anda Devin'i bir daha öpmek istiyordum. Bir daha. Bir daha.

Bacaklarımın arasında hissettiğim ağırlıkla gözlerimi yumdum. Onu istiyordum. Sikimi onun içine daldırmak, ulaşabileceğim son noktaya kadar kendimi derinlerine itmek istiyordum.

Siktir!

Sinirli sözlerinin ve bakışlarının karşısında sertleşmiştim. Devin beni altüst ediyordu.

"Dün bu konuyu konuştuğumuzu sanıyordum," derken vücudumu dışarıya doğru çevirdim. Şu anda görmesini isteyeceğim son şey onun için sertleşen sikimdi.

"Kötü adamları öldürmek yaptığını haklı mı çıkarıyor?" Ayaklarını yere indirerek orta sehpaya bıraktığı şişeye uzandı ve bardağı yarısına kadar doldurup paketten bir sigara çıkardı. Yaktıktan sonra küllüğü de alıp ayağa kalkarak yanıma geldi. "Çekilir misin?" Ona yer açmak için bir adım yana kaydım ama uzaklaşmadım. Varlığını hissederken bile isteye neden bu sıcak histen uzaklaşacaktım ki?

Küllüğü balkon kapısının devamı olan pencerenin önündeki çıkıntıya koydu. Sigarayı dudaklarına götürdü. İçine derin bir nefes çekerken gözleri göremediği uzak bir noktaya odaklandı. Sigaranın ucu yanarak parladığında beyaz duman etrafımıza yayıldı. Omuzları hissettiği bu minicik rahatlamayla gevşedi.

Elindeki bardağa uzanıp dudaklarının değdiği noktadan bir yudum aldım. Sıcak sıvı boğazımı yaktı. Ne zamandır içmiyordum? Tıpkı müzik gibi alkolün ve sigaranın verdiği kısa süreli zevki tatmayalı ne kadar olmuştu?

Bardağı ona uzatırken gözlerimiz bir kez daha buluştu.

"Gözlerin o bardağın içindeki sıvıya benziyor, bunu biliyor muydun? Yeterince temiz olmayan bir kehribar taşı ya da buzsuz bir viski gibi..."

Sigarasını uzatınca zarif, uzun parmaklarının arasından aldım ve tıpkı onun gibi içime derin bir nefes çektim. Boyga beni bulduğundan beri içtiğim ilk sigaraydı ve bunu, tuhaf bir şekilde bu anı Devin'le paylaşmak iyileştirici hissettiriyordu.

"Senin gözlerinse benim içimdeki karanlık gibi, *ptičica*."

Kafasını salladı. "Haklı olabilirsin," dedi gözlerime bakmaktan başka yapacak hiçbir şeyi yokmuş gibi. "Bir süredir içimde o karanlığı taşıyorum. Sana kızıyorum ancak anlıyorum da... Yeterince güçlü olsaydım senin yaptığını yapabilir miydim diye düşündüm bugün. Başkalarını korumak için, dünyayı az da olsa temizleyebilmek için elimi kirletebilir miydim?"

Sigarasını ona uzatırken güldüm. Ona dokunma arzuma daha fazla karşı koyamadım. Alnına düşen saçları geriye iterek yanağını okşadım. Dudaklarının kenarını...

"İstersen yapamayacağın hiçbir şey olmadığından eminim," dediğimde parmaklarımın altındaki dudakları şaşkınlıkla aralandı. Onun ellerini kirletmesini asla istemezdim. Teninin altına işleyecek, böylesine yoğun bir karanlığı taşımayacak kadar saf ve temizdi. Yine de Devin gibi güçlü bir kadının istediği her şeyi başarabileceğine de inanıyordum. Şartlar gerektirirse değişir ve kolayca dönüşürdü. Ama bunun olmaması için yanında olacaktım. Onun için savaşır, onun için öldürürdüm.

Kendimi durduramadan uzanıp onu öptüm. Bu, hayatım boyunca hissettiğim en güzel duyguydu ve bunu sonsuza dek hissetmek için yapamayacağım şey yoktu.

12. BÖLÜM

Devin

İstersen yapamayacağın hiçbir şey olmadığından eminim.

Sözlerini düşünmeye fırsat bulamadan sıcak dudakları, arzuyla benimkileri ele geçirdi. İlk seferki gibi yumuşak ya da tereddütlü değildi. Talepkâr ve yoğundu. Dili ağzımın içine girip benimkiyle küçük bir dansa tutuştu. Aramızdaki çekim o kadar kuvvetliydi ki birbirine temas eden tenimizden sanki elektrik akımları yayılıyordu. Dudaklarımı emiyor, yalıyor, dişlerini muazzam bir kışkırtmayla sürtüyordu.

Bu sırada çoktan ellerimi dolduran sigara ve viskiyle dolu bardağı almıştı ve ben serbest kaldığım an onun yüzünü kavramıştım. Onu soludum, tattım ve giderek artan arzumun, karnımda bir alev topuna dönüşmesine izin verdim.

Bu, daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu. Karan baştan sona bir avcıydı. Hayatta kalmak için yaratılmıştı. Sözlerinin, bana karşı kimi zaman nazik ve düşünceli olan davranışlarının, beni yanıltmasına asla izin vermemeliydim. Gözünü kırpmadan nefesimi kesecek güce sahipti.

Sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi eli boğazıma uzandı ve parmakları her zamanki gibi boynumun etrafına dolandı. Altdudağımı dişleri arasında kıstırırken beni iterek balkonun pervazına yasladı. Sırtımda hissettiğim camın soğuğuna inat ısınan tenim, tüylerimi ürpertiyordu. Yüzünü daha sıkı tuttum ve dün beni reddetmiş olmasını unutarak onu kendime daha çok çekerken kalçalarımı sertliğine doğru ittim. Onu hissetmek istiyordum. Buna ihtiyacım vardı. Bir kez olsun düşüncesizce davranmaya, arzularımın peşinden koşmaya ve aramızdaki farklılıkları unutmaya ihtiyacım vardı.

Homurdanarak kendini bana bastırdığında inledim. Tıpkı ondan bekleyeceğim gibi uzun, kalın ve çok sertti. Dizlerini hafifçe kırıp bacaklarımın arasına yerleşti ve aletini olmasını istediğim yere yerleştirdi.

Sırılsıklamdım. Bunu itiraf etmekten belki utanmalıydım ama daha önce böyle yoğun bir arzuyu kimseye karşı hissetmemiştim. Karan, beni hiç beklemediğim şekillerde etkiliyordu. Seksi severdim ama şu anki açlığım bununla sınırlı değildi. Tüketmek ve tüketilmek istiyordum. Savaşmak ve tahrip edilmek istiyordum. Ele geçirmek ve ele geçirilip onun bütün karanlık arzularına boyun eğmek istiyordum.

"Karan..." diye sızlandım. "Bu... buna ihtiyacım var."

"Siktir," diye mırıldandı ağzıma doğru. Boğazımdaki tutuşunu bırakmadan, diğer elini göğsümün yanından aşağıya kaydırdı. Kazağımı çekiştirip tenime dokunduğunda o ilk temasla resmen tısladı. Eli o kadar büyüktü ki sutyenimin üzerinden avuçladığı dolgun ve arzuyla ağırlaşmış göğsüm, parmaklarının arasında kaybolmuştu.

"İnanılmazsın," dedi boğuk bir sesle. "Mükemmelsin." Belimi ve karnımı okşayarak sırtıma uzanıp sutyenin kopçasını açtı. Azalan baskıyla rahatlayıp ona daha çok yaslandım. Kendimi aletine sürtmemek için zor tutuyordum. Onu koltuğa itip üzerine çıkmak, sığabileceğinden emin olmadığım uzunluğunu alabildiğim kadar içime alıp saniyeler içinde kendimden geçmek istiyordum.

Tanrım. Çok zaman olmuştu. O kadar boktan bir durumdaydım ki kendimi tatmin etmeyi aklımın ucundan bile geçirmemiştim ama Karan hayatıma girdiğinden beri sınırda geziniyordum. Sadece birkaç gün olmuştu... Bunu nasıl başarıyordu? Bana ne yapıyordu? Ondan etkilenmemek için çabalıyordum, gerçekten. Hızla yükselen arzumu her seferinde bastırıyor, kendime duygularımı serbest bırakmamın yapacağım en yanlış şey olacağını söylüyordum. Aramızdaki çekimi hissettiğim her saniye, havada asılı kalan o hissi görmezden geliyordum. Halbuki o çekim öylesine küçük şeylerden ortaya çıkıyordu ki... utançla kıvranıyordum. Bir bakışı, sesi ya da ufacık bir teması yetiyordu.

"Bana güven, *ptičica*," dedi. "Seni tatmin etmeme izin ver."

Ah... Verecektim. Onu durdurmaya gücüm yoktu. Bunu zaten istemiyordum.

"Yap," dedim. "Lütfen, Karan."

Serbest kalan göğüslerime sürtünen avuçları, meme uçlarımın acıyla sertleşmesine neden oldu. Sağ mememin ucunu parmaklarının arasında kıstırdı, çekiştirdi ve benden yüksek sesli bir inleme kazanana kadar her ikisine de işkence etti.

Uzanıp dilini çenemde gezdirerek, "İşte böyle," diye fısıldadı. Daha önce kimse beni yalamamıştı. Bunun bu kadar erotik olabileceğini kim bilebilirdi?

Zevkle titrerken, "Oynamayı bırak," dedim zorlukla. Çenemden dudaklarıma doğru uzanan dudaklarının yukarıya doğru kıvrıldığını hissettim. Bana gülüyor muydu?

"Ama seninle oynamaktan daha çok istediğim hiçbir şey yok, Devin."

Sonunda boynumdaki tutuşunu gevşetti. Parmaklarının tenimi sardığı her noktada dudakları ve diliyle kendine bir ziyafet çekti. Artık bana dokunabileceği iki eli vardı ve hiç vakit kaybetmeden keşfe çıktı. Avuçlarının içine güzelce yerleşen göğüslerimi yoğurdu, sıktı ve meme uçlarımla oynamaya devam etti. Vajinam beklentiyle kasıldı.

Ellerim bir süre önce yüzünü terk etmişti. Ensesindeki saçları çekiştiriyor, omuzlarını kavrıyor, kollarına tutunuyordum. Onun bana dokunduğu ve beni tenine esir ettiği gibi ben de onu etkim altına almak istiyordum. Karşımdaki bu yenilmez görünen savaşçının dünyasını sarsmayı ve zevkten patlamasını istiyordum. Sağ elimle üzerindeki tişörtün eteğini çekiştirecekken hızla bileğimi kavradı. Tutuşu beklemediğim kadar sertti. Dudakları kulağıma uzanıp, "Dokunmak yok," dedi. "Bu sadece senin için."

Cevaplamama fırsat vermeden ağzımı bir kez daha ele geçirdi. Bu bildiğim bir öpüşmeye benzemiyordu. Benim ligimde değildi. İlkeldi. Bacaklarımın arasındaki ıslaklık, ağzımın içindekiyle yarışmak istiyor gibiydi. Ona uyum sağlamak için can atarken bana hissettirdiklerinin şaşkınlığıyla içime hızla büyük bir korku doldu.

Böyle hissetmemeliyim, diye düşündüm. *Bu çok fazla.*

Bir eli en sonunda istediğim o noktaya uzanıp eşofmanımdan içeri girdi. Tereddüt etmedi. Vajinamı sıkıca kavrayıp avuçladığında haykırışımla birlikte dudaklarımız birbirinden ayrıldı. Tırnaklarım omzuna geçerken ufacık bir dokunuşuyla beni altüst etti ve bacaklarım titremeye başladı.

"Aç, güzelim. Benim için o güzel bacaklarını tamamen aç."

Sesi erotik bir rüyanın gerçekleşmesiydi. Boğuk, hırıltılı, yoğun, sıcak ve seksi.

Onu dinledim. Bacaklarımı iyice açıp balkonun pervazına daha çok yaslandım. Düşmemek için ona sıkıca tutunuyordum ama aslında temas etmek istediğim bu kumaş parçası değildi, dövmelerinin hepsinde parmaklarımı gezdirmek ve sıcaklığını özümsemek istiyordum.

"Sana dokunmak istiyorum," dedim. "İzin ver..."

"Şimdi olmaz," derken sesinde tarif edemediğim bir duygu vardı. Çözmeye zamanım olmadı. Tangamı kenara itip iki parmağını birden içime ittiğinde bağırdım. Eline resmen akıyordum, bunu hissedebiliyordum.

"Sıktır. Ah, Devin. Sen... Sıktır, çok ıslaksın."

Bölük pörçük kelimelerinin arasında benimle vahşice öpüşmeye başladı. Birbirimize adeta saldırıyorduk. Parmakları içime girip çıkıyor, aletini bacağıma bastırıyor, dudaklarıyla beni tüketiyordu. Kendimi deliliğin sınırında hissediyordum ve daha sadece çılgın bir ön sevişmenin içerisindeydik. Bu ön sevişme, yaşadığım tüm sekslerin ötesindeydi. Düzlerimin bağını kesiyor, beni hiç görmediğim yükseklikteki bir uçurumun kıyısına sürüklüyordu.

İçime üçüncü bir parmak daha ekleyerek beni acımasız bir zevkle esnetirken başparmağı klitorisime uzandı. Baskı o kadar lezzetliydi ki ağzının içine inledim.

"Lütfen," dedim soluklarımın arasından. "Karan. İzin ver ben..."

Ne için izin istediğimi bile unutmuştum. Hâlâ ona dokunmayı mı, yoksa bir an önce boşalıp canımı yakacak kadar yoğun olan bu zevkten kurtulmayı mı istiyordum?

Bacağıma sürtünen aleti, göğüslerimi yoğuran iri eli, içime girip çıkan uzun parmakları ve dudaklarımı ele geçiren ağzıyla tüketiliyordum. Kokusu üzerime sinmişti. Arzuyla koyulaşan gözlerinin rengini artık gözlerimi kapattığımda bile görebiliyordum. Benim yüksek sesli inlemelerime eşlik eden boğuk homurtuları, kulağımda bir müzik gibiydi.

Beni kucaklayıp odasına taşımasını, önümüzdeki günler ve geceler boyunca oradan çıkmama izin vermemesini istiyordum.

Ona kapılmıştım ve her şeyi nasıl geriye sarabileceğimi bilmiyordum.

"Bırak, Devin," dedi. "Tutuyorum seni."

Soluk soluğa ve dağılmış durumdaydım. Klitorisimi okşamaya devam ediyordu. Islaklığım bacaklarıma akıyor, Karan içimde daha derinlere ulaşmayı deniyormuş gibi parmaklarını sertçe itiyordu.

"Parmaklarımın etrafında o kadar tatlı kasılıyorsun ki... Bir dahakine içinde olan dilim olacak. Söylesene, Devin. Tadına bakmama izin verir misin?" Dilini köprücükkemiğime bastırıp tenimi emdi ve kulağımın arkasına doğru yalayarak ilerledi. Kulakmememi dişlerinin arasına sıkıştırırken hızla aldığı arzuyla ısınan nefesi zihnimi bulandırdı. Gözlerimi açık tutmakta zorlanıyordum. Kendimden geçmek üzereydim, hem de gerçek anlamda. "Seni şu an parmaklarımla yaptığım gibi dilimle de sikmeme izin verir misin?"

Bardağı taşıran son damla hangisiydi, bilmiyordum. Daha önce kimseden duymadığım edepsiz sözleri mi, o sırada içime sertçe itip tuhaf bir hareketle döndürdüğü parmakları mı, yoksa meme ucumu sertçe çekiştirip acıdan çığlık atmama neden olması mı? Hepsi birleşerek dünyamı yerinden oynattı. Hiç yaşamadığım bir yoğunlukla boşaldım. Boşaldım, boşaldım. Sanki bitmek bilmiyordu ve aldığım zevk resmen acı veriyordu.

Bacaklarım beni taşıyamaz hale gelene kadar ona sıkıca tutundum.

Kulağıma harika olduğumu fısıldadı. Bana yine *piçita* dedi. *Küçük kuş.* Kendimi taşıyabileceğimi görene kadar ona tutunmama izin verdi. Bir eli sırtımda, karnımda ve göğüslerimin arasında gezmeye devam ediyordu. Öpücükleriyse her yerimdeydi.

Geri çekilirken vajinamın içindeki parmaklarını da ağır ağır çekti. Sızlanarak gözlerimi yumdum. Çok hassastım ve bacaklarımın arası hâlâ zevkle zonkluyordu.

Göz göze geldiğimizde karanlık bakışlarında kayboldum. Elinin hareketlerini takip ettim; aramızdan çekişini, yüzüne doğru kaldırmasını. Parmaklarını tek tek ağzına sokmasını izlerken nefesim kesildi. Az önce içimde olan üç parmağını da emdi. Tenine yapışan, bana ait olan tüm o sıvıyı yaladı.

Vay canına. Karnım bu görüntüyle kasıldı.

"Kesinlikle bir dahakine ağzıma boşalacaksın, *ptičica*," dedi. "Ben de son damlana kadar seni içeceğim."

Kim böyle konuşurdu? Aklımı kaybediyor olmalıydım. Ne diyeceğimi bilemeyerek ona bakarken kenara koyduğu bardağı aldı. İçinden bir yudum içip bana uzattı.

"Şimdi gidip kendimi temizlemem lazım," dediğinde bakışlarım pantolonuna kaydı. Tam ortasındaki ıslaklık neler olduğuna dair fazlasıyla kanıt oluşturuyordu. Sırf bana sürtünerek boşalmış mıydı? *Yok artık!*

Suratımda ne gördüyse güldü. Kısa süren, aşırı güzel ve sıcak bir kahkahaydı.

"Devin," dedi gülümseyerek. "Sadece seni düşünerek ya da izleyerek bile saniyeler içerisinde boşalabilirim. Bana bunu yapıyorsun, hem de hiç çaba göstermeden." Olanlara kendi de inanmakta güçlük çekiyormuş gibi kafasını iki yana sallarken hâlâ gülümsüyordu. "Ama söz veriyorum, gerektiğinde kendimi tutabilirim."

Ağzım açık kaldı. Arkasını dönüp gidişini izlerken tek kelime bile edemedim. Zaten ne diyebilirdim ki? Teşekkür ederim mi?

Viski bardağıyla kanepeye resmen çöktüm. Bir dikişte kalanı bitirdim. Sehpaya boş bardağı bırakıp pakete uzanarak bir sigara daha çıkarıp yaktım. İşte, şimdi olmuştu. Birden tutamadığım kahkahalarla sarsılıp kendimi tamamen kanepeye bıraktım. Tavanı seyrederken bir süre gülmeye ve sigaramı içmeye devam ettim. Uzun zaman sonra ilk defa rahatladığımı hissediyordum ve bu duyguyla ne yapacağımı bilmiyordum.

Karan, dün gece sinir krizi geçirip kahkahalarla güldüğümü duyduysa da belli etmemişti. Islak saçları ve mis gibi kokan vücuduyla banyodan çıktıktan sonra salona gelmiş, beni kucakladığı gibi banyoya taşımıştı. Sıcak bir duş alıp yatmamı söylemesinin ardından gözlerime biraz fazla uzun bakmış, sanki gitmek değil de banyoya benimle girmek istiyor gibi görünmüştü. O an ona karşı koyup hayır diyebileceğimi sanmıyordum fakat Karan kararı bana bırakmadan alnımdan öpmüş ve gitmişti. Gözlerimi açık tutmak için yorgunlukla savaşarak yıkanmış, saçlarımı kalan son enerjimle kurutup resmen ölü gibi uyumuştum.

Sabahın geç saatlerinde ise babamın aramasıyla uyanmıştım. Bacaklarımın arası tatlı bir şekilde sızlıyor, dün gece yaşananları unutmama izin vermiyordu.

Telefonu açar açmaz, "Neredesin sen?" diye sordu.

Sesindeki paniğe şaşırdım. "Ne oldu baba?"

"Bana nerede olduğunu söyle."

Ona yalan söyleyemezdim, kolayca anlardı. Gerçeği söylemeye de cesaretim yoktu. Benim için olduğundan daha fazla korkmasını istemiyordum.

"Bir arkadaşımın evinde."

"Kim bu arkadaşın? Senin bir gün bile sorumsuz davrandığını görmedim. Laçin veya Deha'yla birlikte olduğunu söyleyip sakın beni kandırmaya çalışma. Az önce Mustafa'yla konuştum ve ikisinin de binada olduğunu biliyorum."

"Mustafa Bey'le neden konuştun?"

"Pazartesi yaptığın programda aklının tamamen işte olmadığı belliydi. Kaygılandığı için adamı suçlayamazsın."

Sinirlenmiş miydi yoksa endişelenmiş miydi? Ne tepki verirse versin, haklıydı. Duygularımın beni yönetmesine izin vermiştim ancak tıpkı son zamanlarda aldığım çoğu kararda olduğu gibi bu da umurumda değildi. Kocam ölmüştü. Beni aldatıyordu. Evimi adamlar basmıştı. Beni kurtardığını söyleyen diğer korkutucu adamla da aynı evde yaşamaya zorlanmıştım. Kimse bana normal davranmamı söyleyemezdi.

"Ben iyiyim baba."

"İyi olmadığını biliyorum ve bu sorun değil kızım. Sadece ne olursa olsun, bana gelmeni tercih ederim. Şimdi söyle bana, neredesin?"

"Bir arkadaşımdayım. Güvendeyim, merak etme. Bir süre burada kalacağım ama sizi görmek için ayarlama yapacağım, söz."

"Şu anda kalkıp neden gelmiyorsun? Beni delirtme, Devin. Kapat telefonu görüntülü arıyorum," dedikten sonra cevabımı bile beklemeden aramayı sonlandırdı.

Kapımın aralandığını fark edince kafamı kaldırıp baktım.

"Günaydın," dedi kapı pervazına yaslanıp kollarını göğsünde kavuştururken. "Kötü bir sabah mı?"

"Babam delirmiş."

"Ona öğleden sonra geleceğini söyle."

Heyecanla yatakta doğruldum.

"Ciddi misin? Tehlikeli olmaz mı?"

"Olmamasını sağlamak işim değil mi?"

Telefonum *Whatsapp*'ten gelen bir çağrıyla titremeye başlayınca bana hafifçe kafasını sallayıp gitti.

"İyiyim dedim ya, neden yalan söyleyeyim?" diye sordum açar açmaz. Babamın dikkatli gözleri yüzümün her yanını inceledi.

"Neredesin?"

"Öğleden sonra eve gelirim, konuşuruz. Olur mu?"

Kaşlarını çattı. Dışarıdan bakan biri için Tarık Sakman şu anki haliyle oldukça korkutucu görünüyordu. "Arkadaşını da getir," dediğinde istemeden de olsa şaşkınlığımı belli ettim.

"Buna gerek olduğunu sanmıyorum."

"Kendi evinde kalmıyorsun. Kiraladığın evde de kalmıyorsun. Kimin yanındaysan bir şeyler döndüğü belli ve aklım hâlâ kızımı kör gözle olduğu yerde bırakamayacak kadar çalışıyor."

"Geldiğimde konuşuruz babacığım. Beni korumak istediğini biliyorum."

"Bundan emin olabilirsin," dedikten sonra ona öpücük attım ve görüşmeyi sonlandırdık.

Karan'ı tabii ki babamın karşısına çıkaramazdım. Görünüşünün ne kadar korkutucu olduğunu bir yana bırakacak olsak bile damdan düşer gibi hayatıma girişini, babama gerçeği anlatmadan nasıl açıklayabilirdim? Ayrıca Karan'ın yalan söylemeyi tercih edecek biri olmadığından emindim. Beni takip ettiğini, beni de zor durumda bırakmamak adına muhtemelen itiraf etmezdi ancak evime birilerinin girdiğini ve beni korumaya çalıştığını söyleyebilirdi.

Yataktan kalkıp üzerime bir hırka, hızla soğumaya başlayan ayaklarıma da yumuşak çoraplarımı geçirdim. Tuvalete girip kendime çekidüzen verdikten sonra Karan'ı mutfakta buldum.

Tepkisini merak ederek yüzüne bakarken, "Babam eve giderken arkadaşımı da yanımda götürmemi söyledi," dedim.

O kadar sakin ve kontrollü görünüyordu ki onun bu halini kıskandım. Çırptığı yumurtaları ısıttığı tavaya döktü. Ocağın altını kısıp vücudunu bana çevirirken elindekileri bıraktı.

"Sen ne cevap verdin?"

"Buna gerek olmadığını söyledim. Bir şeyler döndüğünün farkında. Onu susturacak ama aynı zamanda rahatlatacak bir şeyler vermem lazım."

Yaptığı işe dönmeden önce üstdudağındaki yaraya hafifçe dokundu. Ara sıra bunu yaptığını fark etmiştim. Genelde gözleri daha dalgın, düşüncelerinde kaybolmuş gibi göründüğünde yapıyordu.

"Eee?" dedim cevap vermeyince. "Ne söyleyeceğim?"

"Ona ne iş yaptığımdan bahsedemeyiz, beni gördüğü anda tamamen dürüst davranmadığımı anlar. Baban ismini kazanmak için aklını kullanmış biri, onu salak yerine koyamayız."

Babamı tanıması beni şaşırtmamalıydı fakat elimde değildi. Araştırmasının ne kadar derinlere indiğini merak ediyordum. Benim ve ailem hakkında neler biliyordu?

"Onları da mı takip ettin?"

"Hayır, etmedim. Sadece Eymen'in çevresindekileri ve onların da etrafında olan herkesi araştırdım."

Ocağın yanındaki tezgâha çıkıp oturdum. Kafamı dolap kapağına yaslarken sıkıntıyla iç çektim.

"Sahip olduğun bilgilerin fazlalığı gözümü korkutuyor."

"Bilgi güçtür, Devin. Hata yapma ihtimalini azaltır." Sesine ne zaman aşinalık kazanmaya başlamıştım? Çünkü şu anda onu dinlerken nedenini anlamlandıramadığım bir sakinlik üzerime çöküyordu. Onunla konuşmayı seviyordum. Kalın ve hafif çatallı sesinden çıkan her kelimeyi duymayı seviyordum. Adımı söyleyişini ve bana *piçita* demesini seviyordum. Onun yanında kendimi gerçekten küçük bir kuş gibi hissediyordum. Beni yakalamış ve sınırlarını kendi çizdiği bir kafese hapsetmişti. Bana iyi bakıyordu, yine de özgürlüğümü elimden almıştı. Hayatta kalmak için ona ihtiyaç duyuyordum ama kaçmak da istiyordum.

Acaba her şey sona erdiğinde kafesinden kaçsa da geri dönen kuşlar gibi mi olacaktım? Ona geri dönmenin yollarını mı arayacaktım?

Bu mahkûmiyet ne kadar uzun sürerse, benim için kaçış o kadar zorlaşacaktı.

"Peki önerin ne? Babama ne kadarını anlatabilirim?"

"Beni görmesini istemiyorum. Şu an hem gereksiz hem de tehlikeli. Ama ona seni korumak için yanında duran birini bulduğunu anlatabilirsin. İşe gidip gelirken ve diğer zamanlarda asla yalnız kalmayacağına dair güvence verebilirsin. Seninle beraber bir arkadaşımı yollayabilirim. Babanın ona güvenmesi daha kolay olabilir."

Ben o arkadaşın kim olduğunu soramadan konuşmaya devam etti. "Evine birilerinin girdiğinden haberinin olması neredeyse imkânsız. O yüzden bunun konusunu açma ancak elinde Eymen'e ait tehlikeli bilgiler olduğunu ve sorun çözülene kadar bu şekilde hareket etmen gerektiğini söyleyebilirsin. Polisin işe karışmış olabileceğini söyle ama bunu yüksek sesle dile getirme. Sizinkilerin evinde ses kayıt cihazı var mı yok mu kontrol etmeye zamanım olmadı."

"Bizimkilerin evine girdin mi?"

"Hayır ama dışarıdan çevreyi araştırdığım zamanlar oldu. Ayrıca seni izlerken de birkaç defa orada bulundum."

Dürüstlüğü karşısında huzursuzca kıpırdandım. Beni takip etmesini asla normal karşılayabileceğimi sanmıyordum. İş için Eymen'i takip etmiş olması başkaydı, geri kalan zamanlarda gözlerini üzerime dikmiş olması başkaydı. Bu hem tüylerimi ürpertiyor hem de... korunuyormuş gibi hissetmeme neden oluyordu.

Yumurtayı tavadan alıp iki tabağa böldü. "Çay koyabilir misin?" diye sorması neden kulağa fazla evcimen geliyordu? Sanki bir katille evcilik oyunu oynuyordum.

Kafamı sallayarak onayladım ve iki tane kulplu, ince cam bardağa çayları koyup peşinden salona gittim. Masayı çoktan çeşit çeşit kahvaltılıklarla doldurmuştu. Hazırlık yaptığını ne duymuş ne de görmüştüm. İstediği zaman gerçekten aşırı sessiz olmayı başarabiliyordu.

"Sen yemeye başla, ben de seninle gelmesini istediğim arkadaşımı arayayım. Sanırım onunla kaldığını bile söyleyebilirsin."

Odasına doğru giderken gözlerim bir süre Karan'ı takip etti. Üzerindeki siyah eşofmanla sıkı kıçı kendini bariz bir şekilde belli ediyordu. Bir insanın poposu nasıl bu kadar kaslı olabilirdi? Üzerine yapışan uzun kollu siyah tişörtü, kaslarını ve geniş omuzlarını ortaya çıkarıyor, altında neler yattığını daha çok görmek istememe neden oluyordu.

Cebine soktuğu eli dün bacaklarımın arasında, parmakları ise vajinamın içindeydi. *Tanrım!* Kanım hızla ısındı. Sızlanarak sandalyeye çöktüm ve kızardığından emin olduğum sıcak yanaklarımı ellerimle kapattım. Bunu düşünmeyi bırakmalıydım. O an geçip gitmişti ve muhtemelen bir daha tekrarlanmayacaktı. Her ne kadar Karan aksini iddia edip bir sonraki sefer bacaklarımın arasında ağzını kullanmak istediğini söylemiş ve bunun tekrarlanacağını ima etmiş olsa da ona izin veremezdim.

Belki bugün babamla konuşur ve bu sorunlar için daha iyi bir çözüm bulurdum. Böylece kafesime bağlanmadan özgürlüğüme kavuşurdum. Peki neden bu düşünce olması gerektiği kadar rahatlatıcı gelmiyordu?

13. BÖLÜM

Devin

"Ona karşı gelmek iyi göt ister," dedi Burçin. *Dişi bir geyik* olacak kadar güzel olduğu kesindi ama yine de asil görünen bir hayvana göre fazla... nasıl desem... havalıydı. Omuzlarına kadar uzanan sarı saçlarının iki yanında mavi tutamlar vardı. Tırnaklarını da ona yakın tonlarda mavi ojeyle boyamıştı. Her iki elinin üçer parmağına çeşitli altın yüzükler takmıştı. Belki de imitasyondu, bunu soramazdım ama içlerinden yalnızca bir tanesi taşlıydı. Detaylarını merak etsem de arkamı dönüp dik dik eline bakmak kabalık olurdu.

Mavi gözlerini çevreleyen sarı kirpiklerinin rengi o kadar açıktı ki dikkatli bakılmazsa görülmüyordu bile. Beyaz tenini makyajla renklendirmişti. Dolgun dudakları, boyasız tek yeri olabilirdi. Burnu o kadar düzgündü ki estetik reklamları için kullanılabilirdi. Burçin, gördüğüm en güzel ve değişik kadınlardan biriydi.

Az önce kurduğu cümleye kadar Karan'la nasıl tanışmış olabileceklerini merak ediyordum. Burçin'den arkadaşım diye bahsetmişti. Kıskanmıyordum, *hayır*. Nedenini bilmiyordum ama Karan'ın daha önce ilişki yaşadığı bir kadını benim yakınıma getirmeyeceğine güveniyordum. Aramızda bir şey olmasa dahi böyle bir davranış sergilemek için keskin sınırları olan bir adama benziyordu.

Seni ağzıyla boşaltmak istiyor diye düşündüm sanırım yüzüncü kez. *"Ve ben son damlana kadar seni içeceğim."* Bu cümle kafamda tekrar ve tekrar dönüp duruyordu. İşin kötü yanı, onun devasa varlığını bacaklarımın arasında hayal edebiliyordum.

Of... Isınan yanaklarımı serinletmek için cama doğru yasladım.

"Sende de iyi göt var, orası kesin," diye konuşmaya devam etti Burçin. Gülüşü alaycı ve özgüven doluydu. Karan'la nasıl tanıştıklarını ve bu yakınlığı kurabilmek için ne kadar zaman geçtiğini merak ederek onları dinledim.

"Onu ben hallederim. Sana da bir şey demeyecek, merak etme."

Burçin kahkaha attı. "Sanki umurumda," derken sırıtıyordu. "Onu kızdırmak hoşuma gidiyor."

İsmini inatla söylemediklerine göre benim öğrenmemi istemiyorlardı. Bana güvenmedikleri için mi temkinli davranıyorlardı, yoksa patronları olduğunu tahmin ettiğim adamı korudukları için mi, bilmiyordum. Önemli de değildi.

"Yanlış anlamayın ama babamın Burçin'e güveneceğini nereden çıkardın?"

Evden çıkıp Karan'ın yine farklı bir sokağa park ettiği arabaya binmiştik. Moda'da eski bir binanın önünde durduğumuzda Burçin apartmandan büyük bir enerjiyle çıkmış, karartılmış camlardan bizi göremeyecek olmasına rağmen neşeyle el sallayıp arka koltuğa tırmanmıştı.

Elini öne doğru uzatıp benimkini sıkıca kavramış yine aynı neşeyle kendini tanıtmış, bana adımla hitap edip tanıştığına çok sevindiğini söylemişti. Karan ona ne anlatmıştı? Ne konuşmuşlarsa Burçin'in babamla tanışacağından haberi vardı ve beni büyük ölçüde tanıyordu.

Burçin, "Bana herkes güvenir," diye cevap verdi.

"Babam tam olarak herkes sayılmaz. O çok detaycıdır."

"Ben de ona istediği bir sürü detayı verebilirim."

Ne güzel. Ne yazık ki ben kendime onun kadar güvenmiyordum.

"Anne ve babanla selamlaştıktan sonra hava çok güzel gibi bir bahaneyle babanı ya da ikisini birden -orası sana kalmış- terasa çıkar. Ona polislere güvenmediğini, elinde Eymen'e dair tehlikeli bilgiler olduğunu söyle. Bir koruma aradın ve bu araştırmaların seni Burçin'e götürdü. Onunla takılman dışarıdan daha az dikkat çekeceği için Burçin'i seçtin."

"Erdem'e ne oldu?"

"Seni o manyaktan daha iyi korurum, güven bana."

"Erdem mi manyak?" diye sordum şaşırarak.

Karan'ın dikiz aynasından Burçin'e sertçe baktığını ve bunun karşılığında Burçin'in omuz silktiğini gördüm.

"Hepimiz biraz öyle değil miyiz?"

"Bu bir cevap değil ve sen de biliyorsun," dedim sıkıntıyla. "Her neyse. Koruma olarak Burçin'i tuttum." Hiç inandırıcı görünmüyordu.

"Evet ve bir süreliğine ev arkadaşı olacaksınız."

"Biliyorsun," dedi Burçin, dudakları yine muzipçe kıvrılmıştı. "Gerçekten Devin'le ev arkadaşı olabilirim."

Karan'ın direksiyonu daha sert kavradığı gözümden kaçmadı. Doğrudan bana bakmasa da beni gördüğünden emindim. Çünkü ben onun varlığının, her hareketinin, bakışının, aldığı nefeslerin farkındaydım. Onu izlediğimi bilerek tutuşunu gevşetti.

"Durumu karmaşıklaştırmaya gerek yok," diyerek kestirip attı.

"Sanki daha fazla karışabilirmiş gibi. Çizgiyi çoktan geçtin, asker çocuk."

Karan, "Burçin!" diye bağırınca şaşırdım. Asker olduğunu tabii ki bana söylememişti ama söylemesi için de geçerli bir nedeni yoktu. Bana ihtiyacımı karşılayacak bilgiyi vermekten öte kendisi hakkında bir şey anlatmış değildi. Her ne kadar dün akşam artık bana karşı dürüst olacağını söylemiş olsa da bu kararının geçmişini kapsadığını sanmıyordum. Yine de Karan'ın ne iş yaptığını sorduğumda bana neden bir zamanlar asker olduğunu söylememeyi seçtiğini de bilmiyordum. Bu gerçek ona güvenmemi kolaylaştırmaz mıydı? Belki de hâlâ askerdi ve bu insanlar, bir alt kuruluşun üyesiydi...

Sanırım kafamın tam şu anda olduğu gibi çorba olacağını bildiği için bana bir şey anlatmıyordu. Bir cümle, muhtemelen bana cevabını vermek istemediği başka soruları doğuruyordu.

"Sana elli metre öteden bakan biri, asker olduğunu anlar. Devin'e sor. Sence de benzemiyor mu?"

"Ben onun MİT için çalıştığını düşünmüştüm ama evet," diye kabul ettim. "Asker, polis ya da öyle işler yapacak birine benziyor."

Burçin'in kahkahası arabayı doldurdu. "MİT ha? Güzel olabilirdi ama biz daha ufak işlerle ilgilenirken ellerimizi fazlasıyla kirletmeye çok daha hevesliyiz. Onların radarı farklı durumlar için açık, bizimki farklı."

"Kapa çeneni!" diye gürledi Karan. "Burçin, beni pişman etme. Sus artık."

Burçin ojeli parmaklarını birleştirip dudaklarına fermuar çekiyormuş gibi yaptıktan sonra bana göz kırptı. Onunla en azından birkaç gün kalsam Karan'dan aylar boyunca elde edemeyeceğim çoğu bilgiyi öğrenebilirdim. Ayrıca aramızda yükselen çekimden de kaçmak için iyi bir bahane olurdu ama ben bu fikri ortaya atamadan annemlerin Ataşehir'deki evine geldik.

Kapıdaki güvenliğe bizimkilerin kapı numarasını verdim, saniyeler sonra içerideydik.

Arabadan indiğimizde Burçin'in karşısına geçtim. Benden bir karış kadar uzundu. Kotu, ince ve düzgün bacaklarını sıkıca sarmıştı. Ayağındaki topuksuz botlarla deri ceketi, onu daha da belalı gösteriyordu. Benim de göğüslerim fena sayılmazdı ama Burçin'inki... eh, oldukça dolgun görünüyordu. O da katil miydi? Gerçekten? Yoksa başka işlere mi bakıyordu? Ellerini kirletmekten bahsettiğine göre geride bırakılmayı kabul etmeyecek biri olduğuna karar verdim.

"Babamın yanında kirli işlerden bahsetmek yok," dedim gözlerine bakarak. Ben zemine sağlam bir şekilde oturan topraksam, o dalgalı bir denizdi. Fırtınaya boyun eğmeyeceği ve deliliği elden bırakmayacağı, bana bakarken neşeyle parlayan gözlerinden belliydi.

"Söz veriyorum."

Karan arabadan inmedi. Camı açıp, "Bir saatiniz var," dedikten sonra beni baştan aşağı inceleyip gitti.

"Söylesene, onunla aynı evde yaşamak nasıl bir işkence? Sürekli astığı suratıyla günlerini cehenneme çevirmiyor mu? Bak, bizim Gölge Adam'la konuşabilirim. Senin olayın tam olarak ne bilmiyorum ama belki ikimizin takılmasına izin verir. Benimle kalmak istemez misin?"

Omzuyla benimkini dürtünce ona şaşırarak baktım. Ciddi miydi? Tanımadığım bir adamın evinde yaşamak zorunda kaldıktan sonra hiç tutarlı görünmeyen bir kadının evinde yaşamaya geçmek isteyeceğimi mi düşünüyordu? Yani bildiğim tehlike bilmediğimden iyiydi, öyle değil mi? Ayrıca Karan'ın yanında kendimi güvende hissettiğimi kabul etmek zorundaydım.

"Karan'ın buna izin vereceğini sanmıyorum," deyip onu kırmamaya çalışarak kaçamak bir cevap verdim. Gerçi umursayacağından emin değildim.

Beni inceleyen gözleri bir aşağı bir yukarı hareket edip vücudum boyunca gezindi. Karan'ın da bana defalarca böyle baktığını görmüştüm ancak Burçin aynı etkiyi kesinlikle yaratmıyordu. Beni aynı şekilde germiyor, kendimi diken üstünde hissetmeme neden olmuyordu. Yine de bakışları yüzümde gezinip gözlerimde durmaya karar verdiğinde az da olsa huzursuzluğa kapıldım. Öylesine dikkatle izliyordu ki sanki yeterince odaklanırsa sakladığım bütün sırlara ulaşabileceğini düşünüyormuş gibi görünüyordu. Gözlerimi kaçırmamak için mücadele ettim. Karan'la aramızda geçenleri anlayabilir miydi? Bunu bilmesini istediğimi sanmıyordum.

Bir anda, "Açık açık onu sikebilirim ama seninle olmaz desene," dedi sırıtarak.

Bir anlık yaşadığım şokla, "Oha!" diye bağırdım. *Siktir!* Önce Erdem şimdi Burçin... Karan'ın da benzer güçlere sahip olduğundan emindim. Bu durumda kesin bir hap falan alıyor olmaları gerekiyordu. "Susman gerek. Karan haklı, Burçin. Lütfen, biraz daha..."

"Sıkıcı mı olayım?"

"Normal? Sakin?"

"Sıkıcı."

"Peki, öyle olsun. Biraz daha sıkıcı olabilir misin?" diye sordum umutla. *Ayrıca Karan, ben ve sikmek kelimelerini yan yana kullanma, lütfen.*

"Denerim," derken kulağa hiç de gerçek bir söz vermiş gibi gelmiyordu.

Annemin herkesi kolayca kabullenme gibi bir huyu vardı. Herkesi derken abartmıyordum.

Kendimi bildim bileli anneme düşmanca davranan teyzelerimi, bugün kapısına gelseler bağrına basardı. İki teyzem de annemden büyüktü. İkisi de yurtdışında yaşıyordu. Şartlar yüzünden okuyamamışlardı, eşleriyle birlikte biri Almanya'ya diğeri de Londra'ya göçmüştü. Ancak annem geride kalmış, anne ve babasına son nefeslerine kadar bakmıştı. Çalışmak zorunda kaldığı için okuyamamıştı ama babamla tanıştıktan sonra ilk defa rahat bir nefes alıp hayatını yaşamaya başlamıştı. Annemi neden çekemediklerini ve ona neden sevilmeyen komşu çocuğu gibi davrandıklarını asla anlayamamıştım.

Ayrıca babaanneme de hâlâ katlanıyordu. Kadın ona hizmetçi gibi davranmasına rağmen *bu yaşa kadar böyle gelmiş, ben kimim ki onu değiştireceğim* diyor ve iyilik timsali gibi davranmaya devam ediyordu.

Eymen'in yaptıklarını öğrense nasıl tepki vereceğini düşündüm ama anneme bunu yapacak değildim. Ölünün arkasından işleri daha fazla çirkinleştirmenin anlamı yoktu.

Annem yeni demlediği çayların yanında kurabiyelerle salona geldiğinde Burçin'e sanki benim en yakın arkadaşımmış ve senelerdir onu zaten tanıyormuş gibi sevgiyle baktı. Anneme görünüş olarak çok benziyordum, kalbimin de ona benzeyip benzemediğini merak ettim. Onun gibi anlayışlı

mıydım? Sınırsız sevebilme kapasitesine sahip miydim? Son yaşananlardan sonra hiç sanmıyordum.

"Çikolatalı kurabiye sever misin bilemedim ama yine de koydum."

Burçin hemen bir tanesine uzanıp koca bir ısırık almadan önce, "Kim çikolatalı kurabiye sevmez ki?" dedi.

Babam kaşlarını çatmış bir ona bir bana bakıyordu. Babamla benzeyen tek yanımız burunlarımızdı. Anneminki çok daha minikken babamla benim daha ince ve uzundu. Boyumun da biraz daha ona çekmesini isterdim. 1.65 yerine şöyle yetmiş, yetmiş beş güzel olabilirdi. Bir de babamın saçlarının en azından üçte biri artık kahverengi değil, beyazdı. Oysa annemin saçlarında bir tel bile beyaz yoktu. İkimizin de saçları kuzgun gibi siyahtı.

Babam, annemin elinden çayı alırken sessizce teşekkür etti. İçine iki küp şeker atıp karıştırdıktan sonra ağzını yakacak kadar sıcak olmasına rağmen küçük bir yudum aldı.

Evde konuşacağımız her kelime bana sıkıntı yarattığı için korkarak, "Hava çok güzel, terasa çıkalım mı?" diye sordum. Yağmur yağmıyordu, rüzgâr da dineli çok olmuştu fakat yine de hava soğuktu. Bu söylemim bile yeterince inandırıcı değildi. Huzursuzca yerimde kıpırdandım. "Hem ben sigara içmek istiyorum."

"Yine mi başladın?" diye sordu annem üzüldüğünü saklayamadan.

"Arada sırada anne, merak etme."

Babam başka şeyler döndüğünü anlayıp itiraz etmeden ayağa kalktı. Telefonumu çıkarıp hepsine göstererek yanımdaki sehpaya bıraktım. Burçin beni taklit etmedi ama babamla annemin telefonlarını ceplerinden çıkarıp bıraktıklarını gördüm. Annem, babamın siyasi yönde ilerleyen gazeteciliği yüzünden bazı şeylere aşina olsa da bana kaşlarını çatarak bakmaktan kendini alamadı.

Hepimiz elimizde çaylarla bir üst kata çıktık.

Bu site, altı katlı ama geniş binalardan oluşuyordu. Bahçe ve üst katlar dubleksti. Terasa çıktığımızda oradaki büyük bahçe mobilyalarına oturduk. Annem sigara yakmamı bekler gibi bana baktı, oysa yanımda sigara bile yoktu. Ona hafifçe gülümsedim. Bu karmaşanın içinde olmalarını hiç istemezdim, bu düşünce Eymen'e karşı öfkemi bir kez daha harladı.

Babam çayından ikinci yudumunu alır almaz, "İkiniz nasıl bir araya geldiniz?" diye sordu doğrudan. Burçin'in gerçekten yeni tanıştığım bir arkadaşım olduğuna bir saniye bile inanmamıştı.

"Devin beni koruma olarak tuttu."

Annem, "Ne?" diye resmen bağırdı. "Seni mi? Sen mi korumasın?"

Burçin annemin tepkisine içerlemiş gibi dudaklarını büktü. "Kızınızı koruyabilecek kadar güçlüyüm, söz veriyorum," dedi.

"Ama sen çok tatlısın! Saçların, makyajın... Canım benim... Sen bebek gibisin."

Burçin beyaz dişlerini ortaya çıkararak gülümsedi.

"Teşekkür ederim, Derya teyzeciğim. Devin'in güzelliğini nereden aldığı belli. O kuzguni siyah saçlar, benleriniz, duruşunuz falan hepsi sizden."

Babam çayı bırakıp ayağa kalkınca otomatik olarak onunla birlikte hareket ettim.

"Baba..."

"Neler döndüğünü açık açık anlatacak mısınız?"

Burçin'e uzanıp susması için bacağını sıktım. *Vay canına*. Bacakları ciddi anlamda kaslıydı. Şaşırdığımı görünce sırıttı. Eğer bu kadar gergin olmasaydım gülüşüne karşılık verirdim. Deliliği ve vurdumduymazlığı bulaşıcıydı.

Kendimi toplamak için derin bir nefes aldıktan sonra, "Eymen bazı pis işlere bulaşmış," diyerek ilk itirafımın dudaklarımdan dökülmesine izin verdim. "Güvenmemiz gereken yerlere, yani *polise* şimdilik güvenemeyiz baba." Polis derken fısıldamıştım, bakışlarım görünmeyeni arayarak on beş metrekarelik alanda dolanıyordu. "Ne yapacağıma karar verene kadar biraz desteğin iyi olacağına karar verdim."

Babam Burçin'e gözucuyla bile bakmadan, "Eğer derdin korumaysa sana doğru düzgün bir ekip ayarlarım. Güvenilir polis de bulabilirim," dedi benim aksime hiç çekinmeden o kelimeyi yüksek sesle söylemişti. "Sorunun ne olduğunu anlatırsan doğru kişilere ulaşmanı sağlarım."

"Bu noktada araya girmem gerekiyor," dedi Burçin. "Kendi işlerinizle ilgili güvendiğiniz polisler, Eymen'in ölmeden önce içine düştüğü durum göz önüne alındığında sizi her halükârda satabilir. Devin'in elindeki bilgiler sadece kişileri değil koca bir ekibi, grubu, operasyonu riske edebilecek güce sahip. Hâlâ Eymen'in katilini bulamadıkları gibi Devin'i bir kez olsun yakaladıkları şüphelilerle ilgili konuşmaya çağırmadılar. Normalde Devin'in başını didikleyip durmaları gerekirdi ancak birileri belli ki isteyerek işlerin yavaş ilerlemesini sağlıyor."

Sanırım benden başka kimse polislerden bahsetmekten rahatsızlık duymuyordu. Yanağımın içini kemirmeyi bırakıp, "Yakaladıkları şüpheliler mi var?" diye sordum. Bundan nasıl haberim olmazdı?

"İnan bana, ben onlara şüpheli bile demezdim. Göz boyuyorlar."

"Bu kadar tehlikeli bir bilgiyi elinde tutuyorsan olman gereken yer benim yanım." Burçin'e baktı. "Genç bir kızın korumasının altında değil, Devin."

"Övündüğüm için kendimi biraz suçlu hissediyorum ama hepinizi bir dakikada etkisiz hale getirebilirim." Gözleri üzerimizde gezindikten sonra, "Şunu otuz saniye yapalım," dedi gülerek.

Babamın omuzlarının gerildiğini fark ettim. Burçin'e daha dikkatle bakarken, "Şirketinin adı ne?" diye sordu.

Burçin de açıkça, "Önceden Delta Güvenlik için çalışıyordum ancak Devin bana *Armut* üzerinden ulaştı."

"Şu ev taşırken nakliyeci aradığımız site değil mi bu?" diye sordu annem. *Armut mu*? diye haykırmak istedim ama Burçin son derece ciddiydi. İfademi bozmadan durmakta aşırı zorlanırken sadece kafamı salladım.

"Evet, orada her türlü hizmeti satabiliyorsunuz. Devin, özellikle bir kadın aradığından seçenekleri çok fazla değildi. Beraber yaşamamız ikimiz açısından daha mantıklı olacağı için neredeyse hiç seçeneği yoktu da diyebiliriz."

Babam balkonu arşınlarken zihninin bir süreliğine bizden uzaklaştığını görebiliyordum. Annem hâlâ şaşkın halde Burçin'e bakıyordu. Sessiz geçen bir iki dakikanın ardından babam iç çekerek kalktığı sandalyeye yeniden oturdu. Ona doğru yürüyüp karşısına geçtikten sonra uzanıp elimi onunkinin üzerine koydum.

"Baba..."

"Tamam, öyle olsun," dedi babam. "Size inandığımı varsayalım. Sorunu nasıl çözeceksiniz?"

Burçin benim ne diyeceğimi bilemeyerek kıvranmamı neyse ki beklemedi. "Hâlâ tanıdığım ve güvendiğim insanlar var. Bana biraz zaman verin. Sırf Devin'i korumak için değil, sorunu çözmek için de yardım edeceğim."

"Attığınız her adımda bilgi almak istiyorum," dedi babam. Bakışları bana döndüğünde bu durumdan ne kadar hoşnutsuz olduğunu saklamayı başaramamıştı. "Seni bu eve hapsetmemek için kendimi ne kadar zor tuttuğumu tahmin bile edemezsin ama seni boyun eğecek şekilde yetiştirmedim. Sana güveniyorum ancak tehlikenin arttığını hissedersem ya da bunu sen

fark edersen, ikinci defa düşünmeden buraya geleceksin ve çaresine birlikte bakacağız."

"Tamam ama..."

"Ne biliyorsanız bana anlatacaksınız ve ben de dikkat çekmeden ne yapabileceğime bakacağım." Araştırmacı yanına dur demesinin mümkün olmadığını tahmin etmem gerekirdi. Burçin'e güvenmediğini saklamaya çalışmıyordu bile ve ben de babamdan tanımadığı birine güvenmesini isteyemezdim. Ayrıca her ne kadar önyargılı biri olmasam da Burçin'e bakınca, söylediği gibi birilerini *etkisiz hale getirme* ihtimali olduğunu da düşünemiyordum.

"Verememem baba, yapamam. Şimdi olmaz. Sizin her şeyden uzak kalmanızı istiyorum."

Babamın yüzü, onda daha önce nadiren tanık olduğum bir sinirle kaplandı. Elimi bırakırken, "Ben de bir tanecik kızımın bu boklardan uzak olmasını istiyorum," dedi neredeyse bağırarak. "Neden emekli olduğumu sanıyorsun? Niye sokaklara düşmüyorum, Devin? Annen tehlikeleri bile bile benimle evlendi ama sen? Kızımı koruyamayacaksam ne anladım ben bu işten! Seni tehlikeye atacak en ufak bir işe burnumu sokmak istemediğim için geri çekildim. Şimdi, bana kalkmış o piçin yediği haltlar yüzünden kendine koruma tuttuğunu söylüyorsun!"

Babamın Eymen'den piç diye bahsetmesine sanırım söylediği her şeyden daha çok şaşırmıştım. Babam onu severdi. En azından ben öyle olduğunu sanıyordum. Ona her zaman saygıyla yaklaşır, tek kelime kötü söz söylemezdi. Sanırım beni tehlikeye attığını bilmek babamın gözünde yeterliydi. Yine de bu hızlı bir değişimdi.

"Ona ilk defa küfür ettin."

"Seni tehlikeye attı!"

"Öldü baba."

"Cehennemin dibine gitsin," dedi sinirle. Annemin nefesini sertçe içine çektiğini duydum. Babamın gözleri anneme kaydı. Sonra da terastan hızla çıkıp gitti.

"Sen babana aldırma, kızım," dedi annem her zamanki arabulucu yapısıyla. "Başına bir şey gelmesinden endişe ediyor ki haksız da sayılmaz. Nasıl bu karmaşanın içine girdin anlamıyorum."

"Bilerek yapmadım anne."

"Biliyorum, biliyorum." Uzanıp elimi tuttu. Babamın ellerinden çok daha soğuk ve yumuşaktı. "Sen orta okula yeni başlamıştın, baban gazete

binasının çıkışında dört kişinin saldırısına uğradı. Bıçakları vardı. Kullanamadılar ama fark etmezdi, onu sıkıştırmayı başarmışlardı. Siyasilerden birini eleştirdiği bir yazı yayınlamıştı. Henüz ciddi işlerinden biri bile değildi." Elimi tutan eli gerildi. "Korktuk. Ailemizin dağılması o kadar kolaydı ki kendini bilmez insanların bir anlık düşüncesine bakıyordu. Biz de bir karar aldık. Sen her şeyden daha önemliydin ve sonraki saldırının ne zaman geleceğini asla bilemezdik."

"Bundan nasıl haberim olmaz? İnternette yazmıyor mu? Hiç görmedim," dedim telaşla. "Ne oldu? Babama ne yaptılar?"

"Bir hafta hastanede kaldı. Sen iş yüzünden başka şehirde olduğunu sanıyordun. Okulunu izlemeye aldılar." Gözleri dolunca elimi bırakıp yüzünü ovuşturdu. "İnan bana, seni eve kapatmaktan daha çok istediğim bir şey yoktu. Baban hastanede kalmak zorunda olmasaydı muhtemelen onu İstanbul'dan gitmeye ikna edebilirdim fakat bana, senin başına diktiği polislere güvenmemi söyledi. Buna rağmen okulunun karşısındaki kafede bekledim. Aylar boyunca, Devin. Korkudan ödüm patlıyordu."

Babamın emekliye ayrılmasının sebebinin yorulmasından kaynaklandığını sanıyordum. Bunların küçük bir çocuğa anlatılacak şeyler olmadığını biliyordum, yine de babamın hayatının tehlikede olduğu bir dönemi atlatmış olduğumuza inanamıyordum.

"Tamam ama bunca zaman nasıl karşıma çıkmaz?"

"Basına sızdırılan haberler kısa sürede unutuldu gitti. Baban birkaç ay sonra emekliliğini istedi. Özellikle aratmadığın sürece bulabileceğin bir şey değil."

Buradan çıkınca ilk işim o habere bakmak olacaktı. "Saldırganlara ne oldu?" diye sordum. Sisteme güvenmediğimi fark edince gerildim. Bakışlarım Burçin'i buldu. Ne düşündüğümü anlamış gibi bana buruk bir gülümsemeyle baktı.

"Biri suçu üstlendi. Kısa süre içeride yattı. Hepsi bir miktar para ödedi ve konu kapandı."

"Onların aynı şeyi bir daha yapmayacağına nasıl güvenebilirler? Parayla çözülecek şey mi bu? Kimin hakkında yazmıştı?"

"Önemi yok kızım. Kimin hakkında yazarsa yazsın birileri daima düşüncelerine karşı çıkacaktı. Her zaman öteki taraf vardır. Baban senelerce tarafsız haber yaptı. Her kesimden insanlar hakkında yüzlerce makale yayınladı. Her zaman birilerinin hedefi oldu. Sadece işlerin çığırından kolayca çıkabileceğini o ana kadar düşünmemişti." Kafasını hüzünle iki

yana salladı. O adamların bugün nerede olduklarını ve bunca zamandır ne yaptıklarını sorguluyordum. Karan öğrenebilirdi, değil mi? Merak ediyordum. Verilen ceza bir daha suç işlemelerine gerçekten engel olmuş muydu? "Senin için, Devin. Senin için doğruları konuşmaktan vazgeçti ve şimdi sen onun göremediği, engel olamadığı bir tehlikenin içinde olduğunu söylüyorsun. Eymen bunu sana nasıl yapar? Aklım almıyor. Babanın böyle bir şeyi kabul etmesinin ne kadar zor olduğunu anlaman gerekiyor. Korkuyor, ben de korkuyorum."

Ayağa kalktığımda benimle beraber ayaklandı ve bana sıkıca sarıldı. Anneme sokulup gözlerimi yumdum. Bir saniyeliğine de olsa bana kendimi iyi ve güvende hissettirmesine izin verdim. Ancak kararımdan dönmeyecektim, ne olursa olsun onları bu karmaşanın içine sokamazdım.

"Onu anlıyorum," dedim. "Ama bana güvenin. Kısa sürede her şeyi çözeceğim."

"Bence sen de babana ve senin için neler yapabileceğine güven."

Kafamın üstünü öptükten sonra beni bıraktı ve Burçin'e döndü. Burçin'in koluna uzanan eli tereddütlü değildi. Onu kavrayıp şefkatle gülümserken, "Kendini korumayı öğrenmek zorunda kaldığın bir hayat yaşadığın için üzgünüm," dedi. "Herkesin onun adına savaşacak birilerine ihtiyacı vardır. Umarım sen de seninkini bulursun ama bizim burada olduğumuzu bil. Kızım için kendini ortaya koymanın karşılığını asla ödeyemeyiz."

Burçin'in şokla sarsıldığını gördüm. Mavi gözleri irileşti, vücudu annemin dokunuşundan ziyade sözlerinin ardından kaskatı kesilmişti. Zorlukla yutkunmasını izledim. Cevap veremedi, zaten annem cevap istemiyordu. Onu bıraktı, bana dönüp gülümsedikten sonra babamın peşinden içeri girdi.

Burçin birkaç nefes boyunca sessizliğini korudu. Ardından bana baktı. "Şanslı sürtüğün tekisin, değil mi?" diye sorarken sesi suçlayıcı değildi, bir gerçeği dile getiriyordu.

"Evet," diyerek kabul ettim. "Şanslı sürtüğün tekiyim ancak kendi seçimlerimin boktan olmadığını kimse iddia edemez."

Güldü. "Hadi, gel," dedi koluma girerek. "Şerefsiz kocanın pisliklerini temizleyip bir an önce arkadaşlığımızın üzerinde yoğunlaşalım."

Bunların hepsi bittikten sonra hayatımda yerleri olacağını hiç sanmıyordum. Birilerini korumaya, öldürmeye ya da her ne halt ediyorlarsa onu yapmaya döndüklerinde ben hayatlarının neresinde duruyor olabilirdim ki?

14. BÖLÜM

Karar

Devin'le Burçin arabaya bindiklerinde Devin'in yüzüne bir kez bakınca görüşmenin istediği gibi gitmediğini anladım. Ona ne olduğunu sormak istesem de bakışlarını yola dikip kendini bizden soyutlayınca vazgeçtim. Dikiz aynasından bakışlarım Burçin'i bulduğumda sorun olmadığını anlatmak ister gibi kafasını iki yana salladı. Peki ne olmuştu?

Eve yaklaşmak üzereyken Devin bir anda bana bakıp, "Babama yıllar önce bir saldırı düzenlemişler," dediğinde canını neyin sıktığını anlamış oldum. "O adamlara ne olduğunu bilmek istiyorum. Bulabilir misin?"

Boyga önümü açmadan ne kadarını yapabilirdim bilmiyordum. "Söz veremem," dedim dürüstçe.

"Deneyeceğini bilmem yeter."

"Bakacağım."

Kafasını salladı. "Teşekkür ederim." Burçin'e dönüp ona uzandı ve elini sıktı. "Sana da teşekkür ederim."

"Benim için bir zevkti. Seninkiler güzel insanlar," dedi Burçin. Gözlerine yerleşen hüzün açıkça ortadaydı. "Yakında görüşürüz."

İçi boş bir söz olsa da Devin onu onayladıktan sonra arabadan indi. Burçin arka koltuktan yükselip hemen öne atladı ve benimle beraber Devin'in eve girişini izledi.

Erdem'e mesaj atıp nerede kaldığını sorduğumda bana ortaparmak emojisi gönderdi. Bu çocuk cidden bir gün elimde kalacaktı.

"Gidelim," dedi Burçin. "Boyga'nın dırdırını çekmek istemiyorum."

"Çok da sikimde," dedim sinirle. "Erdem gelene kadar gitmiyorum."

Neyse ki Erdem'in kiralık aracının sokağa girmesi sadece beş dakika sürmüştü. Yanından gazlayıp geçerken ona attığım öfkeli bakışları görmese bile ben onun güldüğünü görebiliyordum.

"Onu nüfusuna kaydettirmeyi düşünüyor musun? Buna bayağı hevesli görünüyor."

"Bana neler olduğunu anlat," dedim söylediklerini umursamayıp.

Burçin konuşmaları tekrar ederken içime yerleşen huzursuzluğun sebebini anlayamadım.

"Babası bir şeyler biliyor."

Burçin hevesle kafasını sallayarak, "Kesinlikle," dedi. "Altından ne çıkacak merak ediyorum. Bak, onlar iyi insanlar. Bu konuda eminim."

"Yine de babası her ne biliyorsa bunu saklamayı seçti. Neden?"

"Kızını korumak için tabii ki. Devin'i korumak adına her şeyi yapacağından eminim."

Burçin geçmişine ait kalp kırıklıklarını örtmek ister gibi bir an sonra konuyu dağıtıp beni Devin hakkında sıkıştırmaya başladı. Aramızda neler döndüğüne dair ağzımdan laf almaya uğrasa da onu umursamadım. Burçin'i ne zaman görsem ya çok sessiz olurdu ya da aşırı neşeli. Sırf bu yüzden bile onun iyi olmadığını anlamak mümkündü. Haksız değildi, boktan şeyler yaşamıştı ama bir tabuymuş gibi Pars'tan başka kimse onunla duygularını içeren herhangi bir konu hakkında açıkça konuşmazdı.

Pars'ı düşüncelerimle çekmişim gibi aylar sonra ilk defa karşımda gördüm. Saçları her zamanki gibi üç numaraya vuruluydu. Sakal ya da bıyık bırakmazdı. Sinekkaydı tıraşı, kamuflaj pantolonu ve postallarıyla tam bir asker gibi görünüyordu. Üzerine giydiği mont, orada olduğunu bildiğim tüm dövmelerini kapasa da ellerindekiler belliydi. Serçeparmağına bir tane yüzük takılıydı, onu tanıdığımdan beri o yüzük oradaydı. Zarifti, bir erkekten ziyade bir kadına aitmiş gibi görünüyordu. Sarmal şeklindeydi ve ortasında da kırmızı, muhtemelen yakut olan bir taş vardı. Bana bakınca selam vermek için kafasını salladı.

Tuzla tersanesi yakınlarında, salaş bir çaycıda buluşmak için tuhaf bir dörtlü olsak da burada, bu saatlerde kimse bize dikkat etmezdi.

"Kafana bir bere falan tak da zevksiz moda anlayışına maruz kalmayalım, Geyikçik," dedi Pars. Benim ve Burçin'in aksine Pars, gerçek adını kullanmıyordu. Adının ne olduğunu bilmiyordum, sormamıştım, umurumda olduğunu da söyleyemezdim. Birbirimizle dost olalım diye bu ekibin

içerisinde yer almıyorduk. En azından ben hiçbiriyle yakınlık kurmamak için elimden geleni yapıyordum. Hayatın hepimizin ağzına bir şekilde sıçtığından emindim, o kadar.

"Sen de daha az protein tozu iç de var olan bir avuç beyin hücren, temel motor becerilerini yerine getirebilmek için sağlam kalsın."

Pars güçlü bir kahkaha atınca Burçin'in yüzündeki ifadenin yumuşadığı anı kaçırmadım. Sonuçta çevremize dikkat etmek işimizin bir parçasıydı ve bu ikisinin arasında her ne oluyorsa ekip arkadaşlığıyla alakası yoktu.

Pars'ın ona dokunmak ister gibi adım atmasından da anlaşılacağı üzere başka durumlar vardı ama Burçin hemen bu hareketi yakalayıp Boyga'ya doğru yürüdü. Karnına bir dirsek atıp, "N'aber yaşlı kurt?" dedi gülerek.

Boyga onu görmezden geliyormuş gibi görünse de dudakları hafifçe kıpırdandı. Pars, Burçin ve Boyga üçünün de bildiği bir geçmişe sahiplerdi. O zamanlarda her ne olduysa aralarındaki ilişkinin dinamikleri değişmişti. Boyga, Burçin'i kanatları altında almıştı, sanırım onu içten içe sahip olmadığı kızı gibi görüyordu. Burçin'in hepimiz kadar kendini koruyabileceğini bilmesine rağmen ona karşı yumuşak bir karnı olduğunu yeterince saklayamıyordu. Benzer bir duyguyu Erdem'e karşı hissettiğim için bunu daha net görüyor ve onu daha iyi anlıyordum.

"Hepinizi bir yere kapatıp en azından bir sene oradan çıkarmamam lazım. Dediğim hiçbir şeyi dinlemiyorsunuz!"

"O niye burada?" diye sordu Burçin, Pars'ı işaret ederek.

"İnan bana, ben de bilmiyorum."

Pars sırıtmakla yetindi. Alçak, boyası dökülmüş ahşap masaların etrafına dizili taburelerden birine otururken Burçin'i de tutup yanına çekti. Konteynerdeki adama eliyle hepimizi işaret edip çay istedikten sonra, "Sizi özledim, çocuklar," dedi. Birimizi özlediğinden emindim ve o kişi kesinlikle ben değildim.

Bir an önce Devin'in yanına dönmek istediğimden, "Ne için çağırdıysan konuşalım ve ayrılalım," dedim sabırsızca.

Babasının başına gelenler, onu gerçekten üzmüş olsa da asıl derdinin bu olmadığını düşünüyordum. Onu etkileyen ailesine yalan söylemek zorunda kalmış olmasıydı. Ailesine yalan söylerken yeterince güvenmediği bir insanın şartlarına boyun eğmek zorunda kalmış olmasıydı. Çözüme ulaşmak için attığı adımların hiçbirinin kendi kontrolünde olmamasıydı.

Devin'e engel olan, onu bu duruma sokan bendim ve ne kadar kızarsa kızsın güvende olduğunu bilene kadar da bunu yapmaya devam edecektim.

"Bana sormadan Burçin'i işin içine dahil edemezsin. Sınırını aşıyorsun. Hepinizi ayrı tutmamın bir sebebi var. Hepiniz ne kadar önemli olduğunuzun farkında değil gibisiniz. İstanbul'da bir orduyu yönettiğimi falan sanıyorsanız yanılıyorsunuz."

Belki bir ordusu yoktu ama bin kişilik bir taburu yönetiyor olduğundan şüpheleniyordum. Kim bilir nerelere konuşlandırdığı, teknolojiden anlayan dehaları olması lazımdı. Ayrıca tüm işi, şimdiye kadar gördüğüm sekiz, on kişiye yaptırdığını düşünecek kadar saf değildim. Sadece en kirli işleri bize veriyor olabilirdi.

"Kaç kişiyiz? Bir tanışma partisi versen ölür müsün? Aynı işi yapan insanlar olarak bir araya gelmenin ne kadar zor olduğunu bilmiyor musun? Bir iki kadeh bir şey içip birini öldürmenin insana nasıl zevk verdiğinden bahsedebiliriz."

Boyga sertçe, "Kapa çeneni, Burçin," dedi. Pars sırıtıyordu, ben ise bezmiş durumdaydım. Birilerini öldürmekten rahatsız olmuyordum. Özellikle o insanların nasıl büyük orospu çocukları olduklarını bildiğim için umursamıyordum bile. Ama Burçin deliydi. Gerçekten iyi değildi.

"Devin güvende olana kadar durmayacağımı söylemiştim."

"Siktir git, kendi işini kendin hallet o zaman. Beni, ekibi ve tüm işleyişi tehlikeye atıp trafolarda gezdiğin yetmiyormuş gibi Burçin'le Erdem'i de kendi işine dahil ediyorsun. Hiçbirinizi doğru düzgün aynı işe vermiyorum bile. Bu bağ kuracağınız bir takım sporu değil. Biriniz batarsa diğerini de yanında götürmesine izin veremem. Senelerdir kıçımdan ter akıta akıta işi büyüttüm, siz geri zekâlıların bunu iki günde bok etmesine izin vermektense hepinizin ipini çekerim daha iyi."

"Bana yardım etsen bunların hiçbiri olmazdı," dedim sinirle. "Benden her ne sikim saklıyorsan, işin uzamasının sebebi de o. Eymen'i kim öldürdü, Gölge?"

Pars kalkıp çayları almaya karar verdi. Bu salaş işletmenin sahibinin Boyga'yı tanıdığını düşünüyordum ama sohbetimize katılmasına ve ismini açık açık duymasına gerek yoktu. Burçin, tersane kokusu kokladığı en iyi şeymiş gibi derin bir nefes çekerek taburesinde gerindi. Sanki soğuk hava ona dokunamazmış gibi deri ceketinin önü açıktı. Dışarıdan her ne kadar kırılgan görünse de içinde o bir savaşçıydı. Tıpkı geri kalanımız gibi.

Boyga beni görmezden gelip Burçin'e döndü. "Bir daha Karan'dan emir alıp hareket etmeyeceksin, yoksa külahları değişiriz. Seni öyle bir işe veririm ki sıkıntıdan ağlarsın, Burçin. Anladın mı?"

"Karan'dan emir almıyorum. Benden istediği şeyi duyunca meraklandım, bunu gidermek için de harekete geçmek zorundaydım. Bizim askeri kim dize getirdi, görmem gerekiyordu."

"Gerçekten çeneni kapaman lazım," dedim sinirle.

"Beni anladın mı?" diye sordu Boyga tekrar.

"Anladım patron. En büyük sensin." Elinde çaylarla dönen Pars'a göz kırptı. "Söz veriyorum, uslu duracağım."

Ah, lanet olsun! Bu işkence bir an önce bitmek zorundaydı.

"Neden buradayım?" dedim Boyga'ya.

"Sana bir ay süre veriyorum." Telefonunun ekranını açtıktan saniyeler sonra benimki titredi. "Sana, Devin'in bilgisayarında bulabileceğin bilgilerin detaylarını yolladım. Polis raporları da var. Araştırmanı yap. Eymen'i kimin öldürdüğünü bulmaya çalış. Baktın olmuyor, gidiyorsun. İstersen, son bir iyilik yapıp size ismini vereceğim polislerle görüşmesini sağlarsın. Gerisini onlar halleder."

Dosyada neler olduğuna bakmak için acelem yoktu. Boyga'dan gerçek anlamda bir yardım alamayacağımı bildiğimden ayaklandım.

Ben kalkınca, "Bir ay," dedi yeniden.

Pars bana tekrar kafa selamı verdi. Burçin kıçımı tokatladığında sinirle çenemi sıktım. *Dengesiz* dedim kendi kendime. Kim bilir neler yaşadıktan sonra kendini bu ekipte bulmuştu.

"Eline hâkim olmazsan..."

"Ne yaparsın?" diye soru Pars. Sağ elinin parmakları, sol elinin serçeparmağındaki yüzükle oynuyordu.

"Siktirin gidin."

Onları orada bırakıp arabama döndüm. Devin'i görmek, ona dokunmak, iyi olduğunu hissetmek istiyordum. Boyga ne derse desin, bir ay sonra onu bırakmayacaktım. Benden alacağı tek şey güvenli evi olabilirdi ki Devin'i kendi evime götürme kararını zaten çoktan vermiştim.

Devin'in babası Tarık Sakman'ın, sorgu raporundaki detaylı ifadelerini gördüğümde şaşırdım. Polisin onunla konuştuğunu düşünmüştüm ama söylediklerini tahmin etmem imkânsızdı.

Babası Bahar'ı nereden biliyordu? Ve bildiği halde bunu kızından neden saklamıştı?

Eve çıkmadan önce Boyga'nın bana gönderdiği dosyaya göz gezdirdiğim için pişmandım. Öğrendiğim bu gerçeği Devin'den saklamak beni rahatsız etse de neler döndüğünü öğrenmeden kucağına bir bomba daha bırakmak istemiyordum.

Kapıyı açtığım gibi alarm sinyal verdi.

Aferin, küçük kuşuma. Alarmı kurmuştu. Şifreyi girip kapattıktan sonra montumu ve ayakkabılarımı çıkardım. Mutfağa ve salona göz atıp onu göremeyince odasına doğru yürüdüm ama banyonun kapısının kapalı ve ışığının açık olduğunu görünce nerede olduğunu anladım. Kapının duvarla birleştiği yerdeki hatırı sayılır açıklıktan kullandığı şampuanın kokusu yayılıyordu. Çiçek gibi, lezzetli...

Onun duşta ve çıplak olduğunu bilmek kan akışımı hızlandırdı. Sikim anında tepki verip seğirdi ve sertleşti. *Siktir!* Şimdiye kadar onu düşünerek iki kere kendime dokunmuş ve boşalmıştım bile. Bir defasında da onun bana sürtünmesiyle kendimi kaybetmiştim. Balkonun önünde yaşananlar hâlâ aklımdan çıkmıyordu. Her an, her saniye parmaklarımı saran sıcaklığını, avucuma akan ıslaklığını düşünüyor ve kendime ona duyduğum açlıkla işkence ediyordum. Bu yaptığımdan belki utanmam gerekirdi ancak hissettiğim arzuya karşı koyabilmem mümkün değildi. Onu istiyordum, hep istemiştim.

Şimdi soyunup yanına gitsem ne tepki verirdi? Sıcak suyla ısınmış ıslak vücudunu kollarıma alsam, elimi teninin her köşesinde gezdirsem ardından aynı şeyi dudaklarımla tekrarlasam... Tıpkı söz verdiğim gibi bacaklarının arasından akan ıslaklığın tadına baksam, dilimle amının derinliklerine dalıp onu çığlık atana kadar ağzımla becersem... Bana izin verir miydi?

Siktir!

O kadar sertleşmiştim ki canım yanıyordu. Aniden kurduğum bu hayallerin içine en önemli detayı eklemeyi unuttuğumu fark ettim. Devin'in, vücudumun her yanını kaplayan yaraları gördüğünde vereceği tepkiyi

düşünmemiştim. Bana dokunmak isterse, parmaklarının altında hissedeceği bozuk tenimin onu nasıl rahatsız edeceği ve muhtemelen gördüğü anda bana zaten asla dokunmak istemeyeceği gerçeğiyle yüzleşmek istememiştim.

Beni üstsüz gördüğü ilk sefer oda yeterince aydınlık değildi. Gözlerinin merakla dövmelerimi takip edişini izlerken nefesimi tutmuş ve dövmelerin ardında nelerin saklandığını göreceği o kaçınılmaz anı beklemiştim ama nasıl olduysa hiç gelmemişti. Beni tanımadan, onunla zaman geçirmeye fırsat bulamadan, benden tiksinip kaçmasından o kadar korkmuştum ki uzun adımlarla yanına gidip kapıyı yüzüne çarpmamak için kendimi zor tutmuştum. Bunun yerine kendimi sakin kalmaya zorlayarak tişörtümü üzerime geçirmiştim.

Patlamadan beri kimsenin beni üstsüz görmesine izin vermemiştim. *Hayır*, bu doğru değildi. Dövmelerimi yapan iki kişi ve bir de anlık hatayla karşısında soyunduğum o kadın vardı.

Dövmelerimden bazılarını yapan kişi, birlikten bir arkadaşımdı. Şimdi nerede olduğunu bilmiyordum ama Kayseri'den Ankara'ya sonra da İstanbul'a sevk edildiğimde peşimden gelmişti. Otobüsten sağ kurtulanlardan biriydi. Beni yalnız bırakmak istemediği için mi yanımdaydı, yoksa yalnız kalmaktan korktuğu için miydi bilmiyordum. Ona hayır ya da git demeye gücüm yetmemişti. Yaralarım iyileşmeye başladıktan sonra ondan bana ilk dövmemi yapmasını istemiştim. Kalbimin altındaki melek ve şarkı sözü, kollarımdaki kabile desenleri, patlayan bombadan akan kanlar, Yağız'ın künye numarası, babamın senelerdir kullanmadığı piposunun benzeri -ki bu dövme yapılırken babam hâlâ yaşıyordu- kaburgamdaki silah, sırtımdaki kuşlar Mehmet'in eseriydi. Bir kere başlayınca durmak istememiştim. Sanki yanımda olma amacını bitirmiş gibi dövmelerin hepsinin tamamlandığı gün gitmişti. İstesem onu bulabileceğimi biliyordum ama istemiyordum. O günlere geri dönmek, asla unutamayacağım şeylerle sürekli yüzleşmek bana sadece acı veriyordu. Artık benim hangi işlere bulaştığımı bilmesini ve bana bir şekilde yaklaşıp da bugünkü hayatımdan şüphelenmesini istemiyordum.

Patlamadan sonra Boyga'yla çalışmayı kabul ettiğimde yaşlı kurt büyük bir itinayla, adımı ve yüzümü mümkün olan her yerden silmişti. Mehmet'in beni henüz aramadığını biliyordum. Eski hesaplarıma ulaşmak isteyen birileri olursa diye Boyga sıklıkla kontrol ediyordu. Zaten herhangi birinin bana ulaşmak istemeyeceğini de biliyordum çünkü bunu isteyecek *herhangi*

biri yoktu. Olsa da içlerinden kimseyi şu anki hayatımın içine sokmak istemezdim. Ben tanıdıkları, tanıdıklarını sandıkları, hakkında hikâyeler anlatabilecekleri o kişi değildim. *Artık.*

Mehmet'ten hayatıma devam edebilmek için ilk adım olarak o dövmeleri yapmasını isterken aynaya baktığımda başıma gelenlerin yarattığı karmaşayı değil, kendi seçtiğim karmaşayı görmek istemiştim. Boyga beni ekibe aldıktan bir süre sonra da Burçin'le tanışmıştım ve bana, *"Sana dövme yapmama izin vermelisin, bu konuda benden iyisini bulamazsın,"* demişti, haklıydı. Kendi ruhundaki ve muhtemelen bedenindeki yaralar o kadar çoktu ki benimkileri gördüğünde gözünü dahi kırpmamıştı. Yarattığı dalgalar, alevler, balıklarım, güller ve dikenler, bacağımı saran uyluğumdan yukarı çıkıp kalçakemiğimi geçerek bel boşluğumda biten zehirli yılan. Hepsi çok güzeldi.

Yine de tenime işlenen onca mürekkebin ardından Pelin'den sonra ilk defa bir kadının karşısına çıktığımda dövmeler sanki görünmez olmuştu. Kadın bana bakmış ve kafasını iki yana salladıktan sonra otel odasını terk etmişti. Bir daha kimsenin karşısında soyunmamıştım. Hiçbir zaman.

Şimdiyse bir yanım Devin'in karşısına özgürce çıkmak istiyordu. *Beni kabul et,* diye haykırmak istiyordum. *Beni gör ve beni kabul et.*

Senin için çok mu yaralıyım?

Öyle olmasam bile yaraların ardındaki adamı kabul etmesini beklemek de delilikti. Ben katildim. Ondan bir katili sevmesini nasıl isteyebilirdim?

Devin'in banyodan çıktığını duyduğumda yeni bir heyecan dalgasıyla sarsıldım. Kokusu yanı başımdaymış gibi etrafımı sardı ve bana seslendiğini duydum.

"Karan? Evde misin?"

Odamın ışığı kapalıydı. Evin içinden en ufak bir ses gelmiyordu. Burada olduğumu nereden biliyordu? Tıpkı benim onu hissettiğim gibi artık o da varlığımı hissediyor muydu?

"Evet," diye cevapladım onu. "Az önce geldim."

Odamın kapısının önünde oyalandığını gördüm. İçeri mi gelmek istiyordu? Kapıya doğru yürüyüp onu netçe görebilecek kadar açtım. Kendisine fazlasıyla büyük gelen bir havluya sarınmış, saçlarını daha küçüğüyle toplamıştı. Banyodan gelen ışık, teninin sıcak sudan kızardığını açıkça gösteriyordu. Kollarını, omuzlarını ve göğsünü kaplayan benleri, her birinin

üzerinde parmaklarımı gezdirmem için beni çağırıyorlardı. Dudakları sanki az önce öpülmüş gibi şişmişti. Kendi dudaklarını mı ısırmıştı? Gözlerimiz buluşunca orada bir sürü duyguyu bir anda gördüm. Arzu, utanç, heyecan, korku, merak, beklenti...

Bir farkındalıkla aydınlandım. "Söyle bana, *ptičica,* kendine mi dokundun?"

Şokla aldığı sert nefes sorumu cevaplıyordu. Küçük kuşum banyoda kendini tatmin etmişti. Benim yerime kendi parmaklarını kullanmış, o daracık amının içine ulaşıp kendini doruğa ulaştırmıştı.

"Karan..." diye belli belirsiz mırıldandı. Gözlerimi yumdum. Ona söz vermiştim. Kafasındaki şüphelerden arınana kadar onu bekleyecektim ama... bunu yapamazdım. Ona karşı koyamazdım. Lanet olsun.

Bana doğru adım attığında onu kucakladım ve tereddüt etmeden yatağıma taşıdım.

Evet, ondan bir katili sevmesini isteyebilirdim. Bu dünyayı çoğu insanın hayal etmeye korktuğu pisliklerden temizlediğim için kendimden utanmıyor ya da yaptıklarımdan pişmanlık duymuyordum. Bunların hepsini Devin'in de görebilmesini sağlayacaktım. Ona dünyamı ve onun için neler yapabileceğimi gösterecektim. Ne zaman bana karşı koysa karşısında duracak, kaçmasına izin vermeyecektim. Aklındaki tüm şüphe kırıntılarını tek tek yok edip benden başka tek bir kişiyi dahi düşünemeyecek hale gelene kadar varlığımı önce bedenine sonra da kalbine ve ruhuna kazıyacaktım.

"Sana bir sonraki sefer ağzıma boşalacağını söylemiştim. Neden benden seni boşaltmamı istemedin, Devin?"

Onu bıraktığım yerde doğrulmaya çalıştığında bacaklarını tutarak havaya kaldırdım ve arkaya yatmasını sağladım.

"Uzan," dedim sırıtarak. "Az sonra seni, bana vereceğin son damlaya kadar içeceğim. Söz vermiştim."

İnleyerek kendini yatağa bıraktığında başındaki havlu açıldı ve gece kadar kara saçları koyu renk çarşaflarımın üzerine yayıldı. Vücuduna doladığı havluyu çekmeden önce ikimize de işkence ederek onu bir süre izledim. Yatakta, dizlerimin üzerinde durup ellerimi açıkta kalan bacaklarının üzerinde gezdirdim. Tüyleri ürperirken teni kabardı ve inleyerek bacaklarını açtı. Çoktan benim için ıslanmış olmalıydı. İlkel bir şekilde alışkın olduğum yasemin kokusunun yanı sıra uyarılmışlığının kokusunu alabiliyordum.

"Ne düşündün, Devin? Parmaklarını o sıcak, küçük amının içine sokarken neyi hayal ettin?"

Aldığı nefesler düzensizleşip hızlanırken, sözlerimin onu hem utandırdığını hem de etkilediğini görebiliyordum. "Seni," diye sızlandı. "Senin parmaklarını ve..."

"Ve?"

Uyluklarından yukarı çıkıp kalçasında durdum ve izlediğim yoldan geri döndüm. Sağ ayağını kaldırıp üzerine bir öpücük kondurdum. Dilimle bir yol çizip bileğini ısırdım. Ondan çıkan nefis bir sesle ödüllendirildim. Dudaklarımla dizine kadar ilerleyip dizinin arkasındaki hassas deriyi yaladım. Minik bir çığlıkla kalçası yataktan havalandı.

"Ne diyordun, güzelim? Benim parmaklarımı hayal ettin ve?"

"Seni içimde hissettiğimi," derken mümkünmüş gibi daha çok kızardı.

Bacağındaki benlerin üzerinden geçerken bir gün vücudunu saran tüm benleri ezberleyeceğime dair kendime söz verdim. Hepsinin yerini bilecek, hepsine dokunmuş olacaktım ve buna, bugünden itibaren başlayacaktım.

Sağ bacağını bırakıp diğerini aldım ve aynı hareketleri tekrarladım. Ayağını sıkıca avucumun içinde kavrarken dilimi teninde gezdirdim. Dişlerimi sürttüm ve o dizinin arkasındaki hassas noktayı emdim.

"Sikimi mi hayal ettin, *ptičica*? Senin için nasıl sertleştiğimi ve kendimi içine nasıl daldırdığımı?"

Onun arzuyla kıvranan vücudunu izlemekten asla bıkmayacaktım. Benim için çıkardığı tüm sesler, ruhumun müziğiydi. İnledi. Küfretti. Kalçalarını herhangi bir temasla buluşmak için çaresizce iterken gözleri gözlerimi buldu ve ben, ona âşık oldum. *Bir kez daha*. O benimdi. Onu gördüğüm andan beri bunu biliyordum ve Devin'in de bunu görmesi için her şeyi yapacaktım.

İşkenceye son vererek üzerindeki havluyu çözdüm ve yatağın iki yanına yayılmasına izin verdim. Çıplaklığını izlerken o kadar sertleşmiştim ki pantolonumun yarattığı baskı şimdi daha çok acı veriyordu.

Dik göğüsleri ona dokunmam için yalvarıyor, şişip sertleşmiş uçları pespembe parlayarak ağzımı sulandırıyordu.

İncecik belini kavrayıp parmaklarımı teninde gezdirdim. Onu izlemeye başladığımdan beri zayıflamıştı. İlk işim onu eski sağlığına kavuşturmak olacaktı. Devin sıska bir kadın değildi. Avucumu güzelce dolduracağını

bildiğim nefis bir kıçı, dolgun göğüsleri vardı. Şimdi ise kaburgaları elime geliyordu ve sırf bunun için o şerefsizi mezarından çıkartmak, diriltip yeniden öldürmek istiyordum. Bu sefer tetiği çeken ben olacaktım.

"Öyle güzelsin ki..."

"Bir şey yap," dedi sabırsızca. "Lütfen..."

Devin, gördüğüm en güzel yaratıktı. Sadece aklımı alan görünüşüyle değil, onun kalbini ve ruhunu da görüyordum. Çoğu insan zannettiklerinin aksine açık bir kitap gibiydi ve gözlerine bir kez olsun bakmak içlerindeki gerçeğin kolayca ortaya dökülmesini sağlıyordu. Devin'e de bir kez bakmam yetmişti. O, sahip olamasam bile son nefesime kadar koruyacağım en değerli şeydi. Kalbimin karanlığını aydınlatan ışıktı. Bir insan ışığından nasıl vazgeçebilirdi? O ışığın sıcaklığıyla ruhunu yıkadıktan sonra nasıl yeniden karanlığın soğukluğunu kucaklamaya devam edebilirdi?

"Seni bırakamam, Devin," diye itiraf ettim. Bir sonraki adımı atmadan önce bunu bilmesi gerekiyordu. Bana inanıp inanmamasının bir önemi yoktu. "Benden bunu istesen de yapamam."

Cevap vermesini beklemedim. İtirazlarını duymaya hazır değildim.

Bacaklarını iki yana açıp omuzlarıma kaldırdım ve başımı büyük bir hevesle açıklığına gömdüm. Tıpkı vücudunun geri kalanı gibi amı da arzuyla kızarmış, güzelce şişmişti. Sıcacık ıslaklığı kadınlığının tamamına yayılmıştı, parlıyordu.

Bacaklarıyla birleştiği noktaya yakın olan kısımdaki ben üçgenini görünce gülümsedim. *Tanrım!* Bu kadın mükemmeldi.

Dilimi o üçgenin üzerinde gezdirdim ve merkezine doğru ilerledim. Kokusu ciğerlerime dolarken Devin'in elleri saçlarımı kavradı. Kendini ağzıma daha çok bastırırken inledi. "Evet," dedi. "Ah... bu çok güzel."

Devin çok güzeldi. Tadı hayatım boyunca tattığım en lezzetli şeydi. Sıcaktı, ıslaktı ve ağzıma akıyordu. Şişmiş amını iki parmağımla ayırıp dilimi içine daldırdığımda, "Siktir!" diye bağırdı.

Masaj yaparak onu okşadım. Dilimi ulaşabildiğim her noktada gezdirdim. Bacaklarının omzumun üzerinde kasılmasının tadını çıkarırken inlemelerinin ve giderek ıslanan amının verdiği zevkte kendimi kaybettim.

"Böyle güzel mi?" diye sordum. "Parmaklarımı da ister misin?"

"Evet, Karan. Evet, parmaklarını da istiyorum."

Ona ne isterse verecektim. Her ne isterse. Onu bırakmamdan başka.

Dilimi klitorisinde gezdirirken içine tek seferde iki parmağımı ittim. Kasları, parmaklarımı sıkıca kavradığında inleyerek onu daha sert yaladım. Klitorisini dişlerimle kıstırıp hafifçe ısırdıktan sonra ondan nefis bir çığlık daha kazandım. Tırnakları kafa derime batıyordu ve ben, buna bayılmıştım. Onu emdim ve parmaklarımla vücudunun derinliklerini keşfetmeye devam ettim. O kadar yumuşak ve sıcaktı ki kendimi içine gömmemek için sarf ettiğim çabayla kaslarım sızlıyordu.

"Çok yakınım."

"Hissediyorum, *ptičica*. Ver onu bana."

Üçüncü parmağımı da ekleyip içinde hızlı hareketlerle gidip gelirken avucum amının üzerine ve o küçük zevk tepeciğine çarpıyordu. Çıkan bütün sesler, dinlemekten asla bıkmayacağım enfes bir orkestra gibiydi. Aramızda bir şey vardı. Onu gördüğüm ilk andan beri hissettiğim, insanın hayatında belki ancak bir kere deneyimleyebileceği eşsiz bir şey. Şimdi burada, tam da bu anda, o da bu duyguyu hissediyor muydu? Bana ait olduğunu görebiliyor muydu?

Elim aldığı zevkle sırılsıklam olmuştu. Islaklığı bacaklarından akıyor, altındaki havluya resmen damlıyordu. Son bir itişe daha ihtiyacı vardı ve ben ona bunu vermek için can atıyordum.

Beni izlediğini bilerek gözlerinin içine baktım. Gözbebeklerinin kararıp irileşmesini izlerken onu boydan boya yaladım ve dişlerimi klitorisine geçirip onu sertçe ısırdım. Çığlığı odayı doldururken sırıtışımı gizlemeyi başaramamıştım. Aynı noktayı dilimle ezerken parmaklarımı içine iyice gömüp kıvırdım ve Devin, yüksek sesli bir inlemeyle kendini bıraktığında bana verdiği her şeyi açgözlülükle aldım. Titremeleri kalp atışlarıma eşti. Bacakları sarsılıyor, sıcak ve şişmiş kasları parmaklarımı adeta emiyordu.

Parmaklarım yerine içinde ben olmalıydım. Sikimi nasıl güzel saracağını, zevkten kasılırken onu emer gibi içine nasıl çekeceğini hayal edince bile hissettiğim arzuyla titriyordum.

"Harikasın, Devin," dedim. "Ağzıma ve parmaklarıma ne de güzel geldin."

"Sen delisin," diye mırıldandı. Parmaklarını saçlarımdan ayırmakta zorlanıyor gibiydi. Bacaklarını omuzlarımdan indirdikten sonra uyluklarına birer öpücük bırakıp dudaklarımla karnına doğru ilerledim. Ellerimi

kalçasının kıvrımlarından göğüslerinin şişkinliğine doğru ilerletirken ağzımı göğüslerinden birinin üzerine kapadım.

"Hımm..." Mırıldanışımın teninde yarattığı titreşimle vücudu sarsıldı. Bacaklarını belime dolayıp kendini patlamak üzere olan pantolonumun önüne bastırdı. Elleri kollarımdan omuzlarıma doğru çıktıktan sonra sırtımda gezinmeye başladı.

Belime geldiğinde durup, "Soyun," dedi. "Seni keşfetmeme izin ver."

Bu sözlerin her şeyi alevlendiren ve soluksuzca devam etmesini sağlayan o sözler olmasını çok isterdim ancak dişlerimin arasında meme ucu varken donup kalışıma engel olamadım.

Onun beni keşfetmesine nasıl izin verecektim?

Korkuyordum ve en son ne zaman gerçekten korktuğumu dahi hatırlamıyordum.

15. BÖLÜM

Devin

Hayatımın en iyi orgazmını yaşamıştım. Bunu itiraf etmek beni kötü biri yapar mıydı bilmiyordum ama Karan'la yaşadığım her şey, şu ana kadarki deneyimlerimden yüzlerce kat daha güzeldi. Havai fişekleri görüyordum. Ya da gökkuşaklarını. Kanatlı atları, gece göğünden kayan yıldızları... Vücudum onun dokunuşuyla uğulduyor, kalp atışlarım bilmediği bir müziğe eşlik ediyordu.

Henüz öpüşmemiştik bile. Beni yatağına yatırdığı gibi üzerime çıkmış ve dudaklarını daha önce kimsenin ulaşamadığı yerlerde gezdirmişti. İnsan anatomisine aşinaydım ama dizin arkasında zevk veren bir nokta olduğunu kim bilebilirdi? Beni yalamıştı. Dizimin arkasından! Dilinin ıslaklığını ve sıcaklığını hissettiğim anda bitmiştim. Karnım kasılmış, tüylerim ürpermiş ve heyecandan boğazım kurumuştu. Ayrıca diliyle yaptığı o hareketler...

Kıyaslama yapmak istemiyordum, yine de Karan'ın sanki açlıktan ölüyormuş gibi beni yediğinin ve tükettiğinin farkındaydım. Daha önce kimsenin yemeği olmadığıma da yemin edebilirdim.

Parmakları benim asla ulaşamayacağım yerlere uzanmış, resmen kadınlığımın iç duvarlarını sevmişti. Aldığım zevkle sarhoş olmuş durumdaydım. Boşaldıktan sonra ne yapacağımı bilemezken beni öpmeye devam etmişti. Bu beklenmedikti ve çok güzeldi. Henüz ona doymamıştım. Doymamayı bırak, daha onu keşfetmeye bile başlamamıştım.

Ancak ondan soyunmasını istediğimde donup kalmasını beklemiyordum. Ağzı göğsümdeydi. Diliyle göğsümün yumuşak dokusunu eziyor, dişleriyle hafif acı dalgaları yollayıp benimle oyun oynuyordu. Ama teklifimi duyduğu anda hareketsiz kalmıştı.

"Sorun ne?" diye sordum. Ellerimi yüzüne götürdüm ve bana bakması için yüzünü kaldırdım. Avucuma batan kısa sakallarının verdiği güzel hisle, gözlerini görmek için bekledim. Üst dudağının sol kenarındaki yara izinde parmağımı gezdirdiğimde gözlerini kırpıştırdı ama gözlerime tam olarak bakmadı.

"Seni rahatsız ediyor mu?" diye sorduğunda ne demek istediğini anlamadım. Ağırlığını bir eline verip diğer eliyle sağ elimi kavradı ve parmaklarımı yeniden yara izinin üzerine getirdi.

"Yara izin mi?" Kafasını salladığında gülümsedim. "Ciddi misin sen?" Her ne kadar üzerimde koca bir dev gibi yükselmesi, kendimi korunaklı ve güvende hissettirse de doğrulmaya çalıştım. Onu hâlâ deli gibi istiyordum ve sonuçlarıyla yüzleşmeden önce istediğimi almaya kararlıydım. Buna ihtiyacım vardı. Birinin bana gerçekten ilgi duyduğunu hissetmeye, arzulanabilir olduğumu görmeye ve kendimi zevkin kollarına bırakmaya ihtiyacım vardı. Ama her şeyden öte, her nasılsa ona ihtiyacım vardı.

Bu farkındalıkla kalbim tekledi. Bir an için atmayı bıraktı ama cevabımı bekleyen kuşkuyla dolu bakışlarının altında kendimi toparlamaya çalıştım.

"Bu yara izinin sana fena halde yakıştığını kabul etmek zorundayım, Karan," dedim. "Yani... yaydığın tüm bu belalı auraya çok yakışıyor. Adının anlamı karanlık, biliyor muydun? İsimlerin anlamlarını öğrenmek gibi bir hobim var. Her neyse," dedim gözlerindeki bakışın değişimini izlerken. "Demek istediğim adın sana yakışıyor ve bu iz de karanlığını daha çekici kılıyor." Ona dokunmayı bırakıp kendi yüzümü örttüğümde elimi yakalayıp yeniden kendi yanağına koydu.

"Dokunmaya devam et," dedi kısaca.

"Bu beni sığ biri mi yapar? Yanlış anlama... Normalde belalı tipleri çekici bulmam aslında fakat..."

"Beni çekici mi buluyorsun?"

Benimle dalga geçiyor olmalıydı. Gözlerine yeniden baktığımda oradaki muzip parıltıları görmek canlandırıcıydı. Bir kadeh viski istiyordum. İlk yudumu, Karan'ın gözlerine bakarken almak istiyordum.

"Gözlerine bakınca canım viski içmek istiyor. Peki, bu normal mi? Sana her baktığımda içmek istersem sonunda alkolik olur muyum?"

Beni öptü. Susturmak istemesine şaşırmamalıydım çünkü saçmaladığımı biliyordum. Hissettiklerim beni korkutuyor, ruh halimi dengesizleştiriyordu. Yara izini dudaklarımın arasına alıp dilimi üzerinde gezdirdiğimde

homurdandı. Bu, hoşuna gidiyordu. Onu öperken sırıttım ve ellerimi bir kez daha kaslı gövdesinde gezdirmeye başladım.

"Çıkar," dedim bir kez daha. Tamamen çıplaktım. Her yerimi görmüş ve tadıma bakmıştı. Kendimi hiç olmadığım kadar güçlü ve güzel hissediyor, aynısını ona da verebilmek istiyordum. Ellerimin altında dağılmasını ve tadına bakmayı arzuluyordum. Kaslarını, dövmelerini ve onu o yapan her bir parçayı keşfetmem gerekiyordu.

Bacaklarımın arasında dizleri üzerinde doğrulduğunda onu daha iyi görebilmek için kendimi yatak başlığına doğru kaydırdım. Yastığını alıp sırtımı yaslarken çıplaklığım daha çok göze çarpıyordu. Bana bakışı ne kadar açıkta olduğumun bir yansımasıydı. Gözleri, uçları hâlâ sert olan göğüslerimde oyalandı. Dik, sıkı ve onun vereceği zevklerin hepsine muhtaçlardı. Ağırlaştıklarını hissedebiliyordum. Karan'ın büyük avuçlarının içine güzelce oturacaklarını, beni tam da ona göreymişim gibi kavrayacağını biliyordum.

Bacaklarımın arasındaki ıslaklık yeniden oluşmaya başladığında gözleri sanki bunu fark etmiş gibi aşağı doğru ilerledi. Bacaklarımı istemsizce birbirinin üstüne atarak kendimi kapamaya çalıştığımda eli ayak bileğimi kavrayıp hareketimi engelledi. Konuşmadı, sadece kafasını iki yana salladı ve ben de ona uyum sağladım. Utangaçlığımın ve özgüvensizliklerimin, bu anın büyüsünü bozmasına izin vermeyecektim.

Daha önce çıplaklık hiç bu kadar özgürleştirici hissettirmemişti.

Bakışlarının altında tüylerim ürperdi. Islak saçlarım omuzlarıma ve sırtıma doğru yayılmıştı. Kaloriferler yüksek ısıda yanmıyor, kanım hâlâ ona duyduğum arzuyla vücudumda sıcacık akmıyor olsaydı üşüyebilirdim.

Tıpkı onun beni izlediği gibi Karan'ın her bir parçasını seyredebilmek için komodine uzanıp ışığı açmaya karar verdim ama bir kez daha hızla uzanıp elimi yakaladı.

"Sonra," dedi.

"Ama seni görmek istiyorum."

"Göreceksin ama ışıkların altında değil."

Bir şeyler dönüyordu. Salak değildim. Benden saklamak istedikleri vardı. Onu rahatsız eden, beni rahatsız edeceğini düşündüğü ve donup kalmasını sağlayan bir şey... Dudağındaki yara izini sorduğuna göre vücudunun da yaralarla kaplı olduğunu varsaymak yanlış olmazdı. Peki neden bunu umursayacağımı düşünüyordu? Yaptığı işi ve Burçin'in ağzından kaçırdığı

bilgiyle, bir zamanlar asker olduğunu düşünecek olursam Karan'ın bazı yaraları olması kaçınılmazdı.

"Benden saklamaya çalıştığın her neyse umurumda bile değil, Karan."

"Bunu bilemezsin."

"O zaman sana kanıtlamama izin ver," dedim. "Işığı açayım ve bana kendini göster. Bu sırada da sadece gözlerime bak. Eminim içlerindeki gerçeğe ulaşabilirsin."

Yutkunduğunu duydum. Yüzümde gezinen bakışları kararsız, iki yanında duran elleri sertti. Aldığı derin nefesle göğsü ve karnı şişti. Onu görmek istiyordum. Çıplak tenini ellerimin altında hissetmeyi, vücudunun sıcaklığıyla sarmalanmayı istiyordum.

"Hadi," diye ısrar ettim ve sonunda karar verdiği anı gördüm. Benim yerime kendi uzanıp sağımda kalan komodindeki ışığı açtı. Sarı, loş ışık odayı yeterince aydınlatsa da kesinlikle spot ışıklarının altında değildi. Elmacıkkemikleri, ışığın yarattığı gölgeyle derinleşti.

Tişörtünün yakasını tutup kafasının üzerinden çekerek çıkardığında bakışlarım büyük bir merak ve açlıkla önce karnını buldu. Belirgin kaslarının üzerine yerleşen dalgalar ve *yin yang* dövmesi kusursuzdu. Çok güzeldi. Sanat eseri gibiydi. Ona yaklaştım. Tıpkı onun gibi dizlerimin üzerinde kalkarak ağırlığımı topuklarıma verdim.

Ve gördüm.

Yara izlerini.

Vücudunu bir harita gibi saran, kimi yerde hafif pembe kimi yerde daha soluk olan kabarık çıkıntıları net bir şekilde görebiliyordum.

Dalgaların arasındaydı. Balıkların altında. Alevlerin içinde. Kaburgasındaki silahın hatlarında. Göğsünün altında duran kanatsız meleğin detaylarında. Meleğin tam altına işlenmiş yazı tanıdık geldi ve bu kelimelerin o gün sabah dinlediği şarkıya ait olduğunu fark ettim.

Jutros mi je ruža procvjetala
Ružu gledam pa sam zaplakala
Ružo moja mladost sam ti dala,
Savojom sam te suzom zaljevala

Anlamını Karan'dan bir kez daha duymak istedim. Şarkı sözlerinin de Karan'a onu hatırlatması gibi şüphesiz bu kadın figürü de annesini simgeliyordu.

Gözlerim sonunda güller ve dikenlerine ulaştı. O kadar güzeldi ki düşünmeden uzanıp parmaklarımı üzerinde gezdirmeye başladım. İçine çektiği sert nefesi duymazdan geldim. O bana, gözlerime bakabilirdi ama ben henüz bakışlarımı vücudundaki yaşanmışlıklardan ve seçimlerinden ayırmaya hazır değildim.

Boynuna uzanan dikenleri ve yaprakları sevdim. Oradan geniş omuzlarına geçip iki kolunun üst kısmına yaptırdığı kabile dövmelerini inceledim. Sol kolunda birkaç ufak tefek yara izi ve bu desenden başka dövme yoktu ama sağ kolu da gövdesi kadar yaralıydı. Parmaklarım fay hattını takip ediyormuş gibi üstlerinden geçiyor, kimi yerin daha kabarık kimi yerin daha ince bir dokuya sahip olduğunu keşfediyordu. Patlayan bomba ve kanlar neyi simgeliyordu? Vücudunu bu hale getiren o muydu? Bir bomba? Patlama? Karan neler yaşamıştı?

Kalbim bir anda onun için ağrımaya başladı. Vücudunun katlanmak zorunda kaldığı acıları tahmin etmek zor değildi ama ruhu? Ruhu bu patlamadan sağ çıkabilmiş miydi?

"Çok güzelsin," dedim kendimi tutamadan ve bir anda kollarımı kavrayıp beni durdurdu. Sırtım bir kez daha yatakla buluştuğunda yüzü üzerimde yükseldi.

"Benimle dalga geçme. Her şey olur ama bu hayır. Bunu yapma. Yalan söyleme."

Daha önce benimle bir kez bile bu ses tonuyla konuştuğunu duymamıştım. Hem sinirliydi hem de... hayal kırıklığına mı uğramıştı? Kollarım iki yanımda sabitlenmiş olmasaydı ona uzanır ve tenine zevkle dokunmaya devam ederdim.

"Gözlerime bakmadın mı?" diye sordum beni sindirmesine izin vermeyerek. "Görmüyor musun? Yalan söylemiyorum, Karan."

Ela gözleri, benim ölü toprağını andıran koyu kahverengi gözlerime ışık oluyordu. Yara izlerinden rahatsız olmasını aklım almıyordu. Her ne olduysa *başına gelmişti* ve bunun üzerinde hiçbir gücü yoktu. O kurtulmuştu. Savaşmıştı. Kazanmıştı. Çoğu açıdan doğru olsun ya da olmasın kendine bir yol seçmişti. Karan gördüğüm en güzel adamdı. Güçlüydü ve benim gözümde yenilmezdi.

"Bu kadar şanslı olamam," dedi kafasını iki yana sallarken. "Hayatım boyunca hiç şanslı olmadım."

"İnan bana, ben de kendim için aynı şeyi düşünüyorum. Özellikle ölü kocamın başıma açtığı işlerden sonra ama... işte, buradayız."

Eğildi. Burnunu saçlarımın dibinde gezdirip şakağımdan çeneme doğru ilerledi ve sonunda dudakları bir kez daha dudaklarımı buldu. Dilini zevkle ağzımın içine kabul ettim. Onu emdim, dilimi diline sürttüm. Tüm duygularımı mümkünmüş gibi bu öpücüğün içine akıttım.

Sana saygı duyuyorum, dedim dudaklarımla. *Seni anlıyorum. Seni görüyorum. Sen bir savaşçısın*, dedim sonra. *Yaralarından utanma. Onları seviyorum.*

"Bırak beni." Daha fazla dayanamıyordum. Kendini ne kadar zamandır saklıyordu? Onu görmek, onunla tıpkı arzuladığım gibi ilgilenmek istiyordum. "Daha işim bitmedi."

Başta tereddüt etse de saniyeler içinde ellerimi bıraktı. Benim ona dokunmamdan başka herhangi bir şeye odaklanmakta zorlanıyormuş gibi öpücüğü yavaşladı. Dokunuşları keskinliğini yitirdi. Gözleri kapalıydı ve sanki acı çekiyormuş gibi görünüyordu.

Onu üzerimden itip doğruldum.

"Sıra sende," dedim sahip olmadığım bir özgüvenle. Daha önce kimsenin karşısında böyle durmamış, kontrolü elime geçirmemiş ya da bir erkeğin bedenini keşfetme arzusuyla yanıp tutuşmamıştım. Merakım had safhadaydı ve ben, bu gece bu merakımı giderecektim. "Uzan."

Acı çektiğinden neredeyse emindim. Gözlerini sımsıkı yumdu. Kaşları çatık, yara izli dudağı her zamankinden daha gergindi. Çenesi birbirine kenetlenmiş, aldığı nefesler düzensizleşmişti.

"Bana güven."

Bunu ondan neden istediğimi bile bilmiyordum. Kendim ona güvenmeye başladığım için olabilir miydi? Aramızda her ne varsa hepsinin karşılıklı olmasını istiyordum. Daha önce hiç böylesine yoğun bir şey deneyimlememiştim ve her ne hissediyorsam, aynısını Karan'ın da hissetmesi için delice bir istek duyuyordum.

Bana ne oluyordu? Ne yapıyordum? Bilmiyordum.

"Devin..." diye sızlansa da omuzları yenilgiyle düştü ve yatağa, az önce yattığım yere uzandı. Çarşafların üzerindeki havlu iyice kaymış, küçük bir karmaşaya dönüşmüştü. Onu çekip yere attım ve Karan'ın bacaklarının yanında durup onu izlemeye başladım. Yatağın büyük çoğunluğunu

kaplıyordu. Geniş göğsü, belirgin kasları, iri kolları ve bana hem şehvetle hem de merakla bakan gözleriyle karşı konulamaz görünüyordu.

Karan bir tanrıydı. Cehennemden çıkmış gibi görünen bir kraldı. Yara izleriyle kaplı bir savaşçıydı. Ve bundan sonra ne olacaksa olsun, bu akşam benimdi.

Pantolonunu çıkarmadan önce yukarı uzanıp onu öptüm. Dokunuşuma alışması için onu öperken ellerimi bir kez daha omuzlarına yerleştirdim. Homurdanarak belimi kavradı ama hareketlerimi kısıtlamadı. Sadece beni orada, öylece tutmaya devam etti. Sanki kendisine fazla geldiği bir nokta olursa beni bir köşeye atmaya hazırlanıyordu.

"İstemediğin zaman dur de," dediğimde küfretti. Kendini zayıf hissettiğini görebiliyordum. Belki de hiçbir zaman şu anki kadar savunmasız olmamıştı.

"Sana asla dur demeyeceğim."

"O zaman beni tutma, Karan. Bana dokun."

Çenesini öperek boynuna doğru ilerledim. Dudaklarımı, dikenlerin ve gül yapraklarının üzerinde gezdirdim. Dilim bozuk derisinin üzerinde gezerken Karan resmen tısladı. Belimi tutuşu sıkılaştı ama sonra derin bir nefes alıp beni bıraktı ve ondan istediğim gibi ellerini çıplaklığımın üzerinde gezdirmeye başladı. O sırtımı okşarken ben dövmelerle kaplanmış yara izlerini öpüyor ve her birine dokunuyordum.

Hafif tüylerle kaplı göğsüne burnumu sürttüm ve sadece ona ait olabilecek kokusunu içime çektim. Çok tuhaftı. Sanki bana özel üretilmiş bir koku gibiydi. Her nefeste bir sonrakini istiyor, kokusunu içime çektikçe onu daha fazla kendime ait kılmayı arzuluyordum. Yaşadığım değişim, tüm bu hisler o kadar yoğundu ki içten içe korkudan ölüyordum.

"Bu işkence," diye fısıldadı. Elleri kıçıma uzanıp sıkıca kavradı ve beni üzerine çekmeye çalıştı.

"Şimdi değil," dedim. Önce onu tamamen soyacaktım. Her yerinin tadına bakacak ve ancak ondan sonra üzerine çıkacaktım. Aletini kavrayıp ıslaklığımı üzerine yayacak ve onu sadece bu gece için bile olsa ait olduğu yere koyacaktım.

Bir kez daha açıklığımda, vajinamın ıslaklığında gezinen parmakları dikkatimi dağıttı. Kıçımı yoğurdu, sırtımı nazikçe okşadı ve parmaklarını sataşır gibi bacaklarımın arasında gezdirdi. Ara ara vücudunda dolaşan dudaklarımla yukarı çıkıyor, sert ve vahşi bir öpücükle dudaklarını esir

alıyordum. O saniyelerde saçlarımı sıkıca kavrıyor, çekiştiriyor, beni kendine hapsetmekten daha çok istediği bir şey yokmuş gibi davranıyordu. Ardından keşfime devam ediyordum.

Bu işkenceyi nereye kadar sürdürürsem sürdüreyim, bana karşı çıkmayacağını anladığımda pes ettim ve pantolonunun düğmesine uzandım. İnleyerek kalçasını sıktı, dokunuşuma doğru hafifçe yükseldi.

Gözlerimi gözlerinden ayırmadan düğmesini çözüp fermuarını indirdim. Gözbebekleri o kadar büyüdü ki ışıltılar saçan kehribar rengi, incecik bir halka olarak kalmıştı. İşte, şimdi gerçekten fantastik bir dünyadan fırlamış ve kucağıma düşmüş gibi görünüyordu. Onu tam şu anda öyle çok istiyordum ki bir sonraki adımıma odaklanmakta zorlanırken bacaklarımı birbirine bastırdım.

Pantolonunu çıkarabilmem için kalçasını havaya kaldırdığında *boxerını* da tutarak ikisini birden aşağı çektim. *Ah... Siktir!*

İki farklı şeyin şaşkınlığıyla ona baktım.

Birincisi, Karan kocamandı. Böyle devasa bir adamın daha azına sahip olacağını düşünmek delilik olurdu ama bu gördüğümde o delilikle eşdeğerdi. Kalın ve uzundu, penisinin ucu hafifçe eğikti. Gördüğüm en seksi uzuv olabilirdi. Ucu kızarmış, zevk suyuyla hafifçe ıslanmıştı ve parlıyordu. Yutkunurken çıkardığım sesle utansam da ona dokunduğum anda Karan'ın yüksek sesli inlemesiyle ödüllendirildim. Pantolonu dizlerinde kalmıştı ve benim onu tamamen çıkaracak sabrım yoktu.

İkincisi, bacağını saran yılan dövmesiydi. Yılanın kafasının bel oyuntusunda bittiğini fark etmemiştim. Sol yanında kalıyordu ve diğer her şeyi incelerken o gözümden kaçmıştı. Ama şimdi tamamen ortadaydı. Yılanın kalın gövdesi, uyluğunun içinden kalçasına doğru dönüyordu. Diğer tüm dövmeleri gibi bu da siyahtı ve aşırı derecede tehlikeli duruyordu. İşçiliği o kadar iyiydi ki derisi fazlasıyla gerçekçi görünüyordu.

Ben onu izledikçe Karan sabretmekte zorlanmaya başladı. Ona ve benim için olan arzusunun kanıtına bakışlarımı çevirmeden önce parmaklarımı dövmesinin üzerinde gezdirdim.

"Hepsi inanılmaz..." diye mırıldandım.

Daha önce herhangi bir erkeğin sikini ağzımın içinde hayal edip bu düşünceyle ıslanıp, zevkten kıvranmamıştım. Onu tatmak istiyordum. Onu ağzımda istiyordum.

"Devin... güzelim... Lütfen," diye sızlandı. Elleriyle yüzüme ve kasıklarına dökülen saçlarımı toplayıp, bir avucunun içine sıkıştırdı. Hafifçe çekiştirirken, "Bunu yapmak zorunda değilsin... ama ben... böyle duramam," dedi zorlukla yutkunurken. Sanki bunu yapmam için beni zorlaması gerekiyormuş gibi...

"Karan," derken sesim arzudan boğuklaşmıştı. "Emin ol, beni zorlamana ihtiyacım yok."

Bacaklarının üzerine çıktım. Çıplaklığım kalın, kaslı ve zehirli yılanla sarılmış bacağının üzerindeyken, aletini en altından kavradım. Parmaklarım onu sarmaya yetmedi. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Onun içimde olması düşüncesiyle kadınlığımın duvarları kasıldı. Kendimi bacağına sürterken, uzanıp onu ağzımın içine hapsetmeden önce dibinden ucuna kadar yaladım. Tükürüğümle iyice ıslanması için bunu tekrarlarken Karan, küfürler savuruyordu.

"Ağzın, *ptičica*..." derken kalçası elimin altında ileri geri hareket etmeye başladı. "Al beni. Sikimi ağzına al ve bana göster."

Benimle böyle konuşmasına bayılıyordum. Tereddütsüz ve açıkça. Ne istediğini biliyor, bunu talep etmekten çekinmiyordu. Ağzından çıkan her kaba ve açık söz, kanımın kaynamasına neden oluyordu. Kendimi seksi hissediyordum.

Demek böyle bir şeydi... Gerçekten arzulanır olmak, seksin her saniyesini kabullenmek, o özgürlük ve heyecan... Yanıyordum. Vücudum baştan aşağı korlarla kaplıydı, Karan'ın her dokunuşu ve her sözüyle yeniden alevleniyordu.

Tıpkı istediği gibi onu ağzıma aldım. Tabii ki sığmadı. Geri çekilip bacağında daha aşağıya kayarak bir kez daha denedim ve bir daha. Gidebildiğim kadar ileriye gittiğimde artık boğazıma değiyordu ve buna rağmen hâlâ penisinin en alt kısmını elimle kavrayabiliyordum.

Karan'ın inlemeleri hareketlerimin ritmi oldu, bana rehberlik etti. Yanaklarımı içime çekerek onu emerken avucumun içindeki taş gibi sertliğinde ellerimi aşağı yukarı hareket ettim. Boğazıma her çarpışında gözlerim sulanıyordu ama yetmiyordu. Kokusu, tadı ve sesi bağımlılık yapıyordu.

Bacaklarımın arasına bacağını bastırdı. "Sürtün," dedi. "Beni emerken bana sürtün ve sikimi ağzına almanın seni ne kadar azdırdığını göster bana."

Bu adam ve ağzı... İnanılmazdı. Vajinam zevkle zonkluyordu. Ona sürtünmenin asla yetmeyeceği bir noktadaydım ama önce onu boşaltmak istiyordum.

Elimi daha hızlı hareket ettirmeye başladım. Kavrayışımı sıkılaştırdım ve onu emerken arada sırada dişlerimi kullanarak ona sataştım.

"Evet," dedi boğuk bir sesle. "Dişlerini sürt güzelim. Dilini sertçe bastır... aynen öyle." Saçlarımı kavrayışı sıkılaştı ve bir an sonra kontrolü eline aldı. Kafamı sertçe kendine çekerken, kalçasını aynı anda ileri doğru itiyordu. "Çok güzelsin, *ptičica*. Beni ağzına öyle güzel alıyorsun ki..." Her darbesinde penisinin ucu boğazıma değiyor, beni öğürtecek kadar ileriye gidiyordu. Önünde hiçbir engel olmadan ilerleyen ve kat ettiği yolla giderek büyüyen, ölümcül hale gelen devasa bir tsunami gibiydi.

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken bakışlarımı ona çevirdim. Dağıldığı anı izlemek istiyordum. Gözlerimiz o delilik anında birbirini buldu ve orada, içlerinde gördüğüm şey kalbimi durdurdu.

O hayranlık, o arzu ve...

Biliyordum. Karan, beni bırakmayacaktı. O anda onun bir avcı, benim de onun uzun süredir ağına düşürmek için sabırla beklediği avı olduğumu anladım.

"Ağzını menimle dolduracağım, Devin. Hazır mısın? Hepsini yuttuğunu izlemek istiyorum."

Karan ağzıma sığamayacak kadar beni doldurmuşken yutkunmak zordu ama bunu başardım. Elimi taşaklarına götürüp onu kavradım ve avucumun içinde okşamaya başladım. Sanırım bu iki adım, onu uçurumun kenarına sürüklemeye yetti.

"Siktir!" diye bağırdı. "Yut, Devin. Ah... Siktir!"

Boğazımdan aşağı aktı, aktı, aktı. Sanki sonu yok gibiydi. Onu tamamen yutmaya çalışırken görüşüm bulanıklaştı. Eli saçlarımı bırakmış çoktan boğazıma sarılmıştı. Sanki her bir yutkunuşumun tadını hem dışarıdan hem de içeriden almak istiyormuş gibiydi.

"Harikasın, *ptičica*. Mükemmelsin."

Son damlasını da yuttuğumda geri çekildi. Ağzımın kenarından sızan menisini dudaklarıma yayarken gözleri gerçekten iki siyah küreden ibaretti. Bu hali beni korkutmalıydı belki ama kendimi tamamlanmış ve tuhaf şekilde bir şeyi başarmış gibi hissediyordum.

Karan'ı, kendini muhtemelen herkesten saklayan bu adamı ele geçirmiştim. Duvarlarını yıkmış ve kendini bana göstermesi için ona meydan okumuştum. Bir tanrıyı dize mi getirmiştim? Kendimi yenilmez hissediyordum.

Beni kendine çekip dudaklarıma yaydığı meniyi yaladığında tutuşunun altında titredim. Dilini ağzımın içine itti. Tatlarımız birbirine karışırken ikimizden de boğuk, tatmin olmuş, vahşi inlemeler döküldü. Bacağına sürtünmekten yanan vajinam şimdi kasıklarının üzerindeydi ve hâlâ tatmin olma isteğiyle zonkluyordu.

Ancak komodinin üzerinde duran telefonu titremeye başladı.

Karan'ın saniyeler içerisindeki değişimine tanık olmak şaşırtıcıydı. Anında yattığı yerden doğruldu. Beni de beraberinde kaldırıp alnıma bir öpücük kondurdu ve telefonuna uzandı.

Aramayı cevapladığında karşı taraftan gelen Erdem'in sesini duydum. Ne iş yaptıklarını az çok anlamaya başlamış olsam bile hâlâ bilmediğim onlarca, belki de yüzlerce şey vardı. Şu anda bunları öğrenmek isteyip istemediğimi bile bilmiyordum.

Kalkmak için hareketlendim. Yere attığım havluya uzanırken Karan bileğimi tutarak beni durdurdu ve kucağına çekti. Çırılçıplakken yine tamamen çıplak olan bir adamın tek bacağında yanlamasına oturmak tuhaftı. Yarım kalmışlığın verdiği hisle ağırlığını koruyan memelerimi kapatmak, bacağına yayılmaya devam eden ıslaklığımı engellemek gibi anlamsız istekler duyuyordum.

Sağ eli belimi okşarken kafasını göğsümün üstüne koydu ve Erdem'le o şekilde konuşmaya devam etti. Tuzaklardan bahsediyorlardı. Erdem iki kişiden söz ettiğinde Karan geleceğini söyledi.

Görüşmeyi sonlandırdıktan sonra telefonunu bıraktı ve yüzümü kavradı. Dudaklarımı derin, tutkulu ama aynı zamanda şefkatli bir öpücükle esir aldı. Az önceki vahşilikten eser yoktu, yine de o kadar güzeldi ki boğazımın düğümlendiğini hissederek vücudumu iyice ona yasladım. Daha önce hiç bu kadar değer gördüğümü hissetmemiştim.

"Gitmek zorundayım," dedi geri çekilirken. Dudağımın kenarını, çenemi, yanağımı ve en sonda boynumu öperken.

"Eymen'le mi ilgili?"

Beni sarıp sarmalayan vücudu altımda bir kaya gibi sertleşti. Az önceki haline dönene kadar birkaç nefeslik süre geçti. Bu sırada bir elimle

ensesindeki saçlarıyla oynuyor diğeriyle de kolundaki kabile dövmesinin desenlerinin üzerinden geçiyordum.

"Kulağa saçma... ya da tam bir pislikmişim gibi gelecek ama onun adını senin ağzından duymak istemiyorum." İç çekti. Burnunu boynumda gezdirirken köprücükkemiğimi dişledi. İnleyerek kafasını kendime bastırdım. "Özellikle de çıplakken az önce ağzına akıttığım menimin tamamını yutmuşken ve ıslaklığın hâlâ bacağımı yıkarken, duymak istediğim son şey onun adı."

Dediği gibi kulağa saçma geldiğini söylemek isterdim ancak gerçek, bunun tam tersiydi. Onu anlıyordum. Özellikle az önce paylaştığımız şeyin sıradan bir şehvetten daha farklı, özel ve yoğun olduğunu bilirken.

"Ne yapacağını bilmek istiyorum," dedim. Eymen'in adını anmak uzun süredir ağzımda acı bir tat bırakıyordu.

Başlarda intikam istediğimi düşünüyordum. Beni aldatmış olması, ona yapılanları haklı çıkarmazdı. Ardından adım attığı tüm karanlık kapıları öğrenmeye başlamıştım ki bu ona karşı olan, hâlâ duran bir avuç pozitif duygumu da silip atmıştı. Eymen, kötü biriydi. Birçok insanı aldattığı yetmezmiş gibi sokağa kötü insanların salınmasını sağlamıştı. Elinde bir güç vardı ve bunu kötüye kullanmıştı. Onu seven insanlara sahipti ve değerini bilmemiş, muhtemelen umursamamıştı. Neyin hırsına bürünmüştü, onu bu yola kim itmişti, kendisi mi istemişti, bunu artık bilemezdim ama Eymen kendi seçimlerini yapmış ve bu seçimlerinin kurbanı olmuştu.

Karan'la geçirdiğim her saniye, bildiğim, inandığım, bugüne kadar sığındığım tüm doğrularımın çizgisinin bulanıklaşmasına neden oluyordu. Karan bir katildi ama elinde tuttuğu bu güçle, içini kaplayan bu karanlıkla, iyi bir şeyler yapmayı seçiyordu. Her şeyden önce değer veriyordu. Ya da senelerdir yaptığım gibi kendimi kolayca kandırıyordum.

"İçimde düşüncelerinin gittiği noktadan hoşlanmayacağıma dair bir his var," dedi. Bu sefer yüzümü tutarken beni öpmedi. Gözlerini gözlerime dikip baktı. Ne aradığını biliyordum. Eymen'e karşı hissettiğim herhangi bir duygunun izini sürüyordu ancak şu an içim tamamen onunla doluydu. Ne hissediyorsam, bu hislerin hepsinin kaynağı oydu.

"Korkuyorum," dedim. Uzanıp yanağını kavradım. Dokunuşuma doğru eğildiğinde elimi geri çektim ve ayağa kalktım. "Aramızda olan bu şey her neyse, yıldırım hızıyla üzerimize düşmüş gibi. Sanki başka hiçbir seçeneğimiz yokmuş gibi." Yerden havluyu alıp üzerime doladım. Kendimi daha güvende hissedeceğimi düşünürken yanılmıştım. Havlu aramızda olmasını

içten içe istemediğim bir bariyer sağlıyordu. Ama kendime gelmek zorundaydım. Hissettiklerimin ne kadarının gerçek olduğunu nasıl bilebilirdim?

Karan ayağa kalkarken benim aksime kendini saklamadı. Penisi hâlâ yarı sertti ve bu haliyle bile korkutucu görünüyordu. Şimdi, komodinde yanan ışığa daha yakın durduğu için bacağındaki yaraları da daha rahat seçebiliyordum. Büyük ve sert bir şey kemiklerine kadar saplanmış gibi derisi, derin şekilde yarılmış görünüyordu. Yara izi hafif kırmızı ve genişti. Yılanla beraber hareket ediyordu ama yine de dövme tüm izi kapamıyordu.

Onu bir daha böyle görüp göremeyeceğimi bilmiyordum. O yüzden kendime izin verdim ve bana sunduğu her parçasını seyrettim. Benim gözümde, karşıma çıkabilecek en korkutucu ama yeryüzünde yaşayan en seksi yaratıktı.

"Bana vermeyi kabul ettiğin bir şeyi öylece geri alamazsın," dedi bakışlarımı umursamadan. Bir adımla bana biraz daha yaklaştı. Kokusu burun deliklerimden içeri sızarken kendimi insandan çok büyük ölçüde hayvan gibi hissederek gözlerimi yumdum. Özümüzde öyle değil miydik gerçekten? Hepimiz dürtülerimizi kontrol etmekle yükümlü birer hayvandık.

"Bir şey vermedim," dedim.

Gülüşü karanlıktı. "Bana ne kadar çok şey verdiğini tahmin dahi edemezsin ve bunun farkında bile değilsin, öyle mi?" Uzanıp yüzümü iki eliyle kavradı. "Kork, *ptičica*," diye fısıldadı. "Kapana kısılmış hisset. Kaçmak, uzaklaşmak iste. Hatta bunu başar. Seni yine bulurum." Dudakları şakağımda gezinirken, "Kork çünkü haklısın, başka seçeneğimiz yok," dedi.

16. BÖLÜM

Karan

Hayal görüp görmediğimden, aklımı sonunda iyice kaybedip asla sahip olamayacağım şeyleri düşlemediğimden emin olmak için aynada kendime bakarken sakinleşmeye çalışıyordum.

Buradaydım, gerçektim. Devin, gerçekti.

Devin'i odamda, neredeyse çırılçıplak, kokularımız birbirine karışmışken ve ağzımda hâlâ tadı varken bırakmak yaptığım en zor şeylerden biriydi. Eğer gerçekten önemli bir işim olmasaydı, o odadan beni kimse çıkartamazdı.

Dokunuşlarıyla tamamen uyarılmış durumdaydım. Parmaklarının geçtiği her noktada resmen bir yangın vardı. Kimse... o yaraları dikip beni yeniden bir bütün haline getiren doktordan ve komada geçirdiğim sürelerde o yaralara merhem süren hemşirelerden başka *kimse* onlara dokunmamıştı. Dövmelerimi sahiplenirken bile tenime değen eldivenli bir el ve mürekkeple kaplı, kanımı akıtan bir iğneden başka hiçbir şey bana temas etmemişti.

Vücudumu kaplayan tüm izlerin hissiz olduklarını sanıyordum. Oysa şimdi *hissediyordum*. Her bir hücrem, ellerinin yeniden üzerimde gezinmesi için çığlık atıyordu. Devin, ihtiyacımın büyüklüğünü asla fark etmediğim bir noktadayken beni kendine esir etmiş, bana dokunmuştu. Bana güvenini, kabullenişini ve şefkatini sunmuştu. Bu duyguların neye benzediğini unutmuştum. Şimdiyse her birine bağımlıydım. Buradan çıkıp onu yeniden kucağıma almak ve ikimiz de tükenene kadar bana dokunması için yalvarmak istiyordum.

Dakikalar önce ağzının içindeydim. *Siktir!* Bu, hayatımda yaşadığım en azdırıcı, en delirtici şeydi. Kalın dudakları sikimin etrafını güzelce sarmıştı ve onu öyle güzel emmişti ki boşalmamak için sahip olduğum bütün

gücü kullanmak zorunda kalmıştım. Tattığı en lezzetli dondurmaymışım gibi beni yalarken kalbim göğsümden çıkacak gibi atmıştı. Beni boğazının derinliklerine kabul ettiğindeyse bitmiştim. Zorlandığı için gözyaşları yanaklarından aşağı usulca akmıştı. Yine de durmamış, gidebildiği son noktaya kadar gidip en sonunda da kontrolü bana bırakmıştı. Kendi zevkim için onu kullanmama izin vermişti. Bunun ne kadar önemli ve değerli olduğunu biliyor muydu?

Ona çoktan âşık olmasaydım, bana yaşattığı bu dakikalardan sonra kesinlikle kalbimi söküp avuçlarına bırakmış olurdum.

Lavabonun kenarlarını kavrayıp kafamı toplamak için nefesimi düzenlemeye çalıştım. Ardından ellerimle yüzümü yıkayıp dişimi fırçaladım ama duşa girmedim. Yaseminle karışmış, tatlı şampuanının kokusunun üzerimden çıkmasına henüz hazır değildim. Giyinmek için odama geçeceğim zaman onun çoktan kendini odasına kapadığını gördüm. İstediği alanı ona verecektim ama bunu çok kısa bir süre için yapacaktım.

İçeriden ruh haline uygun bir müzik listesi açtığını duyabiliyordum. Devin, müzikle yatıp müzikle kalkıyordu. Kimisini araştırma için dinlediği belliydi. Hızlı hızlı geçiyor, damak tadına uyan bir şeyler yakalayana kadar durmuyordu. Bazen de aynı şarkıyı defalarca dinliyordu. O zamanlarda ben de onunla dinliyor, o farkında olmasa da Devin'in zihninin ve ruhunun içinde onunla birlikte seyahat ediyordum. Ona dokunmasam bile onu hissediyordum.

Devin'i kendisinden bile iyi tanıyordum ama onun, bunu kabullenmesi için daha çok zamana ve bizim için daha uygun olacak bir yere ihtiyacımız vardı. Zorunluluk yüzünden içinde bulunduğu dört duvardan fazlası gerekiyordu, *mesela benim evim.* Kafese kapatılmış gibi hissettiğinden emindim ve küçük kuşum haklıydı, onu kendi hazırladığım bir kafesin içine hapsetmiştim, kapısını açmaya da deli gibi korkuyordum.

Sorun kaçabilecek olması değildi, kolayca yakalardım. Ona karşı dürüst davranıyordum. Devin'i bırakma gibi bir şansım yoktu. Sorun kaçabilecek olması değil, bunu isteyecek olmasıydı. Bana bu kadar çok şey verdikten sonra benden uzaklaşmayı arzulamasından, kalbinin değil mantığının onu benden kaçması için kandırmasından korkuyordum.

İstediği kadar geçen zamanı küçümseyebilirdi. Hissettiği duyguları üç beş güne sığdıramayabilirdi. Alışkın olmadığı bu yoğunlukla başa çıkmakta zorlanıp inkâr etmeyi seçebilirdi. Ne olursa olsun, yürüdüğü tüm yollar onu bana getirmişti.

"Hayatının en hızlı koşusunu yapsan iyi edersin," dedim Erdem'e. Hava buz gibiydi ve Erdem dikkat çekmemek için evi en uzak noktadan gören bir konumda yerini almıştı. Apartmana girecek olan eşkalini tanımadığımız insanları görebilir ve evin alarmı bir şekilde çalarsa, hızlıca harekete geçebilirdi. Devin'e bir şey olursa yetişebilirdi ama onu biraz sıkıştırmakta hiç zarar görmüyordum.

"Bir sokak bile yok aramızda. Bir!"

"Umurumda değil. Kapısında da yatıyor olsan koşacaksın, Erdem."

Ofladığını ve kafasını direksiyona vurduğunu duyabiliyordum.

"Abim gibisin, biliyorsun. O yüzden aşırılıklarına tahammül edebiliyorum ama abartıyorsun."

"Güvende olmasına ihtiyacım var," dedim kısaca.

Bundan daha geçerli ne gibi bir sebep olabilirdi? Onun zarar görebileceği düşüncesi kanımı donduruyordu. Bir kez bu duyguyu yaşamıştım.

Eymen'in vurulduğu haberi geldiğinde başka bir iş için uzaktaydım ve o itin Devin'in burnunun dibinde vurulduğunu öğrendiğimde içimi daha önce hissetmediğim bir öfke kaplamıştı. Ya ona bir şey olsaydı? Nişanı alan kişi ya yeterince iyi olmasaydı?

Kurşunlardan birinin Eymen'in sol koluna saplandığını ve biraz daha sola kaysa Devin'e isabet edebileceğini biliyordum. Bu bilgi kalbimi karartıyor, zihnimi karşıma çıkacak herkesi ezip geçme isteğiyle dolduruyordu.

"Güvende, patron. Merak etme."

"Ben patron değilim."

"Sen gidersen ben de giderim. Benim patronum sensin."

Boyga duysa ağzına sıçar, onu en boktan işlere verirdi.

"Gitmek istesen bin kere giderdin. Yaptığın boktan memnunsun."

"Birilerini öldürmeyi seviyorum, evet. Sonuçta hak ediyorlar ve bunu sağlamaktan memnunum ama bu bir ihtiyaç değil. Onları parmaklarımın altında yatan teknolojiyle süründürmeyi, banka hesaplarını boşaltmayı, tüm sırlarını açığa çıkarıp doğdukları güne pişman etmeyi tercih ederim. Ölmeyi hak edenleri de Gölge halleder."

Erdem gösterdiğinin aksine, içinde gerçek bir psikopatın duyarsızlığını taşıyordu. Birilerini cidden sevdiğini hayal edemiyordum. Değer yargıları vardı ve muhtemelen herkesi belli bir puanla sıraya koyuyordu. Üstlerde yer

aldığımı bildiğim için bunu sorun etmiyordum. Erdem sık sık gülen, insanlarla iyi anlaşan, çoğunlukla gamsız görünen, genç bir çocuktu. Bu, onun ustalıkla yüzüne yerleştirdiği maskesiydi. Boyga'nın seçtiği kimse normal değildi ama Erdem, benim seçimimdi. Ayrıca muhtemelen yaşadıklarını ve bunların üzerindeki etkisini en belli etmeyeniydi.

Erdem'i bulduğumda on sekiz yaşına yeni girmişti. Neredeyse ölene kadar dövülmüş ve son nefesini vermesi için karanlık bir sokağa terk edilmişti. O anda başından neler geçtiğini bilmiyordum ama gözlerinin içine baktığımda kaybolmuş birini değil, savaşmaya devam edip öfkeyle yanan birini görmüştüm. Erdem'i yanıma almak anlık verilmiş bir karardı. Boyga'ya sormamıştım. Kimliğimi açık etmenin tehlikesini düşünmemiştim. Seçtiği adıyla Erdem'in, bizimle çalışacağını hayal dahi etmemiştim. Ama o iyileştikten ve yaralarını güzelce sardıktan birkaç ay sonra benden silahımı istemişti. Ben kimdim de ona karşı gelecektim?

O geceyi hayatım boyunca unutmayacaktım. Erdem'in de unutmadığından emindim. Çünkü her şey bittiğinde kanıtları yok edebilmek için evi yakmak zorunda kalmıştık. Boyga bile sesini çıkarmamıştı.

"Bir yere gitmiyorum," dedim.

Boyga beni bulana kadar kafamın içinde, o patlamada sıkışıp kalmış olabilirdim ama artık yaptığım şeye inanıyordum. Ve bu işi herkesin yapamayacağını biliyordum.

"Bence kesin bir karar vermeden önce Devin'e sorman lazım."

"Neyi soracağım ona?"

"Attığı her adımın arkasında yığınla ceset bırakan biriyle olmak isteyip istemediğini sordun mu?"

"Kapa çeneni, senden tavsiye alacak değilim."

"Belki geçmişini sorun etmez ama hayatını tetikte geçirmeyi kaç kişi kabul eder? El kaldıranları görelim!"

"Sus Erdem, sıçtırtma ağzına."

"Biliyor musun, bence bu konuyu Devin'le ben konuşayım. Belki radyo için bu sohbet başlığını değerlendirmek ister."

Bu çocuk bana bir gün ciddi ciddi sinir krizi geçirtecekti.

"Bir saat içinde oradayım, Erdem. Kafanı direksiyona kendi ellerimle geçireceğim."

Telefonu kapatmadan önce kahkaha atıyordu.

Bir an durup Erdem'in sözlerinin beni ele geçirmesi için bekledim fakat olmadı. Görünüşe göre beni Devin'den ayrı tutacak hiçbir güç ya da düşünce yoktu.

Adımlarımı hızlandırıp sanayideki depoya yürüdüm. Zaman zaman kullandığımız yerlerden biriydi. Boyga'nın kurduğu paravan bir firma adına kayıtlı olan bu kuru gıda deposu, bazı işlerimizi halletmek için uygundu.

Yan yana olan dört mülk de Boyga'ya aitti. Diğer üçünün çok sık kullanılmayacağını bildiğinden onları farklı firmalara ve kişilere kiralamıştı. Hiçbirinin ucu bize dokunmadığı gibi anlamsız bir boşluk yaratmadığımız için dikkat de çekmiyorduk.

Deponun kepengini kaldırdım. Etrafa göz atma gereksinimi duymadan kapısını açıp karanlığa doğru bir adım attım. İçeriye sinen havasızlığın ve tozun kokusunu solurken, nereye gideceğimi bildiğim için üst üste dizilmiş kolilerin arasından arka tarafa doğru ilerledim. Alt kata inen merdivenlerin başında durduğumda aşağıdan belli belirsiz sesler geldi. Çelik profilin üzerindeki adımlarım sessizdi, beni duymadıklarından neredeyse emindim. Demek ki kendilerini kurtarmaya çalışıyorlardı. *Salaklar*. Eğer Erdem işini düzgün yaptıysa ki *bundan hiç şüphem yoktu*, kendilerini kurtarmaları imkânsızdı.

Aşağıya indikten sonra tavandaki tek ışık kaynağını açtım ve merdivenin hemen altında kalan kapıyı aralayınca iki büyük çuval misali, küçücük alana sıkıştırılmış adamlarla yüz yüze geldim.

"Rahatsızlık için kusura bakmayın," dedim sakince. Önce birini tutup sürükleyerek dışarı çıkardım. Diğeri kaçmak için bacaklarıyla kendini ilerletmeyi denerken kafamı salladım. "Acele etme, seni de alacağım."

İkisi de yeri kaplayan, Erdem'in serdiği muşambanın üzerindeki yerlerini aldıklarında sudan çıkmış balık gibi çırpınmaya başladılar. Muşambanın ne işe yarayacağını muhtemelen anlamışlardı. Adamlar, Aydemir Budak için çalışan ve gözden çıkarabilir iki şerefsizdi.

"Söyleyin bakalım önce hanginiz konuşmak ister?"

Devin'in evine adam yollayan Aydemir'di. Bu iki salağın birkaç gün sonra öldürdüğüm o üç adamı aramaya gelmeleri aptallıktan başka bir şey değildi.

"Eymen'i, Aydemir mi öldürttü?"

İkisi de buradan sağ çıkamayacaklarını bildikleri için çırpınmaya devam ediyorlardı. Tek sorun, sonlarının ne kadar acı verici olup olmayacaklarını bilmemeleriydi.

Cebimdeki kılıftan bıçağımı çıkarıp uzun saçlı, kirli sakallı olanın başında durdum. Diğeri daha gençti, korkudan altına sıçmadan önce bu adama yaptıklarımla kolayca dökülebilirdi.

Bıçağı bacağındaki kasa saplamadan önce saçlarını kavradım ve yüzüme bakması için kafasını kaldırdım. Bantlı ve tıkalı ağzıyla attığı çığlık deponun boş duvarlarında hafifçe yankılandı. Pantolonunu dolduran ıslaklık kesinlikle kandan ibaret değildi ve sidik kokusundan ciddi anlamda nefret ediyordum. Neyse ki buna alışkındım. Aldığım nefesleri kontrol altında tutarak, "Bana cevap verecek misin?" diye sordum.

Kafasını deli gibi aşağı yukarı salladığında ağzındaki bandı sertçe çektim. İçine tıkıştırılmış kumaş parçasını zorlukla tükürdü.

"Bilmiyorum," diye bağırdı. "Yemin ederim, bilmiyorum!"

Bıçağı sapladığım yerde hafifçe çevirdiğimde bu sefer çığlığı daha yüksek bir perdeden duyuldu.

"Tekrar dene," dedim.

"Biz... bizi sadece..." Ağlamaya başladığında şaşırmadım. Çoğu ağlardı, en sert görünenler bile. Onu öldürecektim. Tek nedeni Aydemir için çalışıyor olması değildi. Devin'e tehdit oluşturması dahi değildi. Nedim, para vererek gittiği hayat kadınlarına acı çektirmeyi seven, onları döven ve parmak kadar çükünün eksikliğini ancak bu şekilde giderebilen, döl israfından başka bir şey değildi. Onu, bu yüzden öldürecektim.

"Sadece ne?"

"Bizim çocukları bulmamız gerekiyordu, o kadar," dedi tek bir solukta. "Ye- yemin ederim. Bırak beni."

"Adamları neden o eve gönderdi?"

"Birinin susturulması... ge... gerek-ki-kiyormuş," dedi kekeleyerek.

Devin'in bir şeyler bildiğinden haberleri var mıydı?

"Neden?"

"Bi-bil...bilmiyorum."

Onu bırakıp yanındaki ufaklığa geçtim. Onun ölümü sadece yaptığı yanlış seçimler yüzünden olacaktı ve bu zerre kadar umurumda değildi.

Bıçağı Nedim'in bacağından çıkarıp çocuğa doğru kaldırdığımda korkuyla irkilerek benden geriye doğru sürünmeye başladı. Elleri ve ayakları

bağlı olduğu için bunda pek de başarılı değildi. Bandın ardından konuşmaya çalışıyordu. Ona yardımcı olarak, bandı çıkardım.

"Söyle bakalım," dedim bıçağı karın boşluğuna yaslarken. Nedim'in kanının üzerine damladığını görüyor, bıçağın sivri ucunun tenini deldiğini hissediyordu.

"Dosya," dedi hevesle. "Ya da video. Bilgisayar, *usb* gibi şeyler arayacaklardı."

"Susturulması gereken..."

"Kadın bir şeyler biliyor olabilirmiş."

"Emin değil miydi?"

Suratı düştü. "Bilmiyorum," derken biraz daha geriye çekilmeye başladı. "Abilere sadece bulun ve susturun," dedi.

Aydemir'den de kurtulmam gerekecekti. Plan yapmaya başlarken çocuğa teşekkür ettim.

"Size iyi yolculuklar," dedikten sonra silahımı çıkarıp ikisini de kalplerinden vurdum. Kafaya sıkılan bir mermi daha hızlı ve kesin sonuç verse de daha kanlı oluyordu ve zaman zaman et parçaları etrafa sıçrayabiliyordu. Birer el daha ateş edip temizlik ekibini kendi çıkarlarım doğrultusunda kullandığım için Boyga'nın bana kızmayacağını umarak onlara mesaj attım.

17. BÖLÜM

Devin

Gecenin bir yarısı Karan'ın eve geldiğini duymuştum. Sanki yanı başımdaymış gibi onu hissetmiş ama uyanmayı başaramamıştım. Rüyadan rüyaya savrulmuş, sabah odaya güneş ışıkları vururken sersem gibi uyanmıştım. Saçlarım büyük bir karmaşa halindeydi. Terlemiştim. Yatağım, yorgan ve çarşafla savaşa girmişim gibi darmadağınıktı. Nevresimin yeşil beyaz çizgileri o kadar kırışıktı ki birkaç gündür değil de aylardır burada yatıyormuşum gibi duruyordu.

Ne gördüğümü hatırlamaya çalıştığımda aklıma güller ve dikenler, Karan'ın dinlediği o Boşnak türküsünün ezgileri, silah sesleri, kan, babamın korku dolu bakışları, Eymen'le yaşadığımız evden koşarak kaçışım geliyordu. Hepsi bölük pörçüktü, nasıl bir bütün haline geldiklerini bilmiyordum. Sadece üzerime öyle bir ağırlık çökmüştü ki bundan bir an önce kurtulmak istiyordum.

Dün aldığım duşun hiçbir anlamı kalmadığı için yanıma birkaç kıyafet alıp odamdan çıktım. Karan odasında değildi ve ben de kendime gelmeden önce onunla karşı karşıya gelmek istemiyordum. Banyoya girip kapısını kilitledikten sonra soyundum, duşa girip suyun sıcaklığını ayarladım. Tenim ürperirken kafamı fayansa yasladım. Sıcak suyun, dün akşamın vücudumda bıraktığı izlerle beraber aklım ve kalbimdeki karmaşayı da alıp götürmesini diledim. İçten içe kokusundan vazgeçmek istemediğim için ona ait olan duş jeline uzandım ve avucuma sıkarken kendime ikinci kez düşünmek için izin vermedim.

Dün Karan'la aramızda olanlar beklediğimden ve istediğimden çok daha fazlasıydı. Birbirimize büyük bir şiddetle kapılmış, açlıkla saldırmıştık. Onu tanımayı, bunu yaparken de rahatlatmayı o kadar çok istemiştim ki sonuçlarını zerre kadar umursamamıştım. Haklıydı. Ona verebileceğim

ne varsa vermiştim ve ardından da bundan ölesiye korkmuştum. Ondan alabileceğim ne varsa almış, arsızca daha fazlasını arzulamıştım.

Şimdi ne yapacaktım? Beni kovalamasını istemiyordum ama yollarımızı ayıracağımız günü de ilk günkü gibi iple çekmiyordum. İki farklı dünyaya ait iki farklı insandık. Şartlar göz önünde bulundurulduğunda nasıl *biz* diye bir şey olabilirdi? Bunu yapamazdık. Kalbimin ilk defa tattığı, ruhumu kasıp kavuran bu yeni duygulara kapılmadan, mantıklı düşünerek hareket etmek zorundaydım.

Bunu nasıl yapacaksın, diye soran iç sesimi umursamamaya çalıştım. Karan da er ya da geç gerçeklerin farkına varacaktı. Uzun zamandır beni izliyordu ve bence artık doğru düşünmeyi başaramıyordu. Onun gözünde belki normalden biraz fazla tepki vermesine yol açan bir takıntıydım. Bu, yola devam etmek ve büyük kararlar vermek için yeterince gerçek bir duygu bile değildi. Yollarımızın ayrıldığı o gün gelip birbirimizden uzak kaldığımızda aramızda tutuşan her ne kadar duygu varsa hepsinin geçici olduğunu, sağlıklı bir ilişkinin temellerini atmaya yetmeyeceğini görecekti.

Karan'a hayatım pahasına güveniyordum. Beş gün... O kadar komikti ki Eymen'in bana seneler boyu sağlayamadığı o güveni bu kadarcık sürede bana kolaylıkla vermişti. Ve ben, gerçekten beni korumak için her şeyi yapabileceğine inanıyordum. Çünkü Karan, buydu. Yaptığı işi çaresiz, zorda, yaralı gördüğü tüm o insanlara yardım etmek için yapıyordu. *Sanırım?* Bende onlardan biriydim, tehlikede ve çaresizdim. Sadece aramızdaki çizgiler bulanıklaşmıştı. Çok yakında aklını başına toplayacaktı. Kendimi daha fazla kaptırmamalıydım.

Durulanırken ev aramaya başlamaya karar verdim. *Airbnb* süresi ay sonunda bitecekti. Eymen'le yaşadığımız eve dönmek istemediğimden artık emindim. Orayı satacak ve yoluma bakacaktım. Evet, bu adımı atmak bana iyi gelecekti.

Kendimi daha özgüvenli ve kararlı hissederek banyoya getirdiğim krem rengi taytımla yakın tonlarda yumuşak kazağımı giydim. Ayağıma yün çoraplarımı geçirip saçlarımı taradım ve kurutmaya çalıştım. Bugün çıkıp biraz alışveriş yapmak istiyordum. Yakında regl olacaktım ve ne pedim ne de tamponum kalmıştı. Erdem'i başıma dikerse hızlıca işlerimi halledebilirdim ve bir de... sigara istiyordum. Dün akşam Karan evden çıktıktan sonra şansımı denemiş hem sigara paketimi hem de viski şişesini aramıştım ama ikisini de bulamamıştım. Bana böyle patronluk taslamasına izin verecek değildim.

Banyodan çıkınca kirli kıyafetlerimi odama taşıdım. Yükselmeye başlamış yığına bakınca çamaşır yıkamam gerektiğini fark ederek iç çektim. Karan'a da bir ihtiyacı olup olmadığını sormalı mıydım? Ev işlerini nasıl hallediyordu? Ayrıca birini korumak için bile olsa bir eve hapsetmenin kuralları neydi? Evcilik oyununun karanlık bir versiyonuna benziyordu.

O anda ilk olmayabileceğim aklıma geldi ve bu düşünceyle karnımın kasıldığını hissettim. Buranın güvenli ev gibi bir şey olduğunu söylemişti. Korudukları her kişinin başında durup onlarla yaşıyor olabilirler miydi? Nedense bir anda içinde bulunduğumuz durum olduğundan daha absürt geldi ve Karan'ın burayı ya da farklı bir evi başka bir kadınla paylaşması düşüncesi, huzursuzlukla kıpırdanmama neden oldu.

Bakışlarım boy aynasındaki yansımama takıldı, gözlerimin altının şiş ve koyu halkalarla kaplı olduğunu görünce duraksadım. Elim istemsizce makyaj çantama gitti ve yüzümü az da olsa toparlamak için kendimi kapatıcı, hafif bir allık, rimel ve dudak nemlendiricisi sürerken buldum. *Bunu onun için yapmıyorsun, Devin* diye söylendim. Sadece daha iyi hissetmek istiyordum.

Bir kez daha aynaya bakmadan odadan çıkıp salona ilerledim. İlk fark ettiğim televizyonun açık olduğuydu. Haber programındaki spikerin tekdüze bir sesle ama akışkan olan konuşması duyuluyordu. İçeri girdiğimde masanın kahvaltılıklarla dolu olduğunu gördüm. İki tabak da el değmemiş gibiydi.

Mutfaktan yayılan kahve ve kızarmış ekmek kokusu gözlerimi yummama neden oldu. Sanki bir kez daha çocuktum. Kış olsa da evin içi sıcacıktı ve pazar sabahı olduğu için babam da evdeydi. Öğleden sonra planlanan gezi için heyecanlıydım, karnım o kadar açtı ki gurultusunu herkes duyabiliyordu. Henüz hiçbir endişe taşımayan varlığımla mutlu ve huzurluydum.

Oysa bugün pazar değildi. Ailemle beraber değildim. Burası evim değildi. Burası Karan'ın evi bile değildi. Acaba normalde nerede yaşıyordu? Madem beni bırakmaya bu kadar niyeti yoktu, neden beni kendi evine götürmemişti? Sakladığı ne vardı? Ya da bana güvenmediği?

Başka bir ailesi olabileceğini düşündüğüm o bir saniyede midem bulandı. Karan'ın bakışlarını üzerimde hissetsem de bu duygudan istediğim hızda kurtulmam mümkün olmadı. *Hayır*, Karan'ın başka bir kadınla bir ilişkisi olduğunu sanmıyordum. Dün bana içten içe aslında ne kadar yaralı olduğunu göstermişti ve bu yaralar kesinlikle sadece bedeninde değildi. Ama belki de bir çocuğu vardı ve beni onun yanında istemiyordu.

Peki benim kalbim neden bu düşünceyle kırılıyordu? Bana hiçbir sözü ya da borcu yoktu. *Sıçayım böyle işin içine.* Onu tanımıyordum bile.

"Günaydın," dediğini duyunca olduğum yerde sıçradım. Ne zaman ayağa kalkmış ve yanıma kadar gelmişti?

Başım yere eğikti ve görüş alanıma ilk giren çıplak ayakları olmuştu. Büyük olduklarını kapıda yan yana duran ayakkabılarımıza baktığım anda anlamıştım tabii ama ilk defa çıplak görüyordum. Dün akşam onu soyarken çoraplarına sıra gelmemişti çünkü pantolonunu bile sadece dizlerine kadar indirebilmiştim. Nedense bu görüntü mahrem hissettirdi. Özelini ihlal ediyormuşum gibiydi.

Tanrım! Kafayı yiyordum. Bu sadece bir ayaktı. Kırk beş, belki kırk altı numaraydı. O kadar düzgündü ki gözlerimi ayırmakta zorlanıyordum. Giderek kendimi aşıyordum. Bir erkeğin ayaklarından etkilenmek mi? Gerçekten durmam gerekiyordu.

Gözlerim ayaklarından yukarı, siyah eşofmanla kaplı bacaklarına doğru çıktı. Onu siyahtan başka bir renk giyerken görüp göremeyeceğimi merak ediyordum. Kaslı ve devasa bir yılan dövmesi olduğunu bildiğim bacaklarını geçip beline ulaştım. Vücudunu saran siyah tişörtü hayal gücüne pek fazla yer bırakmıyordu. Ve kolları... çıplaktı. İlk defa. Düşünmeden yara izleriyle ve daha çok dövmeyle kaplı olan sağ koluna uzandım. Gün ışığında onları görmenin etkisi bambaşkaydı. Şimdi kimi yerlerin yanmış gibi pürüzlü ve kusurlu olduğunu görebiliyordum. Renk farklılıkları vardı.

Ne oldu diye sormak istedim. Bir yanım koşarak uzaklaşmak istese de diğer yanım yaşadığı her şeyi öğrenmek istiyordu. Yine de soramadım. Çok erkenmiş gibi geldi. Sanki ben duyacaklarıma henüz hazır değildim, muhtemelen o da henüz anlatmaya hazır değildi.

"Ne oldu?" diye sormasını beklemediğim için şaşırdım. Elimi kolundan çekerek uzaklaştım.

"Ne olmuş?"

"Az önce kusacak gibi görünüyordun. Aklından en geçiyordu?"

Aramıza mesafe koyma ihtiyacıyla bir adım daha geri attım.

"Çocuğun var mı?" diye sordum gözlerine bakarak. Bunu bilmenin benim için neden bu kadar önemli olduğunu irdelemek istemiyordum. Neyi değiştirecekti?

Dudakları ilk önce gülmek istiyormuş gibi hafifçe kıvrıldı ama bunun uygunsuz olduğunu gözlerimde görebiliyormuş gibi kendini hemen

toparladı. Ardından kaşları çatılırken bana çözmekte zorlandığı bir bulmacaymışım gibi bakmaya başladı.

"Çocuğum yok." Bu kısacık cevap üzerimdeki ağırlığı alıp götürdü ve Karan da rahatladığım o anı gördü. "Neden bir çocuğum olduğunu düşündün?"

Utanarak bakışlarımı kaçırırken, "Önemi yok," diye mırıldandım.

Hazırladığı sofraya geçip oturdum. Karan kaçmama müsaade edip mutfağa gitti ve elinde iki tane kupayla geri döndü. Benimkini uzatınca aldım, parmaklarımız birbirine sürttü ve yemin ederim, o anda ona dokunmaktan daha çok istediğim bir şey yoktu.

Karan'ın aynı konuyu açmasına izin vermek yerine salona gelmeden önce düşündüğüm şeyi ortaya attım.

"Markete gitmem lazım. Erdem müsait mi diye soracağım."

"Birbirinizde numaralarınızın olmasının tek sebebi acil durumlarda ulaşacak insan sayısını arttırmak. Markete birlikte gideriz."

"Bunu istemiyorum."

"Nedenmiş o?"

"Almak istediğim özel şeyler var belki, sana ne?"

"Hasta mı olacaksın? Bu yüzden mi bu kadar gerginsin?"

Bu Karan'dan duymayı beklediğim son cümle bile değildi. O kadar şaşırmıştım ki kahvemden aldığım yudum genzime kaçtı ve deli gibi öksürmeye başladım.

Bana olan bakışları yumuşayıp dudakları onu inanılmaz çekici yapan bir gülümsemeyle kıvrıldı. Yara izi gerilince kendimi bir kez daha onu öpmek isterken buldum.

"Askerde kadın arkadaşlarımız da vardı, *ptičica.*" Bana bir bardak su uzattı. Küçük yudumlar alarak sakinleşirken, "Ayrıca annem beni doğru şekilde yetiştirdi," dedi.

O bir katil, dedim zihnimden. O anlayışlı, anne terbiyesi almış, yaşadığı ve gördüğü şeylere rağmen şefkatli kalabilen, korumacı bir katil. Bu çok saçmaydı. Karan'ı kafamda ne zaman bir yere oturtmaya çalışsam onun hakkında yeni bir şey daha öğreniyordum ve bir kez daha her şey karman çorman oluyordu.

"Tamam, bravo sana. Yine de seninle tampon alışverişine çıkmayacağım."

"Başka şansın yok."

Ne dersem diyeyim ikna olmadı ve her şey oldukça normal şekilde ilerliyormuş gibi kahvaltısını bitirdi. Masayı beraber topladık ve ben salonda beklerken odasına gidip hazırlandı. Siyah *sweatshirtü* ve siyah cepli pantolonuyla döndüğünde ağzımın suyunu akıtacak kadar ateşli görünüyordu. Değil bir saniye, dakikalarca ona bakmak istesem de ayağa kalktım. Beni etkilediğini belli etmemek için yüzüne bakmadan yanından geçtim.

"Gidelim mi?"

"Gidelim," derken sesindeki gülümsemeyi saklamaya zahmet bile etmedi. Beni yakalamıştı.

Eymen'le üç yıl boyunca evli kalmıştım. Bu kararı aldığımız gün Moda'daki evi tutmuştuk, bir süre sonra ev sahibi satmak istediğini söylediğinde almaya karar vermiş ve öldüğü güne kadar orayı yuvamız haline getirmiştik. Başlarda her şey hayal ettiğim gibiydi. Ortaklaşa karar verip aldığımız mobilyalar, evin her köşesini kaplayan ve mutluluğumuzu açıkça gözler önüne seren fotoğraflar, sık sık gelip giden ve masamızı dolduran arkadaşlar...

Ancak hatırlayamadığım bir noktada işler değişmiş olmalıydı. Eymen, arkadaşlarımızı, hatta ailemi çağırdığım yemekleri kaçırmaya başlamıştı. Hissettiğim utancı şimdi bile anımsayabiliyordum çünkü bu ihmaller o kadar sıklaşmıştı ki kimseyi çağırmaz olmuştum. Bir süre sonra baş başa yediğimiz yemekleri de aksatır olmuştu. Bir vardı bir yoktu ve işi her zaman her şeyden önce geliyordu.

Üzgünüm, hayatım, müvekkilim akşam yemeği yemek istedi.

Bana onca para akıtan adama nasıl hayır dememi bekliyorsun?

Daha anlayışlı olamaz mısın?

O evin kredisini tek başına ödeyebileceğini mi sanıyorsun?

Babam okulu bitirdiğim zaman benimle bir konuşma yapmış ve bana ev alabileceklerini, senelerce kredi ödemek zorunda olmadığımı ve kesinlikle herhangi birine bağlı ya da bağımlı olmadığımı söylemişti. İçten içe babamın davranışını takdir etsem de bunu kabul etmemiştim çünkü Eymen'le her şeyin üstesinden gelebileceğimizi düşünüyordum. Ayrıca Eymen'e böyle bir teklifte bulunursam kırılacağından emindim.

Eymen, ne zaman kazandığı paradan ve hayat standartlarımızdan bahsedecek olsa sessiz kalmayı tercih etmiştim. Amacım onun egosuna saldırı

düzenlemek değildi. Kendi başına bir şeyler başarmak istediğini biliyordum. Ailesi varlıklı insanlardı ve bir şekilde Eymen'in, onların gölgesinden uzaklaşmak istediğini varsayıyordum. Ancak bu yolculuk, onu benden uzaklaştırıyordu ve bunu benden başka kimsenin göremediğini düşünüyordum. Muhtemelen bir noktada ben de gözlerimi bu gerçeklere kapamıştım.

Evliliğimiz ilk yılını tamamladıktan sonra aslında bitmişti ve bunu kendime ancak şimdi itiraf edebiliyordum. Beraber yenmesi planlanan ama tek başıma sofrada kaldığım yemekler, yalnız uyuduğum geceler, yalnız uyandığım sabahlar, yok olan sohbetler, tekrarlanmayan romantik randevular, hep sözü edilen ama hiç çıkılmayan tatiller... En son ne zaman birlikte market alışverişine gittiğimizi dahi hatırlamıyordum. Kendi ihtiyaçlarını karşılamaktan öte evde ne eksik ya da benim neye ihtiyacım var sormazdı bile.

Sinirle dişlerimi sıktım. Bunu kendime neden yapmıştım? Bir şeylerin kafama dank etmesi için onu kaybetmem mi gerekiyordu?

Karan, "İyi misin?" diye sorduğunda kendime geldim. Kafamı salladım. Markete yeni girmiştik ve ben boş boş etrafıma bakıyordum. Karan'la göz göze gelince kendimi aşırı tuhaf hissettim.

Bunun ilk nedeni Karan'ın her an tetikte olmasıydı. Arabadan inmeden önce beş dakika boyunca içinde beklemiştik ki onunla kapalı alanda kalmanın bana iyi gelmediğini kolaylıkla söyleyebilirdim. Yine de Karan, gelen geçen arabaları izleyip etrafı kolaçan ederken onun kokusunu solumuştum. Kokusunun bir önceki geceye ait anıları su yüzüne çıkarmasına izin vermiş, teninin tenimdeki hissini anımsayıp daha fazlasını arzularken bir an önce arabadan inmek için saniyeleri saymıştım.

İkinci nedense, Karan'ın kesinlikle buraya ait görünmemesiydi. O bir savaşçıydı ve bunu saklama gereksinimi duymadığı gibi istese de bunu başaramazdı. Sabahın erken saatleri olduğu için yoğunluk azdı, gelen üç beş insanın da gözlerinin üzerimizde olduğu görebiliyordum.

Bir doksanlık boyu ve tehditkâr duruşunun yanı sıra o çok yakışıklıydı. Zavallı insanlar ona bir kez bakıyor, muhtemelen korkuyorlardı ama yine de kendilerini bir kez daha bakmaktan alıkoyamıyorlardı. Erkeksi güzelliği, viski rengi gözleriyle benim gölgemmiş gibi akıcı ve koruyucu şekilde hareket etmesi, basit bir tampon alışverişi için oldukça fazlaydı.

Elime aldığım minik sepetin içine birkaç farklı boyda ped ve bir kutu tampon koyduktan sonra makyaj temizleme pamuğuyla kulak çubuğu da aldım. Atıştırmalık reyonunda kendimi kaybetmemek için sadece iki tane bitter çikolatalı gofretle bir paket cips kaparak kendimi frenledim.

Karan'ın beni izlediğini biliyordum. Bunu bildiğim için de rahatça onu izleyemiyor, beni etkilemeye devam etmesine izin vermemek adına ona bakmak istemiyordum. Birkaç saat önce çıplak ayaklarını gördüğümde hissettiğim, sanki bir sınırı ihlal ediyormuşum duygusu hâlâ devam ediyordu. Bu daracık koridorlarda, deterjan kokularının içinde onunla yan yana durmanın da benzer bir hissiyatı vardı ve ben, sınırları nasıl da kolayca aştığımıza tanık olmak için bakışlarıyla buluşmak istemiyordum.

"Evde eksik olan ne var?" diye sordum normal davranmaya çalışarak.

"Hiçbir şey."

"Günlerdir o evdeyiz ve her gün yemek hazırlıyorsun."

"Bir hafta daha yetecek kadar malzememiz var. Eğer bana nelere ihtiyacın olduğunu söyleseydin onları da hallederdim."

Ona cevap vermeden ilerlemeye devam ettim. Alkol reyonuna geldiğimde beni durdurmasını bekledim ama ben bir şişe viski alırken Karan'ın da kendine altılı biralardan aldığını görünce şaşırdım.

"Çalışırken içmediğini sanıyordum."

Yanıma geldi ama bira şişelerini küçük sepetime koymadı. Uzanıp dağınık topuzumdan kaçan bir tutam saçımı kulağımın arkasına iterken, "Artık çalışmıyorum," dedi. "En azından senin yanındayken değil. Sen benim için hiç iş oldun mu, ondan da emin değilim."

Neden donup kaldığımı bilmiyordum. Sanırım bana böyle şeyler söylemesine alışamayacaktım. Bir an bana beni bırakmayacağını söylüyor, bir sonraki an benim yanımda olmasının sebebinin iş olmadığını iddia ediyordu. Kendime sürekli bunun geçeceğini hatırlatmak zorunda kalıyordum.

Korkuyorsun dedim kendi kendime. Nasıl korkmazdım? Ona ya da bir başkasına bundan sonra koşulsuz bir şekilde güvenebileceğimi hiç sanmıyordum.

Ondan bir adım uzaklaşmak her zamankinden zordu. Arkamı dönüp kasaya doğru ilerledim ve kasiyer kızın Karan'ı süzmesini görmezden gelip ondan bir paket de sigara istedim. Karan bana yine engel olmadı ve ödeme yapmama da izin vermeyip cüzdanından nakit para çıkardı. Yanımda asla nakit taşımazdım. Belli ki artık başlamam gerekiyordu.

"Beni bankaya götürür müsün?" diye sordum marketten çıkınca. "Sanırım kartla harcama yapmamı istemiyorsun?"

"Çok önemli değil ama dikkatli olmakta fayda var. Senin peşindeki insanların izimizi bu şekilde sürebileceklerinden şüpheliyim. Ayrıca yeteri kadar nakit paramız var."

"*Senin* yeteri kadar nakit paran var."

"Neye ihtiyacın varsa hepsi senin."

Onu duymazdan gelmek giderek zorlaşıyordu.

"Günlerdir üzerinden geçiniyor gibiyim," diye itiraz ettim. "Hoşuma gitmiyor, Karan."

"Benimle olmak senin tercihin değildi, o yüzden düşünme bunları."

Sözlerinin altında yatan kırılganlığı kıçımdan uydurup uydurmadığımı merak ettim. Beni ne olursa olsun bırakmayacağını söylemesine rağmen buna zorladığı için pişmanlık mı duyuyordu? Ben de onu rahatlatmak istiyordum. Her şey daha ne kadar çarpıklaşabilirdi?

Eve dönüş yolculuğumuz on dakika bile sürmemişti. Bu sefer Eymen'le olan başarısız evliliğimizi düşünmemeyi başarabildim ama Karan'ı izlerken zihnimin ikisini kıyaslamasına da engel olmamıştım.

Görünüşleri daha farklı olamazdı. Güneşle yıkanmış kahverengi saçları, parlak yeşil gözleri ve sıcakkanlı gülüşüyle Eymen'in tipik iyi aile çocuğu karizması vardı. Karan ise... Ela gözlerinde arada sırada yakaladığım ışıltıyı saymazsak, gece gibi karanlık saçları ve o karanlığa ait olduğunu kanıtlamak istermiş gibi her daim simsiyah giyinişiyle, tehlike diye bağırdığını anlamak için metrelerce öteden bakmak bile yeterliydi.

Her ne kadar asıl tehlike Karan olsa da Eymen'in aksine trafikte anormal derecede saygılıydı. Kurallara uyuyor, karşıdan karşıya geçmek isteyen neredeyse herkese yol veriyordu. Bu, Eymen'in asla yapmadığı bir şeydi. Onun daima acelesi vardı, kendisi hareket ederken tüm dünyanın onu beklemesini isterdi.

Karan, az önce marketten çıkarken ona doğru uzanan köpeğin kafasını okşamıştı. Duruşu ve bakışları tetikte olsa da sevgisini saklamamıştı. Çok basit bir hareketti. Bundan etkilenmek için daha önce davarlarla çıktığımı düşünebilirdiniz ama hayır, Eymen de kaba bir insan değildi. Sadece onun sevgisini ailesinden başka birine yönelttiğini hiç görmemiştim. Hayvanları severdi, yani sanırım... ama kucağına bir kedi aldığına tanık olduğumu hiç sanmıyordum ya da köpeklerin kafasını okşadığına.

Bunları düşünmem yanlış da olsa kendimi durduramıyordum. Karan'la bir geleceğim olmadığını biliyordum. Özellikle de nasıl ve neden tanıştığımız düşünülürse...

Sadece uzun zamandan sonra ilk defa görüldüğümü hissediyordum ve Eymen'in beni uzun süredir görmediğini fark ediyordum. Bu gerçek istemesem de beni yaralıyordu. Başıma gelenleri hak etmediğimi biliyordum ve bu yüzden yaşadıklarımı kabullenmekte zorlanıyordum.

Kollarımda ölmüştü. Kanı ellerime bulaşmıştı. Gözlerime son kez bakıp bana *üzgün* olduğunu söylemişti. Neden üzgündü? Öldüğü için mi? Beni aldattığı için mi? Yoksa ölümünün ardından beni de boka batırdığını bildiği için mi? Şimdi dönüp baktığımda muhtemelen kendi ölümüne üzülüyordu. Beni düşündüğüne ya da önemsediğine dair inandığım, bildiğim, tutunduğum ne varsa hepsi yavaş yavaş yok oluyordu.

Hâlâ kendimi kandırıyordum, çoktan yok olmuştu. Bir zamanlar aklımda ve kalbimde yer eden Eymen'e ait tüm düşünceler çatlamış, bozulmalara uğramıştı ve benim bu değişimi durdurmaya gücüm yetmiyordu. Hem neden durduracaktım ki? Sırf onunla senelerimi paylaştım diye yaptıklarına rağmen yas tutmak zorunda mıydım? Yanlışlarını göz ardı edip ölünün arkasından kötü düşünmeyi ve ona sövmeyi bırakmalı mıydım?

Bir süredir kendimi hissetmeye zorluyordum. Özellikle Karan hayatıma girdiğinden beri içimin suçlulukla dolmasına izin veriyor, kalbimde Eymen için daha fazlasını taşımam gerektiğini düşünüyordum. Neden?

Tüm bu düşüncelerin arasında gidip gelirken eve varmıştık. Karan sessizliğimi sorgulamamıştı ama dikkatli bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum.

"Eymen'in katili kim, eskisi gibi umurumda mı emin değilim," dedim alışveriş poşetlerini kapının yanına bırakırken. Karan'ın duraksadığını gördüm. Doğrulurken bakışlarımız buluştu ve orada anlayıştan başka gördüğüm hiçbir şey yoktu.

"Umurunda olmasa da hâlâ tehlikedesin. Bunu adaleti sağlamak için değil seni güvende tutmak için yapıyorum."

Bunu biliyordum ve evimdeki üç adamı düşündükçe ona karşı minnetle doluyordum. Eğer Karan, o gün beni takip etmiyor olsaydı, yerde yatan cansız beden onlara değil bana ait olabilirdi.

"Yılbaşından sonra uzak bir yere gidebilirim. Mustafa Bey'in bir daha izin vermek isteyeceğini sanmıyorum ama babam araya girerse bir şekilde kabul edecektir."

"Sorun çözülene kadar uzaklaşman hiçbir şeyi değiştirmez. Hatta gidişin kaçış olarak algılanabilir ve bu da dikkatleri daha fazla üzerine çeker."

Bir anda elini uzatıp belimi kavradı ve beni kendine çekti. Bunu o kadar beklemiyordum ki adımlarımı şaşırarak üzerine düştüm. Kaslı kollarına tutunurken gülümseyerek yüzüme yaklaştı ve bir anda dudaklarımı, aşırı tatlı ama bir o kadar da ateşli bir öpücükle esir aldı. Diliyle ağzımın içini doldurup tadını alabildiği kadar almaya çalışırken bir eli boynumu diğeri belimi sıkıca kavramıştı. Kendimi beni uyandıran, vücudumu hayata döndüren, hiç olmadığım o güçlü ve karşı konulamaz kadın gibi hissettiren öpücüğüne teslim etmekte zorlanmadım. Kanım kaynadı, bacaklarımın arası bu azıcık temasla bile saniyeler içerisinde ıslanmıştı. İnleyerek ona yaslandığımda bana eşlik etti ve arzusunun kanıtını karnıma bastırırken boğuk inlemesi ağzımın içini doldurdu. Beni bıraktığında sersemlemiş haldeydim.

"Bu akşam..." dediğinde devam etmesini beklemeden sözünü kestim. Onunla herhangi bir plan yapmak istemiyordum çünkü kendimi giderek kaptırdığımı görebiliyordum.

"Karan... hayır."

"Benimle bir kadeh iç," diyerek devam etti. "Balkonun önünde. Yağmur yağacakmış, onu izleriz. Bizim için bir müzik listesi de yap, olur mu?"

Kalbimi avuçlarının içine aldığı anı kaçırmış mıydım? Çünkü tam da şu anda artık sadece bana ait değilmiş gibi hissediyordum.

"Tamam," diye fısıldadım. Gülümsemesi öyle güzeldi ki o gidene kadar nefes almayı unuttuğumu fark etmedim.

18. BÖLÜM

Karar

Kulaklığımdan Pars'ın sesi yükseldi. "Geriye kaldı dört kişi."

Silahın dürbününe yaklaşıp binayı terk eden iki kişiyi daha izledim. İlki yarım saat önce çıkmıştı.

Saatlerdir altı kızın tutulduğu Kurtköy'deki bir apartmanı izliyorduk. Apartmanın giriş katı berber dükkânıydı. İçeride yalnızca bir adam vardı. Muhtemelen gözcüleri oydu ama bize engel olması mümkün değildi. Pars, akşamları kalabalık olduğunu söylediği için güneş henüz tepedeyken harekete geçmek zorunda kalmıştık.

İçerideki kızlardan birinin babası Boyga'ya ulaşmıştı. Neredeyse bir aydır kayıptı ve polisler, elle tutulur bir ipucu bile elde edememişti. Adam büyük bir inşaat şirketinin sahibiydi ve ondan para koparmak isteyen birileriyle ciddi anlamda ters düşmüştü. Ne yapmış olursa olsun bu şerefsizlerin masum bir kadına dokunmalarını haklı çıkaramazdı. Bırak kaçırmayı, kızı genelev gibi kullandıkları bir yere getirmişlerdi.

Pars'ın son birkaç haftadır burayı bulmaya çalıştığını öğrenmiştim ve bugün de o kızları, siktiğimin binasından çıkaracaktık. Hangisinin ne kadar zamandır zorla alıkonulduğunu bilmediğimiz gibi bunca zaman neler yaşadıklarını da bilebilmemiz mümkün değildi. Aklıma gelen şeyler kanımın donmasına neden oluyordu.

Böyle bir durumun içinde daha önce de bulunmuştuk. Beş senedir sayısız operasyon düzenlemiş, yüzlerce kızı kurtarmıştık. Neler yaşadıklarını ilk elden görmüştüm ve insanların kötülüklerinin sınırları olmadığını çok geçmeden öğrenmiştim. Kötülerdi. Hayal etmeye cesaret edemeyeceğimiz

kadar kötülerdi. Birçoğunun hakkından gelmiştik ama sonu yoktu. *Hidra** gibi kafalarını kestikçe çoğalıyor, bitmek tükenmek bilmiyorlardı.

Bu yüzden arkamı dönüp gidemezdim.

"Üst kattaki ikisinin görüşü yok," diye tekrarladım.

Tek tek binadan ayrılan her bir iti yakalayıp kafalarına sıkmak istiyordum ama şu anki önceliğimiz bu değildi. Gündüz gözüyle hareket etmemiz, işi yeterince zorlaştırırken bir de sokağı kan gölüne çevirirsek buradan gizlice gitmemiz mümkün olmazdı.

"Adamlardan birini çıkarmak üzereyiz," dedi Boyga. Operasyona uzaktan katılıyordu. "Birazdan heyecan verici bir telefon alacak. Girmediği araba çekilişini kazandı."

Açgözlü insanların ortak özelliklerinden biri de içinde bulundukları durumu kolay kolay sorgulamamalarıydı. Biz de şu anda buna güveniyorduk çünkü bu işi sessizce halletmek istiyorsak en az dikkat çekeceğimiz yol, adamların kendi kendilerine binayı terk etmelerini sağlamaktı. Sadece onlara ait bir binada kılık değiştirerek, elimizi kolumuzu sallayarak içeriye giremezdik.

On dakika geçmeden içeriden biri daha çıktı. Yüzünde güller açıyordu.

Boyga, "Çocuklarını götürdüğü alışveriş merkezine doğru yola çıktı. Karısının onun adına bir çekilişe katıldığından emin," dedi gülerek. Bu ufak kahkaha neşeden uzaktı. En az benim kadar öfkeli olduğundan emindim.

"Beş dakika sonra harekete geçiyoruz."

Pars'ın komutundan bir süre sonra sokağın başından kırklı yaşlarında biri yürümeye başladı. Onunla daha önce çalışmamıştım ama uzun süredir Boyga'nın yanında olduğunu biliyordum. Eski mahkûmlardandı. Suçu kanıtlanamasa da içeri atılmıştı ve Boyga her nedense onu kurtarmayı seçmişti. Uzun boylu, oldukça formda, saçları hafifçe kırlaşmış, kirli sakallı, eli yüzü düzgün bir adamdı. Üzerindeki eski kotu, botları ve montuyla berbere girdiğinde dikkat çekmeyecek kadar sıradan görünüyordu. Şahin, kendini sıradan gösteriyordu.

Şahin'in kapıyı açıp içeri girdiğini görünce, "İçeride," dedim.

"Hazırız," dedi Pars. Şahin'in adamla ayaküstü sohbet ettiğini gördüm. Pencerelerden uzağa doğru onunla ilerledi.

---

* Hidra (Hydra) Yunan mitolojisine göre nefesi bir insanı öldürecek kadar zehirli, dokuz başlı bir canavardır.

Saniyeler sonra kulaklığını aktif edip, "Temiz," dedi. "Burada başka kimse yok."

"Girin," dedim.

Daha önce çalışmadığım iki kişi Pars'a eşlik ediyordu. Şahin'in aksine giydikleri simsiyah kıyafetler fazlasıyla dikkat çekiciydi ancak saniyeler içerisinde Selin'le Doğukan, Pars'ın gölgesi gibi hareket ederek apartmanın içinde gözden kayboldular.

Çok geçmeden, "Birinci kat boş," diyen Selin'in sesi, kulaklığımı doldurdu.

"İkinci kat ikinci kapı," diye seslendi Doğukan. Bir süre sonra iki kıza ulaştılar. "Hedef burada değil."

Selin, "Kızlardan birinin durumu iyi değil," dedi. "Diğerinin dediğine göre burada en uzun süre kapatılan oymuş. Susuz kalmış, su veriyorum ama başka şeylere de ihtiyacı olacak."

"Yukarı çıkıyorum," dedi Pars.

"Selin, iki kızla aşağıda kal," dedim. "Onları apartmanda gezdirmeyin."

"Tamam, bekliyoruz."

Pars ve Doğukan üst kata çıkarlarken etrafı kolaçan etmeye devam ettim. Şahin, berber dükkânında hazırda bekliyordu. Birileri gelip yukarı çıkacak olursa onları içeri çekecekti. Benim harekete geçmeme gerek kalmamasını umuyordum çünkü o andan itibaren dikkat çekmemek yalan olurdu. Kafasında bir kurşunla hızla yere yığılan bedenleri saklayamazdınız.

"Hedefi bize adresini verdikleri hastaneye götüreceğiz. Diğerleri için sağlık ekibi ayarladım. Acıbadem'e götürüyorsunuz."

Boyga'nın ne dediğini anlamam birkaç saniye sürdü.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye sordum sinirle. "Kimse Acıbadem'e gitmeyecek."

"En yakın sağlık ekibi orada ve ev hazır."

"Hayır."

"Sana soru sormadım," dedikten sonra kendi tarafının sesini kapadı.

Orospu çocuğu. Bunu bilerek yapıyordu. Elinin altında hazır bulunan sadece bir tane sağlık ekibi olması neredeyse imkânsızdı ve Acıbadem'e yakın olmalarıysa tamamen yalandı. Bana istediği kadar süre versin, amacı beni Devin'den bir an önce uzaklaştırmaktı ama düşünmediği bir şey vardı. Devin'i zaten o evden çıkarmak istiyordum. Onu kendi evime götürecektim

ama Boyga belli ki işi bu kadar ilerletebileceğime inanmıyordu. Eh, yanılıyordu. Yaşlı piç.

Buradaki tek sorun Devin'in o kadınları gördüğünde ne tepki vereceğiydi. Onu bu işin içine sokmak asla istemiyordum ama gerçekleri de ondan sonsuza dek saklayamazdım. Bu gerçekler benim dünyama aitti ve onu da bana ait kılmak istiyorsam, ne yaptığımı anlaması ve kabul etmesi gerekecekti. Ayrıca kesinlikle onu bana ait kılmak istiyordum.

Ondan vazgeçmeyecektim, ne olursa olsun. Kızlarla ve gerçeklerle yüzleştiği o an geldiğindeyse kalbinin, ona doğru yolu gösterecek şekilde atacağına güveniyordum. O benimdi. Ondan daha azını beklemeyecektim. Devin, mükemmeldi ve karanlığı kabullenip onu aydınlatmak için harekete geçebilecek kadar büyük bir ışıkla doluydu. O henüz bunu görmese bile ben görüyor, ona inanıyordum.

"İki kişi sokağı dönüyor," dedim. "Hazır ol, Şahin."

Pencerenin ardında dikkat çekmeyeceği bir noktada beklerken iki adam da berberi yürüyüp geçti.

"Temiz."

"Hedefi buldum," dedi Pars. "Durumu iyi ama diğerleri pek iyi değil."

"Acele edin," dedi Boyga. "Araç hazır, apartmanın önüne yollayacağım."

Ne kadar acele edersek edelim kızları ikna etmek kolay olmamıştı. Doğukan ile Selin yer değiştirmişlerdi, birçok ağlama ve kaçma teşebbüsünün ardından Selin onları ikna etmeyi başarmıştı ama gereğinden fazla zaman kaybetmiştik.

"İçeride kalın," dedim. "Koyu yeşil bir *BMW* park ediyor."

"Bekliyoruz," dedi Pars. "Aracı gönder, Gölge."

Onlar apartmandan çıkmadan *BMW*'den inen adam berbere doğru yürüdü ve ne yazık ki yalnız değildi. Montlarının arkasındaki çıkıntıdan dolu oldukları da belliydi.

"Bir metre kaldı. Silahlılar. Biri senin Şahin, biri de benim," dedim. "Hazır olun, çocuklar. Hemen gidiyoruz."

Berberin kapısı açıldığı gibi Şahin birini içeri çekti. Diğerinin kafasına nişan aldım ve bir saniye bile tereddüt etmeden silahı ateşledim. Çıkan ses azdı ama adam yere yığıldığı gibi etrafını kan gölü kaplamaya başladı. Şahin'in diğeriyle ufak bir boğuşma yaşadığını gördüm ama halletti.

"Tamam, koşun. Hadi, hadi, hadi."

Pars ve diğerleri, kızlarla dışarı çıkıp o anda sokağa hızla giren beyaz transite doğru koştular. Kızların durumu hiç iyi görünmüyordu. Sikik herifler. Burada kalıp gelen giden herkesin ağzına sıçmak istiyordum. Beyinlerini dağıtmak, kalplerini söküp ortalığı kan gölüne çevirmek istiyordum. *Bugün değil* diye hatırlattım kendime. *Şimdi değil.*

"Tamamız," dedi Pars araca bindiği gibi. Hemen kalkıp silahı toparladım, çantayı sırtıma astım ve apartmandan aşağı koşar adımlarla indim.

"Beş dakikaya arkanızdayım."

Şahin'i de alıp yola çıkmam beş dakika bile sürmedi. Şimdi sırada durumu Devin'e anlatmak vardı. Ondan istediğim gibi bir müzik listesi hazırlamış mıydı? Keşke bu akşam için ona söz vermeseydim. Hazırlandığını ve beklenti içerisinde olduğunu düşününce gerildim. Devin'i hayal kırıklığına uğratmadan onunla bir ilişki kurabilmem mümkün müydü? Çünkü bu boklukların bir bitiş tarihi yoktu.

Devin

Karan, benden müzik listesi yapmamı istemişti.

Müzik listesi yapmak benim için bir çeşit terapi gibiydi. Uygulamaya girip de ruh halinize göre seçtiğiniz listelerden tam elli iki tanesini ben yapmıştım. Tabii ki hepsi popüler olmamıştı ama özellikle bir tanesinin on milyon görüntülenmeye ulaştığını görünce heyecandan delirmiştim. Bunun karşılığında telif haklarına rağmen 6 bin dolar kazanmıştım. Eymen'in bundan haberi bile yoktu ve ona neden söylemediğimi bilmiyordum. Sanırım beni küçümsemesinden korkmuştum.

Hâlâ o listeleri hazırlıyor ve yüklüyordum. İzlenmeler bir daha on milyona ulaşmamış olsa da çoğu listemden az çok bir gelir elde ediyordum. Radyo için zaten aktif kalmaya çalışıyordum ama müzik listesi hazırlamak benim için işten çok ihtiyaçtı. Müziksiz nefes alabileceğimi sanmıyordum. Bundan para kazanmaksa hayır demeyeceğim tatlı bir bonustu.

Bir kez daha kendime engel olamadım ve Eymen'in bu hobime verdiği tepkileri hatırladım. Yüksek sesli müzik sevmediğini öğrenmem kısa sürmüştü ama evde özgürce müzik dinleyemeyeceğimi hiç düşünmemiştim. Bir keresinde bana kulaklığımı takmamı ve mümkünse bir daha çıkarmamamı söylemişti. Sürekli değişen müzikler kafasını şişiriyor, dikkatini

dağıtıyordu. *Çalışmadığı zamanlarda bile...* Eğer aynı anda evdeysek ve Eymen çalışıyorsa mutlak bir sessizlik istiyordu. Ona hangi noktada hak verdiğimi ve söylediklerini harfiyen uygulamaya başladığımı anımsayamıyordum. Odama çekilmiş, söylediği gibi kulaklığımı takmış ve kendi evimden bile soyutlanmıştım. Kapana kısılmış hissetsem de ona karşı çıkmamıştım.

Şimdi de farklı bir tutsaklığın içerisindeydim ama olması gerektiği kadar rahatsız değildim. Bu benim hakkımda ne anlatıyordu?

Karan diye düşündüm. Farklılık ondaydı. Beni kısıtlasa da bunu beni korumak için yaptığını biliyordum. Ayrıca bana, beni gerçekten önemsiyormuş gibi bakıyordu. Müziğimi önemsemişti. Listelerimden nasıl haberdardı bilmiyordum ama onları fark ettiği yetmezmiş gibi benden yenisini talep etmişti. Bu da benim kalbimin yumuşamasına neden oluyordu. Bunu yapamazdım. Çok erkendi ve kesinlikle çok yanlış bir zamandı. Hatta bu yumuşama muhtemelen olabilecek en yanlış kişiye karşıydı.

Sinirlenip bilgisayarımı çıkardım ve önüme çıkan ilk listeyi açtım. Karan'ın isteğine karşı gelemeyeceğimi biliyordum, yine de önce yarınki program için hazırlık yapmalıydım. Laçin'i aradım.

Daha ilk çalışta açıp, "Aramanı bekliyordum," dedi "Eğer öğlene kadar aramasaydın daha fazla kendimi tutamazdım."

Deha arkadan, "Alarm kurmuştu!" diye bağırdı.

Güldüm. "Haklısın. Bu kadar geç kaldığım için üzgünüm. Her şey biraz..."

"Karışık. Evet, farkındayız. Yarın Erdem de seninle gelecek mi? Çünkü Deha burada onu görmek için ölüyor."

"Onu unutsun," dedim kesin bir tonla. "Olmaz. Birbirlerine uygun değiller."

Biraz hışırtı oldu, telefonun el değiştirdiğini anladım.

"Ne demek olmaz? Neden?"

"Erdem birkaç gün sonra benimle işi bitince muhtemelen kayıplara karışacak. Üzülmeni istemiyorum."

"Ona âşık olmuşum gibi konuşma. Etkilendiğim birilerini bulmakta ne kadar zorlandığımı biliyorsun. O... Yani Erdem... Bilmiyorum, Devin ama böyle bir şeye ihtiyacım var."

Ailemi, arkadaşlarımı ve kendimi korumak için girdiğim bu sürecin içerisinde kendi karmaşamdan başka bir tanesine daha ihtiyacım yoktu.

Erdem'in tatlı görünüşüne aldanmamam gerektiğini zaten biliyordum. Bunu kendisi itiraf etmişti. Fakat onlara nasıl engel olabilirdim?

"İhtiyacın olanı Erdem'in karşılayacağını hiç sanmıyorum."

"Bırak da buna ben karar vereyim."

"Ben karışmıyorum," dedim sonunda. Başka ne yapabileceğimi bilmiyordum.

"Destekleyeceğini düşünmüştüm," derken sesi yaşadığı hayal kırıklığını yansıtıyordu. Ona cevap veremeden Laçin telefonu geri aldı.

"Bize karşı dürüst olmadığın için bunlar yaşanıyor."

"Sana söyledim, Eymen'i kimin öldürdüğünü bulana kadar dikkatli olmak zorundayım."

"Polislerin bu işi üstlenmesi gerekmiyor mu? Hâlâ haber yok mu?"

"Yok."

Olsa da bana değil, Eymen'in ailesine haber verdikleri kesindi. Onlardan tek bir telefon almadığıma inanamıyordum. İnsan bir zamanlar gelinleri olan, kızım dedikleri birini nasıl merak etmezlerdi? Ayrıca Bahar'ı öğrendiklerinden de emindim. Az da olsa vicdan yapıp benimle konuşamazlar mıydı?

"Tamam, neyse... Canını daha fazla sıkmak istemiyorum. İşe dönelim."

"Doğru insanla mı, doğru zamanda mı, buradan ilerleyelim."

"Yılbaşı için bir şey düşündün mü? Çünkü ben biraz daha *Jingle Bell Rock* veya *Jingle Bells* dinlersem kafama sıkacağım. Mustafa Bey, yeni yıl ruhunu doğru yaşatmak istediği için gün içerisinde en az iki kere bu şarkıları çalmamızı istedi. Böyle saçma bir şey hayatımda duymadım ama ben kimim ki ona karşı çıkayım!"

Her sene aynı muhabbet dönüyordu ve Laçin, yılbaşı temasından ve müziklerinden gerçek anlamda nefret ettiği için her sene sinir krizi geçiyordu.

"Merak etme," diye onu rahatlatmaya çalıştım. "Araya birkaç nostaljik şarkı sokarız ama fazlasına gerek yok. Günümüz Aşkları tema dışı bir program. Belki son hafta yeni yılda başlayan aşklarla ilgili bir konuşma yapılabilir."

Rahatlamış bir nefes vererek, "Tamam," dedi.

"Liste yapacağım, sen de aklında olanları at. Akşam olmadan Deha'ya e-posta atarım."

"Geçen seferki gibi kriz geçirmeyeceksin, değil mi?"

"Kriz geçirmedim."

"Kendini kaybettin."

"Hayır, sadece sinirlerim bozuktu."

"Tamam, sen nasıl ifade etmek istersen öyle olsun. Peki, sinirlerin yine bozulacak mı?"

"Hayır, canım. Sinirlerim bozulmayacak. Bu sefer konunun benimle de alakası yok. Zaten daha önce soruları yazmıştım, üstünden geçer doğaçlama devam ederiz."

"Anlaştık."

Laçin'le telefonu kapadıktan sonra annemi de aradım ve onun içini rahatlattıktan sonra yarınki program için ondan istek bir şarkı aldım. Annem kendi seçtiği şarkıları çalmama bayılıyordu. Sanki bir mekâna gidip de istek parçasını peçeteye yazdırmış ve onlarca peçetenin arasından onunki seçilmiş gibi heyecana kapılıyordu. Bu sefer *Johnny Nash-I Can See Clearly Now* şarkısını istemişti. Şarkıyı ben de çok severdim. Yetmişlerin popüler müzikleri arasındaydı ki bana göre ben, müzik zevkimi zaten annemden almıştım.

Annemle yaptığımız konuşmayı bitirdikten sonra karnım guruldamaya başlayınca mutfağa gittim. Buzdolabında beni bekleyen ton balıklı salata ve çorbayı gördüğümde içimi tarif edemediğim bir sıcaklık kapladı. Bir hafta olmuştu buna rağmen Karan'ın her şeyi düşünmesi beni hâlâ şaşırtıyordu.

Acaba şu anda ne yapıyordu? Tehlikede miydi? Tıpkı beni izlediği gibi başka birini mi izliyordu? Eymen'in katilini mi arıyordu, yoksa başka bir işin izini mi sürüyordu?

Karan'a dair daha çok şey öğrenmek istediğimi fark edince karnım beklentiyle kasıldı. Doğru olmadığını bilsem de ne duygularımı ne de düşüncelerimi bastırabiliyordum. Onu, bugün olduğu kişi haline getiren neler yaşamış olabileceğini deli gibi merak ediyordum. O yara izlerine nasıl sahip olmuştu? Şu anda içinde olduğu işe nasıl bulaşmıştı? Suçlu muydu, kahraman mı?

Karan'dan ve son aylarda yaşadığım her şeyden koşarak kaçmak istesem de içten içe Karan'ın hayatına daha fazla dahil olmak istediğimi de biliyordum. Ama bu gerçekçi bir istek olmaktan çok uzaktı. Onun deneyimlediği şeylerle başa çıkabilecek gücüm olduğunu hiç sanmıyordum.

Evimin girişinde yatan üç cesedi düşündüğümde hâlâ midem bulanıyor, korkudan kalp atışlarım hızlanıyordu. Kan, kırık bir boyun, çarpık duran bacaklar, o koku... Bunlar benim için çok fazlaydı. Haklı sebepleri olsa

bile nasıl bir insan bir diğerinin canını böylesine kolayca alabilirdi? Ya da ben kolay olduğunu düşünüyordum. Ona sormuştum. Birini öldürdükten sonra nasıl huzurla uyumaya devam ettiğini sormuş, ardından kendimi kollarına atmıştım. Ayakta dururken beni parmaklarıyla becermesine izin vermiştim.

İştahım kaçınca kalan yemekleri kaldırıp bulaşıkları topladım. Oyalanmayı bırakıp bilgisayarımın başına geçtim ve bu düşüncelerime rağmen Karan'ın istediği listeyi yapmaya başladım. Seçeceğim şarkıların sıradan olmasına özen gösterdim. Ona karşı herhangi bir gönderme içermediğinden emin olmalıydım.

Akşam yağmur yağacağını söylemişti ama pencerelerden dışarıya bakınca, gökyüzünde doğru düzgün bir tane bile bulut göremedim. Yine de hava önceki günlere göre ılınmıştı. Yağmurlu günlerde dinlemeyi sevdiğim müziklerden bir liste yapabilirdim. Zararsız ve yeterli olurdu, değil mi?

It's Raining, It's Pouring-Anson Seabra
I Lost Myself-MUNN
Landfill-Daughter
Stay Alive-Jose Gonzalez
Oats In The Water-Ben Howard
Carry You-Novo Amor

Şarkıları eklerken dinliyordum; bir süre sonra istemsizce onu yanımda hayal etmeye başladım. Güçlü ve pürüzlü parmaklarıyla yüzüme dokunduğunu, saçlarımı yüzümden çektiğini ve tek eliyle boğazımı sıkıca kavradığını... Beni kendine çekerken karşı koyamıyormuş gibi kokumu derin şekilde içine çektiğini ve bir sonraki nefesinde beni öpmezse, kendini kaybedecekmiş gibi göründüğünü hayal etmek hiç zor olmadı.

Karan'ın kendini tuttuğunu biliyordum. Her dokunuşunun ardında bir direniş saklıydı. Arzusunu dizginliyor, odama geldiği akşam söylediği gibi hazır olmamı bekliyordu. Sesini yeniden duydum. *Senin için dünyayı yakarım, ptičica.* Nasıl olup da böyle bir cümle kurmaya cesaret edebiliyordu? Bu, bir söz değil miydi? Bana nasıl söz verebiliyordu? O ve ben... biz hiçbir şeydik.

Kapının açıldığını duyduğumda kucağımda bilgisayarımla kanepede oturuyordum. İçim geçmişti, neredeyse uyumak üzereydim ve o zaman güneşin neredeyse battığını, havanın bulutlanmaya başladığını gördüm.

Bilgisayarı orta sehpaya bırakıp ayağa kalktım ve saniyeler içerisinde eve dolan seslere adapte olmakta zorlandım. Neler oluyordu?

19. BÖLÜM

Devin

Kapıdan içeri girecek olan karmaşaya hazır olmam mümkün değildi. Salonun girişinde durup karşımda gördüğüm şeyi algılamaya çalışırken Karan'ın bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum ama ona karşılık verememeyecek kadar şaşkındım.

Evin daracık antresinde tam olarak beş genç kız vardı. İçlerinden birinin durumu oldukça kötü olmalıydı ki kız, tıpkı Karan gibi simsiyah giyinmiş bir adamın kucağında, baygın vaziyette duruyordu. Karan'ın o adama, "Kızı koridordaki sağda kalan ilk odaya götür," dediğini duydum. Bakışlarım ona kaymadan önce hâlâ beni izlediğini biliyordum. Benden bir tepki beklediği açıktı. Çıldırmama, kendimi kaybetmeme, ona bağırmama, muhtemelen uçlarda bir tavır sergilememe hazırmış gibi görünüyordu. Hiçbirini yapmadım çünkü neler olduğunu henüz anlayabilmiş değildim.

Kızlardan birinin ayağında ayakkabı bile yoktu ve ayağının kenarındaki yaralar, aramızdaki mesafeye rağmen rahatlıkla seçilebiliyordu. Üstlerindeki kıyafetler zayıf ve narin vücutlarında fazlasıyla bol duruyor, ne kendileri ne de beş para etmez giysileri, haftalardır yıkanmamış gibi görünüyordu. Saçları başları darmadağınıktı ve ikisinin yüzünde bozulmuş makyaj kalıntıları vardı. Onlar... *küçüktü*. Nefesimin göğsümde sıkıştığını hissederek istemsizce elimi kalbime götürdüm.

Bu kızlar cehennemden çıkmışlardı. Bundan daha iyi bir açıklama bulamazdım.

Duruşlarındaki gerginliğin yanı sıra gözlerindeki panik açıkça kendini belli ediyordu ama bir şey daha vardı. Orada olmasını ummadığım bir şey. İçlerindeki belli belirsiz ufak ışıltı, rahatladıklarını sanki en kötüsünü arkalarında bıraktıklarını bildiklerini gösteriyordu.

Onları izleyişim dakikalar boyu sürmüş gibi gelse de aslında birkaç saniye bile geçmemişti. Karan'ın arkasında duran biri kadın diğeri erkek ekip arkadaşları, kızları salona doğru götürmeye başlamıştı. Erkek olan neredeyse Karan kadar korkutucu görünüyordu. Teninin görünen her kısmı dövmelerle kaplıydı. Boynunu kaplayan, iki yana açılmış iri, tüylü kanatlar kulaklarının arkasına doğru uzanıyordu. Ellerinin üzeri ve parmakları da dövmelerden simsiyah görünüyordu. Saçlarını üçe vurmuştu ve platin küpeler takıyordu. Filmlerdeki çete üyelerine benziyordu, aslında düşününce bir bakıma öylelerdi.

Kadın ise aralarında en sıradan görünüşe sahipti. Kahverengi saçlarını sıkı bir atkuyruğuyla toplamıştı. Kahverengi bakışları diğerlerine nazaran daha yumuşaktı ama onun da gergin olduğu duruşundan belliydi.

Yanımdan geçerlerken dövmeli adam bana bakıp hafifçe sırıttı ve göz kırptı. Vay canına... Şu ana kadar tanıdığım tüm *katillerin* kendilerine has ve bence anormal bir çekiciliği vardı. Buna Erdem'i, hatta Burçin'i de dahil ediyordum. Ona tepki veremeden yanımdan geçip gitti. Kadın bana sadece kafasını sallayarak selam verdi. Ne yapacağımı bilemeyince gözlerim Karan'ı aradı. Beni izlemeye devam ediyordu.

"Pars zararsızdır, merak etme," dedi. "En azından senin için."

"Karşılaştığımız ilk gün, kendi adına da bana benzer bir söz verdiğini hatırlıyorum," diye mırıldandım.

"Sözümü tutuyorum ve tutmaya devam edeceğim, Devin. Benim yanımda hep güvende olacaksın."

Omzuna asılı ince, uzun çantasını yere bıraktı. İçinde büyükçe bir silah olduğuna kalıbımı basardım. Bu bilginin beni rahatsız edeceği anı bekledim ama o an gelmedi.

Karan iki adımla yanıma yaklaştı. Beni kolları arasına aldığında sanki dünyanın en normal hareketiymiş ve bu hareketi binlerce defa yapmışız gibi hissederek kollarımı beline doladım. Başımı göğsüne koyduğumda dudaklarını saçlarımın üzerine yasladı. Neler oluyor, diye çığlık atan zihnimi her zamankinden çok daha kolay susturdum. Bu çığlık eve doluşan kızlar yüzünden değil, kurduğumuz yakınlıktan dolayıydı.

"Sana haber vermeye zamanım olmadı," dedi sakince. "Özür dilerim."

"Bana haber versen de kendimi bu görüntüye hazırlamam mümkün olmazdı," diye itiraf ettim.

Bana sıkıca sarılıp geri çekildi ama hâlâ hafif baharatlı ve limonlu kokusunu soluyabileceğim kadar yakındı. Kokusuna alıştığımı ve beni rahatlattığını fark ettim.

"Biraz sonra doktor gelecek. Kızları kontrol etmesi gerekiyor. Toparlanana kadar burada kalacaklar."

Kafamı sallayarak onu onaylarken arkama dönüp salona baktım. "Onlara ne oldu?"

"Bir apartmanda zorla tutuluyorlardı."

Sebebini bilsem bile, "Ne için?" diye sordum. Duymaya ihtiyacım olduğunu hissediyordum.

"Vücutlarını satarak para kazandırmak için."

Yaşadığım dünyaya yabancı değildim. Tozpembe gözlüklerle etrafıma baktığım söylenemezdi. Gerçeklerin farkındaydım ama buna, bu denli yakından tanıklık etmek içimde gömülü olduğunu bilmediğim bir tuşa bastı. Hayat herkese adil davranmıyordu. Kimisi kendi seçimleriyle, kimisi mecbur kalarak nefes almaya devam edebilmek ve belki de ailesine yardım edebilmek için bedenini kullanıyordu. Yine de bu... İstekleri dışında genç kızları alıkoymuş olmaları...

"Onları tutan adamlara ne oldu?"

Hepsinin acı çektiğini duymak istiyordum. Bu, beni kötü bir insan mı yapardı? Ahlak ve vicdan sınırlarım bulanıklaşıyor muydu?

"Henüz hiçbir şey," derken dişleri birbirine kenetlendi. O ana kadar bastırdığı öfkesini hissederek irkildim. Bakışları karardı ve o da benim gibi özlerini salona çevirdi. Biri geniş koltukta uzanıyordu. Kendini korumak istercesine top gibi kıvrılmış olsa da sırtını çevresindeki insanlara dönemeyecek kadar güvensizdi. Diğerleri etrafındaki boş alanlarda oturuyorlardı. Karan'ın Pars dediği adam balkon pervazına yaslanmış, telefonla konuşuyordu. Kadın ise yere diz çökmüş sessizce kızlarla konuşuyordu. "Orada ne kadar süredir tutulduklarını bilmiyoruz ama hepsi kaçırılmış. Ailelerini bulmaya çalışacağız."

"Polis?"

"Polisi sikeyim."

Ona uzanmak ve yaptığı şey için teşekkür etmek istesem de bir şey beni hareket etmekten alıkoydu.

Kendime gelmeye çalışarak, "Neye ihtiyacınız var?" diye sordum. Bir şeyler yapmam gerekiyordu. Öylece kenarda oturup onlara ne olduğunu

düşünerek kafayı yiyemezdim. İşe yaramalı, onlar için ufacık da olsa bir şey yapmalıydım. "Yemek yapabilirim. En azından tost ve kahvaltılık gibi bir şeyler hazırlayabilirim. Aç görünüyorlar. Çorba da olur. Banyo yapmalarına yardımcı olabilirim ama sanırım önce doktorun görmesi gerekir. Bir de üzerlerine uyacak kıyafetler ayarlamak gerekiyor. Yanımda fazla bir şey yok ama..."

Hangi ara yüzümü kavradığını ve beni kendine çektiğini anlamadım. Ona uzanabilmek için parmak uçlarımda yükselirken, soluksuz bir öpücükle beni susturdu. Ellerim bileklerini kavradı, kendimi coşkulu ve öfkeyle dolu öpücüğüne teslim ettim. İhtiyacı olan ne varsa almasını ve bu ihtiyacı yalnızca ben karşılayabilmeyi istiyordum.

Kapı çaldığında güçlü vücudu beni dünyanın geri kalanından koruyabilirmiş gibi ona yaslanmış, arkamda olan bitenlerden kısacık birkaç saniye için uzaklaşmıştım.

"Doktor geldi," dedi Karan benden bir kez daha uzaklaşırken. "Yiyecek bir şeyler güzel olur *ptičica,* teşekkür ederim."

Karan doktoru içeri almak için kapıya giderken ben de mutfağa gittim. Evde olan tost ekmeklerinin kalanıyla birkaç tane tost yaparken, düşüncelerim karman çormandı. Karan'ın hazırlayıp bıraktığı çorba tenceresi yarısına kadar doluydu. Onu ısıttım. İki sürahiye su doldurdum ve salondakileri rahatsız etmemeye çalışarak her şeyi masaya taşıdım. Herkesin bir arada olduğu aile yemeği gibi olmayacağı kesindi ama ihtiyacı olanın hemen ulaşabilmesini istiyordum.

Doktor gelir gelmez odaya götürülen kızın yanına alınmıştı. Oradaki işini bitirdikten sonra beni mutfaktan çıkarken görünce, "Oraya biraz su götürsen yeter," dedi. "Verdiğim ilaçlarla önümüzdeki birkaç saat daha uyur ama gece aç uyanacaktır. Hafif bir şeyler hazırlarsanız kendini yormadan yiyebilir."

Hemen büyük bir bardağa su doldurup daha önce girmediğim odaya gittim. Odada iki tane tek kişilik yatak, bir tane üç kapaklı dolap ve iki tane komodin vardı. Yerdeki koyu gri halı kalın ve tüylüydü. Halı, adım seslerimi yumuşatırken yatağa yaklaştım. Onu taşıyan çocuk yatağın ayak ucunda ayakta durmuş, bir hayaleti izler gibi genç kıza bakıyordu. Sakalsız yüzüyle ve sarıya çalan saçlarıyla Karan'dan genç dursa da Erdem'den biraz daha büyük görünüyordu. Boyu Erdem'den biraz uzundu ve yine Karan kadar olmasa da yapılıydı. Saçları kısaydı ve tişörtünün yuvarlak yakasından görünen bir dövmenin deseni, ensesini kaplıyordu.

Onların kim olduklarını bilmiyordum. Belli ki bağlı oldukları bir ekip vardı ve muhtemelen gizliydi. Ama ekibe bu insanları kim alıyorsa, hepsinin belalı göründüğünden emin olmak istemiş gibiydi ya da *dövmeli*.

"Doktor su getirmemi söyledi," dedim. "Baş ucuna bırakıyorum."

Çocuk irkilerek girdiği transtan çıktı. Bana şaşkın gözlerle bakıp yeniden kıza döndü. "Benim buradaki işim bitti," dedikten sonra yanımdan geçip odadan kaçar gibi hızla çıktı.

Suyu komodine bırakıp kıza yaklaştım. Sarı saçları kirden koyulaşmış ve keçeleşmişti. Yatağın üzerinde bir saman yığını gibi duruyordu. Gözaltları o kadar mordu ki sağlıksızlığını ilk bakışta ele veriyordu. Çenesinin altındaki iri, koyu yeşil görüntü midemi bulandırdı. Bunun bir yumruktan ya da oldukça sert bir tokattan kaynaklandığı belliydi. İyileşmeye başlamış olsa da oradaydı. Günler sonra izi tamamen kaybolacaktı ama bu küçük kızın ruhunda eminim ki izi kalacaktı. Üzerine büyük gelen gri tişörtün kollarından biri yukarı doğru sıyrılmış, doktor koluna serum takmıştı. Teni öyle beyazdı ki damarlarının hepsi açıkça seçiliyordu. Bileğindeki kızarıklıklar da... Bir ipe ait olmalılardı.

Görüşüm bulanıklaştı. Midem ağzıma gelirken elimle ağzımı kapatıp burnumdan nefes almaya çalıştım.

Ona ne yapmışlardı? Ne tür insanlar gencecik bir kıza böyle bir şey yapabilirdi? On sekiz yaşında var mıydı? Kabul etmek istemesem de bundan çok ama çok daha küçük görünüyordu.

Düşüncelerimi yüksek sesle mi dile getirmiştim, yoksa zihnim çığlık mı atıyordu bilmiyordum. Karan, "On beş yaşında," dediğinde kendimi tutamadım, ağzımdan boğuk bir inleme kaçtı.

Karan'ın güven veren eli omzuma yerleşince ona dönüp kafamı göğsüne gömdüm. Gözyaşlarım tişörtünü ıslatmaya başladığında, "Sekiz ay önce kaçırılmış," diye devam etti. "Ailesi defalarca kayıp ihbarında bulunmuş ama polisler onu bulmayı anlaşıldığı üzere başaramamış. Haberlere taşımışlar, sonuçsuz kalmış. Adı Hale. Ailesine ulaşmak üzereyiz. Kendine gelir gelmez şehirden gidecekler."

Ona yeni bir hayat vereceklerdi. Nasıl olup da bunu yapabilecek güce sahiplerdi? Bana MIT için çalışmadığını söylemişti. Polis de değildi. Çok ama çok daha karanlık bir şeyin parçası olduğunu düşününce tüylerim diken diken oldu. Karan kimdi? Ve ne kadar güçlüydü?

"Diğerleri?" diye sordum boğuk bir sesle.

"En büyükleri on dokuz yaşında. İki senedir o adamlarla beraber. Diğerleri daha küçük ve daha kısa süredir oradalar."

Hale'yi ilaçla uyutmuş olmalarına rağmen kimsenin duymaması için hıçkırıklarımı tutmaya çalışarak yüzümü Karan'ın göğsüne sakladım. Henüz doğru düzgün hiçbir şey duymamış ve görmemiştim ama yine de dayanamıyordum. Bugün öğrendiklerimle yaşamayı nasıl başaracaktım? Peki ya o kızlar? Kurtarılmışlardı ama aldıkları yaralarla nasıl yaşamaya devam edebileceklerdi?

"Yardıma ihtiyaçları var. Ailelerine döndüler diye bir anda iyileşemezler ki..."

"İstedikleri ve ihtiyaçları olan her türlü desteği alacaklar. Merak etme, *ptičica*."

"Nasıl?" diye sordum. "Bunu nasıl yapıyorsunuz? Siz kimsiniz?"

Sırtımı okşayan elinin baskısı arttı. Dudakları saçlarımın üzerinde gezerken beni cevapsız bıraktı.

"Bana anlatacak mısın?" diye direttim.

"Bugün değil," dedi yalnızca.

Ona yaptığı iş hakkında onlarca soru sormak istesem de konuşmaya gücüm yoktu. Ona sarıldım, kokusunun ve sırtımı okşayan elinin beni rahatlatmasına izin verdim.

Ve gecenin ilk gök gürültüsünün sesi odayı doldurdu.

Yapacak bir sürü iş vardı ve ben de elimden geleni yapabilmek için harekete geçtim. Önceliğim kızların adını öğrenmek oldu. Onları ismiyle onurlandırmam gerektiğini biliyordum, herhangi biri değillerdi. Hepsi birer savaşçıydı ve ben kazanmaları için onlarla aynı cephede savaşmaya kararlıydım.

Hale'yi odada uyumaya devam etmesi için yalnız bıraktıktan sonra salona döndüm ve kızları teker teker banyoya götürdüm. Aralarında en dinç duran, en büyükleri Begüm'dü. Benden sadece beş yaş küçüktü, on dokuz yaşındaydı. Onun yaşında edindiğim dertlerimi düşününce karnıma ağrı giriyordu. Benim yaşadığım hayattan daha azını hak etmiyordu. Üniversitede olmalı, zararsız flörtlerle kendini keşfetmeli, arkadaşlarıyla zaman geçirip derslerinden şikâyet etmeliydi.

Oysa o korkunç şeyler yaşamak zorunda kalmıştı ve şimdi tüm yaşadıkları gözlerindeki ışıltıyı söküp almıştı. Sessizdi, her şeyin diğerlerinden daha çok farkındaymış gibi görünüyordu. Gözleri hepimizi dikkatle tarıyor, muhtemelen olası senaryoları kafasında değerlendiriyordu. Evin kapısını açıp ona artık özgür olduğunu haykırmak, onu hak ettiği huzura kavuşturmak istiyordum ama yapılacak en doğru şeyin bu olmadığını biliyordum. Eminim Karan onun için doğru şeyi yapacaktı.

"Sana yardım etmemi ister misin?" diye sordum banyonun kapısında durduğumuzda.

Benimle aynı boydaydı, esmer teni, kömür gibi gözleri ve siyah saçlarıyla çok güzel bir kızdı. Bu yüzden mi onu kaçırmışlardı? Güzel olması suç muydu? O şerefsizler Begüm'ün güzelliğini kullanmış, ona zarar vermişlerdi. Tıpkı ovuşturup durduğu bileklerindeki gibi boynundaki kimi eski ve kimi taze olan izler de ilk bakışta göze çarpıyordu.

Uzun birkaç saniyenin ardından, "Yalnız kalmak istemiyorum," diye itiraf etti. O anda kendimi salmak, yere çöküp onu da kendime çekerek hüngür hüngür ağlamak istedim. Ama bunu yapamazdım.

"Sen geç, hemen geliyorum. Sana temiz kıyafetler getireceğim."

Odama dönüp sadece onun için değil, diğer kızlar için de kıyafet aradım. Yanımda fazla bir şey yoktu. Özellikle iç çamaşırlarımı isteyeceklerini hiç sanmıyordum. Karan beni dolabın önünde dikilirken buldu.

"Kullanmadığımız odada birkaç parça yedek kıyafet var. İdare etmeye yeter. Açılmamış çamaşırlar da vardır."

Bu bilgiyle şaşırarak ona döndüm.

"Bu evin *Airbnb* gibi olmadığını anlamam gerekirdi sanırım."

"Adını ne koyarsan koy. İhtiyacı olanlar için tutulmuş, birkaç evden biri."

"Bu gibi şeyleri çok sık mı yaşıyorsunuz?"

"İsteyeceğinden daha çok," diye dürüst bir cevap verdi. Son bir iki gündür bana karşı daha açık olmaya karar vermiş gibi görünüyordu.

"Bir yandan o kızları kurtarmak gibi işlerle uğraşırken diğer yandan Eymen'i neden izlediğini anlayamıyorum. Bu iş neleri kapsıyor? Patronun mu Eymen'in izlenmesini istemişti?" Aklıma bir anda gelen korkunç düşünceyle kanım dondu. "Bana Eymen'in de böyle işlere bulaştığını söyleme," dedim korkuyla.

Yanıma gelip dolabın kapağını sıkıca kavradığım elimi tuttu. Parmaklarımı ahşap yüzeyden ayırıp üzerlerini yumuşak bir şekilde öptü.

"Eymen birçok boktan şey yapmış olabilir ama hayır, Devin. Bu, onlardan biri değildi."

Omuzlarım hissettiğim rahatlamayla çöktü.

"Tamam," dedim kafamı sallayarak. "Bu iyi. Tamam." Dolaptan çıkarıp yatağa bıraktıklarımı almak için ondan uzaklaştım. "İç çamaşırı iyi olur. Belki hırka gibi onları sıcak tutacak birkaç şey. Fazladan battaniye var mı? Koltukta da kullanmak isteyebilirler."

"Bir şeyler bulabileceğimden eminim," dedikten sonra eğildi. Önce gölgesi sonra kendisi vücudumu kaplarken başımın üzerini öptü. Onun benden çok daha uzun ve heybetli olması karşısında kendimi bir kez daha küçücük hissederken ona bir kez daha sığınmamak için kendimi zorlukla durdurdum. Oysa az önceki gibi kollarına sığınmak ve başımı göğsüne yaslamaktan daha çok istediğim bir şey yoktu.

"Begüm'ün yanına dönmem lazım."

"Git," dedi ve beni bıraktı. Kokusunu burnumda taşıyarak yanından uzaklaştım. "Birazdan banyonun kapısına ihtiyacın olan birkaç şeyi bırakacağım."

Begüm'ün yanına döndüğümde onu bıraktığım gibi buldum. Üzerindeki eski ve leş gibi kıyafetlerini çıkarmayı denememişti bile. Lavabonun üzerinde asılı duran aynadan uzakta durmaya özen göstermişti. Duşakabine boş gözlerle bakıyordu.

"Soyunmana yardım edeyim mi?"

"Lütfen."

Uzun kollu soluk mavi tişörtü çıkardığımda altında başka bir şey olmamasına neden bu kadar çok şaşırdım, bilmiyordum. Vücudunun aldığı hasarı görmemek mümkün değildi ama elimden geldiğince onu incelememeye ve rahatsız etmemeye çalışarak altındaki bol kotu da çıkarmasına yardım ettim. Tıpkı üstü gibi altında da başka bir şey yoktu ve Begüm benden utandığını gösterecek en ufak bir harekette dahi bulunmadı.

"Onların yaptıklarından sonra senin gözlerin ya da dokunuşların bana hiçbir şey hissettiremez," dedi biraz sert bir sesle. Bana kızmıyordu, güçlü durmaya çalışıyordu.

Gözlerimin dolduğunu hissedince yanağımın içini ısırdım.

"Karşımda cesaretle oluşmuş güçlü bir duvardan başka bir şey görmüyorum," dedim. "Bu beden sadece senin çünkü onu ayakta tutan senin ruhun, senin nefesin. Ben kimim ki bir bakış ya da dokunuşla seni etkileyebileyim?"

İkimiz de birbirimizin gözlerinin içine bakarken bir anlığına nefesimizi tuttuk... Sonra bir şey oldu. Adını koymayı başaramayacağım bir şey. Güçlü bir şey. Tıpkı onun gibi.

Boğazından bir hıçkırık yükseldi ve darbelerle renklenmiş, açlıkla sınanmış narin bedenini kollarıma bıraktı. O ağladıkça sanki ben kanadım. O ağladıkça sanki yaralarını ben sahiplendim. Tüm bu acının altında öfkemin alevlenmesine izin verdim. Bu kızların tek bir gözyaşı için dünya yansa yeter miydi, bilemedim.

20. BÖLÜM

Karar

Benim güzel kalpli, küçük kuşum.

Ne tepki vereceğinden emin değildim. Nasıl olabilirdim? Yüzüme baka baka bana birden fazla kez *katil* demişti. İşimin tehlikeli, ahlaki sınırların ötesinde, hatta yüzde yüz suç içerdiğini biliyordu. Daha bu sabah, işten izin almaya çalışıp benden uzağa gidebileceğini söylemişti. Bırak bunu isteyebileceğimi, ona izin vereceğimi düşünmesi bile saçmalıktan ibaretti.

Söylediğim her kelimede ciddiydim. Artık onu bırakmam mümkün değildi. Bundan sonra sadece onun da bu gerçeği kabul etmesi için uğraşacaktım.

Evin içinde dört dönmesini izlerken onunla duyduğum gurur göğsümü kabarttı. Bunu başarabilirdik. Dünyama uyum sağlayabilirdi. Beni anlayabilirdi ve biz olabilirdik. Yoksa kendimi mi kandırıyordum?

Devin, ikisinin banyo yapmasına yardım ettikten sonra onlara kendi kıyafetlerinden vermiş, kendi odasına yerleşmelerini sağlamış, hepsinin karnını doyurmuştu. Onlara telefonundan müzik açtığını ve odalarından çıkmadan önce ikisinin de alınlarından tıpkı bir anne gibi öptüğünü gördüğümde boğazımda uzun zamandır hissetmediğim bir yanma oluşmuştu. Devin henüz yirmi dört yaşındaydı ama bugün sergilediği olgunluk, onun kalbinin de zihninin de yaşının çok ötesinde olduğunu gösteriyordu.

Ardından diğer iki kızla ilgilenmek için harekete geçmişti. Yemek yemek için ara vermemiş, en ufak bir şikâyette bulunmamıştı. Hatta ekibin geri kalanı gidene kadar onlarla da alakadar olmuş, bugün aldığım altılı bira paketini açıp hepsine bir şişe vermişti.

Pars, otuz iki dişini birden gösteren büyük bir sırıtmayla ona bakmış, daha ileri gidip Devin'i yanağından öpmüştü. Devin'in kıpkırmızı

kesildiğini görmek damarlarımdaki kanın akışını hızlandırmıştı. Pars'ın ağzına *sıçacaktım*. Beni kışkırtmak için bile bile benim kadınıma dudaklarını sürmüştü. Onu sinirden kıvrandıracaktım ve bunu nasıl yapacağımı çok iyi biliyordum. Atacağım bir yumruk, onun sadece bu durumdan daha çok eğlenmesine neden olurdu. Oysa Burçin'i işin içine dahil edersem onu kolayca süründürebilirdim.

Birine kalbini açtığın zaman, herkesin kolayca kullanabileceği büyük bir zaafı açığa çıkarmış oluyordun. Ekibe katıldığım günden beri Pars'ın zaafı gözler önündeydi ve bunu saklama gereği bile duymuyordu. Şimdi de benim kocaman bir zaafım vardı ve onu nasıl saklayacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Ekip gittikten sonra kızlarla evde bir başımıza kaldık. Yarın sabah içlerinden ikisi evlerine döneceklerdi. Aileleri onlar için her şeyi yapmaya hazırdı. Birinin kimsesi yoktu ve eminim Boyga, onunla en doğru şekilde ilgilenirdi. Hale'nin iyileşmesi biraz daha uzun sürecekti, bu süre zarfında onunla ve geriye kalan diğer kızla ilgilenmesi için Boyga eve iki kişiyi gönderecekti.

Yarın bu evden çıkacaktık. Devin'i kendi evime götürecektim.

"Bu akşam planladığımız gibi geçmediği için üzgünüm," dedim Devin'i mutfakta kahve yaparken yakaladığımda.

Bana bakıp kafasını iki yana salladı. "Böyle bir şey için üzülme. Bir şeyler yapabildiğim için seviniyorum."

"Sabah olmasına dört buçuk saat kaldı. Yarın işe gideceksin. Biraz uyuman lazım."

Kahveyi kupaya doldurduktan hemen sonra sıcak olmasına aldırmadan bir yudum aldı.

"Uykuya değil, sigaraya ihtiyacım var. Aslında viskiyi açmak istedim ama bir bardak bile beni anında bayıltır."

Sigara paketini koyduğu dolabın kapağını açıp paketten bir tane çıkardım ve ona uzattım. Çakmak da yanında duruyordu.

"Gel, balkona geçelim."

Saatlerdir durmaksızın yağmur yağıyordu. Ona söz verdiğim geceyi geçiremeyecek olsak da biraz rahatlamasına yardımcı olabilirdim.

"Müzik ister misin?" diye sorduğumda bana şaşırarak baktı.

"Listelerimi nereden biliyorsun?"

"Banka hesaplarınızı takip ediyordum. Aldığın ödemeyi görünce araştırdım ve listelerini buldum."

Şaşırarak yüzüme baktı. "Ciddi misin?"

"Evet." Ona karşı elimden geldiğince dürüst olacağımı söylemiştim. "Sana hiçbir konuda yalan söylemek istemiyorum."

"Benim hakkımda bilmediğin bir şey var mı? Çünkü Eymen'in aptalca bulduğu bu listelerden para kazandığımdan haberi yoktu. Oysa sen her şeyi biliyor gibi görünüyorsun."

Eymen'in adını duymamın beni rahatsız etmeyeceği bir dönem gelecek miydi? Çünkü o şerefsizi hâlâ kendi ellerimle öldürmek istiyordum. Elindeki hazinenin farkına varamayıp onu tehlikeye atan döl israfından başka bir bok değildi. Temiz birkaç kurşundan daha kötüsünü hak ediyordu. Özellikle Devin'in sevdiği bir şeyi aşağıladığı için onu ellerimle boğabilirdim.

"Eymen kendi burnunun ucundan ötesini göremeyen, hırsla yıkanan şerefsizin tekiydi." Kelimelerimin onu irkilttiğini gördüm ve söylediklerimden anında pişman oldum. *Hayır.* Sözlerimde ciddiydim ama Devin bunları duymak zorunda değildi. "Özür dilerim," dedim.

"Hayır, dileme." Balkon kapısını açtığı gibi yağmurun sesi ve kokusu içeriyi doldurdu. Derin bir nefes alarak pervazın bir yanına yaslandım. Bu evin, bana ait olduğunu hissettiğim tarafıydı ve o anda Devin'in benim evimi gördüğünde ne hissedeceğini merak ettim. Ağaç görmeyi seviyordu, o yüzden hoşlanacağını düşünüyordum. Evim, uzun senelerdir benim sığınağımdı ve oraya kimseyi davet etmezdim. Patlamadan sonra eğer Pelin'in yanımda geçirdiği birkaç günü saymazsak oraya hiçbir kadın girmemişti.

Devin'in kahvesini bana uzattığını görünce dumanı tüten kupayı elinden aldım. Onunla ilgili sevdiğim diğer şey de buydu, paylaşıyordu ve bu anlar benim için o kadar değerliydi ki ona hissettiklerimi kelimelerle ifade edemezdim. Devin'in sigarasını yakmasını izlerken dudaklarının değdiği noktadan onun tadını alarak kahveden bir yudum içtim.

"Eymen'in şerefsizin teki olduğunu bir süre önce kabul ettim. Sadece bunu kabullenmek zor geliyor çünkü kendi eksikliğimi görüyorum. Ona karşı ne kadar kör olduğumu ve beni aslında mutlu hissetmediğim bir evliliğin içine hapsetmesine izin verdiğimi görüyorum ve bu sinirlerimi bozuyor."

"Birini sevdiğin ve ona inanmak istediğin için kendine kızamazsın."

Sigarasının dumanını dışarıya doğru üfledi, karanlığın içinde beyaz ince çizgi halinde yayılıp yağmurda kaybolup gitti. Bana uzatınca kabul ettim,

onun paylaştığı her şeyi kabul ederdim. Sigaradan bir nefes alıp ona geri uzattığımda bana gözlerine yerleşen belirgin bir alevle baktığını gördüm. Kanım ısındı, akışı hızlandı ve sadece ona duyduğum arzuyla vücudum uyandı.

Siktir.

Bu yeniyetme hallerim canımı sıkıyordu. Tıpkı o günkü gibi parmaklarımı bacaklarının arasına götürsem arzusunun kanıtını bulur muydum? Tek düşünebildiğim nefes aldığım her an onu kendime ait kılmaktı.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sorarak konuyu değiştirdiğinde kendime gelmek için kahveden bir yudum daha aldım.

"Yarın işten çıktığında seni alacağım ve benim evime gideceğiz."

Bu ilgisini çekince pervazdan uzaklaşıp bana doğru döndü.

"Senin evine mi?"

"Evet, burada kalmaya devam edemeyiz. Yarından itibaren kızlarla ilgilenecek insanlar gelecek. Senin güvenliğini tehlikeye atamam."

"Sanırım hayır deme şansım yok?"

"Hayır mı demek istiyorsun?" Soru ağzımda acı bir tat bıraktı. Gerekirse onu zorlardım ama kendi isteğiyle gelmesini istiyordum. Bir gece önce yaşadıklarımızın onun için de önemli olduğunu bilmek istiyordum. Hissettiklerimizi bir şans vermeye layık görmesini istiyordum.

Dün gece ben... kendimi hayatım boyunca olmadığım kadar çıplak hissetmiştim. Devin'in karşısında üzerime geçirebileceğim maske, kılıf, kıyafet, kendimi saklayabileceğim en ufak bir şey yoktu ve o beni, bu halimle kabul etmişti. Ellerine baktım. İnce, uzun, zarif, bordo renkli ojeyle renklendirdiği parmaklarına. Tenimdeki dokunuşlarını, aniden gelen bir açlıkla arzuladım. Hemen burada tüm kıyafetlerimden sıyrılarak dizlerimin üzerine çöküp kendimi ona sunmak istiyordum.

"İstemiyorum ve bence asıl sorun da bu." Sigarasını söndürdükten sonra kahveye uzandı. Kupayı elimden alıp geriye kalan birkaç yudumu kafasına dikti ve arkasındaki sehpaya bıraktı. Sonra da bana uzanıp kollarını boynuma doladı. Ellerinden biri saçlarımın arasında kayboldu, diğeri omzumdan sırtıma doğru hareket ederken parmak uçlarında yükselerek dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Bir kez daha siktir.

Bu kadının cesaretine hayrandım. Belini kavrayıp vücudunu kendime yaslarken altdudağını emerek ağzımın içine aldım ve dilimi üzerinde

gezdirdim. Onu öpmek yeniden doğmak gibiydi. Beni geçmişime bağlayan her şeyden kolayca sıyrılıyor ve sadece bugüne, bu ana demir atabiliyordum.

Ellerimi kalçasında gezdirip dizlerine kadar indim ve onu kucağıma aldım. Bacaklarını belime dolarken hafifçe inleyerek kendini sikime bastırdı. Ağzının içine homurdanıp dudağını dişledim. Devin kucağımdayken koltuğa oturmak ve yağmurun sesi bize eşlik edip kokusu, onun yasemin kokusunu arttırırken beni kendi zevki için kullanmasına izin vermeyi çok istiyordum ama ev kalabalıktı. Yine de o koltuğa oturdum, ellerimle erişebildiğim birçok noktasına dokundum ama ileri gitmedim. Dudaklarımız bir hızlandı bir yavaşladı, bir şefkatle bir açlıkla hareket etti. Kendini bana bastırıp kalçasını yumuşak hareketlerle salladı. Elleri saçlarımın arasına giriyor, tırnakları kafa derimi çiziyor, ağzı doymak bilmiyormuş gibi benimkilerin üzerinde hevesle geziniyordu. Ona bayılıyordum.

Aylarca izlediğim bu muhteşem kadının şu anda kucağımda olduğuna hem inanamıyor hem de ne yapıp ne edip bugünün gerçekleşmesi için elimden geleni yapacağımı biliyordum. Bu düşüncem belki sağlıklı değildi ama kimin umurundaydı... Gözümün onu gördüğü o ilk andan beri Devin benimdi.

"Yarın," diye bir söz verdim altdudağını serbest bırakırken. Sağ elimle yanağını kavrayıp gözlerine bakmak için kafasını geriye ittim. Başparmağımı dudakları üzerinde gezdirirken kahverengi gözlerinin siyaha dönüşmesini zevkle izledim. Elimi boynuna doğru indirip onu sıkıca kavradım. Uyguladığım azıcık baskıyla gözbebekleri irileşti. "Yarın o tatlı, sırılsıklam amını sikeceğim, Devin," dedim. İçine çekmeye çalıştığı sert nefes boğazında takılı kaldı. Ağzı nefis bir *o* şeklini aldı. Uzanıp dudağının kenarını yalayıp çenesini ısırdığımda amını sikime sertçe bastırdı. Üzerimizdeki katlara rağmen sıcaklığını hissedebiliyordum. O kadar güzeldi ki...

"Lütfen," diye sızlandı. "Karan..."

Onun içinde olduğum zaman etrafımızda kimse olmayacaktı. Çığlıklarını saklamasına izin vermeye hiç niyetim yoktu, onları özgürce duymak istiyordum. Onu sertçe sikerken kendimi hayatım boyunca hiç olmadığım kadar bir kadının derinliklerinde kaybederken ve bu kadın Devin'ken kendimi tutamayacağımı biliyordum.

"Aylarca seni izledim, Devin," diye itiraf ettim. "Evine girdiğim o güne kadar tam olarak, yedi ay on bir gün boyunca seni uzaktan izledim."

Boğazındaki baskıyı kaldırdım, boynunu nazikçe okşarken kaşlarının şaşkınlıkla havaya kalkmasını izledim. Avuçlarımda sertçe yutkunduğunu hissettim.

"Yedi ay mı?" diye fısıldadı. "B-bu... çok..."

"Fazla mı?" Güldüm. "İnan bana bundan daha uzun süre de izlemeye devam ederdim."

Onu bıraktım. Ne yapacağını, duyduğu şeyi sindirip sindiremeyeceğini görmek için bekledim. Korkabilir, kaçmak isteyebilir, içine düştüğü duruma lanet edebilirdi. Ama onu bırakmayacağımı kabul etmesi gerekiyordu.

"Kapana kısılmış gibi mi hissediyorsun, *ptičica*?" diye sordum o gözlerimi araştırırken. "Sana başka seçeneğimiz olmadığını söylemiştim. Söylediklerimde ciddiydim."

Devin

Dürüst olmak gerekirse bugün gördüklerimden sonra Karan'ın yaptığı şeyden ilk günkü kadar rahatsızlık duymuyordum. Evimdeki o adamları acımasızca öldürmesi, anlık verilmiş bir kararın sonucu değildi. O psikopat bir katil değildi. Kana susamışlıkla hareket etmiyordu ki o kızlara bunu yapan adamlar için istediği kadar kana susayabilir, öfkesinin onu ele geçirmesine izin verebilirdi. O kızların yaşadıkları insanlık dışıydı ve evet, o adamların yaptıklarının sonuçlarıyla en korkunç şekillerde yüzleşmelerini istemiştim, hâlâ istiyordum.

Sistemin işleyişi kötülüklerle savaşmaya yetmiyordu, değil mi?

Birilerinin, çok daha güçlü olanların öne çıkması, ellerini taşın altına sokması ve bir şeyler yapması gerekiyordu. Karan da bu insanlardan biriydi. Cesurdu, gerekeni yapıyordu, çarpık da olsa bir adalet sağlıyordu. Kızların gözlerindeki rahatlamayı görmüştüm. Ya Karan ve ekibi onları bulamasaydı? Daha ne kadar o cehennem çukurunda hayatta kalma savaşı vereceklerdi? Ruhları, hatta narin, savunmasız ve küçücük bedenleri bu savaşın üstesinden nasıl gelecekti?

Karan'ın gördüğüm anda beni etkisi altına alan, güzel ve büyüleyici gözlerine baktım.

Yedi ay, on bir gün.

Bu çok ciddi bir süreydi. İşi Eymen'i izlemek de olsa onun bir gözü bunca süredir benim üzerimdeydi. Ne görmüştü? Nelere tanık olmuştu? Bir kadının kocasıyla olan yaşantısını gizlice izlerken nasıl kendini o kadına kaptırabilmişti? Öyleydi, değil mi? *Kaptırmıştı*, başka ne olabilirdi? Bana karşı tam olarak ne hissettiğini nasıl bilebilirdim? *Saplantı, merak, ulaşamadığına karşı duyduğu çekim.* Âşık olduğunu düşünecek kadar aklımı kaybetmemiştim. Yine de güçlü bir şey olmalıydı, yoksa kim kimi uzaktan aylarca izlerdi? Bende gördüğü ve izlemeye devam etmesine sebep olan şey neydi?

Korktuğumu sanıyordu. Gülmek istedim. Korkmam gerekirdi ama içimde bu duyguya dair en ufak bir parça yoktu. Aksine, kendimi hiç olmadığım kadar korunmuş ve güvende hissediyordum. Deliriyor muydum?

İçinde bulunduğumuz durumun, başımıza geldiğini düşünmüştüm ama tüm bu yaşananlar olmasaydı bile Karan'ın kaderin ağlarıyla mücadele edeceğine inanıyordum. Kendi için var olmayan bir yol yaratabilecek güce sahip biri varsa, bu kişi kesinlikle oydu. Üstelik bir şekilde, gerçekten kaçışımın olmadığını bilmek rahatlamamı sağlıyordu. İplerin kontrolünü başka birinin eline vermek...

Uzanıp yanağını avucumun içine aldığımda gözleri önce şaşkınlıkla irileşti, ardından yavaşça ağırlığını avucuma bırakarak gözlerini yumdu.

"Kim bilir o yedi ay içinde nelere tanık oldun."

"Sana. Senin her haline."

"Ve?"

"Her halin beni büyüledi."

Gülümsememe engel olamayıp eğilerek onu öptüm. Bu paylaştığımız en yumuşak öpücüktü; sıcak, huzurlu, güven veren, masum bir öpüşmeydi. Nedensizce boğazımın düğümlendiğini hissederek geri çekildim.

"Kapana kısılmış hissetmiyorum ama elimde olanlarla ne yapacağımı da bilmiyorum," dedim. Gözleri sıvı kehribar gibiydi. Bana bakarken ısınıyor, çeşitli duygularla koyulaşıp açılıyor ve parlıyorlardı. "Söylediğin gibi beni *bırakmayacağına* inanmıyorum." Konuşmak isteyince parmaklarımı dudaklarının üzerine koydum. Yara izinin dokusunda parmaklarımı gezdirdim. "Beni bırakmayacağına güvenmiyorum değil. Tam tersi, sırf gurur yapıp bunu görevin ilan ederek beni sonsuza kadar koruyabilirmişsin gibi hissediyorum." Elimi çekip göğsüne, kalbinin üzerine koydum ve ritmini hissetmenin verdiği sakinleştirici hisse tutundum. "Kapana kısılmış hissetmiyorum çünkü bunu senden gerçekten talep edersem beni *bırakacağına* inanıyorum. Özgürlüğümü elimden almayacağına."

İtiraz eder gibi kafasını iki yana sallarken, "Hayır," dedi. "Yanılıyorsun, Devin. İnan bana ben de öyle sanıyordum ama artık bunun doğru olmadığını biliyorum. Seni *bırakmayacağım*, ne olursa olsun." Gözleri gözlerimi tararken uzanıp saçlarımı yüzümden çekti. "Tıpkı o kızları özgürlüğüne kavuşturacağımız gibi senin için de aynısını yapabilirdim. Eymen'in katilini bulana kadar buradan uzakta, güvende olacağın bir yere seni gönderebilirdim ama istemedim, Devin. Benden uzaklaşman düşüncesine tahammül dahi edemedim. Edemiyorum. Bunun için kuralları çiğnedim, bunu yapmaya da zevkle devam ederim. Söz konusu sen olduğunda mantıklı düşüncelerin bir tanesi bile sikimde değil, onları dinlemiyorum. Seni gördüğüm andan beri ki bu ilk önce bir fotoğrafındı, senden uzak durmayı düşünemiyorum."

O çok... *ciddiydi*. Tüylerimin, heyecan ve itiraf etmek istemesem de biraz korkuyla ürperdiğini hissettim. Karan'ın bana zarar vermeyeceğini biliyordum ama bu zamana kadarki nazik tavrının altında yatan kişiyi gerçekten tanımadığımı da şimdi fark ediyordum. Sonuçta birilerini öldürebilecek kapasitede biriydi, değil mi? İstediğim kadar öfkeyle dolayım, bunu yapabilecek güçte ve zihinde biri olduğumu hiç sanmıyordum. Karan'ın bu ilgili, şefkatle dolu maskesini kaldırıp atsam arkasında ne bulacaktım? Beni iradem dışında yanında tutar mıydı sahiden?

Her bir ifademi yırtıcı bir kuş gibi inceleyen Karan'ın gözlerine baktım. İçime salmaya çalıştığı korkuyu yeterince umursamadığımı hissettim. Bir şekilde... beni yanında tutması fikrinden rahatsızlık duymuyordum. Bu, beni nasıl biri yapıyordu?

"Hangi fotoğrafımdı?"

Av peşinde olan Karan bir an öncesinde ciddiyetle beni inceliyordu, bir an sonra ise kahkaha attı. Sesi o kadar güzeldi ki zihnimde o anı sonsuza dek yaşayabilmek için gözlerimi kapattım. Hareket ettiğini, yüzümü kavrayıp kendine çektiğini hissedince gözlerimi araladım.

"Sen." Şakağımı öptü. "Gördüğüm." Alnımın ortasını. "En." Aralamaya çalıştığım gözümü. "Mükemmel." Burnumun ucunu. "Şeysin." Ve iki dudağımın birleştiği kıvrımı.

Hemen kafamı ona doğru eğip dudaklarına uzandım ve benden uzaklaşmasına fırsat tanımadan onu öptüm. Ellerinin altında, kucağında, dudaklarının tadında, vücudunun yaydığı ısıda ve nefis kokusunda eridiğimi ve ona karıştığımı hissediyordum.

"Tadını seviyorum," diye mırıldandım dudaklarına doğru. "Bana dokunan ellerinin iri olmasını ve beni bu kadar kolay kavramanı seviyorum." Homurdanarak öpücüğü derinleştirdi. Dili ağzımın içinde gezinip dilime sataşırken ellerini kalçama indirdi ve tıpkı sevdiğim şekilde sıkıca kavradı. "Aynen böyle işte."

"Devin... beni zorluyorsun."

Bunu hissedebiliyordum. Bacaklarımın arasında bir kez daha büyüyen sikine kendimi bastırırken, "Yeterince sessiz olabilirim," diye onu ikna etmeye çalıştım.

"Siktir," diye küfretti. Dudaklarımı dişlerken, "Yap," dedi. "Bana sürtünerek boşal, *ptičica.*"

Kalçamı üzerinde hareket ettirmeye başladı. Onun yönlendirmesine uyum sağlamak çok kolaydı ama hayır, benim istediğim hızlıca ulaşacağım bir tatmin duygusu değildi. Karan'ın kendini tutamadığı ve benim kadar kendini kaybettiği o anı yaşamak istiyordum.

Dudaklarından uzaklaşıp yanağını, çenesini ve en sonunda da boynunu öperek burnumu oradaki çukura yasladım. *Tanrım.* Aşırı lezzetli kokuyordu.

"Yarın," dedim onu taklit ederek.

Vücudunun hafif bir kahkahayla sarsıldığını hissettim.

"İnanılmazsın," dedi.

"İnan bana, ben de kendime ve seninle olduğum bu cesur kadına inanmakta zorlanıyorum."

Sırf gözlerimi görmek için saçlarımı kavrayıp başımı geriye çekti. Hareketi o kadar tahrik ediciydi ki üzerinde kıvranmaktan kendimi alamadım.

"Siktir," dedi bir kez daha. "Dur, Devin."

"Saçlarımı böyle tutan sensin," dedim sinirle. Utandığımı itiraf etmektense ölürdüm daha iyi. Tutuşundan uzaklaşmak istediğimde daha sıkı kavradı.

"Böyle mi?"

"Karan..."

"Seni kontrol etmem hoşuna gidiyor, değil mi?" diye mırıldandı karanlık bir ses tonuyla. "Boğazını kavrayıp her an nefesini kesebilecek olmam... Saçlarını çekip o güzel ağzını sikimle doldurmak için seni sabit tutmam..."

Bacaklarıma doğru akan ıslaklığı hissederek gözlerimi yumdum. Kendimi toparlamam gerekiyordu. Saniyeler önce doruğa ulaşmaktan vazgeçen bendim.

"Dur."

"Ben de sana dur demiştim."

Dilini boynumda gezdirdi ve ardından köprücükkemiğimi dişledi.

"Sen her zaman cesurdun, güzelim," dedi boynuma doğru. Oraya minik bir öpücük kondurdu ve geri çekildi. Bir kez daha göz gözeydik. Gözbebekleri irileşmiş, sarısını neredeyse yok etmişti. "Bu, sonradan insanın içine yerleşecek bir duygu değil. Sen zaten buydun," derken ona inandığımdan emin olmak istiyormuş gibi beni inceledi. "Sadece kullanmak için ihtiyacın olmamıştı. Bugün harikaydın. Sadece seni izledim, o kızlarla nasıl ilgilendiğini gördüm. Cesur, kararlı, şefkatli ve güçlüydün. Seninle gurur duydum."

Kelimelerinin beni sıcacık bir battaniyeymiş gibi sarmasına izin verdim.

"Onlar benden çok daha cesur ve güçlü."

"Öyle olmak zorundalar, yoksa onları bekleyen hayata karşı hazırlıklı olamazlar."

Aramızdaki enerji Karan'ın sözlerinin ağırlığıyla değişti.

"Kollarını ve bacaklarını bana dola," dedikten sonra onu dinlememi bekleyip ayağa kalktı. "Uyku zamanı. Yarın çalışacaksın."

"Sonra da beni evine götüreceksin."

"Evet."

Hangimiz bu konuda daha heyecanlıydık, bilmiyordum.

21. BÖLÜM

Devin

Erdem'le radyo binasına girip üst kata çıkarken sessizdik. Evde, arkamda bıraktığım durumu sindirebilmiş değildim. Begüm'ün ailesinin olmadığını öğrenmiştim ve bunu kabullenmekte zorlanıyordum. Karan ona iyi bir hayat sunacaklarını söylemişti. Buradan uzaklaşacak, arkasına korkuyla bakmak zorunda olmadığı, kendini güvende hissedeceği bir yerde bundan sonraki hayatına başlayacaktı. Ancak bunu yalnız yapacaktı ve bu gerçek beni rahatsız ediyordu. Çalışacak bir işi ve uzunca bir süre çalışmadan da geçinebileceği parası olması yaralarını sarmaya yetmezdi, bundan emindim.

On altı yaşında olan Leyla'nın ve on yedi yaşında olan Ayşe'nin ailesi kızlarıyla buluşmak için heyecanlılardı. Karan öyle söylemişti. Ben programa başladığımda onlar aileleriyle kavuşmak için yola çıkmış olacaklardı. Yine on altı yaşında olan Zümrüt'ün ailesine ise ulaşmaya çalışıyorlardı. Neden bulamadıklarını bilmiyordum ama Zümrüt, Begüm ve Hale bir süre daha o evde kalacaklardı. Belki Karan onları ziyaret etmeme izin verirdi çünkü bu sabah evden çıkmadan önce eşyalarımızı toplamaya başlamıştı. Artık o evde kalmayacağımız kesindi. Ayrıca Karan eski evime gidip kalan kıyafetlerimin hepsini toplayacağını da söylemişti. Bunu istememiş, birkaç parça kıyafetin yeterli olacağını söylemiştim.

Öyle ya da böyle her şey sonuçlandığında o eve girmek ve gelecek ile yüzleşmek zorunda kalacaktım. Evi satacaktım, orası kesindi. Sonrasında ise... Eh, bilmiyordum. Sadece o günün gelmesini artık iple çekmiyordum. Karan'la aramızda ne oluyorsa, her gün değişiyordu ve ben artık kendime yalan söylemekte zorlanıyordum. Dün akşam yine bir şeyler değişmişti. Ona uzanan ellerim hiç olmadığı kadar istekli ve kendinden emindi. Başkalarını cehennem çukurlarından çıkarmak için kendini ortaya koyan bir adama karşı şu anda olduğundan daha azını hissetmeyi nasıl başarabilirdim?

Beni bırakmak istemiyordu. En azından iddiası bu yöndeydi. Peki, öyle olsun. Buna hazır olup olmadığımı bilmiyordum ama bir süreliğine bu düşüncelerin hepsinden uzaklaşmak istiyordum.

"Dün harika iş çıkarmışsın," dedi Erdem asansörden inmeden önce.

"Karan mı söyledi?"

"Hayır, Pars ortak konuşma sırasında senden övgüyle bahsetti. Onlara bira vermişsin, bu bile onun deyimiyle seni *işini bilen bir kadın* yapıyormuş."

Kahkahamı tutamadım. "Pars oldukça korkutucu görünüyor. Beni öpünce aklımı kaybedeceğimi sandım."

Şaşırma sırası ondaydı. "Seni öptü mü? Hem de Karan'ın önünde?"

"Yanağımdan. Tamamen masum bir öpücüktü."

Gülerken kafasını iki yana salladı. "Emin ol, bunu bilerek yaptı. Karan'ın delireceğini biliyordu."

"Saçmalama. Karan gördü ve hiçbir şey demedi."

"Eminim o sakin maskesinin ardında intikam almanın en acı verici yolunu düşünüyordur."

"Pars onun arkadaşı değil mi? En fazla ne yapabilir ki? Ayrıca dediğim gibi anca bir saniye süren, yanağıma kondurduğu ufacık bir öpücükten ibaretti. Zararsızdı."

Yine de aşırı utanmıştım. Pars etkileyici bir adamdı. Etrafına yaydığı o tehlikeli hava onu bir şekilde daha çekici kılıyordu. Bir de üstüne gülümsemişti... Çoktan kendimi Karan'a kaptırmamış olsaydım, o viski gözleri aklımı başımdan almamış olsaydı bir çıttan daha fazla etkilenebilirdim.

"Ah..." derken kahkaha attı. "Kızarıyorsun, Devin. Bu resmen ölüm fermanı."

"Kapa çeneni. Kızarmıyorum."

"Kesin o anda da kızarmışsındır! Of! Keşke orada olsaydım."

"Sus," dedim sinirle. "Geldik. Konuyu kapat."

Ellerini teslim oluyormuş gibi havaya kaldırdı. "Anlaştık."

Bizim kata ulaşıp asansörden indiğimizde Laçin de koridordaydı. Beni görür görmez hızlı adımlarla yanıma gelip kollarını omzuma doladı.

"Artık seni hiç görmüyormuşum gibi hissediyorum. Önceden hafta içi de sık sık gelirdin," dedi sızlanarak.

"Biliyorum, biliyorum canım. Ben de seni özledim. Yakında eski düzenimize döneceğiz."

Beni bırakıp bakışlarını Erdem'e çevirdi. "Emin misin?" diye sordu bana hiç inanmadığını belli ederek.

"Öyle olmasını umuyorum," dedim.

"Hoş geldin, Erdem. Seni bekleyen biri var," dedi Laçin sırıtarak.

Erdem en çekici gülümsemelerinden birini gösterdi. "O zaman gidelim," dedi hevesle. Ensesine bir tane patlatmak istiyordum, sadece hâlâ Erdem'i nereye koyacağımı bilmiyordum. Soğukkanlı bir katil miydi, yoksa ufak tefek işlerle mi ilgileniyordu? Ona dokunursam canımı yakar mıydı? Ya da beni kara listesine mi alırdı? Bana kimsenin göründüğü gibi olmadığını söyleyen o olduğuna göre bu sessiz görüntüsünün ardında amansız, psikopat bir katil olabilirdi. Onu elinde bıçakla ve bıçaktan kan damlarken, gülümseyerek kurbanını izlediğini hayal edince tüylerim ürperdi.

"Ne düşünüyorsun bilmiyorum ama abarttığından yüzde seksen eminim."

"Yüzde yirmilik pay ne için?" diye sordum merakla.

"Korkulu ifadene bakılırsa karanlık düşüncelere dalmışsın ve ben karanlığı severim." Bana göz kırpıp koridorda çoktan önümüze geçmiş Laçin'i takip etti.

Vay canına. Yani... Siktir.

Erdem'in, Deha'dan uzak durması için bana kendi düşüncelerimden daha fazla sebep veremeyeceğini düşünmüştüm, görünen o ki yanılıyordum. İkisi bir araya gelmemeliydi. Deha'yı çok seviyordum, o gerçekten gördüğüm en düzgün, en iyi kalpli insanlardan biriydi ve kesinlikle kalbinin, *karanlığı sevdiğini* iddia eden biri tarafından kırılmasını hak etmiyordu.

"Ondan uzak durman gerekiyor," dedim adımlarımı onun hızına uydurarak.

"Bırak da buna biz karar verelim."

"Yapma bunu, Erdem. Sonu yok, biliyorsun."

"Hayır, bilmiyorum. Ayrıca çok ama çok uzun seneler boyunca kendimi, hissettiğim duyguları saklayarak yaşadım. Bir daha bunu yapmayacağım."

Odaya girdiğimizde ona cevap verecek zaman bulamadım. Gözleri Erdem'i bulduğu gibi parlamaya başlayan Deha'yı gördüğüm anda ne yaparsam yapayım, bunun önüne geçemeyeceğimi fark ettim. Eğer aralarına girersem Deha'yı kaybedebilirdim.

"Hoş geldiniz," dedi Deha yumuşak ve utangaç bir gülümsemeyle.

Erdem durmadı. Deha'nın yanına kadar emin adımlarla yürüdü ve karşısına geçtiğinde uzanıp yanağından öptü. "Hoş buldum," dedi geri çekilip

yüzüne baktığında. Dudağının kenarını dişlediğini görünce inlememi bastıramadım. *Lanet olsun.* Bile bile aşırı bir hızla hareket ediyordu. Deha'yı etkisi altına aldığı anı gördüm, zavallının teni kızarmıştı.

"Çok iyi durmuyorlar mı?" diye sordu Laçin yanımdan.

"Ne yazık ki," diye mırıldandım.

"Erotik bir pornoya tanık olacakmışız gibi hissediyorum. Hiç izlemedim. Sen izledin mi? İki erkeği? Yani... şunlara baksana. Sanırım eve gittiğim zaman ilk işim *gay* pornosu açmak olacak."

Karnım kasıldı. Etkileyici olduğunu inkâr edemezdim ama asla yüksek sesle kabul etmeyecektim.

"Hayır, izlemedim. Ve kesinlikle ilgilenmiyorum," dedim Erdem'in bir parmağını Deha'nın âdemelmasında gezdirmesini izlerken. *Ne?* Nasıl bir anda bu noktaya gelebiliyorlardı? Ben neden bu kadar cesur davranamıyordum? Gerçi dün gece adım atmıştım. Kendimi Karan'a bastırdığımı ve daha fazlasını istediğimi hatırlarken kanım ısındı.

"Yalancı," diye fısıldadı Laçin, sonra aralarına girmek için yanımdan uzaklaştı. İkisiyle kolayca sohbet ederken onları uzaktan izledim ve bu gibi güzel anların hiç bozulmamasını diledim. Ne kadar itiraz etsem de aldığımız her bir nefesin değerini, dün daha iyi anlamıştım.

"107.2 Radyo Mavi'yi dinliyorsunuz. Ben Devin ve bugün Laçin'le beraber Günümüz Aşkları'nda flört uygulamaları hakkında konuşacağız. Eminim herkes en azından bir kez o uygulamalardan birine kaydolmuştur."

"İndirmediğim bir tane bile kalmadı," dedi Laçin. Ona gülümsedim. Doğaçlama sohbetlerimiz en sevdiklerimdendi.

"Üniversitede sadece bir kere içlerinden birini indirdiğimi ve yalnızca bir randevuya çıktığımı itiraf ediyorum," dediğimde Laçin ufak bir kahkaha attı. "Bana göre olmadığını anlamam için yeterliydi. Ben kahve içeceğim insanı önceden görmek isterim."

"Fotoğraflar bunun için var," dedi Laçin.

"Ve birçoğunun yanıltıcı olduğunu biliyoruz," diye devam ettim. "Size soruyoruz, sevgili dinleyiciler. Günümüzde aşk bulma yöntemleri değişti. Peki bu iyi mi, kötü mü? Bir uygulama üzerinden en son buluştuğunuz kişilerle neler yaşadınız?"

Program beklediğimden çok daha hızlı aktı. İnsanların uygulamalar hakkında söyleyeceği onlarca şeyi vardı ve telefonumuz uzun zamandır olmadığı kadar çok çaldı. Mustafa Bey'in camekânın arkasından bizi izlediğini ve başparmağını kaldırıp neşeyle gülümsediğini görünce ona el salladım. Onu en son Eymen'i kaybettikten sonra babamların evine geldiğinde görmüştüm.

Deha o sırada sosyal medya üzerinden e-posta ya da mesajla bize ulaşıp adını vermeden ve konuşmadan hikâyesini anlatanları inceliyordu, bir tanesine kahkaha atınca dikkatimizi çekti.

"Sanırım güzel bir hikâye geliyor, arkadaşlar," dedi Laçin.

"Gönder bize, Deha," dedim. Onun adını program esnasında ne zaman ansam, bana yarı kızgın suratla bakıyordu ama umurumda değildi. Çok çalışıyordu ve işinde iyiydi. İzin verse onu masadaki üçüncü kişi yapmak istiyordum, o ise kendini hazır hissetmediğini söylüyordu. "Ama önce *G-Eazy&Halsey – Him&I* dinliyoruz."

Deha'nın güldüğü hikâye gerçekten komikti. Müzik bitene kadar onu okuyup sahte isimler ekledim ve Laçin'le programı bitirmeden son sohbeti başlattım.

"Ben az önce ne yaşadım böyle, diyeceğiniz bir hikâye geliyor," dedi Laçin.

Sırıttım. Cidden öyleydi. "Hikâyemizin kahramanı, diyelim ki adı Aslı. Flört uygulamalarından birinde bir beyefendiyle eşleşiyor. Beyefendi diyorum çünkü kendisini kesinlikle öyle göstermiş. Adamın profili rüya gibi: Kitapkurdu, hayvansever, meditasyon yapıyor, vegan yemek tarifleri deniyor. Tabii Aslı da hemen etkileniyor ve sohbet etmeye başlıyor."

"E tabii," dedi Laçin. "İnsanın beklentisi yükseliyor böyle bir profille ama beni vegan tarif olayında kaybettiğini söylemem lazım. Üzgünüm ben etçil bir insanım."

Laçin'e gülüp devam ettim. "Bu konuda aradayım ama olayımız bu değil. Neyse, birkaç hafta sohbet ettikten sonra buluşmaya karar veriyorlar. Aslı buluşma yerine gidiyor, adam biraz geç kalıyor ama *pardon trafik vardı* gibi bir bahaneyle durumu toparlıyor."

"Burada bir ama daha gelecek gibi hissediyorum."

"Aynen öyle! Derken masanın karşısında bir sandalye daha çekiliyor ve oraya biri daha oturuyor."

"Kim?" diye bağırdı Laçin. Kahkahamı zor bastırdım.

"Eski karısı," dedim ilk okuduğumdaki şoku yansıtarak.

"Ne? Ne işi varmış eski karısının orada?"

"Meğer eski karısıyla çok yakın arkadaşlarmış ve onun fikirlerine çok önem veriyormuş. Onun onayı olmadan da bir ilişkiye başlamak istemiyormuş," dedim sesimdeki kınamayla. Hikâyeyi anlatmaya ve sonuna kadar gülerek eğlenmeye devam ettik.

Sohbetimiz birkaç cümle sonra bitti ve o son ana kadar aramalar aynı hızda devam etti. Belli ki insanlar yaralı ve bol bol tecrübeyle doluydu. Bittiğinde çok eğlendiğim bir program olduğunu fark ettim. Bu işi en başta yapmak istememe neden olan enerji bugünkü gibi geçenlerdi.

"Harikaydınız!" dedi Mustafa Bey odaya dalarak. "*Instagram'da* bu hikâyeyi hemen yayına aldık ve izlenmeler büyük bir hızla artmaya başladı bile." *Instagram'daki* profilim tamamen göstermelikti. Takipçisi, radyo yayını sebebiyle çok olsa da yayın haricinde asla aktif değildim. Eymen özel hayatımın sosyal medyada olmasına şiddetle karşı olmasaydı bile kendimi paylaşmayı seven biri değildim. Ancak işim için gerekliydi ve bu da aramızdaki en büyük sorunlardan biriydi.

Mustafa Bey bana sıkıca sarılıp Laçin'in sırtını sıvazladı. Hâlâ yayınla ilgilenen Deha'ya başıyla selam verip Erdem'i sordu. "Kaç gündür soracağım, bu çocuk kim? Ne stajı?"

Ona yalan söyleyemezdim, o yüzden Laçinlere söylediğim yarı yalanı ona da anlattım. "Babam böyle olmasını istedi. Biliyorsunuz işte katil bulunana kadar yalnız kalmamdan rahatsızlık duyuyor."

Mustafa Bey'in suratı hemen ciddileşti ve kararlılıkla başını salladı.

"Tarık en doğrusunu yapmış. Ne kadar isterse kalabilir."

"Teşekkür ederim, Mustafa amca," dedim. Bu gibi anlarda o benim patronum değil, babamın çok yakın arkadaşı oluyordu ve sadece böyle zamanlarda onu bir amca gibi görüp düşünebiliyordum.

"Vaktin varsa bir kahve içelim," dediğinde Erdem'e baktım. Bu binadan çıkmama izin vermeyeceğine emindim. "Ofisinde içsek nasıl olur? Fazla zamanım yok."

"Tamam," diye kabul ettikten sonra herkese selam verip odadan çıktı.

"Yarın görüşürüz," dedim bizimkilere.

"Yarın için ne düşündüyseniz unutun," dedi Deha kulaklığını çıkarıp. "Mesaj bombardımanına uğradık. Daha önce neden düşünemediğinizi bilmiyorum ama şimdiye kadar en dikkat çeken konuşmanız bu oldu."

Laçin'le beşlik çakıp birbirimize sırıttık.

"Demek ki zamanı şimdi gelmiş. Tamam," dedim Deha'ya. "Yarın da böyle devam ederiz." Erdem'e döndüm. "Mustafa Bey'le bir kahve içeceğim ardından gideriz."

Deha'nın yanından geçerken Erdem'le ellerinin birbirine değdiğini görünce ikinci inlemeyi bastırdım. Bu çok hızlıydı. *Çok.*

"Eline sahip çıkamıyor musun sen?" diye fısıldadım sinirle.

"Hayır. Onların kendi akılları var."

"Bu kadar sinir bozucu olduğunu bilmiyordum."

Tüm dişlerini gözler önüne seren bir gülümsemeyle bana bakınca, kendi dudaklarımın da hafifçe titrediğini hissettim. "Beni güldürme."

"Karan'a âşık olmana rağmen benim gülümsememden etkilendiğine göre Deha'yı karşı koyamadığı için suçlayamazsın, değil mi?"

Hangi kısmına cevap vereceğimi bilemedim. Âşık olmak mı? Gülümsemesinden etkilenmek mi? *Pislik.*

"Ona âşık değilim ve senin gülümsemenden falan etkilenmedim."

"Hıhı. Neyse, ne diyordum? Karan'ın bu gecikmeden haberi var mı? Ona sormamız lazım."

"Patronumla içeceğim kahve için ondan izin alacak değilim. Normalde iki sokak aşağıdaki kafeye giderdik ama onun yerine burada kalıyorum. Benden daha fazlasını bekleyemez."

"Bekler ve bunu sen de biliyorsun. Ona mesaj at."

Erdem'in sevimli suratına öfkeyle bakıp çantamdan telefonumu çıkardım. Karan'la şimdiye kadar hiç mesajlaşmamıştık. Kaydettiği numarasını seçip ona patronumla kahve içtikten sonra Erdem'le yola çıkacağımı yazdım. Sadece saniyeler içerisinde *hayır* cevabı geldi ama bunu Erdem'e göstermedim. Birazdan Erdem'i arayacağını biliyordum, o yüzden hızlı davranmam gerekiyordu.

"Haber verdim, mutlu musun?" diye sorduktan sonra Laçin'le Deha'ya el sallayıp odadan çıktım.

Karan arayınca da meşgule attım. Beni korumak istediğini söylemişti ama bu yaptığı korumak değil, kontrol etmekti. Ve ben buna izin verecek değildim, avucunu yalardı.

Mustafa Bey'in kafası dalgındı. Sebebini başta anlamadım ancak, "Bu haftadan sonra izne çıkmanı istiyorum," dediğinde neler döndüğünü fark ettim.

"Bunu sizden babam mı istedi?" diye sordum. "Burada tehlike altında olacağıma mı inanıyorsunuz? Yanımda bir korumayla geziyorum!"

Sol kaşını havaya kaldırıp arkamda kalan oda kapısına baktı, sanki kapının ardını görebiliyormuş gibi, "O çocuğun koruma olduğundan emin misin?" diye sordu.

"Evet, eminim. Görünüş yanıltıcı olabilir," diye ekledim. Bu cümle kısa zamanda mottom haline gelmişti.

"Öyle diyorsan... Ama konumuz bu değil. Eymen'in katili yakalanmadı ve ben bunun üzerinde yeterince düşünmedim bile. Yas tuttuğundan dolayı içine kapanman ve işe gelmemen başka bir şeydi, oysa içinde bulunduğun tehlike... Aptallık ettim, kızım. Özür dilerim."

"Hayır, alakası bile yok. Bakın..."

"Tarık'la da konuştum. Göz önünde olmasan daha iyi. Yanında koruma olsun olmasın, hâlâ tehlikede olabilirsin. Bunu kimin ve neden yaptığını bilmiyoruz."

Eh, ben nedenini biliyor sayılırdım ama kim olduğu konusunda bir fikrim yoktu.

"Sizi de tehlikeye atacağımdan mı korkuyorsunuz?" diye sordum bunu hiç düşünmediğimi fark ederek. "Ben... ben bunu düşünmedim."

Kafasını şiddetle iki yana salladı. "Bundan şüpheliyim. Korumak istediğim sensin. Burada göz önündesin. Programın çok belli. İsteyen istediği anda sana ulaşabilir."

"Ama..."

"Beni dinle," diyerek lafımı kesti. "İşi bırak demiyorum, yine de sensiz idare edebileceğimi biliyorum. Sen değil miydin Deha'yı daha ön plana çıkarmamızı isteyen? Onun için de bir fırsat olur. Laçin'le dinamikleri iyi."

Deha'yı öne sürerek beni kazanacağını biliyordu ama pes etmeyecektim. Eşim öldürülmüştü, bildiğimi sandığım dünya ayaklarımın altından kaymıştı, evimden ve özgürlüğümden olmuştum. İşim elimde kalan tek şeydi. Onu da kaybedersem tutunduğum tüm dallar kesip atılmış gibi hissedecektim. Beni bekleyen gelecekten, bir yaprak gibi savrularak yolumu bulamayacak kadar korkuyordum.

"Deha'yı bize katılması için ikna etmemiz gerekecek. Şansımı tekrar deneyeceğim ancak bir yere gitmiyorum."

Mustafa Bey tam ağzını açmıştı ki onu durdurdum. "Polislerle konuşup neler bildiklerini öğrenmeye çalışacağım. Tehlikede olduğumu düşünmek için hiçbir nedenimiz yok." *Evimi basan üç adamı saymazsak...* Karan'ın beni koruduğunu ve bunu yapmaya devam edeceğini biliyordum. Ne yapacağı belli olmayan kötü insanları, sevdiklerimin yanına bile bile çekecek değildim. Bunu Karan'la konuşacak, herhangi bir risk olup olmadığından emin olacaktım. "Eğer kendimle beraber sizi de riske atıyorsam, sorun çözülene kadar işe dönmeyeceğim."

Bir anlığına kararsız görünse de sonunda kafasını sallayarak beni onayladı.

"O zaman yarın görüşürüz," dedi sıkıntıyla iç çekerek.

"Ben de sizi seviyorum," dedim sırıtarak. Yanına gidip ona sarıldım ve Karan'la yüzleşmek için odadan çıktım. Erdem kapının tam arkasındaydı, sinir küpüne dönmüştü.

"Sana neler yapabileceğini kestiremiyorum ama benim kafamı kesecek. Hem de senin yüzünden!"

"Sen de kötü çocuk değil misin? Onunla baş edemiyor musun?"

Çattığı kaşları alnının ortasında derin bir çukur oluşturdu.

"Ne derse ya da ne yaparsa yapsın, ona karşı parmağımı bile kaldırmam."

"Yani istesen onu alt edebilirsin, öyle mi?" Erdem'i omzumla dürttüğümde homurdandı. "Eminim bunu duysa korkudan altına sıçardı," diyerek güldüm.

"Birazdan da böyle gülebilecek misin, merak ediyorum."

Montumu giyebilmem için sırtıma koyduktan sonra çantamı elime uzattı.

"Burada mı?"

"İki sokak arkada bekliyor."

"Çok mu kızgın?"

"Fazlasıyla."

Çıkmadan stüdyonun kapısından geçtik, Laçin ve Deha'ya tekrar el sallarken, "Yarın görüşürüz," diye seslendim. İkisi de el sallayarak karşılık

verdi. Erdem'in Deha'ya sırıttığını görünce onu kolundan tutup çekiştirdim.

"Bak, cidden karışmak istemiyorum ama onu üzmenden korkuyorum."

"Herkes biraz kalp kırıklığını kaldırabilir, Devin. Merak etme, o başının çaresine bakar."

Kalp kırıklığının kalıcı olmadığını biliyordum ama iz bıraktığını ve attığın bir sonraki adımı ne kadar etkilediğini de biliyordum. Yine de Erdem'le bunu daha fazla tartışmayacaktım.

Radyo binasından, kalabalık sokağa çıktığımızda Erdem hemen sağ tarafıma geçerek beni apartmanlarla arasına aldı. Bakışları etrafı tararken elinin birini ceketinin yakasından içeri soktu.

"Bana şu anda elinde bir silah tuttuğunu söyleme."

"Tamam, söylemem."

"İçeri nasıl girdin ki? Kapıda detektör var."

"Silah taşıma ruhsatım var."

Ona kaşlarımı çatarak, merakla baktım.

"Senin stajyer olduğunu düşünüyorlar."

"Hayır, dışarıdaki meraklı gözler öyle olduğunu sanıyor. Belki resepsiyondaki kızlar da öyle sanıyor olabilir. Apartmanın güvenliğinden sorumlu ekip ilk günden bilgilendirildi."

"Mustafa Bey'in nasıl haberi olmadı?"

"Çünkü olmasını istemedik."

"Ciddi misin sen? Bunu yapabilecek güce sahip misiniz?"

Erdem'in kendinden memnun sırıtışı istemsizce beni de güldürdü.

"Ne boklar yediğiniz konusunda hiçbir fikrim yok."

"Hayatta kalmanı sağlamaya çalışıyoruz." Karan'ın sesini duyunca attığım son adıma dikkat edemedim. Ayağım burkuldu, tökezledim ve kendimi bir saniye sonra Karan'ın kollarında buldum.

"Selam," dedim burun buruna geldiğimizde. Gözleri gün ışığında o kadar güzel bir şekilde parlıyordu ki ona bakan gözlerimin hayranlıkla dolu olduğundan emindim. Şimdi güneş ışıklarının içinden süzülüp geçtiği ve dokusunu aydınlattığı bal gibi sıcak bir kehribar tonundaydı. Böyle bir göz rengini daha önce hiç kimsede görmemiştim.

"Bana selam deme, Devin. Mesajlarıma cevap ver, aramalarımı aç, sözümü dinle ama bana hiçbir şey olmamış gibi selam deme."

Tutuşu gevşeyince ondan bir adım uzaklaştım. Erdem çok sinirli olduğunu söylemişti, bence çok da kötü değildi.

"Bir şey olmadı. Tehlikede değildim."

"Olabilirdi. Plana dahil olmayan durumları idare etmenin ne kadar zor olduğunu biliyor musun?"

"Binadan ayrılmadım. Patronumun odasında bir kahve içtim sadece o bile on beş dakika anca sürdü. Abartıyorsun."

Erdem'in yanımdan uzaklaşıp Karan'ın arabasına doğru ilerlemek için bir adım attığını gördüm.

"Sana söylediklerimi harfiyen uygulamazsan ne boka yararsın, Erdem? Sana onu vaktinde dışarı çıkarmanı söyledim."

"Denedim ama sen de ne kadar inatçı olabileceğini görmüşsündür."

Karan'ın çenesi kasıldı. "Karşına geçip inat eden her kişinin istediğini yapmasına izin mi veriyorsun sen? Belki de Gölge haklıdır. Belki de bu işe hiç bulaşmaman gerekirdi."

Erdem'in gözünün seğirdiği anı gördüm. Dişlerini sıktı. İki yanında duran elleri yumruk olup açıldı.

"Güvende olmadığını düşünsem ona asla izin vermezdim ve sen de bunu gayet iyi biliyorsun," dedi Erdem. Sinirli olduğunu açıkça görüyor olsam da her nasılsa sakin bir ses tonuyla konuşmayı başarmıştı. "Ona karşı olan hislerinin mantığını kullanmana engel olmasına izin verme."

Bunu söyledikten sonra yanımızdan uzaklaştı ve ben sözlerine, bir de Karan'a arkasını dönüp gitme cesaretini gösterebilmiş olmasına şaşkınlıkla baktım.

Karan Erdem'in arkasından bir saniyeliğine bakarken, "O küçük piçi öldüreceğim," dedi. İlk andaki kadar öfkeli görünmüyordu ama canı sıkılmıştı. Sonra çevreye göz atıp elini belime koydu ve beni arabasına yönlendirdi. "Gidelim."

"Biliyorsun," dedim biraz çekinerek. "Orada güvendeydim."

"Bunu bilemezsin. Siktiğimin her önlemini alsam bile yeterince güvende olduğundan emin olmam imkânsız."

Erdem'in dediği gibi mantığının değil duygularının onu yönlendirdiğini görebiliyordum. Sadece bu duyguların ne kadarının eski bir alışkanlıktan süregeldiğini kestiremiyordum. Bir insanı yedi aydan uzun süre boyunca izleyip kendine onu koruyup kollama görevi biçersen, bu duygudan hangi noktada uzaklaşabilirdin ki?

Birbirimizden etkilendiğimiz bir gerçekti, bunu inkâr edecek değildim ama az önce fark ettiğim şey, Karan'ın bir yanılsama içerisinde olabileceğiydi. Eymen'in katili bulunduğu zaman, beni korumak için bir nedeni olmadığında geriye ne kalacaktı? Adı gibi gerçek bir *kahraman* olduğunu anlamaya başlıyordum. Eve getirdiği kızlar bunun sadece bir parçasıydı. Kahramanlık yapması gerekmediğinde bize ne olacaktı?

"Polislerle konuşmak istiyorum," dedim arabanın etrafından dolanıp direksiyonun başına geçtiğinde. Bana gergin bir bakış attı. "Beni neden aramadıklarını bilmiyorum. Belki de ailesi engel oluyordur. Gerçi öyle bir güce sahip olduklarını sanmıyorum. Yine de neler döndüğünü ve ne kadar ilerlediklerini bilmek istiyorum. Bana anlatmaları gerekmez miydi?" Karan bir süre bekledikten sonra cevap vermeden arabasını trafiğin içine soktu. "Ya da sen bana neler bildiklerini anlatabilirsin. Bu kadar zaman geçti, hiç ilerlememiş olmalarını aklım almıyor."

Karan'ın direksiyonu kavrayan ellerinin kasıldığını görebiliyordum. Gözleri yola odaklanmış olsa da aklı başka yerdeydi. Söylediklerimi bu kadar düşünmesine sebep olabilecek ne biliyor olabilirdi?

"Ne bildiğini bana söylemek ister misin?"

"Devin..." Adım, dudaklarından neredeyse bir yakarış gibi çıkmıştı. Konuşmaya devam etmemesi de bilmem gereken her şeyi açıkça ortaya koyuyordu.

"Vay canına," dedim farkındalıkla sarsılarak. "Boktan bir şeyler var, değil mi? Canımı sıkacak kadar kötü bir şey? Söyle." Susmaya devam etmesine tahammül edemiyordum. "Hani bana karşı dürüst olacaktın? Sana bunu sormasaydım, polislere gideceğimi söylemeseydim bana ne bildiğini hiç anlatacak mıydın?"

"Bak, ben de neler olduğunu henüz çözemedim. Araştırıyorum ama..."

"Bana bildiğin şeyi söyle," diye ısrar ettim. Gerçeğin yumuşak bir versiyonuna ihtiyacım yoktu. Yaşadığım, gördüğüm, bana gösterdiği şeylerden sonra artık yoktu.

"Polislerin sorgu raporlarını okudum."

Sinyal verdi ve önümüzdeki arabayı hızlanarak solladı. Köprüye giderek yaklaşırken doğru kelimeleri seçmek onun için zormuş gibi duraksadı. Sağa geçti, sonra bir kez daha sola. Kendilerini trafiğin içindeki kocaman araca yol vermek zorunda hisseden arabaların arasından hızla ilerliyorduk sanki aracın sürücüsünün sıkıntısını hissediyorlarmış gibi kaçışıyorlardı.

"Bana karşı dürüst olacağını söylemiştin," dedim bir kez daha. Gerekirse bunu her dakika yüzüne vurmaya hazırdım. Benden ne saklıyordu? Hissettiğim gerginlikle üşümeye ve titremeye başlayınca ellerimi bacaklarımın arasına sıkıştırdım. Zihnimde olası senaryoları yazıp çizerken Karan'ın ağzından hiç beklemediğim tek bir cümle döküldü.

"Baban Bahar'ı biliyormuş," derken sesi, kelimelerinin etkisini hafifletmeye yetebilirmiş gibi kontrollüydü. Ama ne yaparsa yapsın, o anda kalbimi sıkıştıran ve karnıma saplanan ağrıyla vücudumun sarsılmasını sağlayan hayal kırıklığına engel olamazdı.

22. BÖLÜM

Devin

Babam, Bahar'ı biliyordu. Eymen'in beni aldattığı, benden bile öncesinde ilişkisi olduğu kadını biliyordu. Babam, Eymen'in çocuk yapmayı düşündüğü kadını biliyordu. Hayallerimi yıkan adamın, onlarca kırığından birini biliyordu. Kocama dair bildiğim ne varsa hepsinin yok olmasına neden olan gerçeklerden birini biliyordu.

Ve bana söylememişti.

"Ne zamandır biliyormuş?"

Sesim içimdeki kaosu yansıtmıyordu. Buz gibiydi, donuktu. Belki de benim kaosumun dışarıya yansıması buydu. Nereden bilecektim? Eymen'in kollarımda öldüğü anın haricinde büyük bir gerçekle ya da acıyla yüzleşmemiştim. Aynı Karan gibi kontrollü göründüğümü düşünüyordum. Biri önce üşüyüp sonra da soğuk terler boşalan tenime dokunmazsa, elimi tutup vücudumu ele geçiren belli belirsiz titremeleri fark etmezse, duygularımı saklamaya devam edebileceğime inanıyordum.

"Bunun önemi olduğunu sanmıyorum."

"Söyle," diye diretirken dişlerimin hafifçe takırdadığını hissettim. Elimde tutmaya çalıştığım kontrolümü kaybediyordum. Sandığım kadar dayanıklı değildim. Sinirle dişlerimi sıktım. Babamla yüzleşmeden önce bu gerçekle beraber diğer her şeyi öğrenmeli ve sindirmeliydim.

"Yaklaşık altı ay önce."

"Ve bunu polislere öylece itiraf mı etmiş?"

"Eğer izin verirsen hepsini halledeceğim..."

"Bana bildiğin her şeyi anlatmanı istiyorum, Karan." Sesimdeki çatlamayı duymuş muydu? Derin bir nefes alıp arabanın ılık üfleyen klimasının

kaslarımı gevşetmeye yardımcı olmasını diledim. "Daha fazla karanlıkta kalmaya dayanabileceğimi sanmıyorum."

Karan direksiyonu kavrayan ellerinden birini bırakıp bana uzandı ve bacaklarımın arasına sıkıştırdığım ellerimi kurtarıp ikisini birden iri avucuyla sardı. Parmakları bir ağ gibi ellerimin etrafına dolanarak elimi hafifçe sıktı. Bir an için gözlerimi yumup gücünün ve sıcaklığının içime nüfuz etmesine izin verdim.

"Haklısın," diye kabul etti. "Neler döndüğünü tamamen öğrenene kadar sana bir şey anlatmak istemedim ama bilmek istemekte haklısın."

Haklı olduğumu biliyordum ve bu kelimeleri ondan duymak içimde ateşlenmeye hazır olan o fitilin ucunu tutuşturmaya yetmişti. Bu öfkenin ateşine kapılmak, tam da şu anda o kadar kolaydı ki... Her şeyi yakıp yıkmak istiyordum. Tüm bunlardan önce hayatımın nasıl olduğunu, günlerimi nasıl geçirdiğimi, sahip olduklarımın ve o anların bana neler hissettirdiğini artık hatırlamıyordum bile. Üstelik Eymen öldüğünden beri kavuşmak istediğim eski hayatımın da yalanlarla örülmüş olduğunu öğrenmek hiç mi hiç işime yaramıyordu.

"Dinliyorum," dedim iç çekerek. Bir tuşa basmak ve her şeyin sonuna ulaşmak istiyordum.

"Sana göstermeme ne dersin? Eve gidelim, sana elimde ne varsa göstereyim. Kafana takılan şeyler olursa da onlar hakkında konuşuruz."

Bu teklifi bir kazanç sayarak başımla onayladım. Kalbimdeki sıkışmanın geçmesini umarak başımı koltuğa yaslayıp köprüden görünen manzarayı izledim. Hayatım boyunca en çok güvendiğim iki insandan birinin bana nasıl olup da ihanet edebildiğini aklım almıyordu. Üstelik bu kişi babamdı. Bir insan kendi canından birine bunu neden ve nasıl yapardı? İçten içe beni korumak istediğini tahmin edebiliyordum ama hiçbir gerçek beni düşürdüğü konumu haklı çıkaramazdı. Eymen'in kollarımda ölüşünü izlemeden çok öncesinde ondan kurtulabilirdim. Eğer babam bana bildiklerini söylemiş olsaydı, Eymen'den boşanırdım ve bu belaları kapıma getirmesine asla izin vermemiş olurdum.

Karan'ı tanımamış olurdum.

Kalbim ikinci defa kırıldı ve o anda çok geç kaldığımı anladım. Ellerimi bir sığınak gibi kendi avucuna hapseden bu adam, kalbimi de çoktan hapsetmişti ve ben bunun gerçekleştiği anı görememiştim bile.

Ellerimi tutuşundan çektim. Yüzüne bakmasam da gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Kaçmama izin verdi ama elini yeniden direksiyona koymadan önce yüzüme dökülen bir tutam saçı kulağımın arkasına doğru itip işaretparmağını kaşımın üzerinde gezdirdi.

"Neden hep oraya dokunuyorsun? Ya da öpüyorsun?" diye sordum. Dikkatimi zihnime üşüşen her şeyden çaresizce uzaklaştırmak istiyordum.

"Orada küçücük, açık renkli bir ben var. Seni uzaktan izlediğim o zamanlarda vücudunun birçok yerinin onlarla kaplı olduğunu görmüştüm ancak yüzünde hiç olmadığını sanıyordum." Bakışları kaşımın kenarında gezinirken, "Varmış," dedi hafifçe gülümseyerek. "Göz önünde ama yine de saklanıyormuş gibi... Dikkatli bakmadıkça görünmeyecek kadar ufak. *Onu seviyorum.*"

Kalp atışlarım hızlandı. Orada *ben*im olduğunu tabii ki biliyordum. Sadece... herhangi birinin ona dikkat etmesini bırak, sevmesi gerçeği... Gözlerimin akmamak için direnen yaşlarla yandığını hissederek yutkundum.

"Sen aklını kaçırmışsın," diye fısıldadım.

"Bana bilmediğim bir şey söyle, *ptičica.*"

Karan bir ormanda yaşıyordu. Tamam, abartıyordum. Ormanın direkt içinde değildi tabii, *dibindeydi.*

Kartal'ın tepelerine çıkıp yüksek katlı apartmanların ve yoğun yerleşimin içinden geçerek ormana doğru yaklaştığımız her dakika nereye gideceğimiz konusundaki merakım artmıştı. Sık ağaçları rahatlıkla görmeye başladığımda ise beni eve götürmekten vazgeçip doğa yürüyüşü yapmak için epey absürt bir zaman olduğunu varsayarak, bana öldürdüğü adamları nereye gömdüğünü falan göstermeye çalışacağını düşünmeye başlamıştım.

Ancak Karan oldukça lüks bir sitenin güvenliğinden geçtiğinde kafamda kurduğum düşüncelerin hepsi yok olup gitmişti. Karan'ın aracını tanıyan otomatik kapıları arkamızda bıraktıktan sonra kapalı otoparka inmiş, ona ayrılan ve plakasının duvarda asılı olduğu alana park etmişti.

Karan'a evi olarak görmeyi beklediğim şeyin bu olmadığını söylemek istemiş ama evin kendisini de görene kadar çenemi kapalı tutmaya karar vermiştim. Az önceki etkileşimimizden sonra gerginliğim azalmış, içimde çok daha farklı duygulara yer açılmış olsa da hâlâ canım normal konuşmalar yapamayacak kadar sıkkındı. Otoparka açılan asansöre sessizlik içinde ulaşıp

en üst katın düğmesine bastığında kapılar üzerimize kapanmıştı ve ben bir kez daha Karan'la, onun kokusu ciğerlerime işlerken yalnız kalmıştım.

Şimdi bana o kadar yakındı ki sıcaklığını hissedebiliyor, aldığı düzenli nefeslerin sesini duyabiliyordum. Başımı kaldırıp ona bakarsam, kollarımı boynuna dolamaktan ve kendimi, beni yakıp kavuran öpücüklerine bırakmaktan alıkoyamayacağımı bildiğim için gözlerimi ayaklarıma diktim. Bugün ayağımı olduğundan daha büyük gösteren botlar giymiş olmama rağmen Karan'ınkilerin yanında ne kadar küçük göründüğünü bir kez daha fark edince düşüncelerimin gittiği yönün kontrolünü kaybettim. Aklım oldukça farklı bir noktaya kayıyor, kanımın ısınmasına neden oluyordu. Saniyeler önce karnımda hayal kırıklığının sancısını taşırken o his değişiyor, ihtiyacın sancısına dönüşüyordu.

Karan çok büyüktü. Nasıl olup da ona uyum sağlayabileceğimi düşünebilmiştim? Ayrıca evet, o anın geleceğini, hatta bunun oldukça yakın bir zamanda olacağını biliyordum. Kendimi ondan uzak tutmam, aramızdaki çekime daha fazla karşı koyabilmem mümkün değildi. Dün gece eğer izin verseydi, evde nefes alan zavallı insanları umursamadan salonun ortasında onu içime alacaktım. Hem de bunu büyük bir zevkle yapacaktım.

Bacaklarımın arasındaki aletinin sertliğinin verdiği hissi anımsayınca ağzımdan çıkan inlemeyi bastıramadım. Onu istiyordum.

Karan'ın yanımda bir dizi küfür savurduğunu duydum ve sadece bir an sonra sırtım asansörün aynasına yapıştı. Sağ eliyle boğazımı kavrayıp yüzümü kendisine doğru kaldırdı. Gözlerimiz buluştuğu anda kaçacak yerim kalmamıştı.

"Ne düşünüyordun?" diye sordu boğuk bir sesle.

"Seni."

"Beni ve?"

"Dün gece izin verseydin salonun ortasında seni içime alacağımı..."

"Siktir," diye sövdü. "Siktir, Devin."

Göz açıp kapayıncaya kadar ağzı benimkini istila etti. Asansörün kapıları kapandığından beri içimde adım adım büyüyen arzu Karan'ın dudaklarının ezici baskısıyla şiddetlendi. Onu tatmak için açlıkla dudaklarımı araladım ve dilini içeriye davet ettim. Boğazımı saran elini kavrayıp onu daha çok hissedebilmek için vücudumu ona doğru büktüm. Parmakları gerildi. Göğsünden kopan bir hırıltıyla dudağımı dişlerken sertliğini karnıma bastırdı.

Ve kapılar bir *çın* sesiyle açıldı. Soluk soluğa birbirimizden ayrıldık.

"Gel," dedi elimi tutup beni dışarıya çekerken.

Bu katta yalnızca iki daire vardı. Karan soldakine ilerleyip cebinden çıkardığı kartı okuttu. Ağır çelik kapıyı iterek açıp evine adım atarken beni de peşinden adeta sürüklüyordu.

Kapı arkamızdan kapandı ve bir kez daha sırtım sert yüzeye yaslandı.

"Sana evi gezdirmek istiyordum," dedi yeniden dudaklarıma eğilirken. Az öncekinin aksine, bu öpücük çok daha yumuşaktı ama vaat ettiği şeylerin hiçbir yumuşaklık içermediğinden emindim.

"Hıhı," dedim dudaklarının içine doğru.

"Konuşmamız gerekiyordu."

Yara izinin üzerinde dilimi gezdirirken, "Biliyorum," dedim. Asansörün kapıları kapandığı anda mantıklı düşüncelerimi o soğuk otoparkın içinde bırakmıştım. Karan'ın ona sorduğum her şeye cevap vereceğini artık biliyordum. Yüzleşmek zorunda olduğum çirkin gerçekler olduğunun farkındaydım. Ama şu anda geçmişin kırıklarının, şimdinin bilinmezliklerinin ve geleceğin korkularının beni yönetmesine izin vermeyeceğim o ana ihtiyacım vardı. Ona ihtiyacım vardı.

Burnunu ağzımın kenarından sürterek boynuma doğru inerken, "Bekleyemem," diye fısıldadı.

"Durma."

Duymayı beklediği tek kelime buymuş gibi benden uzaklaşıp montunu çıkardı. Gözlerinde parlayan arzunun ateşinde kendimi kaybederek hareketlerini taklit ettim. Montumu çıkardım. Sonra botlarımız kenara fırlatıldı. Eli pantolonumun düğmesine uzanırken geriye doğru bir adım atarak yürümeye başladı. Kimi zaman tökezleyerek adımlarını izledim. Koridor boyunca üzerimizdeki her şeyden kurtulmak için adeta bir yarışa girmiştik. En sonunda onun üzerinde siyah bir *boxer*, benim üzerimdeyse siyah sutyenimle iç çamaşırım kaldığında odasına varmıştık.

Gözucuyla odanın içine baktım ve ilk gördüğüm simsiyah çarşaflarla örtülü devasa yatak oldu. Bakışlarım yatağın yanındaki belki beş metrelik cam duvara iliştiğinde şaşırarak gördüğüm güzelliği içime çekmeye çalıştım ama Karan önüme geçti.

"Şu anda yerini bilmen gereken tek şey o yatak," dedikten sonra beni kucağına aldığı gibi yatağa taşıdı. Sırtım serin ama yumuşacık kumaşla buluştuğunda sızlanarak ona uzandım.

"Ormana bakan bir evin var."

"Evet."

"Çok güzel."

"Güzelliğini sonra takdir edersin, *ptičica*," diye homurdanıp iç çamaşırına uzandı. Onu güneş ışıklarının aydınlattığı bir odada görebileceğim için heyecanla oturduğum yerde dikleştim. Ona uzandığımda kafasını iki yana salladı.

Tanrım.

Çok güzeldi. Tüm o dövmeleri ve yara izleriyle, Karan gördüğüm en mükemmel şeydi. Çektiği acıları düşününce yanan gözlerimi dudağımın içini ısırarak bastırmaya çalıştım. Her şeye rağmen beni büyülüyordu.

"Sen..." diye mırıldandım. *Çok güzelsin*, demek istedim ama bana inanmayacağını biliyordum. En azından şimdi değil. Bunun yerine, "Sana dokunmama izin ver," dedim.

İtiraz etmesini beklemeden *boxerını* tutan ellerini kenara itip dizlerimin üzerinde yükseldim, uzanıp göğsündeki melek görünümlü kadını ve altındaki şarkı sözlerini öptüm. Aşağı inmek yerine yukarı çıkarak yutkunurken yükselen âdemelmasında dilimi gezdirdim. Oradan çenesinin altına uzandım. Ellerimi önce göğsünün üzerine koydum, ardından onu rahatsız etmemek için dikkatle vücudunun geri kalanında gezdirmeye başladım. Kaslarının oluşturduğu girinti ve çıkıntıların üzerine parmaklarımı sürterken, dokunuşumla kasılıp sertleşmelerinin keyfini çıkardım. Dişlerimi sağ omzuna sapladığımda onun elleri de sonunda hareket edip belime uzandı. Hiç oyalanmadan kalçama doğru indi, avuçlarını kıçıma sarıp beni kendine çekerken dizlerimin üzerinde ona doğru yaklaştım.

"Bana dokunmana doyabileceğim bir gün hiç gelmeyecek."

Dilimin ucuna kadar gelen sözleri zorlukla yuttum. Oysa *gelmesin*, demek istiyordum. Ona istediği her gün, her an dokunacağımın sözünü vermek istiyordum. Ama bu sözleri verebilecek güçte olduğumu hissetmiyordum. Ne yazık ki o günün gelip gelemeyeceğini de bilmiyordum.

Bu yüzden kelimelerimle değil, hareketlerimle cevap verdim. Kollarımı boynuna dolayıp parmaklarımı saçlarının arasına soktum, onu kendime çekip dudaklarını içimde dolup taşan tüm duygularla ele geçirdim.

"Hımm..." Kıçımı sıktı. "Devin..."

Sonra beni itti. İç çamaşırından hızla kurtulup yatağa çıkarken sertliği aramızda sallandı. Onu tutmak için uzandığımda ellerimi kavrayıp yanlarımda sabitledi.

"Yeter," dedi sert bir sesle. "Oyun bitti."

Eğildi ve ağzını, sutyenimin üzerinden göğsüme kapadı. Dişleriyle meme ucumu sıkıştırırken kalçalarım yataktan havalandı.

"Oynama o zaman," dedim sinirle. "Üzerimdekileri çıkart."

Karanlık bir kahkahayla ellerimi bıraktı. O külotumu bacaklarımdan sıyırırken ben de dirseklerimin üzerinde doğrulup arkama uzandım ve sutyenimi hızla çıkarıp kenara attım. Karan özgür kalan göğüslerime bakıp homurdandı ama şimdi dudakları tam da olmasını istediğim yerde, bacaklarımın arasındaydı. Hiçbir ön hazırlık olmadan dilini onun için çoktan ıslanmış olan kadınlığımda boydan boya gezdirdi. İnleyerek saçlarına uzandım.

"Seni yiyip bitirmek istiyorum ama..."

"Sonra," diye tamamladım cümlesini. "İçimde olmana ihtiyacım var."

Zihnim çoktan bir müzik seçmişti. *The Fray - You Found Me* zihnimin derinliklerinde bir yerde çalıyor, Karan'ın her dokunuşuyla sesi yükselip beni etkisi altına alıyordu.

Üzerimden kalkıp yatağın kenarına yaklaştı ve komodine uzanıp açtığı çekmeden bir kutu prezervatif çıkardı. Kutuyu açıp içlerinden birini alarak paketi seri bir hareketle yırttı.

Günler önce ona dokunmuştum. Onu ağzımın içine almış, menisini zevkle yutmuştum. Ağzım büyüklüğüne alışmakta zorlanmıştı ama şimdi vajinam o zorluğu hissetmek için kasılıyor, bacaklarıma doğru zevk sularımın akmasına neden oluyordu.

"Siktir," dedi bacaklarımın arasına yerleşirken. Bu küfrü seviyordu ve *siktir*, ben de seviyordum. "Bacaklarına akıyorsun, *ptičica*," dedi. İşaret-parmağını uzatıp uyluğumda gezdirdi. Parmağına bulaşan ıslaklıkla yukarı doğru çıkıp girişimi buldu ve onu içime itti. İnleyerek elini bacaklarımın arasına sıkıştırdım. "Aç," diye emrettiğinde ona karşı koymam mümkün değildi.

Bakışlarımı bacağını saran dövmenin üzerinde gezdirirken Karan'ın sertliğini kavramasını ve kendini girişime yerleştirmesini kanım kaynayarak izliyordum. Bu adam sonsuza dek olmasa da şu anda benimdi. Yaralar, dövmeler ve kaslarla bezenmiş, savaşçıyım diye haykıran bedeni benim için hazırdı.

"Lütfen," dedim yalnızca ucu içime girdiğinde.

"İkinci kere istemene asla gerek kalmayacak."

Eli kalçalarımdan yukarı çıktı. Sol eliyle iki bileğimi de tutup başımın üzerine kaldırırken, diğeriyle boynumu kavradı. Göz göze geldiğimiz o ilk anda kendini sertçe içime ittiğinde haykırdım. Acı ve zevk iç içe geçerken boğazımı her zamankinden daha sıkı kavrayan elinin fazlasıyla farkındaydım. Geri çekildi ve ardından aynı sertlikle bir kez daha kendini içime itti. Parmakları tenime saplandığında nefesim kesildi. Çok ağırdı. Onun altında adeta eziliyordum. Ellerimi bir tutsak gibi hapsetmişti. Siki olabilecek en iyi şekilde içimi dolduruyordu ve o... nefesimi acımasızca benden çalıyordu. Karan, alabileceği ne varsa hepsini almak için elinden geleni yapıyordu.

"Durmamı istersen, dururum," dedi gözlerime herkesten çok daha fazlasını görmeyi başararak bakarken.

Başımı iki yana sallamaya çalıştım. Bacaklarımı beline dolayıp bir sonraki itişini karşılamak için kalçamı yukarı kaldırdım. Ellerime giden kan akışının azaldığını, parmaklarımın uyuştuğunu hissediyordum. Ciğerlerime o kadar ince bir hava süzülüyordu ki gözlerimin önünde siyah tanecikler uçuşuyordu. Ama istiyordum. Bunu. Daha fazlasını. Bana verebileceği her şeyi.

Sanki bu gerçeği de görebiliyormuş gibi Karan'ın yüzü vahşi bir gülümsemeyle aydınlandı ve yara izi gerildi. Gözleri arzuyla kararıp sıcacık bal gibi içime doğru aktı. Dudaklarını yalarken yüzüme eğildi. Burunlarımız birbirine değerken, "Gitmene. İzin. Vermeyeceğim," dedi her bir kelimeyi sertçe vurgulayarak. O anda hiç olmadığı kadar korkutucu görünüyordu ama hain bedenim bu duyguyu yanlış algılıyordu. Mümkünmüş gibi daha çok ıslanırken sikinin etrafından çarşafların üzerine akmaya devam ediyordum. "Kasılmalarını hissedebiliyorum, Devin." Geri çekilip yeniden girdi. Tekrar ve tekrar. Sabit ritmini bozmadan, bedenimi başka herkes için mahvediyordu. "Dilin ne derse desin, zihnin aksini istediği kadar haykırsın, bedenin bana ait olduğunu biliyor ve ben de gözlerinden senin de bu gerçeği bildiğini okuyabiliyorum."

"Lü-lütfen..." dedim titrek bir sesle. Nefes almak giderek zorlaşmaya başlamıştı. O kadar fazla zevk alıyordum ki bir an önce rahatlamazsam delirecektim. Gözlerim hissettiğim bu yoğunlukla doldu, yaşlar akmak için o kısacık rahatlama anını bekliyordu.

Karan yüzümü yaladı. Beklediğim en son şey bu olduğu için haykırdım. Gözümden sızan ilk damla yaşı yakaladı ve boğazımı daha büyük bir güçle

sıkarken bana bahşettiği o son nefesi de kesti. Kaşımın üzerindeki beni öperken içimi muazzam bir sertlikle yeniden doldurdu. Gözlerim karardı. Vücudum titremeye ve hayatta kalmak için savaş vermeye başladı. Sarsılarak sertliğinin etrafında kasıldım ve hiç olmadığı kadar şiddetle boşalmaya başladım. Vücudumun kontrolünü tamamen kaybetmiştim. Klitorisime dokunmasına bile gerek kalmamıştı ve ben, hayatım boyunca başka şekilde boşalmayı asla başaramamıştım.

Karan boğazımdaki tutuşunu gevşetse de elini çekmedi. Boğuk haykırışı kulağımı doldururken üzerimde çılgınca gidip gelmeye başladı ve sadece saniyeler sonra içimdeki seğirmelerini hissettim.

Ellerimi bıraktığı gibi karıncalanan parmaklarımla ona tutundum. Sıkıca sarıldım ve gözlerimi kapatıp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım.

23. BÖLÜM

Karan

Pişman olmuştu.

Bana o kadar sıkı tutunuyordu ki tırnaklarının neredeyse derimi delip geçtiğinin muhtemelen farkında bile değildi. Altımda küçücük kalan vücudu hıçkırıklarla sarsılıyor, hızla akmaya başlayan gözyaşları boynundan aşağı doğru akıyordu. İç çekişlerinin arasında nefes almakta zorlanıyordu ama kendini durdurabilecekmiş gibi de görünmüyordu.

Pişmanlığı o kadar keskindi ki kalbimi sıkıştırıyor, göğsümü acımasız darbelerle yumrukluyordu.

"Özür dilerim," diye fısıldadım kulağına. "Özür dilerim, güzelim."

Üzerinden kalkmak istediğimde bana izin vermedi. Çıplaklığı onu rahatsız ediyor, kendini savunmasız hissettiriyor olabilirdi. Onu tutmaya devam ederek yan döndüm. Devin'i çekip üzerime uzanmasını sağladıktan sonra biraz doğruldum. Sırtımı yatak başlığına verirken ikimizin de üzerini örtebilmek için uzanıp yorganı çektim. Yorganın sağladığı korumayla benden uzaklaşacağını düşünüyordum ama Devin beni şaşırtarak sol bacağını üzerimden atıp kucağıma tırmandı ve az öncekinden daha büyük bir güçle bana sarıldı.

Yüzünü boynuma gömmüştü, hıçkırıkları azalmak şöyle dursun giderek artıyordu. Burnunu çekiyor, ağlıyor, kesik nefesler alıyordu ama konuşmuyordu. Kelimelerinin yokluğu sağır ediciydi. Bana bağırmasını, küfür etmesini, hatta bana vurup onu tuzağıma düşürdüğüm için lanetler okumasını tercih ederdim. Ama üzerime sıcacık akan yaşlarıyla nasıl baş edeceğimi bilmiyordum. Bir elimi beline dolayıp onu kendime daha çok çekerken diğeriyle saçlarını ve sırtını okşamaya başladım.

"Özür dilerim," dedim bir kez daha. "Ama seni bırakmayacağım, Devin. Benden bunu isteyemezsin. Her ne düşünüyor ya da hissediyorsan bunu çözebiliriz fakat benden seni bırakmamı isteyemezsin. Olmaz."

"Bı-bırak... Bırakma," dedi aldığı zor ama derin bir nefesle. Dudaklarının beceriksizce tenimde gezindiğini hissedince kalbimi sıkıştıran, beni boğmakla tehdit eden o his uzaklaştı. Titreyen elleriyle kollarımı ve sırtımı okşayıp en sonunda yüzüme ulaştı. Burun buruna duracağımız kadar geriye çekilip gözlerime baktığında, içindeki kaosun tam ortasında kendi yuvamı buldum. Bunu istiyordum. Tüm bu kaosa rağmen onu istiyordum. Kalbim onundu, bu yüzden Devin'in kalbinin benden başkasına ait olması mümkün olamazdı.

"Ben hiç bu kadar... bilmiyorum. Ben hiç böyle hissetmedim, Karan."

"Biliyorum." Uzanıp yaşlarla ıslanmış yanaklarını, kızarmış burnunu, şişmiş dudaklarını ağır ağır öptüm. Kaşının üzerindeki beni öperken vücudu bir hıçkırıkla daha sarsıldı.

"Bunu nasıl yapıyorsun?" diye sordu nefesini düzene sokmaya çalışırken. "İstediğin kadar takip etmiş ol, ne kadar zaman geçmiş olursa olsun ıztediğin her şey yüzeyin üstünde kalanlardı. Ama sen," dedi işaretparmağını önce kalbine sonra da şakağına götürerek. "İçindekileri görüyor gibisin."

Elini tutup parmağının ucunu da öptükten sonra elini avucumun içine apsettim ve kendi kalbime götürdüm.

"İnanması zor biliyorum ama seni gördüğümden beri senin için atıyor," dedim dürüstçe. "Nasıl olduğunu ben de bilmiyorum. Başta sadece *takıntı* olduğunu düşünüyordum ama sen her zaman küçük bir takıntıdan ötesi oldun, *ptičica*." Onu öpmek ve zorlamak istemiyordum ama kızarmış, dolgun dudaklarıyla bana bu kadar yakın dururken bu arzuya karşı koymam imkânsızdı. Boynunu kavrayıp onu kendime çekerken sert bir nefes aldı. Gözlerine bakarak ona meydan okudum. Bana karşı koymasını bekliyordum, bunun yerine Devin kendini kucağıma iyice yerleştirerek bana uzandı. Kollarını boynuma dolayıp parmaklarını saçlarımdan geçirdi ve ben onu öpmeden önce o beni öptü. Ağzını aralayıp beni içeri davet etti ve ben onu emip, dilimle tadına varırken bacaklarının arasındaki ıslaklığı karnıma yaydı.

Siktir.

Daha prezervatifi çıkarmamıştım bile. Onu bırakıp aramıza uzandım ve yeniden sertleşen sikimden eski prezervatifi çıkarıp ağzını bağladıktan

sonra yere attım. Kıçını kavrayıp kendimi onun girişine yerleştirirken inleyerek tatlı amını bana sürtmesinin keyfini çıkardım.

"Az önce kucağımda bir çöküş yaşamışken seni fazlası için zorlamak istemiyorum," dedim, oysa içine bir kez daha gömülmekten başka hiçbir şey istemiyordum.

"Seviş benimle, Karan," diye mırıldandı ağzımın içine doğru. Bunu duymam yeterliydi. Dudaklarını bir kez daha açlıkla öptükten sonra dilimi çenesinde sonra da boynunda gezdirerek aşağı doğru ilerledim. Ellerimi sırtında ve kıçında gezdiriyor, parmaklarımı belinden yukarı çıkarıp dolgun göğüslerinin sınırlarına dokunuyordum. Bir göğsünü avucumun içine alıp kafamı eğdim ve diğerini ağzımın içine hapsettim. Onu sertçe emerken sırtı bu temasla kavislendi. Kendini geriye doğru yatırıp göğsünü ağzıma itti. Tırnakları kafa derime batarken boğuk bir iç çekişle sızlandı.

"Seninle sevişeceğim, güzelim. Seni sikeceğim. Seninle oyunlar oynayacağım. Delirip bacaklarının arasında beni hissetmediğin, beni orada istemediğin tek bir an bile kalmayana kadar seni mümkün olan her şekilde kendime ait kılacağım."

"Evet," diye soludu. "Evet, Karan. Lütfen."

Meme ucunu dişlerimin arasına sıkıştırıp ısırdığımda attığı çığlıkla karnımı arzusuyla yıkadı. *Ah, siktir.* Bu hissettiğim en mükemmel şeydi.

Başımı göğsünden kaldırıp onun kararıp neredeyse siyaha dönen gözlerinin içine baktım. Avucumla yanağını kavrayıp çenesini dişledim. Altdudağını. Kulağının üstünü. Sonra bir kez daha ona baktım. Vücudu istemsizce üzerimde kıvranıyor, o son tatmin noktasına ulaşmak için çaresiz bir arayışla hareket ediyordu.

"Korunuyor musun, Devin?"

Kafasını tereddütle sallarken gözleri hem panik hem de heyecanla irileşti.

"Temizim," diye güvence verdim. Anı bozmak istemiyordum ve o yüzden bunu ona söylemedim ama sahip olduğum tüm bu yaralarla bırak böyle bir yakınlığa girmeyi çok uzun zamandır biriyle birlikte olmamıştım bile.

Yine de anladı. Benim onu nasıl bu kadar iyi görebildiğimi algılamakta zorlanıyor olabilirdi. Halbuki kendisi de beni hiç kimsenin yapamayacağı kadar net bir şekilde görüyordu.

"Ne kadar oldu?" diye sordu. Masum merakının ardında sezdiğim o minik kıskançlık kanımı ısıttı.

"Dert etmeyeceğin kadar uzun bir zaman oldu."

"Ne kadar?"

"İki sene," diye kabul ettim. Kıyafetlerimi çıkarmadığım ve her şeyin dakikalar içinde olup bittiği o rahatsız edici anı hatırlayıp suratımı buruşturmamak için kendimi kontrol altında tutmaya çalıştım.

"Karan... Sen çok güzelsin," dedi şaşkınlıkla.

O kadar şaşırmıştım ki gülerken çıkan sesim boğuktu. Bana güzel diyebilecek tek kişi oydu. Gözleri hevesle vücudumda gezinmeye başladığında huzursuzlanarak gözlerimden başka bir şey göremeyeceği noktaya gelene kadar onu kendime çektim. Dudaklarını hapsederken iç çekerek kendini bana yaslamasının tadını çıkardım.

Küçük kuşum teslim oluyordu. Geri adımlar da atacağını, şu anda kabul etmeye başladığı duygulardan korkarak tekrar kaçmak isteyeceğini biliyordum. Yine de hiçbiri önemli değildi. Sonuna dek savaşmaya ve her seferinde kazanmaya hazırdım.

"Sana dokunacağım," dedi nefes almak için geri çekildiğinde. Onu bir daha öptüm. Ve bir daha. Dudakları ağzımın içinde eriyordu. Tadı içime işlemişti. Kokusu başımı döndürüyordu. "Sana bakacağım," diye devam etti. Ellerini yara izlerimin üzerinde gezdirmeye başlamıştı. "Tüm bunlar bir rüya mı hayal mi, her neyse bitene kadar sana dokunup seni seveceğim. Tüm yaralarını. Görünen ve görünmeyen tüm izlerini. Karanlığını." Bir nefes aldı. Burnunu benim ona yaptığım gibi yüzümde gezdirirken kokumu içine çekti. Parmaklarımın altında ürperen tenini okşarken içimde vahşi bir şey uyandı. Onu hapsetmek isteyen bir şey...

Şefkatiyle sarıp sarmalandığımı hissederken, bu histen asla vazgeçmeyeceğimi ona bir kez daha söylemedim. Sonsuza kadar vaktimiz olduğunu da söylemedim. Aramıza kimsenin girmesine izin vermeyeceğimi, onun yanımda olması için dünyayı bin kere ateşe vereceğimi de söylemedim. Defalarca söylesem de inanması için önce görmesi gerekecekti. Ve ben ona zevkle gösterecektim.

Daha fazla kendimi tutamadım. Bir kez daha sıcaklığının, yumuşaklığının içinde kaybolmak için ölüyordum. Onun sikimi nefis bir şekilde sarışını hissederek değil saatlerimi; günlerimi, gecelerimi, haftalarımı... bir ömrü geçirebilirdim.

"Gel buraya," derken kalçalarını kavradım. "Beni içine al, Devin. Hadi."

Dudağını dişleyerek aramıza uzandı ve sikimi avucu içine aldı. *Tanrım.* Parmakları tamamen etrafına dolanamıyordu bile. Kendini kaldırmasına yardım ederken parmaklarım yumuşak ama sıkı kıçına gömüldü. Sikimin ucunu bacaklarının arasına sürttü. Hiç ihtiyacımız olmamasına rağmen ıslaklığı sikimin etrafına yaydı ve sonunda üzerine yavaşça oturdu ve santim santim derinliklerine ulaşırken inlemelerimiz odayı doldurdu. Sırf onu duymak için kendimi sessiz kalmaya zorluyordum. Ağzından çıkacak en ufak bir nefesi bile kaçırmak istemiyordum. Her inlemesi, her nefesi, her sızlanışı, itirazı, arzusu hepsi benimdi.

"Ah..." Alnını omzuma yasladı. Kalçasını ileri geri hareket ettirerek kalınlığıma alışmaya çalışıyordu. "Sen..."

"Evet, *ptičica*. Ben? Bana bir erkeği mutlu edecek o kelimeleri söyle," dedim boynunu emmek için dudaklarımı ince derisinin etrafına sararak.

"Çok büyüksün," derken dudaklarından alaycı bir kahkaha döküldü. Az önceki çöküşünden sonra bu sesi duymak beni kendime getirdi. Onun gülmesi için her şeyi yapardım. Her şeyi.

Kendimi geri çekip onun kendini ayarladığından daha sertçe içine gömüldüm. Dişleriyle omzumu kavradı. Buna bayılıyordum. Kendini kaybetmesine, içindeki o ilkel canlıya boyun eğmesine ve arzusunu sahiplenmesine bayılıyordum.

"Evet, aynen öyle. Ve sen benim o *büyük* sikimi mükemmel bir şekilde içine alıyorsun."

Ensesinden tutup kafasını kaldırdım. Onu görmek istiyordum. Onun bu pozisyonda ulaşabildiğim her noktasını öpmek istiyordum. Dudaklarımız buluştu, dillerimiz dans etti. Vücutlarımız terden nemlenirken üzerimde öyle güzel hareket ediyor ki bu anın bitmemesi için çabalıyordum. Çıkardığı sesler hiç yardımcı olmuyordu.

Ellerimi kolunda gezdirip havaya kaldırdım ve gördüğüm benlerin üzerine küçük öpücükler bırakmaya başladım. "Bir gün hepsini keşfedeceğim," diye mırıldandım.

"Onlara karşı bir takıntın mı var?"

"Hepsi senin bir parçan. Tabii ki bir takıntım var."

Gülerek yanağını kafama yasladı ve ritmik hareketlerle üzerimde gidip gelirken boşta kalan eliyle beni sevdi. Tırnaklarını tenime sapladı. İnledi. Adımı mırıldandıktan sonra haykırdı. Hızlanmak istedikçe ona engel oluyordum. Vücudunu sıkıca kendime bastırıp ağır hareketlerle içini

doldurdum. Gidebildiğim en derin noktaya ulaşana kadar kendimi içine ittim. İç duvarları sikimi sıkıca kavrıyor, peş peşe küçük kasılmalarla beni mümkünmüş gibi daha çok içine çekiyordu.

"Amın sikimi adeta emiyor, Devin. Hissediyor musun? Beni içmek için çaresizce çırpınıyor."

"Siktir!" diye bağırdı. "Kim böyle konuşur ki..." Bacakları titreyerek kalçamı daha çok sıktı. Şimdi iki kolu da sırtıma dolanmıştı. Daha önce kimseyle sarılarak sevişmemiştim. Teninin her noktasını tenimde hissediyordum. Dolgun göğüsleri benimkilerin üzerinde eziliyordu. Karnı her kıvranışta bana sürtünüyordu. Bacakları beni güzelce sarmıştı ve dudakları istediğim her an dudaklarımdaydı.

Saçlarını kavrayarak kafasını geriye yatırdım. Diğer elimle göğsünü sıkıp dilimi meme ucunda gezdirdikten sonra onu sınıra bir adım daha yaklaştırmak için bir kez daha ısırdım. Boynuna ulaştığımda inleyerek boynunu daha çok açtı.

"Bunu sevdin," dedim ona hayranlıkla bakarken. "Nefesini kesmemi, ontrolün benim elimde olmasını, birine kontrolü bırakacak kadar güve-ebileceğini bilmeyi sevdin. Hayır, buna bayıldın."

"Hıhı..."

"Söyle, Devin. Ne kadar ileri gidebileceğimi söyle."

Bana bakan gözlerindeki güveni hak etmek için ne yaptığımı bilmiyordum ama şanslı piçin tekiydim.

Boğazını kavrayıp sıktım. Parmaklarımın tenine gömülmesini seyrederken büyük bir tatmin hissiyle doldum. Saçlarını bıraktığımda başı öne düştü. Boğazını saran bileğimi tutup gözlerimin içine baktı ve bekledi. *Lanet olsun.* Bu yaşadığım en erotik şeydi. O anda içini menilerimle doldurmamak için dişlerimi sıkmak zorunda kaldım. Teslimiyeti... çarpıcıydı.

"Hareket et," dedim. "Sakın durma."

Devin klitorisini bana sürterek üzerimde gidip gelmeye başladı. Göğsü göğsüme sürtünüyor, ıslaklığı sikimin etrafından damlayarak yatağa akıyordu. Aldığı zevke tanık olmak beni büyülüyordu.

"Evet, güzelim. İşte böyle."

Gözlerini kırpmadı. Ben onun boğazını sıkıca kavrayıp sıkarken bana büyük bir güven ve arzuyla bakmaya devam etti. Dudakları belli belirsiz bir tebessümle kıvrılacakken boşta kalan elimle kalçasını tokatladığımda

şokla sarsıldı. Boğuk bir inlemeyle gözleri kapanınca, "Aç," dedim sertçe. "Gözlerini aç, Devin."

"Çok fazla," diye fısıldadı.

"Daha fazlasını yapabilirsin."

Nefesini ondan azar azar çaldığım her saniye, ikimiz de insanlığımızı havaya karışan o sıcak nefeslerde kaybettik. Daha ilkel bir şeye dönüştük. Bir hayvana, vahşi bir yaratığa. Hareketlerimiz ritmini kaybetse de ihtiyacımız büyüdü. Onun içinde giderek şiştiğimi, mümkünmüş gibi onu tamamen doldurduğumu hissediyordum. Islanmaya devam ediyor, alamadığı her nefes için üzerimde titriyordu. Bileğimi saran parmakları tenime saplanmıştı, tırnakları tenimde kırmızı çizgiler oluşturuyordu. Beni kanatmasını istiyordum. Vücudumda ona ait izler olmasını istiyordum.

Nefes nefese adımı mırıldandığında devam edecek gücüm kalmamıştı. Çok uzun zamandır kendimi tutuyordum.

"Şimdi, Devin. Bırak kendini."

O son nefesini dudaklarımla çaldım. Bir öncekinden daha uzun süre, gözlerinin kayarak kapandığını görecek kadar beklemiştim. Klitorisini parmaklarımın arasında sıkıştırıp döndürürken kontrolsüzce titremeye başladığında ben de onunla birlikte kendimi bıraktım. Ben içine adeta fışkırarak boşalırken o enfes bir şekilde üzerime akıyordu.

Dudaklarımın tuzlu bir tatla ıslandığını hissettiğimde boğazını bırakıp geri çekildim. İçine çektiği derin nefesle gözlerini sımsıkı yumdu. Yaşlar yanaklarından akmaya devam ediyordu.

Dudakları kıpkırmızıydı. Boynunda parmaklarımın yarattığı o mükemmel izler vardı. Ona hayranlıkla bakarken daha önce hiç kimsenin yanında kendimi bu kadar serbest bırakmadığımı fark ettim. Bu, kendimi bildim bileli bastırdığım bir arzuydu ve şimdi Devin'le hayat bulmuştu. Ona tapıyordum.

"Devin..." diye mırıldandım yaşları yüzünden silerken. "Çok mu üzerine gittim?"

"Bir dahaki sefere ağlamayacağıma dair söz vermek isterdim ama..." dedikten sonra hafifçe omuz silkti. Sonra da gözyaşlarının arasından bu sefer gülerek kollarını bana doladı.

Bu, yaşadığım en tuhaf ama en mükemmel andı.

Devin

Bir noktada Karan'ın sıcaklığıyla sarmalanmış bir halde uyumuş olmalıydım çünkü gözlerimi açtığımda hava kararmıştı. Gündüz gözüyle çok daha net bir şekilde görebildiğim ormanı dolduran ağaçlar şimdi karanlık bir siluetten ibaretlerdi. Çevreyi saran ışık sadece sınırdaki ağaçların yapraklarını aydınlatmaya yetiyordu. Sessizlik içinde, başım Karan'ın göğsüne yaslıyken ve onun ağır bir ritimle atan kalbini dinlerken manzaranın bana huzur verdiğini fark ederek iç çektim.

Karan bu ufacık hareketi bile hissederek kollarını bana daha sıkı doladı. Bakışlarımı puslu havanın süzüldüğü ağaçlardan çekip onu daha iyi görebilmek için baş ucundaki lambaya uzanarak minik tuşa bastım ve sarı, loş ışığın etrafımızı bir nebze de olsa görünür kılmasını sağladım.

Tutuşundan hafifçe sıyrılıp bir kolumu yatağa yaslayarak dirseğimin üzerinde doğruldum ve Karan'ın sırtüstü yatan çıplak, güçlü, iri bedenini incelemek için kendime izin verdim. Onu izlemekten sıkılacağım bir günün gelmesi çok da mümkün görünmüyordu. Ezberlemek istediğim çok fazla detay vardı. Her bir yara izinin ve tüm dövmelerinin üzerinde parmaklarımı gezdirme arzusu giderek karşı konulamaz bir ihtiyaca dönüşüyordu.

Bazı yaraları çok derin, bazıları çok kusurlu, bazıları zaman içinde yok olmaya dirense de belli belirsizdi. Sanki tüm vücudu parçalanmış, yeniden birleştirilmek için büyük çaba harcanmıştı. Yanık izleri de büyük bir patlamanın göstergesi gibi teninde parlıyorlardı.

Ne yaşamıştı?

Sanki düşüncelerimi duymuş gibi, "Birliğim bombalı saldırıya uğradı," dedi uykudan çatallaşan boğuk sesiyle. Nefesimi tuttum. Ne duymayı beklediğimi bilmiyordum ama gerçek zaten gün gibi ortadaydı.

Boğazımın düğümlendiğini hissettiğimde kalbimi sıkıştıran bu duyguyu bastırmak için yanağımın içini sertçe ısırdım. O bana kendini açmaya karar vermişken karşısında saniyeler içerisinde dağılarak Karan'a haksızlık edemezdim.

Belimi saran elinin tutuşu sıkılaştı, boşta kalan eliyle uzanıp yanağımı kavradı ve ona bakmam için yüzümü kendine çevirdi. Gözlerimi sıkıca yummak istesem de buna direndim. İçindeki acıyı akıtacak, bunu göğüsleyecek, güçlü ve cesur birini hak ediyordu. Geçmiş onun sırtında yükken benim yapabileceğim tek şey onu dinlemekti.

Başparmağı gözümün altını süpürdüğünde tek bir damla yaşı tutmayı bile başaramadığımı fark ettim.

"Sana benim için ağlamamanı söylemiştim, *ptičica*."

Kafamı salladım. "Buna ben karar veririm," dedim kendimi toparlamaya çalışırken. Ardından, "Bu ne zaman oldu?" diye sordum. Ağzından çıkacak her kelimeyi gözlerinin içine bakarak dinlemek istesem de Karan aksini düşünüyor gibiydi. Başımı bir kez daha göğsüne yaslamam için beni yönlendirdi. Burnum çenesine değene kadar hareket edip kolumu beline doladım.

"Sekiz yıl önce."

Hızla düşünerek, bundan sekiz yıl önce haberlere çıkmış herhangi bir bombalı saldırı olayını hatırlamaya çalıştım. Bu kadar ciddi bir yaralanmaya sebep olan bir şeyi duymamam neredeyse imkânsızdı. Belki de babamın işinin bir parçası olduğundan, evimizde haber kanalları daima açık dururdu. Ancak o zamanlar, ben henüz on altı yaşındaydım. Hafızama ne kadar güvenebilirdim? Aramızdaki yaş farkı o anda yüzüme hiç olmadığı kadar sertçe vurdu. On yıl kimisine göre belki hiçbir şeydi ama bu kadar yaşanmışlıkla doluyken...

"Sırf mart ve eylül ayları arasında on yedi bombalı saldırı oldu," diye devam etti. "Yılın son ayında, bizim otobüsümüze de bir bomba koydular. Yirmi üç arkadaşım patlama esnasında öldü. Yedi tanesi hastanede hayatlarını kaybetti. Altı kişi kurtulduk." Kafasını iki yana salladı. "Buna kurtulmak denilirse..."

"Öyle deme," diye itiraz ettim çaresizce. Gerçeğin hissettirdiği ağırlığın altında sanki sıradan bir konuyu konuşuyormuş gibi kollarının arasında öylece yatmak beni boğmaya başlamıştı. Kalkmak, küfürler savurmak, onun çıkaramadığı ses olup dünyaya acısını haykırmak istiyordum. Bunun yerine ritmini koruyan kalp atışlarını dinlemeye devam ettim. Parmakları kolumun üzerinde geziniyordu. Bir anda beni kendine çekip başımın üzerine hafif bir öpücük bıraktı ve yanağını tam o noktaya yasladı. "Yaşadıklarını hayal dahi edemem ama burada olduğun için mutluyum," diye itiraf ettim. İçindeki karanlığı besleyen, hatta belki de oluşturan kederin varlığıyla hayatına nasıl devam edebildiğini bilmiyordum ama burada, benimle olmasını istemek bencillikmiş gibi geliyordu.

Tutuşu sıkılaştı. Diğer kolunu da etrafıma doladığında ben de ona sarıldım. Kalbinin tam üzerinden onu öptüm ve kokusunu içime çektim. Bu noktaya nasıl gelmiştik?

"Kötüydü," dedi. "Çığlıkları hâlâ duyabiliyorum. O koku... O kadar iğrençti ki bugün bile midemi bulandırıyor."

Vücudu belli belirsiz titriyordu. Elimi tıpkı onun yaptığı gibi kolunda gezdirirken parmaklarım yara izlerinin üzerinden geçiyordu. Bu küçük dokunuşların onu rahatlatmaya yetebileceğini hiç sanmıyordum ama yine de denedim. Sözünü kesmedim. Aksine, anlatmasını ve içindeki zehri, korkuyu, nefreti akıtmasını bekledim.

"Çarşı iznine çıkıyorduk. Her zaman olduğu gibi halk otobüsü tutulmuştu. Başka bir görevden daha yeni dönmüştüm. Aslında orada bile olmamam gerekiyordu. Gerekli ayarlamaları bir türlü yapamamışlardı, aynı akşam Diyarbakır'a dönecektim. Ama oradaydım. O otobüste." Vücudu hafifçe titrerken nefesi saçlarımın arasındaydı. Tenimde gezinen parmakları hareket etmeyi bırakmıştı. Artık zihni benimle burada, bu anın içinde değildi.

"Patlamanın sesi çok güçlüydü, kulaklarım anında ciddi hasar aldı ama bu bile çığlıkları bastırmaya yetmemişti. Yağız, kendini üzerime attı." Göğsü derin bir iç çekişle havalandı. Az öncekinden daha kısık, hâlâ gerçekten anlam veremiyormuş gibi şaşkın bir sesle, "Bunu neden yaptı ki?" diye sordu. "O benim arkadaşımdı. İkimiz de üsteğmendik. Beni korumakla yükümlü değildi. Kolumu ona doladığımı, onu üzerimden kaldırmaya çalıştığımı hatırlıyorum. Çok ağırdı. Benim kadar, belki benden daha ağırdı. Onu itmeyi başaramadım. Patlamanın kuvvetiyle camlar kırılmış, parçaları üzerimize saplanmıştı. İkinci bir patlama daha oldu ve..." Elini kaldırdığını ve dudağına götürdüğünü hissettim. Öyle bir patlamadan sağ çıkıp da bu kadar az zarar görmüş olması mucizeden başka bir şey olamazdı.

"Buradasın," dedim. Kafamı çevirip göğsünü bir kez daha öptüm. Burnumu boynuna yaslayıp ona daha sıkı sarıldım. Vücudum onunla bir olmak için yalvarıyor, birbirimizin eksik parçalarını tamamlayacağımızdan eminmiş gibi ona daha yakın olmak için yollar arıyordu. "Buradasın, Karan."

Sanki kendine bunu hatırlatmaya ihtiyacı varmış gibi, "Bir süredir buradayım," diye kabul ederken vücudundaki hafif titremeler geçti. Etrafımı saran kollarını çözünce ona bakmak için yeniden doğruldum. İki eliyle yüzümü kavradı ve gözlerime bakmak için kafamı hafifçe geriye yatırdı. "O gün, hayatımın içine sıçtı. Benden her şeyimi aldı. Ama günün sonunda beni buraya, sana getirdi," dedi. "Gücüm yettiğince, ulaşabildiğim bütün şerefsizlerin, kanı bozukların canına okuyacağım ama Devin, o günü yaşamasaydım muhtemelen seni asla bulamazdım. Bu yüzden aylar önce pişmanlık hissetmeyi bıraktım."

24. BÖLÜM

Devin

Her ne kadar Karan'ın kollarında kalıp geçmişten, bugünden ve beni bundan sonra nelerin beklediğinden kaçmayı deli gibi istesem de neler olduğunu öğrenmek zorundaydım. Karan'ın biliyor olabileceği şeylerin düşüncesi bile içimi kemirip duruyordu.

Karan'ın itirafından sonra kendimizi bir süre daha birbirimizde kaybetmiştik. Öpücüklerimiz hiç olmadığı kadar yumuşak, dokunuşlarımız daha çok şefkatle doluydu. Onu sevmeme izin vermişti. Dokunuşlarıma henüz alışamadığını biliyordum. Parmaklarımın izini sürdüğü bazı izlerin üzerinden geçerken irkildiğini hissetmiş, nefesinin düzensizleştiğini duyabilmiştim. Yine de bana engel olmamış, dikkatini dudaklarıma vermiş, öpücüklerim onun geçmişini telafi edecek bir ödülmüş gibi açlıkla kabul etmişti.

Karnımın guruldamasıyla yatağı terk etmiştik, odadan çıkmadan önce kendimi dağınık yatağa bir şeyi kaybediyormuşum hissiyle bakmaktan alamamıştım. Babamın Bahar'ı nereden öğrendiğini bilmeye hazır olabileceğim bir zamanın geleceğinden şüpheliydim. Az sonra duyacaklarım hayatımda bir kez daha deprem etkisi yaratacak güce sahipmiş gibi geliyordu.

Hızlıca hazırladığı tostun tabağını mutfağa götürdükten sonra salona, Karan'ın yanına döndüm. Sanki oturmaya tahammül edemiyormuş gibi ormana bakan upuzun pencerenin önünde duruyordu. Bir süre önce odaların hepsinin ormana baktığını keşfetmiştim. Banyosunda bile bir pencere, bu sık ağaçlara ve kasvetli gökyüzüne bakıyordu. Görebildiğim her detaya çoktan hayran kalmıştım.

Ev geniş bir antreye açılıyordu. Antrenin karşısındaki ilk açıklık salondu. Çift kanatlı, ceviz kapılar iki yana açılmış duruyordu ve daha ilk adımda insanı salonun sıcaklığına davet ediyordu. Tüm mobilyaları koyu renkliydi. Koyu yeşiller, siyahlar, griler dört bir yana yayılmıştı.

Kapının hemen yanında altı kişilik, yine koyu renkli ağaçtan yapılmış bir yemek masası vardı. Sandalyeler kahverenginin hafif kızıl bir tonunda kumaşla kaplanmıştı. Koca salonu kaplayan toplam üç Türk kilimi vardı. Koyu yeşil koltuk takımının altında kalan, en büyükleri geyik, at ve savaşçı desenleriyle dolu, kırmızı tonlarında bir halıydı. Halının üzerinde yine irice ahşap bir orta sehpa bulunuyordu. Geniş ekran televizyon, karşısındaki duvarda asılıydı. Etrafında bir yığın kitabın dizili olduğu, siyah kitaplıklar vardı. Tavandan sarkan avizeler, koltuğun arkasından yükselen ayaklı abajur ve bordo kadife kumaşla kaplı, geniş bir tekli koltuğun yanındaki sehpanın üzerinde duran lamba, etrafa loş, sıcacık bir ışık yayıyordu. Hepsi açıktı ama kesinlikle rahatsız edici değillerdi.

Burası asla tahmin etmeyeceğim kadar sıcak bir yuva gibi hissettiriyordu. Ne beklediğimi bilmiyordum ama Karan'ın karanlığının ve dışarıya yansıttığı soğukluğunun açıldığı kapı bambaşkaydı. Hem sıcaklık hem de ışıkla doluydu.

Konuşmak istediğim şey aslında buydu. Bu evi nasıl seçtiğini, içini nasıl döşediğini, ne kadar zamandır burada oturduğunu öğrenmek istiyordum. Fakat bu sadece duymak zorunda olduğum gerçeklerden kısa süreli bir kaçış sağlardı.

"Hazırım," dedim tekli olan bordo koltuğa oturmayı seçerek. Bundan daha fazla yakın olmasını şu anda kaldırabileceğimi sanmıyordum.

Kitaplığa yürüyüp en üst raftaki kitapların üzerine yan şekilde koyduğu dosyayı aldı ve bana döndü.

"Bunlar polisten gelenler."

Ellerimin titremesine engel olamayarak uzattığı dosyayı aldım.

"Sorgu raporları. Senin için çıktısını aldım. Sen incelemeni bitirdikten sonra imha edeceğim."

İçinde yazan baştan sona her şeyi merak ediyor olsam da şu anki önceliğim babamın neler bildiğiydi. Dosyayı üzerine oturduğum bacaklarıma yaslayıp açtım. En önde Eymen'e ait birtakım bilgiler vardı ve hemen ardından benimle yaptıkları sorgu kayıtları yer alıyordu. Benden sonra ise Bahar'ınkiler...

Onun, Eymen'in hayatında benden sonraki en önemli insan olabileceği gerçeğini sindirebilmem mümkün değildi. Ayrıca ona nasıl bu kadar kolay ulaşabilmişlerdi?

"Telefonunu hiç karıştırmadığını tahmin ediyorum," dedi Karan, bir kez daha düşüncelerimi okumayı başararak.

Kendimde konuşacak gücü bulamadığım için kafamı iki yana salladım. Sevdiğin, eşin olarak seçtiğin adama yeterince güvenmiyorsan o ilişkinin ne anlamı vardı ki?

"Senden sonra en sık görüştüğü kişiler arasında Bahar, patronu ve ailesi vardı."

"Bir de babam mı?"

"Onun da adını gördüler evet ama Bahar'ı bildiğini açıkça itiraf eden babandı. Polis, Eymen'i tanıyan ve ona yakın olma ihtimali taşıyan kişilerin hepsini sorgulamak zorundaydı. Babanın elinde kayda değer bir şey olduğunu düşündüklerini sanmıyorum. Ta ki o anlatmaya başlayana kadar."

Bahar'la olan sorgu raporunun her kelimesini okumak için yanıp tutuşsam da gerekmedikçe kendime bu acıyı yaşatmak istemediğime karar verdim ve sayfayı çevirdim. Annesiyle babasının kayıtlarını atladıktan hemen sonra babamın adını görmek göğsümü sıkıştırdı. Kendini tanıttığı kısımları ve baştaki ilk birkaç soruyu hızla geçtim.

Soruldu: Eymen Gündoğdu'nun öldüğü gün ve saatte neredeydiniz?

Cevap: Karımla evdeydim. Site güvenliğine sorabilirsiniz, kısa süre öncesinde markete çıkıp geldiğimi biliyorlar. Tekrar çıkış yapmadım.

Babama bunun çok da güven vermediğini söylemek isterdim ve o an, ufacık bir ihtimal de olsa babamı korumak istediğim için kendimi rahatsız hissettim. Sanki Eymen'i öldüren o olabilirmiş gibi.

Soruldu: Teyit edeceğiz. Peki Eymen Gündoğdu hakkında bize neler anlatabilirsiniz?

Polisin sorusu çok sıradan değil miydi? Sanki alelade bir sohbetin ortasındalardı. Ama babamın cevabı kesin ve fazlasıyla netti. Asla beklemeyeceğim şekilde bir araya gelmiş olan kelimelerdi.

Cevap: Boğazına kadar pisliğin içine gömüldüğünü anlatabilirim, tabii siz bunu zaten bilmiyorsanız.

Soruldu: Daha net olun lütfen ve bize bildiklerinizi anlatın.

Cevap: Kızımla görüşmeye başladıklarında iyi olduğunu düşündüğümüz, kariyer hedefi olan, düzgün ve saygılı bir çocuktu. O zaman onu da ailesini de iyice araştırmış, hiçbir şey bulamamıştım.

Soruldu: Peki bu araştırmayı nasıl yaptınız?

Cevap: Gazeteci olduğumu biliyorsunuz değil mi? Sağda solda hâlâ birkaç kişiyi tanıyorum. Çevreme sordum. Ailesi öyle bilinmedik insanlar değiller, babası köklü firmalardan birinde avukatlık yapıyor, annesi de cemiyetlerde dolanıyor. Daha sonra Eymen de babasının izinden gidip yine pek de tekin olmayan Akana için çalışmaya başladı.

Soruldu: Neden tekin olmadığını düşünüyorsunuz?

Cevap: Sizce? Bakın birbirimizin zamanını almayalım. Babasının yaptığı işleri umursamadım çünkü her zaman birileri pis işleri yapmak zorunda kalır. Önemli olan kızımın mutluluğu için Eymen'in seçtiği yoldu ki o da yanlış yolu seçti. Eminim ne boklar yediğine kolayca ulaşabilirsiniz. Kıçını kurtardığı sayısız adamdan iki üç tanesiyle konuşsanız, neler döndüğünü anlarsınız. Ben de onu daha yakından takip etmeye başladım. Boklarını kızımın evine taşımayacağından emin olmak istiyordum.

Soruldu: Onu takip ettirdiğinizi mi itiraf ediyorsunuz?

Cevap: Hayır.

Babamın o anki tavrını hayal etmekte hiç zorlanmadım. İçten içe güldüğünden emindim. Duygularım o kadar allak bullaktı ki beni koruma arzusuyla geçtiği sınırlar arasındaki o ince çizgide sıkışıp kalmıştım.

Cevap: Kendi gözlerim var, biliyorsunuz. Yıllarca büyük bir sorun yaşanmadı ama ardından Eymen kızıma ihanet etti. Ben işlerinin başına bela açacağına inanırken o, telafisi asla mümkün olmayacak şekilde kızımı aldattı.

Soruldu: Kızınıza söylediniz mi?

Cevap: Hayır. Sanırım yaptığım en büyük hata da buydu. Onu üzmek istemedim ve bu işi kendim çözmeye çalıştım. Eymen'le yüzleştim ve kızımdan ayrılmasını istedim.

Okuduğum bu son cümleyle boğazımdan bir hıçkırık koptu. Gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırırken elimin tersiyle akmaya başlayan yaşları sildim. *Neden*, diye çığlık atıyordu zihnim. *Neden bana söylemedin? Neden benim halletmeme izin vermedin? Neden bana üstesinden gelebileceğime inanacak kadar güvenmedin?*

Soruldu: Sonra ne oldu?

Cevap: Kızımı sevdiğini söyledi. Özür diledi. Tabii ki kabul etmedim. Hangi baba kabul eder ki? Saçmalık. Kızımdan ne istediğinden emin değilim. Soyadım bazı kapıları açtığı gibi bazılarını da kapayacak güce sahip. Eymen'in geleceğine nasıl bir katkısı olabilirdi? Açıkçası başından beri bunu bir etken

olarak görmemiştim. Anne ve babasının, ona düzgün bir aile bulması için baskı yaptığını düşünüyorum. Belki de Devin, onun için kolay seçenekti.

Soruldu: Özrünü kabul etmediniz. O ne yaptı?

Cevap: Ona zaman vermemi istedi. Devin'den doğru şekilde ayrılmak için.

Soruldu: Bu ne zaman oldu?

Cevap: Üç ay önce.

Soruldu: Bize anlatmadığınız ne var?

Cevap: Kızımın onunla aynı evde daha fazla kalmasına tahammül etmem mümkün değildi. Eymen, aile görüşmelerinden kaçmaya başlamıştı. Devin'in dediğine göre çok çalışıyordu, çoğu zaman kendisi bile Eymen'in yüzünü görmüyordu. O sırada işlerin de kızıştığını öğrendim. Giderek daha pervasız davranıyordu. Bulaştığı adamlar gerçek anlamda tehlikelilerdi. Kızımın hayatını ayrılık ya da ihanet acısıyla takas etmek çok da zor bir karar değildi. Eymen aramalarıma bile dönmemeye başlamıştı, daha fazla beklemek istemediğim için Bahar'ı buldum.

Ellerimle yüzümü kapadım. Sonraki cümleleri okumaya gücümün yeteceğini sanmıyordum. Bu kadarı bile kalbime ağır geliyor, hayal kırıklığıyla dolu bir acının içime yayılmasına neden oluyordu.

Soruldu: Bahar'ı nasıl buldunuz? Gözlerinizle mi?

Cevap: Eymen'le konuşmak için işyerine gittiğimde bana çıktığını söylediler. Şansıma binadan çıkarken arabayla uzaklaştığını gördüm ve onu takip ettim. Kızımla bir gün daha geçirmesini kabul edecek kadar kendime güvenmiyordum. Gerekirse onu zorlayacak ve son olarak Devin'e gidecektim. Bahar'ın yanına gidiyormuş. Kuzguncuk'taki eve vardığında onu takip etmek yerine bekledim. İki saat sonra Eymen gittiğinde, bir kız babası olarak Bahar'la konuşabileceğimi düşündüm. Bahar... O kadının Eymen'i sevmediğini söylemek sanırım yanlış olmaz. Eğer onunla konuştuysanız bunu kendi gözlerinde görmüşsünüzdür. O para peşinde, kendine yer edinmeye çalışan zavallı bir kadından başka bir şey değildi.

Soruldu: Sizi görünce ne yaptı? Eymen'in evli olduğunu biliyor muydu?

Cevap: Dediğim gibi birbirimizi boşuna oyalamayalım, bildiğini biliyorsunuz. Sadece bu, Bahar'ın gözünde yeterince önemli değildi. İstediği Eymen ve onun sağlayabileceği gelecekti. Yokluk içinde büyümüş, çocukluğunun çoğunu sokaklarda geçirmiş, ailesi tarafından kullanılmış bir kadın için bu beklentiler şaşılacak şeyler değildi. Ben de ona bir teklifte bulundum. Sanırım ne olduğunu tahmin ediyorsunuzdur.

Soruldu: Sizden duyalım.

Cevap: Eymen'e hamile olduğunu söylemesini istedim. Bir çocuk her daim bir adamın hayatını değiştirir. Bahar bu fikre balıklama atladı. Eymen'in, Devin'den ayrılmak zorunda kalacağını bildiği için bunu bir çıkış yolu olarak görebileceğini ve acele etmesini umuyordum.

Soruldu: Olmadı mı?

Cevap: Öldü.

Ne kadar basit bir açıklamaydı. Tek kelime. Öldü. İşte bu kadar kolaydı. Titremelerim artarken ellerim yumruk oldu. Dişlerimi sıkıp kendimi raporu bitirmeye zorladım. Okuduğum kelimeleri sindirebilmem için çok ama çok uzun zamana ihtiyacım vardı.

Soruldu: Bahar'la tam olarak ne zaman konuştunuz?

Cevap: Eymen'in ölümünden beş hafta önce.

Soruldu: Belki de işler istediğiniz gibi gitmedi ve kontrolü tamamen elinize almak istediniz.

Cevap: Kızımı gelecek bir tehditten korumak istiyordum. İhanetin acısından. Kocasını öldürmek kızımın daha az üzülmesini sağlamazdı, değil mi? Onu ben öldürmedim. Teyit ettiğiniz zaman göreceksiniz.

Soruldu: Bize söylemek istediğiniz başka bir şey var mı?

Cevap: İş yaptığı adamları araştırın. Onu ortadan kaldırmak isteyecekleri kadar ciddi neler dönmüş olabilir, bilmiyorum. Ama belli ki bir şeyler olmuş. Eymen medyada sık sık görülmese de adını yeteri kadar insan biliyordu. Onu öldürmek riskli bir hamleydi. Şimdi ardında bıraktığı onlarca işi, başka birilerinin toplaması gerekecek. İyi düşünün, o ortadan kalkarsa rahatlayacak kim var?

Babam anlattığından daha fazla bilgiye mi sahipti? Bunu bilebilmem sanırım mümkün değildi.

Soruldu: Şu anda en iyi seçenek sizmişsiniz gibi görünüyor.

Cevap: Biraz ciddi olun. Çocuğunuz var mı? Bir babanın, kızı için yapamayacağı şey yoktur ama onu bile bile üzmek ve riske atmak kesinlikle bunlardan biri olamaz. Eymen vurulduğunda kızım burnunun dibindeydi. Onun hayatını tehlikeye atacağıma gerçekten inanıyor musunuz? Eğer öyleyse bırakın, bu işi sizin yerinize daha ciddiye alan birileri yapsın.

Konuşmanın önemli kısmı burada bitiyordu. Dizlerimi kendime çekerken dosya bacaklarımın üzerinden kayarak yere düştü. Karan bir saniye

sonra yanımdaydı. O beni yere, kucağına çekene kadar şiddetle ağlamaya başladığımı fark etmemiştim bile.

"Geçti, *ptičica*," diye mırıldandı kulağıma. "Hepsi geçti."

Ama bu doğru değildi, değil mi? Geçip giden hiçbir şey yoktu. Eymen'in katili hâlâ oralarda bir yerdeydi. Beni aldatmış, bana yalanlar söylemişti ve bunlar geri alınamayacak kadar derinlere işlemişti. Babam aylarca her şeyden haberdardı ve benim kör bakışlarla her yeni güne uyanmama izin vermiş, o da bana ihanet etmişti.

"Bana bunu neden yaptı? O, bu hayatta en çok güvendiğim insandı," dedim hıçkırıklarımın arasından. Karan kollarını sıkıca etrafıma doladı. Başım boynuyla göğsünün arasında bir yere yaslıydı. Gözyaşlarım üzerine bir yağmur gibi akarken ellerim tişörtünü sıkıca kavramıştı. Kucağında kıvrılmış, zavallı bir kedi yavrusu gibi beni sallamasına izin veriyordum. Asla işe yaramayacak teselli sözleri fısıldıyor, bana her şeyin yoluna gireceğini vaat ediyordu.

Buna inanmıyordum.

Kendi babam bile benden bunca şey saklamışken bu hayatta başka kime gerçekten güvenebilirdim?

"Bazen sevdiğimiz insanları korumak için kabul edilmeyecek şeyler yaparız."

"Hayır," dedim içimde kabaran öfkeyle. Onu daha sıkı kavradım. "Bana güvenmeyi seçmeliydi. Bu bir seçimdi ve o beni kıracak olanı seçti."

"Sadece seni daha kötüsünden korumak için."

Geri çekilmek istediğimde tutuşunu gevşetti. İçinde kahverengi noktalar olan kehribar gözleri, karanlıkla ama biraz da anlayışla doluydu.

"Onu haklı buluyorsun," dedim bu düşünceye tahammül dahi edemeyerek. "Onu nasıl haklı bulabilirsin?"

"Canından çok sevdiğin birinin zarar görmemesi için elini bir parça pisliğe bulamak, inan bana o kadar da zor değil," dedi kararlılıkla. İri avucu yanağımı kavradı ve başparmağı gözümden ardı ardına düşen yaşları yakaladı. "Acın dindiğinde bunu sen de daha iyi görebileceksin."

Babam Bahar'ı biliyordu. Bildiği yetmezmiş gibi o kadınla görüşmüştü. Eymen'in aklını çelmesi için bir tezgâh planlamıştı. Babam, Eymen'in tehlikeli işlere bulaştığından haberdardı ve tüm bunlara rağmen beni karanlıkta bırakmayı seçmişti. Hayır, bunu kabul edemezdim.

"Bahar'ın ifadesini de okumak istiyorum," dedim. "Hepsini okumak istiyorum."

Kucağından kalkmak için hareket ettiğimde Karan bana izin verdi. Yüzündeki kasvet okuyacaklarımın hiç hoşuma gitmeyeceğinin yeterli bir kanıtıydı. Yine de bana engel olmadı.

"Burada sigara içebilir miyim?" diye sordum ayağa kalktığımda. Hâlâ yerde, dizlerinin üzerinde oturuyordu. O kadar devasa bir adamdı ki bu pozisyonda bile kafası karnıma kolaylıkla ulaşıyordu. Üzerindeki yarım kollu siyah tişörtünün açıkta bıraktığı teni dövmelerle ve yara izleriyle kaplıydı. Kafasını hafifçe geriye doğru eğmiş, açık bir teslimiyetle gözlerime bakıyordu. Karanlık, tehlikeli, öfkeyle dolu ama ışığı aramaktan asla vazgeçmemiş düşmüş bir meleği andırıyordu. Tek istediğim elimi uzatıp onu yakalamak ve beni bu dünyadan uzaklaştırması için ona yalvarmak olsa da kendimi tuttum. İçimdeki bu ateş dinmeden dünyanın sonuna bile koşsak gerçeklerden kaçamazdık.

Bahar'ın sorgu raporundan korktuğum kadar etkilenmemiştim. Okuduklarımın bir kısmından zaten haberdardım ve geri kalanı da içimde öyle derin oyuklar açmamıştı. Eymen'i artık sevmediğim için mi beni yaralayamıyordu? Kalbimden söküp attıktan sonra düşüncelerimdeki varlığını da yok edebilmiş miydim? Gerçekte olduğu gibi onu toprağın altına gömmeyi başarabilmiş miydim? Bu yüzden mi Bahar'ın aşk dolu hikâyesini okurken gözümü bile kırpmamıştım?

Yoksa sebebi büyük camların önünde bir dağ gibi dikilen, karanlığı sıcacık bir battaniyeymiş gibi üzerinde taşıyan ve tüm dikkatiyle beni izleyen adamın varlığı mıydı? Çünkü bir süredir kendimi eskisi kadar yalnız hissetmiyordum.

Polis bana açıkça Bahar'la olan ilişkisinin altı sene öncesine dayandığını söylemişti. Muhtemelen ağzımı arıyorlardı ama *biricik* kocamın kollarımda öldüğü düşünülürse katil ben olamazdım, değil mi? Babam haklıydı, o polisler işlerini yeterince ciddiye almıyorlardı. Çünkü Bahar'a sordukları soruların büyük çoğunluğu hiç işlerine yaramazdı.

Benim için en çarpıcı olan kısmı çocuk yapmaya karar verdiklerini söylemesi olmuştu. Babamla kurduğu tezgâhı bu kadar ileri götürmesine gerek var mıydı? Eymen'i çok seviyormuş, hayatının aşkıymış, benimle olan evliliğinin sosyal sorumluluklardan dolayı olduğunu biliyormuş, zaten Eymen

benden ayrılmaya karar vermiş... Bahar'ın kendisiyle ilgili doğru düzgün hiçbir şey anlatmadığını fark etmemişler miydi?

"Ne düşündüğünü söylemek ister misin?" Sesini sakin tutmaya çalışsa da gerginliğini hissedebiliyordum.

"Bahar hakkında ne bildiğini merak ediyorum."

Kaşlarını çattı. "Her şeyi," dedikten hemen sonra, "Sanırım," diye ekledi.

"Bu raporlarda güzellik merkezinde çalıştığından başka neredeyse hiç kişisel bilgi yok."

"Annesini çocukken kaybetmiş. Yüksek doz uyuşturucudan evinde ölü bulunduğunda Bahar henüz dokuz yaşındaymış. Babası da alkoliğin tekiymiş, o yüzden bir süre yetimhanede ve koruma programına katılan ailelerde kalmış ama her ne olduysa on beş yaşında babasının yanına dönmüş. Babası öleli iki yıl oldu. Yanlış adamlarla dans ediyordu ve sonu oldukça kanlı bitti."

"Eymen'in, Bahar'ın babasıyla bir ilişiği olabilir mi?"

Dudakları hafifçe kıvrıldığında yara izi gerildi ve kafasını sallayarak beni onayladı. "Ben de aynı şeyi düşündüm ama doğrudan bir bağlantı bulamadım. Eymen'in kıçını kurtardığı adamlar, Bahar'ın babası gibilerin zaten kolayca bulaştığı türde insanlar. Benim bulamamış olmam onu temize çıkarmaz."

"Eymen'in karşı durduğu, kızdırdığı kişilerin neredeyse hiçbiriyle konuşmamışlar."

"Bazılarını ziyaret ettiler ama ellerinde kanıt olmadığı için yapabilecekleri çok bir şey yoktu."

"Bilgisayarımdaki bilgileri onlara teslim etmemiz gerekiyor," dedim iç çekerek. Eymen kendi müvekkillerini ateşe atacak bilgileri benim bilgisayarıma saklayarak ne düşünüyordu, bilmiyordum. Onu gerçekten herhangi biri öldürmüş olabilirdi.

"Orada onlar için kanıt oluşturacak tek şey o şerefsizlerin yediği boklar. Hiçbiri Eymen'i öldürdüklerini kanıtlamaz ve ben de bu belirsizlikle senin hayatını tehlikeye atmam. Kimsenin durduk yere dikkatini çekmemize gerek yok. Sen içlerinden birini parmaklıklar ardına yollarsan, diğerleri kurt sürüsü gibi başına üşüşür. Önce katili bulmamız lazım."

Dosyayı kapatıp ortadaki büyük sehpanın üzerine attım. Bacaklarımı toplayıp kollarımı etrafına sardım. Bunu yapmamın tek sebebi ayağa kalkıp

Karan'ın kollarına kendimi bırakmak istiyor oluşumdu. Beni tutacağını, hayal edemeyeceğim kadar büyük bir şefkatle beni saracağını biliyordum. Buna ihtiyacım vardı. Ama hepsinden öte kendi yolumu bulmaya ihtiyacım vardı.

"Elinde bir liste yok mu?"

"Hepsinin üzerinden geçiyorum, Devin. Merak etme."

Dudaklarımdan alaycı bir ses çıktı. "Hayatımın hangi noktasında durduğumu anlayamıyorum bile ve sen bana merak etmememi söylüyorsun. Bundan çok kısa bir süre önce sallantıda da olsa bir evliliğim, sık sık görüştüğüm arkadaşlarım ve ailem, düzenli bir işim vardı. Şimdi kocam öldü, arkadaşlarımı ve ailemi tehlikeye atmamak için onlarla özgürce görüşemiyorum. Bu dünya üzerinde asla beklemeyeceğim tek adamın da bana ihanet ettiğini öğrendim. Kapısından artık giremediğim ve asla girmek istemediğim bir evim var. Yani bir evim yok! Adamın biri ortaya çıkıp evimi basan üç kişiyi öldürdükten sonra beni yanına aldı. Görünen o ki bir sürü kadına yardım eden, boktan bir geçmişi olmasına rağmen sahip olduğu yaraları iyi bir amaç için kullanan bir katilmiş. Bir katil! Zihnim çığlıklar atarken kalbim yaptığın şeyin güzelliği karşısında büyüleniyor. *Siktir*. Ne kadar boka battığımı görüyor musun? İşe bile kendisini *Batman'in Robin'i** zanneden ama içindeki karanlığı acayip iyi bir şekilde sakladığını fark etmeye başladığım, muhtemelen bir başka psikopatla gidip geliyorum." Nefes almadan konuşmaya devam ediyordum ve her cümlemde Karan biraz daha yaklaşıyordu. Onun yakınlığının beni dağıtacağını bildiğim için koltuğuma iyice gömüldüm. Bu, onu durdurmaya yetmedi.

"Üstelik o psikopat çocuğa karşı bile içimde büyüyen bir şefkat var. Hem de en yakın arkadaşımın kalbini muhtemelen paramparça edeceğini bilmeme rağmen. Senelerdir... Hayır, hayır. Senelerdir değil, asla hissetmediğim şeyleri hissettiğim bir dönemin içinden geçiyorum. Etrafım soğukkanlı katillerle çevirili ve ben o insanların içlerindeki iyiliği görmeye başladım. Deliriyorum, değil mi? Söylesene," dedim hızımı alamayarak. "Burçin de sizin gibi, değil mi? O... o kadar iyi görünüyor ki. Aklım tüm bunları almıyor, Karan. Düşündüğüm ya da hissettiğim her şeyi kontrol altında tutmazsam çok yakında patlayacakmışım gibi hissediyorum."

"Devin..."

* DC Comics tarafından yayımlanan çizgi romanlardaki kahramanlardan biridir. Ailesi, Batman'in düşmanlarından biri tarafından öldürülünce Bruce Wayne (Batman) tarafından evlatlık edinilmiştir.

"Bana *piçita* diyen bir adamın evinde kalıyorum. Bu bir film mi? Bir rüya mı? Ben böyle romanları senelerdir okumuyorum bile!"

"Güzelim."

"Yaklaşma," diye haykırdım. Fısıldamış bile olabilirdim, bilmiyordum. "Dur, Karan. Lütfen. Anlamıyorsun."

"Belki anlamıyorum ama yalnız olmadığını bilmeni istiyorum."

"İşin en boktan yanı ne biliyor musun? O kızları alıp o eve getirdin ve bana dünyanın ne kadar yozlaşmış ne kadar iğrenç olduğunu gösterdin. Bunca zaman bariz bir gerçeğe gözümü kapamışım gibi kendimden utanmamı sağladın. Yaşadığım hayattan, edindiğim dertlerden, bana acı verdiğini düşündüğüm saçmalıklardan utanmamı sağladın."

"Benim niyetim..."

Onu dinlemedim. Beni yatıştırmasına değil öfkemi sonsuz bir süratle kusmaya ihtiyacım vardı.

"Babama karşı inanılmaz bir öfke duyuyorum. Kırdığı kalbimin sesini duyabiliyorum. Ama ne var biliyor musun? Bunu bile istediğim gibi yükseklerde yaşayamıyorum. Aklıma o kızlar geliyor ve beni sonsuz bir sevgiyle büyüten bir ailem olduğu için ne kadar şanslı olduğumu kendime hatırlatmak zorunda kalıyorum. Ben şanslıyım. Babamın beni korumak için hareket ettiğini anlıyorum ama bunu anlamak istemiyorum! Anlıyor musun? Basit, sıradan hayatıma dönmek istiyorum."

"Sana gerçek olmayan bir şey sunamam ama hayatında son nefesine kadar güvende olmanı sağlayacağıma söz veririm. Gördüğün şeylerin seni ruhunda iz bırakmaması için ne gerekiyorsa yaparım." Yapacağını biliyordum, ona inanıyordum ama artık bunu istemiyordum.

Güldüm. Muhtemelen kafayı yediğimi düşünüyordu ama umurumda değildi. Daha fazla oturmaya tahammül edemeyerek ayağa kalktım ve Karan'ın karşısına dikildim. Benden çok ama çok uzundu. Kafamı geriye yatırıp gözlerine bakarken beni tutmamak için kendiyle verdiği mücadeleyi görebiliyordum.

"İçinde yaşadığın, nefes aldığın, adeta bir parçan haline gelen karanlığın içine ufacık bir pencereden bakmamı sağladıktan sonra o pencereyi yüzüme kapayabileceğimi mi sanıyorsun? İstesem de eski hayatıma dönemem."

Eli yüzüme doğru uzandı ama hemen geri indirdi. Söyleyeceklerini tartıyormuş gibi bir süre gözlerime baktıktan sonra uzun bir nefes verdi.

"O kızları eve getirmeden önce senin vereceğin tepkiyi düşündüm. Hayatın gerçekleriyle yüzleştiğin zaman ne yapardın?" Bu sefer kararlılıkla bana doğru uzandı ve işaretparmağının tersini çene hattımda gezdirdi. "Sen Devin, gerçek bir savaşçı gibi gördüklerine göğüs gerdin. Sadece kabul etmekle kalmadın, harekete geçtin." Parmağı boynuma, nabzımı hissedebileceği o noktaya doğru ilerleyip durdu. Kalp atışımın onun tek bir dokunuşu ve yakınlığıyla nasıl arttığını hissedebiliyor muydu?

"Düşündüğünden daha güçlü olduğunu ne zaman fark edeceksin?"

Nefesim kesildi. Ne bekliyordum bilmiyordum. Belki kaçmasını, özür dilemesini, başıma bu işleri açtığı için pişmanlık duymasını... Ama o bana güvenini sunuyordu. Boğazım düğümlendi.

"Ya güçlü olmak istemiyorsam?" diye fısıldadım. Bir zamanlar sahip olduğum hayat artık o kadar uzak geliyordu ki beni bekleyen geleceğin korkusuyla titriyordum.

"Bir insan ya güçlüdür ya değildir. Bu bir seçim değil, *ptičica*. Ve sen gördüğüm en güçlü insanlardan birisin."

Avucunu boğazıma bastırıp parmaklarını boynuma doladığında bambaşka bir farkındalıkla vücudum uyandı. Artık bu dokunuşun beni etkisi altına almayacağı tek bir an yaşanamazdı.

"Sana seni bırakmayacağımı söylemiştim ve artık senin bu hayatla ve çok daha fazlasıyla baş edebileceğini de biliyorum. Yanımda olmanı istiyorum, Devin. Mümkünse kendi isteğinle," derken tehlikeli bir sırıtış yüzüne yerleşti.

Korku ve beklentiyle ürperdim. Az önce beni yerle bir eden duygularım, durduramadığım bir selin altında kaldı ve yerine yepyeni duyguların oluşmasını sağladı. Nasıl olup da onun tek bir sözüyle kendimi daha güçlü ve yenilmez hissedebiliyordum?

"Beni zorla tutamazsın."

Güldü ve çıkan bu ses beni baştan aşağı sarstı. Karanlık, yoğun ve o kadar lezzetliydi ki ağırlığını ona bıraktığımı fark etmem bir anımı aldı. Boğazımdaki tutuşu sıkılaştı.

"Kaçmayı dene, küçük kuş. Hazırım," dedikten sonra eğildi ve dudaklarıma geleceğimi elimden çalan bir öpücük bıraktı.

25. BÖLÜM

Karar

Buluşma noktasına yürürken alacağım intikamı düşünerek Devin'in yanından uzaklaştığım için hissettiğim rahatsızlığı bastırmaya çalışıyordum. Onun Erdem'le radyo binasına güvenle girdiğini izledikten sonra orada daha fazla kalmamın anlamı kalmamıştı ve yapılacak yığınla iş vardı. Sahip olduğum her hücre bana geri dönmemi haykırsa da kendimi zorlamış ve oradan uzaklaşmıştım. Pars'ı kudurtmanın yollarını düşünmek az da olsa zihnimi oyalıyor, hareket etmemi kolaylaştırıyordu.

Beşiktaş'ın ara sokaklarından geçip bu saatte kapalı olan barın kapısından girdiğimde onların çoktan karanlıkta kalan arka köşeye yerleştiklerini gördüm. Birbirlerinden uzak duramıyorlarmış gibi yan yana oturmuşlar, birbirlerinin gözlerinin içine bakıyorlardı. Aralarında geçen sessiz konuşma her neyse, bu sırada önlerine konmuş olan kahve fincanlarının varlığını unutmuşlardı.

Bu hallerine kaç kere tanık olmuştum? Neler yaşamışlardı? Arada merak etsem de beni ilgilendirmediği için burnumu asla sokmamıştım. Ama şimdi... eh, Pars kendi kaşınmıştı.

Yanlarına varmama on adım kala Pars kafasını kaldırdı ve onlara doğru ilerleyişimi gördü; yüzümdeki ifadeyi de.

Karşılarına oturduğum gibi Burçin'e bakarak, "Yeni bir dövme istiyorum," dedim.

Pars anında, "Hayır," diye karşı çıktı. Burçin'in ona attığı sinirli bakışları umursamadan kafasını iki yana salladı. "Yeter, dostum. Git kendine başka birini bul."

"Burçin'den başkasını istemiyorum."

"Ne istersen, tatlım," dedi Burçin bana en büyük gülümsemelerinden birini sunarak. "Aklında ne var?"

Gözucuyla Pars'a bakarken gülümsememi bastırmak için yanağımın içini ısırdım. İt herif, kadının başka birine dokunması fikriyle gözü dönüyordu, üstelik Burçin de asla pes etmeyerek onun resmen canına okuyordu. O Devin'i öpüyorsa, benim de Burçin'in saatlerini çalacağımdan emin olabilirdi.

"Eve gelmen lazım. O kadar saat evden uzakta kalamam," dedim sadece. Ne yapıracağıma dair en ufak bir fikrimin olmamasının hiç önemi yoktu.

Pars, "Siktir git, Karan," derken öfkeyle etrafa tükürükler saçtı. "Ne sikim istediğini bile bilmiyorsun, değil mi? Bok kafalı. Yok sana dövme falan. Bas git."

"Kapa çeneni, ateşli çocuk. Sana soran olmadı," dedi Burçin. Halinden memnun olduğunu görebiliyordum. O da Pars'ı delirtmeyi seviyordu. "Ne zaman istersen söyle, gelirim."

"Hiçbir yere gitmiyorsun, hele onun orman evine hiç gitmiyorsun."

"Sana soran olmadı."

Bu daha başlangıçtı. Hayatı ona zindan etmeye kararlıydım. Bir dövme hiçbir şeydi.

"Yardımımızı istediğini hatırlatırım, Karan. Yanlış ata oynuyorsun." Pars kuduruyordu ve bunu izlemesi aşırı keyifliydi.

"Bunu neden sorun yaptığını anlamıyorum. Neredeyse tüm dövmelerimi Burçin'in yaptığını bilmiyor musun? Hepsini tamamlaması saatler sürdü. Özellikle bacağımı sarıp kıçımdan yukarı çıkan yılan... Ama sanırım sen onu görmedin. Sahi Burçin, ne kadar sürmüştü?"

Burçin kahkahasını serbest bırakmamak için altdudağını dişlerken, "Uzun... çok uzun saatler. Kocaman bir adamsın, Karan," dedi sesinde saklı tutmakta zorlandığı alayla.

Burçin, onunla tanıştığım ilk gün, bugün olduğu kadından daha yaralıydı. Daha doğrusu henüz o yaraları nasıl saklayacağını keşfetmemişti. Çok daha kırılgan, çok daha savunmasız görünüyordu. Gücü, tıpkı Devin gibi içinden geliyor, kimi zaman köze dönse de küllerinden yeniden doğmak için canla başla çırpınıyordu. Onu görüyordum ve eğer bir kardeşim olsaydı, Burçin'in, tıpkı onu seveceğim gibi seviyordum. Pars da bunu içten içe biliyordu ama çürümüş beyni yeterli kontrolü sağlayamıyordu.

"Ağzına sıçayım senin," diye bağırdı Pars ve yerinden kalkıp hızla bana uzandı. Sol elini savuştururken sağ eli boğazımı kavradı. Vücudum, tutmaya devam edemediğim bir kahkahayla sarsılırken boynumu saran bileğini kavrayıp uyguladığım baskıyla çevirdim. Onu itmek yerine masanın üzerinden kendime doğru çekip kulağına yaklaştım.

"Bir daha Devin'e dokun bakalım. Dene beni, siktiğimin kedisi."

"Senin amına..."

"Yeter," diye bağırdı Burçin. Pars'ı benden uzaklaştırdığını hissedince onu bıraktım. Gözleri öfkeyle yanıyordu. Rahatlayarak sırıttım. İstediğimi almıştım. *Şimdilik.*

"Eymen'in müvekkillerinden bir bok çıkmadı," dedi Burçin sakinleştikten birkaç dakika sonra. "Aydemir o adamları Devin'in evine tamamen kör gözle yollamış gibi görünüyor ama şimdi gergin zira kapısına iki büyük poşet bıraktın."

"Temizlik ekibi bıraktı," dedim. Bunu yapmalarını tabii ki ben istemiştim. Devin'e bulaşmamaları gerektiğini bilmeleri gerekiyordu, tıpkı götünü kollaması gerektiğini bildiği gibi çünkü çok yakında onun için de harekete geçecektim.

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Şansını denedi ve eline iki ceset geçti. Daha fazla irdelemeye başlayacaktır."

"Bir sonraki poşet onunla dolacağı için sikimde değil."

"Boyga'nın canına okuyacağının farkındasın, değil mi?" diye sordu Pars. "Bundan sen bile kurtulamazsın."

"Ne bok istiyorsa yapabilir. Ona, Devin'in güvenliğini sağlayana kadar durmayacağımı söylemiştim."

Burçin kafasını sallarken bakışlarını Pars'a çevirdi. Birkaç saniye içerisinde başlayıp biten sessiz konuşmalarından sonra Pars iç çekerek arkasına yaslandı.

"En iyi seçenek Bünyamin gibi geliyor bana," dedi Pars. "O narkotikçi piçi de izlediğini biliyorum ama kardeşiyle bir kez bile görüşmüş olması, ortalığı karıştırmasına yeter."

Bünyamin uyuşturucudan defalarca içeri girmişti. Eymen ve ekibi de onu onlarca kez çıkarmışlardı. Bünyamin'in çetesini çökertmeyi kendine görev edinen narkotik polisi, Saygın Şimşek'in bize göre en büyük derdi,

kardeşi Suat'ı girdiği bataktan çıkarmaktı. Bunu yaparken Suat'ın parmaklıklar ardını boylamasını umursamadığını tahmin edebiliyorduk. Saygın için Suat'ın o adamlardan uzaklaşması yeterliydi, *sanırım*. Aralarındaki bu anlaşmazlığın Eymen'e ulaşması için çok fazla neden yoktu. Onu öldürmeleri ne işlerine yarayacaktı? Tabii Saygın da yoldan çıkmadıysa... Eğer Eymen hırslarına yenik düşüp onu tehdit ettiyse eh, o zaman bir boklar dönmüş olabilirdi. Ama elimizde buna dair hiçbir kanıt yoktu.

"Ya da aşk," dedi Pars kendinden çok daha emin olduğunu gösteren sert bir sesle. "Aşk her zaman işleri karıştırır," diye ekledi Pars. "İsmet'i izledim. Şakir'in kızıyla hâlâ takılıyor ve bunu doğru şekilde saklamayı başaramıyor bile. Eymen'in yerinde olsam birini tehdit edeceksem, bu kişi İsmet olurdu."

"Organizede çalışıp da Eymen'e verebileceği tek şey, ufak tefek bilgi kırıntıları. Bunun için işleri o denli sınıra sürüklemeye değer bulur mu, emin değilim," dedim bir yandan düşünürken.

İsmet Dağdeviren senelerdir Organize Suçlarla Mücadele'de çalışıyordu. Otuz üç yaşında, yeni terfi aldığı sıralarda, Şakir Topaz'ın henüz on yedi yaşındaki kızıyla ilk defa bir arada görülmüşlerdi. Üzerinden geçen üç senede ikisinden birinin akıllanacağını düşünürdünüz ama hayır, ikisi de aynı boku yemeye devam ediyordu. Sibel'le nasıl tanıştıklarını bilmiyordum. Babası yüzünden karakola mı gitmişti? Onlarca baskından birinde mi karşılaşmışlardı? İlk görüşte âşık mı olmuşlardı? Yoksa o it herif, bir şekilde kızı tuzağına mı düşürmüştü? Nasıl olup da midemi bulandıran bu durumun içine girmişlerdi?

Sibel'in ne hissettiğini ve aralarında gerçekte neler döndüğünü bilmiyordum. Yine de vücudumdaki her bir hücre, bu durumun sağlıksız olduğunu haykırıyordu. İsmet, Sibel'in babasını kullanarak kızı tehdit mi ediyordu? Düşündükçe kanım kaynıyor, birilerine zarar verme isteğim körükleniyordu. Sırf bunun ihtimali yüzünden bile İsmet'in belasını seve seve sikerdim ama bunu yaparsam, şu anki durumu olduğundan daha karmaşık bir hale sokardım. Dikkat çekmenin zamanı değildi. Eymen'in ardında bıraktığı tüm boklukların üzerinden teker teker gidip bir katliama sebep olamazdım. Bu Devin'i daha çok tehlikeye atardı.

"İsmet'in bunu kime yaptırabileceğini bulmamız gerekiyor," diye ekledim. "Kendi ellerini kirleteceğini hiç sanmıyorum. Ama dediğim gibi İsmet'in, Eymen'i öldürmek için yeterli sebebi olduğuna da inanmıyorum."

"Hallederim," dedi Burçin. Pars'ın omuzlarının gerildiğini gördüm ama kimse sesini çıkarmadı. Burçin benden bile önce Boyga'nın ekibindeydi.

Muhtemelen benden onlarca kat daha fazla iş bitirmişti ve bu işlerin ne olduğunu bilmem mümkün değildi. Ona güveniyordum. "Kadir ve Varol'dan hiçbir şey çıkmadı. Eymen'in öldüğünü bile epey sonra fark ettiler. Neyi kaçırıyoruz?"

"Aşk," dedi Pars bir kez daha. "Bence aşkı takip etmeliyiz."

"İsmet'i konuştuk ya?"

"O değil, yani o olduğunu sanmıyorum."

"Bahar'ı mı kastediyorsun?" diye sordum merakla.

"Bahar olur, diğerleri olur. Onların altından bir şeyin çıkmayacağına nasıl emin olabiliriz?"

Burçin'in bakışları bir kez daha Pars'ı bulduğunda kafasını iki yana salladı. "Haklısın," dedi. "Emin olamayız."

Devin'i o üç şerefsizin bastığı evinden çıkardığım günden beri ondan bu kadar ayrı kaldığım bir zaman dilimi olmamıştı. İşlerimi o uyurken halletmeye çalışıyordum. Tüm görüşmelerimi kısa tutuyordum. Kızları kurtardığımız gün bile yalnızca birkaç saat yanından uzak kalmıştım. Oysa bugün sabah radyo binasına girişini izledikten sonra yanından ayrılırken saat henüz sabahın yedisi bile olmamıştı. On üç saattir onu görmüyordum. *Canlı olarak.*

Siteye girerken Erdem'in arabasının ön koltuğunda oturduğunu ve Erdem'e dudaklarını öfkeyle bükmesini izlemiştim. Otoparktan eve çıkan asansörde, Erdem'in yanındaki varlığını tamamen yok sayarak etrafını saran dört duvarı boş gözlerle izlediğini de görmüştüm. Erdem sanki onu izlediğimi biliyormuş gibi çaktırmadan bana ortaparmağını göstermişti. O parmağını götüne sokacağımı bilmiyordu sanki. Göt herif.

Evin kapısını açmadan önce derin bir nefes alır gibi göğsünün şişmesini, Erdem'e veda ettikten sonra rahatlamış gibi eve girmesini de izlemiştim. Gözümü ondan ayırmak istemiyordum. Hiçbir zaman.

Ancak ne yazık ki daha önce buraya birini getireceğimi düşünmediğim için evimin içinde kameralar yoktu. Yani saatlerdir onu görmüyordum ve bu da beni deli ediyordu.

Çocukların yanından ayrıldığım gibi Bahar'ın evine gitmeye karar vermiştim. Bahar o andan beri evdeydi. Koca bir gün boyunca, bir kez bile dışarıya adım atmamıştı.

Hava soğuk olduğu için kısa bir süre salonun pencerelerini açmış ve birkaç dakika sonra da kapatmıştı. Evinde internet bağlantısı bulunmuyordu ki bu da görüşümü oldukça kısıtlıyordu. İçeride ne yaptığına dair en ufak bir fikrim yoktu. Sıkıntıdan patlamak üzereydim. Daha önce de Erdem'den ve diğerlerinden Bahar'ı izlemelerini istemiştim. Her seferinde elim boş kalmıştı. Ama bugün... Pars aşk hakkında zırvalayarak içime bir kurt düşürmüştü. Neler döndüğünü açığa çıkarana kadar evde oturup Devin'i olduğundan daha fazla riske atamazdım.

Hava kararduktan yaklaşık iki saat kadar sonra dizlerini geçen uzun, koyu renkli bir kaban ve başına geçirdiği siyah bir bereyle Bahar'ın apartmandan çıktığını görünce şaşırdım. Ellerinden birinde içi fazlasıyla dolu bir çöp poşeti diğerindeyse iki tane beş litrelik içi boş su şişesi vardı. Neredeyse on adım ötesindeki çöp kutusu için bu kadar kalın giyinmesine anlam veremesem de dikkatle onu izlemeye devam ettim.

Tedirgin olduğunu anlamak için gerçek anlamda bir gözlem yeteneğine sahip olmak gerekmiyordu. Attığı her yeni adımda etrafını kontrol edip duruyordu. Gözleri birkaç kez içinde oturduğum kiralık arabanın üzerinden geçse de varlığımı fark etmedi. Edemezdi de. Yan camlar karartmalıydı ve sıklıkla her yerde görebileceği arabalardan biriydi. Saatlerdir bu konumdan hareket etmemişti.

Çöpü atmak için kollarını sırayla kaldırdığında paltosunun önü açıldı ve hızla arkasını dönüp apartmana doğru ilerlerken artık boşalan iki elini de koruyucu bir tavırla karnına götürdü.

Hassiktir.

Bunu nasıl kaçırmıştık?

Eğer bu hareketi ve karnındaki belli belirsiz ufak çıkıntıyı yanlış yorumlamıyorsam, Bahar hamileydi. Peki çocuğun babası kimdi?

Siktir.

Bahar'ın Eymen'e bıraktığı notu düşündüm. Onu ne zaman yazmıştı?

Bir sonraki aşamaya geçmek için hazırım, sevgilim. Ne olursa olsun seni seviyorum ve evet, bir çocuğumuz olmasını senin kadar ben de çok isterim.

Devin notu sanki yok etmeyi başarabilirmiş gibi avucunun içinde var gücüyle sıkmış olmalıydı. Buruşmuş kâğıdı kiraladığı evin sehpasının üzerinde bulmuştum. O zamanlar babasının planlarından haberim yoktu ve öğrendiğim zaman her şey daha mantıklı gelmeye başlamıştı. Ancak bunun

gerçek olabileceğini hiç düşünmemiştim. Hatta Eymen'i kandırmak için o notu yazdığından neredeyse emindim.

Hay sıçayım. Yanılmıştım.

Bu iş daha ne kadar boka sarabilirdi?

Her ne kadar Devin'e dönmek için yanıp tutuşsam da bir anda zihnime hücum eden onlarca soruyla bunu yapamazdım. Telefonu çıkarıp Boyga'yı ararken yerimde durmakta zorlanıyordum.

"Bana bu kadının hamile olduğunu bilmediğini söyle," dedim telefonu açar açmaz.

"Hangi kadının?" diye sordu hemen. "Kızlara test yapıldı, hiçbiri hamile değildi."

"Bahar," dedim sadece.

"Siktir," dedi sertçe. Birkaç küfür daha mırıldandığını duydum. "Bu çok kötü oldu."

"Neden? Sana defalarca ne bildiğini sordum, inatla bir bok anlatmıyorsun. Yeter artık, Boyga."

"Seni ilgilendiren her şeyi sana teslim ettim."

"O zaman bu ne? Hamile olmasını dert ediyorum çünkü bu belli ki Devin'e yapılmış ihanetin kanlı canlı kanıtı ve onu üzecek. Peki senin mazeretin ne?"

Aldığı nefesleri duyabildiğim birkaç saniye boyunca sessizliğini koruduktan sonra, "Bahar'ın tek ilişkisi Eymen'le değildi," diye itiraf etti. "Bak, şu anda ben de neler döndüğünden emin değilim. Sadece bunun görmezden gelmemem gereken bir şey olduğunu biliyorum."

"Kiminle?" diye sordum. "Bana isim ver."

"Babasının bulaştığı pisliği biliyorsun. O adamlar tekin değil. Uzun zamandır kızı rahatsız ediyorlar."

Devin'in yaşadığı ve yaşadıklarının ona hissettirdiği onca bokluktan sonra Bahar için üzülmek istemiyordum. Kendi seçimlerini yapmıştı. Eymen'in evli olduğunu biliyordu, babasının şerefsizin teki olduğunu da. Kaçabilirdi. Kalmayı tercih etmişti.

"Neden gitmiyor? Neden kaçmadı?"

"Kurban psikolojisini sana ben mi anlatayım?" diye sordu alayla.

"Hâlâ bana bir isim vermedin."

"Bu işe karışmanı istemiyorum. Katili bulmak için süren azalıyor. Unutma."

"Siktir git! Sen benden siktiğimin her detayını saklarken nasıl bulabileceğimi düşünüyorsun? Beni uğraştırma. O çocuk başkasındansa ve o adam Eymen'i öğrendiyse, kolayca onu öldürebilir. Bunu sende biliyorsun."

İç çektiğini ve bir kapının açılıp kapandığını duydum.

"Sana adresi attım," dedi bir süre sonra. "Elini kimseye sürme. İzle, öğrenmeye çalış ve bana haber ver."

Ona cevap verme zahmetine girmeden telefonu kapatıp bana attığı kişinin bilgilerine baktım.

Levent Topaz.

Benimle taşak geçiyor olmalıydı. Hemen Boyga'yı tekrar aradım ama beni meşgule attı. Onun ağzına sıçacaktım. Benden bunu neden sakladığını aklım almıyordu. Eğer Bahar Levent'le beraberse, Eymen'in Sibel Topaz'ın İsmet'le yediği boklardan nasıl haberdar olduğu böylece ortaya çıkmış oluyordu. Peki Eymen, Bahar'ın aynı zamanda Levent'le de beraber olduğunu biliyor muydu? Midesiz herifin tekiydi ama egosu bunu kabul etmesine izin vermezdi.

Ne boklar dönüyordu?

Kafamı toparlamak için harekete geçmeden önce gözlerimi kapatıp arkama yaslandım.

Eymen'in bunca bilgiyi ne için topladığını ve elinde neden tuttuğunu merak etmiştim. Ailesinin durumu iyiydi. Kendisi de bok gibi para kazanıyordu ama asla ondan bekleneceği gibi uçarı bir hayat yaşamıyordu. Kazandıklarının çoğunu annesinin üzerine yapacak kadar ipleri ailesinin eline vermiş bir zavallıydı. Karısından, kendi küçük ailesinden önce hep annesi ve babasını düşünerek hareket etmişti. Tüm bu kukla gibi tavırlarının yanında Devin'i aldatarak sanki içinde olduğu sisteme isyan ediyordu. Bu ve biriktirdiği kozlarla, ona göre sınırların dışına çıkabilmek adına özel bir çaba harcıyordu.

Sibel'le ilişkisini öğrenip İsmet'i tehdit ettiyse, karşılığında ne istemişti? Bilgi? Para? Levent ve Bahar'ın ilişkisini biliyorsa, bu bilgiyle ne yapmış olabilirdi? Bahar korkup Levent'e gitmiş olsaydı, o evde şu anda yalnız oturuyor olmazdı. Levent Topaz'ın, Bahar'ın hamile olduğunu bildiğinden şüpheliydim. Ama Eymen biliyordu. Gerçekten Devin'den ayrılacak mıydı? Devin'in babasının istediği şeyi yerine getirecek göte sahip miydi?

Peki Eymen, Bahar'a tüm bunlar hakkında ne söylemişti? Sonsuza dek beraber olacaklarını mı? Belki de hiçbir bok söylememişti. Hepsinden öte, Eymen'in ailesinin bu hamilelikten haberi var mıydı?

Dönüp Bahar'ın kaldığı eve bir daha baktım. Burası birilerinden para koparmayı başarıp da yaşamayı seçeceği bir yer olamazdı. Ayrıca bir planı varsa da belli ki işler yolunda gitmemişti çünkü korkuyordu ve güvenli olduğunu sandığı sınırlarından dışarı adım atmıyordu.

Derin bir nefes alıp arabayı çalıştırdım ve mesajda yazan adrese gitmek için yola çıktım ama her nedense içimden bir ses sonuca yaklaşmaktan çok uzak olduğumu fısıldıyordu. Sanki her kilometrede daha büyük bir karanlığın içine doğru sürüyormuşum gibi hissediyordum.

26. BÖLÜM

Devin

Telefonumu belki ellinci kez elime alıp saate baktıktan sonra geri koydum. Bir süre önce bunu yapmamak için telefonu odada bırakmıştım ama yerimde duramıyordum. Duvarlarda saat yoktu. Mutfaktaki fırının üzerindeki saat dışında evin herhangi bir yerinde zamanı gösterecek en ufak bir alet bulunmuyordu. Kimin evinde saat olmazdı ki?

Eve geldikten sonra soyunmuş, saçlarımı yıkamadan sadece üzerimdeki gerginliği atmak için sıcak bir duş almış sonra da pijamalarımı üzerime geçirip koca günü evin çeşitli kısımlarında geçirmiştim. Acıkınca dolaptaki kahvaltılıklardan atıştırmış, kendime güzel bir kahve yapmıştım. Televizyondaki kanallar ve müzik listeleri arasında gezinmiş Karan'ı, babamı, Eymen'i, evdeki kızları ve geriye kalan her şeyi düşünmemek için elimden geleni yapsam da bir işe yaramamıştı. Boş durmaktan delirmek üzereydim. Belirsizlikten delirmek üzereydim.

O kadar çok sorum vardı ki camı açıp her birini gökyüzüne haykırmak ve gökten cevapların kolayca yağmasını beklemek istiyordum.

Eymen'i kim öldürmüştü? Kim? *Lanet olsun, kim?*

Her şey bir günde, birkaç saniye içerisinde nasıl bu kadar dağılabilirdi? O üç kurşun. Sanki geçmişime bugünüme ve geleceğime sıkılmıştı, şu anda her biri kanlar içinde kıvranıyordu. Nasıl kurtulacaktım?

Karan gibi bilgilere erişebilen bir ekibim yoktu. Silah kullanmayı ya da kendimi savunmayı bilmiyordum. Eymen'den arada sırada duyduğum birkaç belalı isimden başka o adamların hiçbirini tanımıyordum. Babam bile muhtemelen benden daha fazla bilgiye sahipti ve ben onunla yüzleşmekten deli gibi korktuğum için onu arayamıyordum.

Sabahki programdan sonra annem beni aramıştı ama cevap vermemiştim. Sadece korkmasın diye ona iyi olduğumu söyleyen bir mesaj atmıştım. Eğer annemle konuşsaydım, sesimden bir şeylerin yolunda gitmediğini anlardı.

Karan acil durumlarda ona ulaşmamı söylediği ve bu, acil bir durum olmadığı için Erdem'e sayısız mesaj göndermiştim. Açıkça Karan'ın nerede olduğunu merak ettiğimi söylemiştim ama Erdem bana, her şeyin yolunda olduğunu ve ilgilenmesi gereken işler olduğunu söylemişti. Mesajın sonuna koyduğu kurukafa, bıçak ve bomba emojilerini gördüğümde gülmek istemiştim ama sinirlerim o kadar bozuktu ki bunu bile başaramamıştım. O emojileri Karan görse Erdem'in canına okurdu.

Telefonun ekranına dokunup bir kez daha saate baktım. Gecenin ikisiydi. Onu on dokuz saattir görmüyordum. On dokuz saat sürecek nasıl bir işin peşinde olabilirdi? Neden bir kez bile beni aramamış ya da mesaj atmamıştı?

Onunla bir ilişki içinde olduğum yanılgısına düşecek kadar aptal değildim fakat dinamiklerimiz değişmişti. Kendine beni korumayı ve şerefsiz ölü kocamın katilini bulmayı görev edinmiş bir adamla, ne bok yiyeceğini bilmediği bir dünyanın içinde savrulan zavallı bir kadından öte bir ilişkimiz olduğundan da emindim. Koca bir gün, on dokuz saat boyunca bana tek mesaj bile atamaz mıydı? Meraktan ve gerginlikten kafayı yememe az kalmıştı.

Kitaplıkta bıraktığı sorgu dosyasının üzerinden de defalarca kez geçmiştim. Erdem'in sevgili ailesinin de neler söylediklerini okumuştum. Dünyadan bihaberlerdi. *Sözde*. Gerçekten en ufak bir şey bilmediklerine asla inanmıyordum. Sadece biricik oğullarının belalı adamlara bulaştığını ve onlar hakkında elinde bir yığın koz olduğunu kabul etmeleri kendi işlerini de baltalardı. Görünüşe göre Bahar'ı da bilmiyorlardı. Şok olmuşlardı ancak... benimle evliliklerinin yürümediğinden zaten *şüphelenmişlerdi*. Zekâlarına hayrandım.

Telefonumdaki saat en sonunda iki kırk sekizi gösterdiğinde gözlerim yorgunluktan kapanmak üzereydi. Uzun saatlerdir ormanın güzelliğini de göremediğim için karanlık ve kasvetli hava üzerime çökmeye başlamıştı.

Karan'ı hem deli gibi merak ediyordum hem de onun yatağında yatarken en son burada yaşadığımız tüm o arzu dolu anların saldırısına uğruyor, geçen her dakika yavaşça uyarılıyordum.

Onu istiyordum.

Karan sahip olduğumu hiç bilmediğim bir kutunun kilidini açmıştı. Daha önce seksin böyle bir şey olabileceğinden zerre haberim yoktu. Bu kadar yoğun, sert, sapkın ve vahşi. O an hissettiklerimi okuduğum romanlar elbette olmuştu ama hangi deli, tüm o anların ve duyguların gerçek olabileceğine inandırdı? İnanmamıştım. Ta ki Karan'ın karanlığı tarafından ele geçirilene kadar.

Az önce kapanmamak için direnen gözkapaklarım artık ardına kadar açıktı. Vücudum uyarılışımın etkisiyle sıcaklamıştı. Kafamı Karan'ın yastığına gömüp içime derin bir nefes çekerken inledim. Onun ne durumda olduğunu bile bilmezken bu yola girmeyi hiç istemiyordum ama kendimi tutmakta giderek zorlanıyordum.

Sol kolum onun yastığına sarılmışken sağ elimi karnımdan aşağı indirip pijama altımın ve külotumun içine soktum.

Bunu sayısız kez yapmıştım. Bir kadın kendini tatmin etmeyi bilmek zorundaydı. Özellikle başkasından medet ummayı bıraktığında bu konuda uzmanlaşsa iyi ederdi ve ben çok uzun bir süredir kendi vücudumu herkesten daha iyi tanıyordum. Tuhaf olan Karan'ın beni bu kadar iyi tanıyabilmesiydi.

Onun dokunuşlarını üzerimde hayal ederek iki parmağımı kadınlığımda gezdirdim. O kadar ıslaktım ki... bu utanç vericiydi. Doğru düzgün hayal kurmama bile gerek kalmamıştı. Oysa benim hayallerim sınır tanımazdı. Yine de onların hiçbirinde Karan gibi birinin boğazımı sıktığını, nefesimi kestiğini ve benden aldığı her şeyin katbekat fazlasını verebileceğini düşünemezdim.

Nefesim hızlanıp düzensizleşirken iki parmağımı içime ittim ve iç çekerek kalçamı havaya kaldırdım. Vücudum, onun kaslı gövdesiyle buluşmak için yanıp tutuşuyordu. İçeri. Dışarı. İçeri. Dışarı. Islaklığı yayarak klitorisime ulaştım ve küçük, hızlı hareketlerle daireler çizerek kendimi sona yaklaştırdım. Onun kokusunu solumak ve onunla ilgili ufacık birkaç detay düşünmek bile beni bu noktaya kolayca yaklaştırıyordu.

Kendime en son dokunduğum gün aklıma gelince inledim. O anlarda itiraf edemeyecek kadar gergindim ama sıcak duşun altında kendime dokunurken aklımda olan tek şey, Karan'dı. O kadar hızlı boşalmıştım ki çığlıklarımı tutmak için dudaklarımı kanatırcasına ısırmak zorunda kalmıştım. Tabii ki Karan beni gördüğü gibi ne yaptığımı anlamıştı.

Dilinin üzerimde gezinişinin hayaliyle kıvranırken onu yeniden ağzıma aldığımı düşündüm. Ağzımın içindeki doluluğu, kokusunun yoğunluğunu,

saçlarımı sıkıca kavrayan güçlü parmaklarını... ve saniyeler içerisinde kendimi kaybettim.

Tatmin olmuş bir şekilde uykuya dalmadan önce saate yeniden bakmak aklıma gelmemişti.

Islaklık. Tek hissettiğim şey buydu. Yüzüstü yatıyordum, bunu biliyordum çünkü göğüslerimin ağırlığım altında ezildiğini hissedebiliyordum. Sağ elim yanımda, kalçama yakın duruyordu ve parmak uçlarımdaki havayı hissedebildiğime göre ıslak olan yerlerimden biri orasıydı.

Bacaklarımın arasında hissettiğim acımasız bir dil darbesiyle haykırırken neler olduğunu çözmem kısa sürdü.

Altımdaki çarşafı sıkarken, "Karan," diye inleyerek adını mırıldandım.

"Yine yaramazlık yapmışsın, *ptičica*," dedi boğuk bir sesle. "Sana ihtiyacın olduğunda bana gelmeni söylemiştim."

Saatlerce kayıplara karıştığını hatırlayarak, "Ama sen yoktun," dedim sinirle.

"Sen de dayanamadın mı? Bu tatlı, küçük amınla kendime güzelce ziyafet çekebilmem için bekleyemedin mi? Doldurulmak için çaresiz miydin, güzelim? Söyle bana."

Beni bir kez daha klitorisimden kıçıma kadar yaladığında çığlık attım. Karan'a dönmek için altında kıvrandım ama tek eliyle belime bastırıp beni engelledi ve diğeriyle de bacağımı iyice açtı.

"Haber vermedin."

"Kızdın mı? Merak mı ettin? Hadi, *ptičica*. Anlat bana."

"Götün tekisin," dedim dişlerimi sıkarak. Kurtulmak için daha çok debelendiğimde Karan alçak sesli bir kahkaha attıktan sonra dilini yeniden klitorisime sürttü. Bu sefer daireler çiziyor, dilinin ucunu bastırarak bana inanılmaz şeyler hissettiriyordu.

"Öyleyim," diye kabul etti. "Ama yine de beni istiyorsun. O kadar çok istiyorsun ki dayanamadın ve kendini parmakladın. Ne düşünüyordun? Seni yaladığımı mı?" Benden gerçek bir cevap isteyip istemediğini bilmiyordum ama bacağımı tutan elini çekip iki parmağını birden içime soktuğunda hiçbir şey umurumda değildi. Parmaklarını çekti ve beni tamamen yaladıktan sonra onları yeniden içime itti. Kadınlığımın duvarlarını esnetmek ister gibi onları içimde döndürdü ve mükemmel bir baskıyla

parmaklarını kıvırdı. Haykırarak yüzümü yastığına kapattım. Bir saniye sonra yastığı başımın altından çekti.

"Bağır. Haykır. İnle. Kimse seni duyamaz. Bana sesini ver, Devin."

Dili kıçımın kıvrımlarında gezindi. Dişlerini sürttü ve tam bacağımla birleşen noktayı sertçe ısırdı. Belime baskı uygulayan elini de çekti ve kıçıma bir tokat atıp beni bir kez daha bağırtarak saniyeler içerisinde sertçe içime girdi. İkimizin de haykırışlarının duyulmamasının bence imkânı yoktu. Hayatım boyunca bu kadar gürültülü seks yaptığımı hatırlamıyordum. Ben ses çıkarmazdım. Hayır.

"Tanrım... o kadar harikasın ki," dedi Karan arzuyla kalınlaşan sesiyle. "Tüm gün bunu düşündüm. Bir daha içinde olabileceğim bu anı düşünüp durdum." Ağırlığını üzerime verip dudaklarını ensemde gezdirirken kalçasını geri çekip kendini bir kez daha içime itti. "Bu tam bir işkence. Tek istediğim senin yanında, senin içinde olmakken başka bir şey yapmayı nasıl başarabilirim?"

Bu kelimelerinden sonra daha fazla konuşmadı ve beni sertçe aldı. Elleri kıçımı sıkıyor, içime acımasız ritimlerle girip çıkıyordu. İnliyor, sızlanıyor, adlarımızı haykırıyorduk. Ter içinde kalmıştım. Kaslarım erimiş, kemiklerim beni taşıyamayacak kadar güçsüzleşmişti. Saçlarımı kavrayıp kafamı geriye çekti. Dilini boğazımda gezdirip dişlerini omzuma saplarken sikini de en derin noktama ulaşana kadar içime soktu. O kadar ani boşaldım ki titreyerek yatağa tamamen yığıldım.

Karan, içimdeki sarsıntılar dinene kadar beni sıkıca tutmaya devam ettikten sonra birkaç saniyeliğine üzerime yığıldı. Ağırlığıyla inlediğimde gülerek kendini yana attı. O içimden çıkınca bacaklarımın arasından akan sıvıyla bir kez daha inledim. Bu... çok garipti. Bir adamın menisinin bacaklarımdan sızdığını hissetmemin hiçbir seksi yanı olmamalıydı ama vardı.

Sırtımı göğsüne çekip bana sarıldığında gözlerimi kapatarak ona sokuldum.

"Parmaklarımı mı yaladın?" diye sordum ıslaklığı hatırlayarak.

"Evet. Amını yalamadan hemen önce."

Tanrım. Herhangi bir zaman diliminde böyle konuşmasına alışabilecek miydim?

"Bu şekilde ifade etmek zorunda değilsin."

Gülerek burnunu saçlarımda gezdirdi. "Daha başka nasıl ifade edebilirim, bilmiyorum. Eve geldim, odaya girdim ve kokunu aldım."

"Kokumu aldın?"

"Oda sen gibi kokuyordu, *ptičica*. Islandığında ve boşaldığında ortaya çıkan o koku, odanın her köşesine sinmişti."

Rahatsızlıkla kıpırdandığımda kolunu etrafıma daha sıkı dolayarak beni sabit tuttu.

"Sana yaklaştım," diye devam etti. "Ne yaptığını tahmin etmemem imkânsızdı. Elini tuttum ve parmaklarının tadına bakarak ne yaptığından emin oldum."

"Sen kafayı yemişsin."

"Kesinlikle. Beni delirtiyorsun," dedi ciddiyetle. Kalçama bastıran uzvunun yeniden harekete geçtiğini hissedince sızlanarak kendimi geri çekmeye çalıştım.

"Hayır, Karan," dedim. "Hiç uyumadım. Çok yorgunum. Koca bir gün sıkıntıdan ve meraktan kafayı yedim. Ne boklar karıştırdığını merak ediyorum ama şu anda onları dinleyemeyecek kadar tükenmiş durumdayım. Şimdi buradasın, benim de artık dinlenmeye ihtiyacım var."

"Söz veriyorum dinleneceksin," dedi ama hemen sonra sikinin ucunu bacaklarımın arasında gezdirmeye başladı. "Sadece belki bir yarım saat sonra."

Bu adam beni mahvedecekti. Hem de mümkün olan her şekilde.

"Bana dün nerede olduğunu anlatacak mısın?" diye sordum. Salondaki geniş kanepede oturuyorduk. O kadar rahattı ki resmen içine gömülmüştüm. Karan ellerimi kahve kupama sarıp kendi içime çekilerek oturduğumu gördüğünde bir yerlerden büyük bir yün battaniye bulmuş, evin içi aslında gayet sıcak olmasına rağmen bacaklarımın üzerine örtmüştü. Eğilip kaşımın kenarındaki benin üzerinden öptüğünde kokusunu zevkle solumuş, ardından kendine de bir kahve almak için salondan çıkışını iç çekerek izlemiştim.

Burası onun alanıydı. Kendini güvende, huzurlu ve her zamankinden daha dingin hissettiği hareketlerinin hepsinden belliydi. Onun bu halini seyretmekse dakikalar içerisinde en sevdiğim şeylerden biri haline gelmişti. Düşük belli eşofmanı, kendini benden gizlemeyi bıraktığını gösteren kısa kollu tişörtü, dağınık saçları ve çıplak ayaklarıyla bana bakmaya doyamayacağım bir manzara sunuyordu. Ela gözlerinin tonu güneşin doğal ışıklarının altında değişiyor, her göz göze geldiğimizde içleri uçsuz bucaksız

duygularla dolu oluyordu. Önceden kendini saklamadığını ve bana açık davrandığını düşünsem de yanılıyordum. Asıl şimdi, içinde ne var ne yoksa hepsini tutan tüm o dizginleri bırakmıştı ve ben, bu saldırının yoğunluğuyla sarmalanmıştım.

Yanıma dönene kadar iki duvarı boydan boya kaplayan camdan ormanlık alanı izlerken Karan'a hak vermiştim. Burası, evim demekten keyif alacağım huzurlu bir yerdi. Yine de bunu düşünmemeliydim. Kendime hissettiklerimi yaşama izni vermiştim ve ona karşı olan duygularımı büyük çoğunlukla kabul etmiş olsam da aramızda asılı kalan fazlasıyla ağır yüklerimiz vardı.

Bana hâlâ cevap vermediği için bakışlarımı önce sessizce yanımda oturan Karan'a ardından da onun bakışlarını ayırmadığı televizyona çevirdim. Sabah yedi haberlerini sunan spikerin sesini az da olsa duyabiliyorduk. Avrupa Yakası'ndaki bir saldırıdan bahsediyor, ekranın köşesinde bulanıklaştırılmış suratlar içeren kısa bir videoyu tekrar ve tekrar gösteriyordu. Karan'ın içinde olduğu kaç olayın haberlere yansıdığını merak ettim.

Dudaklarımdan çıkan soru yerine aklımdakini cevaplamak daha kolaymış gibi, "Gölge o işi hallediyor," dedi. Artık gerçekten düşünce okuma gücüne sahip olduğuna inanıyordum.

"Gölge?" Burçin'in bir keresinde ondan bahsettiğini hatırlıyordum. Patronları mıydı? Tek kişinin yönetiminde mi toplanmışlardı? Kaç kişilerdi? Elleri nerelere kadar uzanıyordu? Benzer sorular sık sık kafamda dönüp duruyordu ama bana anlatmayacağını biliyordum.

"Gizli kalmak zorundasınız. Ama... polisler sizden haberdar mı?"

"Bazıları. Ben de hangileri olduğunu biliyor sayılmam. Bizi, yüzlerimizi ya da isimlerimizi ekranda görmen mümkün değil. Polislerin hangileri ne kadarını biliyor, ondan da haberimiz yok. Bir tür güvenlik önlemi diyelim. Çoğumuz adımızı değiştirdik. İnsanların ulaşabileceği hiçbir yerde gerçek kimliklerimize dair herhangi bir bilgi yok."

Gözlerimi yüzüne dikip, "Bir dakika," dedim şaşkınlıkla. "Bana adının Karan olmadığını mı söylüyorsun?"

Dudaklarının hafifçe kıvrılmasını izledim. "İkinci adım," dedi. "İlk adımı bıraktım, soyadımı değiştirdim. Geçmişim yeniden yazıldı. Elektrik mühendisliği okumuş, Delta Güvenlik adında paravan bir şirket için çalışan, otuz dört yaşında, ailesini trafik kazasında kaybetmiş ve akrabaları uzak ülkelerde olan, yalnız bir adamım."

duygularla dolu oluyordu. Önceden kendini saklamadığını ve bana açık davrandığını düşünsem de yanılıyordum. Asıl şimdi, içinde ne var ne yoksa hepsini tutan tüm o dizginleri bırakmıştı ve ben, bu saldırının yoğunluğuyla sarmalanmıştım.

Yanıma dönene kadar iki duvarı boydan boya kaplayan camdan ormanlık alanı izlerken Karan'a hak vermiştim. Burası, evim demekten keyif alacağım huzurlu bir yerdi. Yine de bunu düşünmemeliydim. Kendime hissettiklerimi yaşama izni vermiştim ve ona karşı olan duygularımı büyük çoğunlukla kabul etmiş olsam da aramızda asılı kalan fazlasıyla ağır yüklerimiz vardı.

Bana hâlâ cevap vermediği için bakışlarımı önce sessizce yanımda oturan Karan'a ardından da onun bakışlarını ayırmadığı televizyona çevirdim. Sabah yedi haberlerini sunan spikerin sesini az da olsa duyabiliyorduk. Avrupa Yakası'ndaki bir saldırıdan bahsediyor, ekranın köşesinde bulanıklaştırılmış suratlar içeren kısa bir videoyu tekrar ve tekrar gösteriyordu. Karan'ın içinde olduğu kaç olayın haberlere yansıdığını merak ettim.

Dudaklarımdan çıkan soru yerine aklımdakini cevaplamak daha kolaymış gibi, "Gölge o işi hallediyor," dedi. Artık gerçekten düşünce okuma gücüne sahip olduğuna inanıyordum.

"Gölge?" Burçin'in bir keresinde ondan bahsettiğini hatırlıyordum. Patronları mıydı? Tek kişinin yönetiminde mi toplanmışlardı? Kaç kişilerdi? Elleri nerelere kadar uzanıyordu? Benzer sorular sık sık kafamda dönüp duruyordu ama bana anlatmayacağını biliyordum.

"Gizli kalmak zorundasınız. Ama... polisler sizden haberdar mı?"

"Bazıları. Ben de hangileri olduğunu biliyor sayılmam. Bizi, yüzlerimizi ya da isimlerimizi ekranda görmen mümkün değil. Polislerin hangileri ne kadarını biliyor, ondan da haberimiz yok. Bir tür güvenlik önlemi diyelim. Çoğumuz adımızı değiştirdik. İnsanların ulaşabileceği hiçbir yerde gerçek kimliklerimize dair herhangi bir bilgi yok."

Gözlerimi yüzüne dikip, "Bir dakika," dedim şaşkınlıkla. "Bana adının Karan olmadığını mı söylüyorsun?"

Dudaklarının hafifçe kıvrılmasını izledim. "İkinci adım," dedi. "İlk adımı bıraktım, soyadımı değiştirdim. Geçmişim yeniden yazıldı. Elektrik mühendisliği okumuş, Delta Güvenlik adında paravan bir şirket için çalışan, otuz dört yaşında, ailesini trafik kazasında kaybetmiş ve akrabaları uzak ülkelerde olan, yalnız bir adamım."

Yazdıkları bu adam askere gidip de o patlamanın içinde kalmamış, o acıları yaşamamıştı.

"Aileni nasıl kaybettin?" diye sorarken sesim kararsızlığımı ele veriyordu. Gözlerinin kardığını gördüğümde hislerimde haklı olduğumu anladım.

"Annem sağlıklı bir kadındı. Sigara kullanmazdı, babamla nadiren birkaç kadeh içerlerdi. Yiyebileceğin en lezzetli hamur işlerini yapar ama kendisi hepsinden çok az tüketirdi. Yine de..." Kafasını iki yana sallarken sanki olan şeye bugün bile inanamıyormuş gibiydi. "Kalbi durdu." Parmaklarını şaklattığında irkilmeme engel olamadım. "Öylece. Bir anda. Birkaç dakika önce gülüyordu, birkaç dakika sonraysa kalbini ele geçiren ani bir çarpıntıyla gitmişti. On yedi yaşındaydım."

Gözlerim doldu. Bana ağlamamamı söylediği için kendimi tutmaya çalıştım. Bunu nasıl başarabilirdim? Hem onun acısına üzülüyor hem de kendimi onun yerine koyduğum zaman kalbimin kırıldığını hissediyordum. Annemin bir anda öldüğünü hayal dahi edemiyordum.

"Çok üzgünüm," dedim boğuk bir sesle. Uzanıp yanağını kavradım ve dokunuşumla keder dolu gözlerinin kapanmasını izledim.

"Babam ben patlamadan sağ çıktıktan bir süre sonra kanserden öldü." Daha fazlasını anlatmasını beklerken yanağını kavrayan elimi tutup avucumu öptü ve bir kez daha bakışlarını televizyona çevirdi. Annesini erken yaşta ve aniden kaybetmesine rağmen belli ki babasının kaybını sindirmekte daha fazla zorlanıyordu.

"Karan..."

Yüzüme bakmadan, "Onun günbegün öldüğünü göremedim," dedi. "Benim suçum. Kanserdi. Her geçen gün eriyip gidiyordu ama kendi acımın içinde o kadar boğulmuştum ki babamın acısını fark edemeyecek kadar kör olmuştum."

Konuşmanın bittiğini daha net göstermek istiyormuş gibi elimi bıraktı. Ellerini yüzünde gezdirip kendine gelmek için çaba gösterirken onun işini kolaylaştırmak için konuyu dağıtarak, "Dünü anlatacak mısın?" diye sordum.

Kafasını kaldırdığında benimkilerle buluşan gözleri bir kez daha taşımakta zorlanacağım kadar ağır duygularla doluydu. Minnettarlık, şefkat, özlem, keder ve... sevgi. Bakışlarımı kaçırmamak için direnirken, "Evet," dedi kafasını sallayarak. "Ama nasıl anlatacağımı bilmiyorum."

"Yara bandını tek hamlede çekersen daha az acıtır, değil mi? Söyle gitsin. Ne öğrendin?"

Sehpaya bırakıp da unuttuğu kahvesinden büyükçe bir yudum alıp, "Dün Bahar'ı izliyordum," dedi.

Nedense onun adını duymayı beklemediğim için bir anlığına dondum.

"Ve?" diye sordum zorlukla. Az önceki hüzünle dolu duygularımın düğümlediği boğazım şimdi kurumaya başlamıştı. Tıpkı Karan gibi kahvemden büyük bir yudum alıp son damlasına kadar içerek kendimi duyacaklarıma hazırladım. "Söyle, lütfen."

"O... hamile." Sesi o kadar kısıktı ki içimden yanlış duymuş olmayı diledim.

"Hamile." Onun sözlerini şok içinde tekrarladığımı fark ettim.

"Evet. Bütün akşam onu izledim, evden dışarı adım atmadı ve sonunda çöp atmak için çıktığında..."

"Onu gördün. Karnını?"

Kafasını salladı. "Dört, belki beş aylık olabilir. Bilmiyorum. Emin olamam."

"Eymen'den olduğunu mu düşünüyorsun?"

Bir kez daha kafasını iki yana salladı. "Bundan da emin olmamız mümkün değil. İşin kötü yanı, Bahar'ın da bildiğini sanmıyorum. Biriyle daha ilişkisi varmış. Korkuyor, Devin. Neler döndüğünü henüz çözemedim ama eve kendini kapatmış gibi görünüyor."

Kalbimde onun için de üzülecek yer kalmış mıydı? İstemiyordum. Varlığımı bile bile kocamla ilişkisini sürdürmüş, yüzsüzce yüzüme bakmış o kadın için en ufak bir vicdan kırıntısı taşımak istemiyordum. Kim bilir kimlere ve nelere bulaşmıştı ama bu, onun tercihiydi. Beni ilgilendirmezdi.

"Umurumda değil."

Karan'ın bana bakan gözleri yumuşadı. Bana inanmıyor muydu?

"Ciddiyim," diye direttim.

"Onun için üzülmeni zaten istemiyorum, Devin. Bunu hak edip etmemesi önemli değil. Kendini mutsuz, huzursuz, endişeli ve değiştiremeyeceğin şeyler için duyduğun üzüntüyle kapana kısılmış hissetmeni istemiyorum."

"Şu anda neler hissettiğimi tarif edebileceğimi sanmıyorum." Karnım ağrıyordu, boğazımda bir yumruyla nefes alıyor ve zorlukla yutkunuyordum. Daha babamla yüzleşmeyi başaramamışken bu hamilelik haberini gerektiği gibi sindirebileceğimi sanmıyordum. Tüm bunlar babamın teşvikiyle mi olmuştu?

"Bana neler düşündüğünü anlat," dedim kendi düşüncelerimden uzaklaşmak için. Karan'ın bana dürüst davranacağına güveniyordum ve onun söyleyeceği herhangi bir şeyin -her ne kadar gerçekler acı verici olsa da- bana iyi geleceğini biliyordum.

"Bebeğin babasını biliyormuş gibi görünmüyor ve şu an bunu öğrenebilmesi mümkün değil. Bence Eymen'e o notu yazdığında zaten hamileydi. Belki baban teklifte bulunduğunda bile hamile olabilir, kim bilir? Bahar'ın birlikte olduğu diğer adam, tekin biri değil. Kendini bildi bileli bu dünyanın içinde olsa da çocuğu için benzer bir hayatı seçeceğinden şüpheliyim. Bence kendisini bir an önce Eymen'e kabul ettirmeye çalıştı. Çaresizdi."

"Ama Eymen öldürüldü," dedim sesli düşünerek. "Planları yattı. O zaman biri bebeğin varlığını öğrenmiş ve Eymen'den olduğunu düşünmüş olabilir mi? Belki de ilişkisi olduğu diğer adam?"

"Bahar hakkındaki gerçeği öğrendikten sonra adamı izlemeye gittim. O saatte bir şey bulamadım tabii ama Bahar'ın hamile olduğunu bilse onun o evde, kendisinden uzakta ve o şartlar altında yaşamasına izin vermezdi. Bahar'ı eşi olarak seçmeyebilir ama sırf egosunu tatmin etmek için bile olsa, ona daha iyi şartlar sunmaya çalışır."

"O zaman kim?" diye sordum. Karan'ın çenesi kasıldı. Düşündüğünü ve henüz doğru cevaplara ulaşamadığı için canının sıkıldığını görebiliyordum.

"Bilmiyorum ama çözeceğim."

27. BÖLÜM

Devin

Pazar gününün tamamını evde geçirmiştik. Karan bu sefer bildiği her şeyi en ince ayrıntısına kadar anlatmıştı; Eymen'in çalıştığı adamları, bilgisayarımdaki dosyada yer alan isimlerin kimlere ait olduklarını, o adamların neler yaptıklarını ve içlerinden herhangi birinin, Eymen'i öldürmek için hangi muhtemel sebeplere sahip olabileceklerini açıklamıştı. Daha önceden kafam karışıksa şu an tam bir bataklıktı. Bu bilgilerle ne yapacağıma dair en ufak bir fikrim yoktu. Hatta kısa süre içinde unutacağımdan emindim.

Bir de üstüne babama hiçbir şey anlatmamamı ve konuşmalarımı kısa tutup nerede kaldığımı ya da ne gibi gelişmeler olduğunu söylemememi istemişti. Diğer her şey için açıklaması varken özellikle bunu neden istediğini söylememiş, *"Bana güveniyor musun?"* diye sormuştu. Gözlerimin içine öyle bir bakmıştı ki tereddütlerim olduğunu ve korktuğumu itiraf edememiş, her şeye rağmen ona güvendiğimi hissettiğim için *evet*, demiştim. Böylelikle babamla yüzleşmemi bir sonraki tarihe ertelemek zorunda kalmıştım, bundan şikâyetçi olduğumu söyleyemezdim.

Burçin ve Pars'ın bazı isimlerin izini sürdüğünü, kendisinin de Levent Topaz'ı araştırmaya devam edeceğini söylediğindeyse gerilmiştim. Başta Karan'ın etrafına yaydığı tehlikeden korkarken şimdi onun için korkuyordum. Her şey elimden öylece kayıp giderken ona bir şey olması düşüncesi... bu duyguyla baş etmekte zorlanıyordum.

Yüzümdeki ifadeden apaçık ne düşündüğüm ortada olmalıydı çünkü Erdem'le buluşup radyo binasına gitmek için arabasından inmeden önce, "Bu yalnızca nasıl hissettiğimin ufak bir yansıması," demişti. "Seni her bıraktığımda korkudan ödüm kopuyor."

Bu, o kadar ham o kadar dürüst bir itiraftı ki karnımda bir ağrıyla yanından uzaklaşırken bizi bekleyen günlerden eskisinden daha çok korkmaya başlamıştım.

Geçirdiğimiz en yoğun, en güzel programlardan birinin sonunda Mustafa Bey ile işe gelmeye devam edeceğimi konuşmuş, onu ikna etmiştim. Şu anda yapılacak en ufak bir değişiklik, eğer Karan'ın tahmin ettiği gibi bizi izleyen gözler varsa dikkati daha çok üzerime çekmeme neden olacaktı. Ardından Erdem'le birlikte Karan'ın evine geri dönmüştük. Eve sapasağlam girdiğimi gördükten sonra beni bırakıp gitmişti. Koca bir günü ve geceyi yalnız geçirmeyi beklemiyordum ama görünüşe göre Karan işi sonuçlandırmaya kararlıydı.

Gecenin bir yarısı eve döndüğünde onun varlığını hissederek uyanmış, henüz bir sonuç alamadığını yüzüne baktığım gibi anlamıştım. Kollarımı açıp ona açık bir davet sunmuş, beni ağır ağır kendine ait kılmasının tadını çıkardıktan sonra bir öncekinden daha derin bir uykuya dalmıştım. Sabah kalktığımda evde değildi.

Sonraki günler de benzer bir tempoda geçti. Onu uzun saatler boyunca görmeden, mükemmel manzarası ve konforuyla huzur verse de şu an bir çeşit hapishane olan evinin dört duvarının arasında, yalnızlığımla mücadele etmiştim. Her zamankinden daha çok tüm bunları geride bırakacağımız günleri düşünmüş, bize ne olacağını merak edip durmuştum. Bunu yüksek sesle dillendirmeye gücüm ya da cesaretim yoktu ama kalbim bir süre önce sadece bana ait olmaktan çıkmıştı. Bu duygu dizlerimin bağını çözüyor, aldığım her nefeste tatmadığım bir heyecana kapılmama neden oluyordu.

Karan'la her şey çok yoğun, çok fazlaydı.

Çarşamba günü geldiğinde sadece sabaha karşı sevişmelerle yetinemeyecek kadar dolmuş durumdaydım. Karan'ın da benzer bir durumda olduğunu biliyordum çünkü her sevişmemiz bir öncekinden daha acımasız, daha hoyrat oluyordu. Elinin boğazımı sardığı, nefesimi benden kolaylıkla çalabileceğini gösterdiği o anlarda gözlerini bu dünyaya ait olamayacak kadar ilkel ve karanlık bir duygunun ele geçirdiğini görebiliyordum. Deliliğin eşiğindeymişiz gibi birbirimize tutunuyor, açlıkla saldırıp birbirimize ait bir parça daha koparabilmek için adeta savaşıyorduk.

İçimi öyle derinden öyle güzel dolduruyordu ki onun nerede başlayıp benim nerede bittiğimi fark edemiyordum. Ellerinin tenimde gezmediği en ufak bir noktam muhtemelen kalmamıştı. Karan bundan emin olmak ister gibi yatağa her girdiğinde sadece bana dokunarak dakikalarını harcıyordu.

Parmaklarının sert uçlarını benlerimin üzerinde gezdiriyor, gözleri elini takip ederken içleri arzuyla, hayranlıkla ve adını koyamadığım onlarca duyguyla dolu oluyordu.

Benim gözlerimin de benzer duygularla kaplı olduğundan emindim çünkü ona dokunmadan duramıyor ve bundan büyük zevk alıyordum. Kendini giderek bana daha çok açıyor, yanımda çok daha özgür ve geçmişinin prangalarından kurtulmuş gibi hareket ediyordu. Gecenin karanlığında ışıkları açıyor, onu görmem için bana izin veriyordu. Ben ona, tenine, yara izlerine ve dövmelerine taparken; Karan bana nefesimi kesen, boğazımdan sert bir viski gibi akan o gözlerle bakıyordu.

Sarhoştum. Onun varlığına, dokunuşlarına, bakışlarına, sesine ve kokusuna tamamen kapılmış durumdaydım. Başım tüm bu duyguların yoğunluğuyla dönüyordu. Kendimi, tepemizdeki kara bulutların yaratacağı yıkımdan kaçabilecek kadar güçlü duvarlarımızın olması için dua ederken buluyordum.

Hafta sonu geldiğinde tahammül sınırlarımın dışındaydım. Yalnızca geceleri ve bazen de sabahları birkaç saatlik görüşmelerimiz yetmemeye başlamıştı. Sonunda regl olmuştum ve ilk iki günü şiddetli ağrılarla geçirmiştim. Sevişmelerimiz, şefkat dokunuşlarına dönüşmüştü ve ona olan özlemimin yanımda olduğunda bile dinmemesine rağmen buna bayılmıştım.

Sıcak su torbası hazırlayarak karnıma koyması, elinin sürekli ağrıyan noktalarımda gezinip hafif dokunuşlarla okşayarak beni rahatlatmaya çalışması, sinirlerim bozulup ona çıkıştıkça bana gördüğüm en sıcak, kanımı ısıtan gülümsemesiyle bakması ve benim için eve Erdem'le çeşitli tatlılar yollaması... o sahip olabileceğim en iyi katil sevgiliydi.

Kapı çaldığında salondaki kanepeden iç çekerek ama biraz da heyecanla kalktım. Karan'ın gelmediğini biliyordum. Gecenin geç vakitlerinden önce dönmeyeceğini söylemişti. Reglim bu sabah itibariyle bitmişti ancak Karan'ın bundan haberi yoktu, ona söyleyecek vakti bulamamıştım. Şimdi de muhtemelen Erdem'i yine bana tatlı ya da herhangi bir şey getirmesi için göndermişti. Erdem'in bu işten nefret etmeye başladığını görüyordum ama ikimiz de itiraz edecek konumda değildik. Karan kontrolü biraz olsun elinden bırakmıyordu.

Çok sıkılmıştım. Belki Erdem'i evde kalmaya ve birlikte bir film izlemeye ikna edebilirdim. Her nedense bu konuda da çok katılardı. Karan yokluğunda, Erdem'in sürekli dışarıyı izlemesini istiyordu. Erdem, bir ihtimal birileri harekete geçerse bu evin kapısına ulaşana kadar karşılarında duracağı

gizli tehlikeydi. Burada olduğumuzu bilebileceklerini sanmıyordum ama Karan'dan daha iyisini bileceğimi iddia edemezdim.

Zil bir kere daha çaldığında salondan çıkmıştım.

Kapıyı açmadan, "Geldim," diye seslendikten sonra isyan ettim. "Ama artık tatlı istemiyorum."

Sözlerimin sonuna doğru kapıyı açmıştım, karşımdaki kişi kesinlikle Erdem değildi. Önümde, kahverengi dalgalı saçları omuzlarını aşan, parlak yeşil gözleri panikle açılmış, biçimli dudaklara sahip, benim boylarımda bir kadın duruyordu. Zarif, küçük burnu soğuktan kızarmıştı. Kaşe gri kabanının yakasını boynuna kadar iliklemiş, lastik tabanlı botlarının üzerinde gerginlikle hareket ediyordu.

"Sen kimsin?" diye sorarken zihnim cevaplara hızla ulaşmak için onu baştan aşağı defalarca süzdü. Karan'ın kapısına kadar ulaşabildiğine ve Erdem onu durdurmadığına göre ekipten biri olabileceğini düşünüyordum, yine de bana neden haber vermemişti? Bu çok da olası değildi. Ona bakmaya devam ederken ekipten biri olamayacağı kanısına vardım. Onda ne Burçin'deki ne de kurtardıkları kızları eve getiren Selin'deki duruş yoktu. İkisinin de belalı olduğunu anlamak için açık bir gözle bir kez bakmak yetmişti. Oysa bu kadın, eline silah alamayacak kadar normal görünüyordu. Benim kadar normal.

Belki de Karan'ın ve ekibinin yardım ettiklerinden biriydi, yaşı benden büyük duruyordu. Karan'a çok daha yakın... Ayrıca Karan'ın kurtardığı kişileri kendi evine getirdiğini ve bile isteye gizliliğini ihlal ettiğini sanmıyordum.

Ortada daha hiçbir şey yokken göğsümün sıkışmaya başladığını hissettim. Bu kadın Karan'ın sevgilisi olabilir miydi? Sonuçta Eymen beni gözlerimin önünde senelerce aldatmayı başarabilmişti. Şimdi düşününce Eymen hakkında çok daha fazla şey biliyor olmama, senelerimizi aynı evde geçirmemize rağmen bunu yapabilmişti. Karan'ı ne kadar tanıyordum? Bir haftadır eve doğru düzgün gelmiyordu bile. Midemin bulandığını hissederek nefesimi tuttum.

Kadın az önceki şaşkınlığını ustaca bastırıp, "Pelin," dedi. "Adım Pelin."

Adının anlamı, hoş kokulu bitkiydi. Bunu yapmayı bırakmalıydım ama aklımın çalışma hızına bazen yetişemiyordum. Hoş kokup kokmadığı ya

da isminin ona yakışıp yakışmadığı önem sıralamasının en altında bile yer almıyordu.

Ne yapacağımı bilemediğim birkaç dakikayı o kapının önünde, kadının isminin anlamını düşünürken muhtemelen suratına boş boş bakarak geçirdim. İçeri davet etmeli miydim, yoksa kapıyı suratına mı çarpmalıydım? Belki de giden ben olmalıydım. Burada ne işim vardı ki?

Kapıyı genişçe açıp geçmesi için ona yer açarken ne düşündüğümden emin değildim. İçgüdülerimin beni yönlendirmesine izin verdim.

"Her kimsen kapıda konuşmayalım."

Kafasını sallayarak içeri girdi. Botlarını çıkarıp ben ona göstermeden salona doğru ilerlerken adımlarında en ufak bir tereddüt yoktu. Karan'ı tanıyordu ve daha önce bu eve kesinlikle gelmişti. Tanrım, cidden nefes almakta zorlanıyordum.

Arkasından onu takip ederken, "Daha önce buradaydın," dedim. Sesim duygularımı fazlasıyla ele veriyordu, elimde değildi.

Kabanını çıkarmak için düğmelerine uzanırken yan dönüp bana kafasını salladı. Dudakları hüzünlü bir gülümsemeyle kıvrıldığında onun ne kadar güzel olduğunu fark edince canım yandı. Ben özgüvensiz biri değildim. Kendimi beğenir, sever, gerektiği gibi takdir ederdim. Şimdi hissettiğim bu aptal duyguya ne demeliydi? Eymen'in acı darbelerinin bir sonucu muydu? Artık hem kendimden hem de karşıma çıkan her adamdan şüphe mi duyacaktım?

"Çok uzun zaman önce," dediğinde bir nebze olsun rahatladım. Yine de bu gerçek, bu evin dışında görüşebilecekleri gerçeğini değiştirmezdi. Neden buradaydı? Bahar'ın aksine, varlığımdan haberdar olup duruma el koymaya mı karar vermişti? Belki de bana, Karan'ın hayatından çıkmam için gözdağı verecekti. Birbirlerini uzun zamandır sevdiklerini itiraf ederek, ondan uzak durmamı isteyebilirdi. Karnıma yerleşen ağırlıkla ayakta durmakta zorlanarak karşımdaki güzel kadını incelemeye devam ettim.

Kanepeyi işaret ederek, "Oturabilir miyim?" diye sordu. Siyah taytı uzun bacaklarını güzelce sarmıştı. Üzerine giydiği açık gri kazak vücuduna oturuyor, zayıflığını gözler önüne seriyordu. En ufak fazlalığı yoktu. Dikkat çekmek için çaba göstermediği de belliydi. O doğaldı. Doğal bir şekilde güzel ve biraz narindi. Bu iki güzel insanı yan yana yerleştirmek için harekete geçen zihnimi sarsmak istiyordum. Bile bile kendime neden acı çektirmeye çalışıyordum?

Ona *hayır*, demek istedim. Burada olmamalıydı. Onu gönderip bu evin içindeki varlığını silmek için zihnimi terbiye etmeliydim. Ağzımdan çıkan cevap bu değildi.

"Tabii..." dedikten sonra onun büyük kanepeye yerleşmesini bekledim ve ben de yanındaki tekli koltuğa oturdum.

Bir ona, bir ağaçların üzerine gölge düşüren gri gökyüzüne bakıyordum. Ne diyeceğimi ne soracağımı ya da ne yapacağımı bilmiyordum. Erdem'i aramayı düşünerek yerimde doğruldum. Bana haber vermemesinin sebebi etkisiz hale getirilmiş ya da atlatılmış olması olabilir miydi? Kimsenin göründüğü gibi olmadığını söyleyen sesi kulağımda yankılanmaya başlamıştı. Belki de tehlikeli biriydi. Ya da Karan'a affedilemez bir şey yapmıştı ve burada olmayı kesinlikle hak etmiyordu. Onun yanında tehlikede olabilir miydim? *Siktir*. Bunu nereden bilebilirdim?

"Ali'nin burada olmayacağını, hatta evde birinin olabileceğini düşünmedim. Kusura bakma, lütfen."

Ali? Siktir. Siktir. Siktir. Kesinlikle kusmak üzereydim. Bu kadın, Pelin... Tam da tahmin ettiğim gibi Karan'ın geçmişinden biriydi. Benim asla fikrimin olmadığı, Karan'ın anlattıklarından daha fazlasını bilemeyeceğim bir geçmişin parçasıydı.

Onu ne kadar tanıyordu? Ne iş yaptığını biliyor muydu? Bir zamanlar asker olduğunu, korkunç bir patlamada yaralandığını, kendini herkesten saklayıp gölgelere uyum sağladığını, hatta onu sahiplenip bu karanlığın içinde diğer insanlar için ışık olmaya karar verdiğini?

Ailesiyle tanışmış mıydı? Karan için önemli olan ve yokluklarıyla canını acıtıp kalbinde iz bırakan o iki insanla karşı karşıya gelmiş miydi? Bunu umursamamalıydım. Hangimizin geçmişi yoktu ki... Yine de... kalbimin sızlamasını önleyecek gücü kendimde bulamıyordum.

Kalkıp gitmeyi düşündüm. Karan döndüğünde burada her ne dönüyorsa, kendisi halledebilirdi. Bunun bir parçası olmak ya da onların birbirlerini gördükleri o ana tanık olmak istemiyordum. Pelin doğruyu söylüyorsa bu eve uzun zamandır gelmemişti. İyimser yanımı dinleyerek dışarıda da görüşmediklerini varsayarsam ve... ve ne? Bilmiyordum. Niye ayrıldıklarını, şimdi neden bu evde olduğunu bilmiyordum. Ne olacağını bilmiyordum.

Bu sabah sırtımda gezinen dudaklarının anısıyla kalbimin sıkıştığını hissederken geçen dakikaların yarattığı hasarı göz ardı edip kalbimin sesini dinlemeye çalıştım. Karan benimleydi. Benimdi. Değil mi? Az önce

kanepede uzanmış, aramızdaki şeylerin bir arada olduğumuz iki haftada ne kadar değiştiğini düşünüyordum. Kendimi ona ne kadar kaptırdığımı, dizginlerinden salınmış gibi bana olan bakışlarının nasıl özgürleştiğini... Her sevişmemizde beni asla bırakmayacağını fısıldıyordu. Korkup kaçmamı, yine de nereye gidersem gideyim beni bulacağını söylüyordu.

Bakışlarımı Pelin'e çevirdiğimde daha çok kendim gibi hissediyordum. "Neden buradasın?" diye sordum. Kesinlikle neler olup bittiğini çözmek için Karan'ı beklemeyecek, kaçıp saklanmayacaktım.

"Ben... özür dilerim," dedi az önceki hüzünlü tebessümüyle. "Seni rahatsız etmek ya da huzursuz hissettirmek istemedim ki böyle hissetmekte haklısın. Âşık olduğum adamın evine tanımadığım bir kadın gelse ben de diken üstünde olurdum." Yumuşak bir kahkaha atarak kafasını iki yana salladı. "Açıkçası sen durumu benim yapabileceğimden çok daha iyi idare ediyorsun. Ben kapıyı yüzüne çarpıp sonrasını düşünmeden gizliden gizliye yaşadığım öfke kriziyle uzaklara kaçardım."

Aynı şeyi düşündüğümüzü ve bunu uygulamaktan birkaç nefes uzakta olduğumu söylemedim. Dudaklarımın onun kibar gülümsemesine uyum sağladığını fark ettiğimde kendime şaşırdım ancak bu bir saniye sürdü.

"Bak, kaba davranmak istemiyorum ama..." Duraksadım. Hayır, bundan daha fazla kaba davranmak istiyordum. "Aslında istiyorum," diye düzelttim kendimi. "Kim olduğunu ve neden buraya geldiğini bilmiyorum. Açıklamazsan gitmeni istemek zorundayım."

Gülümsemesi kaybolsa da agresif tavrımdan yeterince etkilenmiş gibi görünmüyordu.

"Ali'nin bana ihtiyacı olabileceğine dair bir mesaj aldım. Kimin gönderdiğini bilmiyorum ama birliğinden biridir diye düşündüm. Ona yakın insanların, ailesinden kimsenin kalmadığını biliyorum."

Beni anladığını söylemesi, kibarca gülümsemesi ve son derece asil davranmaya devam etmesi umurumda değildi. Sözleri kalbimi kırmaya devam ediyordu. Çocuk kalmış, yara bere içinde sürünen bir yanım, yalnızca bana ait bir şeyin tekrar öyle olmadığının ortaya çıkması düşüncesiyle isyan ediyordu. Belki Karan bugün kendini bana açmıştı ama bunu daha önce bir başka kadına da yapmıştı. İçimdeki ilkel, alevlerle kükreyen vahşi yanım *o benim*, diye haykırmak istiyordu. Daha önce herhangi birine karşı böylesine

yoğun bir sahiplenme duygusu hissetmemiştim, bu yoğunluk mantığımı yok ediyordu.

"Ali ismini artık kullanmıyor," dedim.

Kaşları çatıldı. "Anlamadım."

"Neyi anlamadın?"

"Neden ismini kullanmıyor?"

Çok aptalcaydı, biliyordum ama hayalimde bu ufacık zafer duygusunun üzerinde dans ettim. Geçmişi onundu belki ama bugünü bana aitti. Pelin'in, Karan'ın karanlığıyla tanışmamış olabileceğinin heyecanıyla biraz daha kendime geldim.

"Önemi yok. Neden burada olduğuna dönelim. Bilmediğin bir numaradan, Ali'nin sana ihtiyacı olabileceğine dair bir mesaj aldın." Ona Ali demek dilimde iğreti duruyordu. İsminin anlamını taşıyor olsa bile o kesinlikle *bir* Ali değildi. Yüce, ulu... Hayır. O *karanlıktı*. Benim karanlığım.

"Evet."

"Ali'yi arayıp durumu teyit etmeyi düşünmedin mi?"

Sanki bu soru onu incitmiş gibi dudaklarını büktü. "Bendeki numarası kullanılmıyor." Bakışlarını dizinin üzerinde olan ellerine çevirip kısa, ojesiz tırnaklarına bakarken kafasını bir kez daha iki yana salladı. O da kendi iç sesiyle boğuşuyor olmalıydı. Buraya ne düşünerek gelmişti? Ne bulmayı umuyordu? "Zamanında en zor anlarımda benim yanımda oldu. Eğer bana ihtiyacı varsa, onun yanında olmayı düşünmemem imkânsız." İç çekerek arkasına yaslandı. "Onunla ilgilenmeme izin vermedi, inan bana bunu istedim. O sadece..." Gözlerimiz buluştuğunda sustu. Her ne söyleyecekse vazgeçmişti. Ona devam etmesini söylemek istedim. Anlatacağı her ne varsa canımı yaksa da dinleyecektim. Ancak bilmem gereken şeyleri Karan'dan öğrenmemin daha sağlıklı olacağını düşünerek vazgeçtim. Birine güveneceksem bu kişi benim için hayatını ortaya koyan, duygularını söylemekten çekinmeyen, iki haftayı aşkın süredir beni yapabileceği en güzel şekilde seven... Ah... *Siktir*. Onun beni sevdiğine sahiden inanıyor muydum? Bu sefer kalbim bambaşka bir duyguyla sızladı.

"Gitmen gerekiyor," dedim lafı uzatmadan. "Geldiğini ona söyleyeceğimden emin olabilirsin. Söz veriyorum ama burada, benimle birlikte onun gelişini beklemene izin veremem."

Anlayışla dolu olan gözlerini görmek istemesem de bakışlarımı kaçırmadım. Ayağa kalktım ki bana uyum sağlasın. Hareketlerimi taklit ederek doğruldu, şimdi karşı karşıya duruyorduk. Birbirimizden o kadar da farklı değildik. En azından adamın bir *tipi* vardı. İçimden geçen düşüncelerin sinirlerimi bozmasına karşı koyamazken kapı büyük bir kuvvetle açıldı.

Ve işte, oradaydı.

Bakışlarımız buluştuğu anda onun sadece benim olduğunu ve karanlığının beni sarıp her şeyden korumak için geldiğini biliyordum. Kendimden bile.

28. BÖLÜM

Karar

Bahar beş aylık hamileydi. Evde uyguladığı hamilelik testinin sonuçlarından muhtemelen korkup emin olmak için köhne bir hastanede yaptırdığı, kayıtlara geçmeyeceğine inandığı kan testinin sonuçlarına ulaşmıştım. Hiçbir şey kayıt dışı kalmazdı. Her zaman birileri o bilgileri satmak için hazırda beklerdi ve bu sefer Boyga yardım etmekten geri durmamıştı. Bahar'ın geriye dönük adımlarını takip etmiş ve önündeki en büyük örnek babası olduğu için gidebileceği olası insanların izini sürmüştük. Aynı zamanda mafyanın pis işlerini de yapan, ikincil olarak bok çukuruna benzeyen bir hastanede çalışan Bilal Okumuş'a ulaşmamız zor olmamıştı. Boyga'nın onu nasıl ikna ettiğini bilmiyordum, muhtemelen teknolojik hokus pokusunu kullanmıştı. Eylül ayında test yaptırdığında bir aylık hamileydi.

Son bir haftadır Bahar ile Levent Topaz'ı, bu durumla ve yaşananlarla bağlantısı olabilecek insanları, daha yakından izliyordum. Elde ettiklerim beni bir yerlere getirmeye başlamıştı ama hâlâ çok fazla açık kapı vardı.

Aydemir Budak'ın, Eymen'i öldürmediğinden emin olmuştum. Ancak tehlike oluşturduğu gerçeği değişmemişti. Eymen'in ona karşı kanıt biriktirdiğini biliyordu ve bu kanıtların başkalarının, özellikle de polisin eline geçmesinden korkuyordu. Öldürdüğüm beş adamın bir değeri yokmuş gibi evine iki kişi daha yollamıştı ve şimdi bir yerlerde Devin'i aradığından emindim. Radyoda çalışması işimizi fazlasıyla zorlaştırıyordu. Eve döndüğümde ona pazartesiden sonra işi bırakması gerektiğini söyleyecektim. Yılbaşı programından önce bunu yapması biraz dikkat çekerdi ama evin sınırlarından çıkmadığı sürece kimse ona ulaşamazdı. Eğer kendi rızasıyla kabul etmezse onu eve kilitleyeceğimden emin olabilirdi.

Diğer şüpheli İsmet Dağdeviren'di ki bence en çok onun sebebi vardı. Bilinen bir suç örgütünün başındaki adamın kızıyla, o henüz on yedi

yaşındayken birlikte olmayı seçmek, üzerine doğrudan bir hedef tahtası yerleştirmekle eşdeğerdi. Ancak Eymen öldüğünden beri İsmet'in hareketlerinde değişiklik olmamıştı. Sibel'le gizlice görüşmeye devam ediyorlardı. Eğer Eymen'i o öldürmüş olsaydı, tıpkı Aydemir gibi kanıt aramak için evini ya da eşini takip etmesi gerekmez miydi? Organizede çalışması birçok bilgiye hızla ulaşmasını sağlayabilirdi ama Eymen'in bilgisayarı boş çıkmıştı. İsmet bunun gerçek olamayacak kadar iyi olduğunun, resmen ekmeğine yağ sürüldüğünün muhtemelen farkındaydı.

Levent Topaz'ın Eymen'in varlığından dahi haberi olduğunu sanmıyordum. Varsa da bunu iyi saklıyordu. Onun gibi adamlar aldatıldığını öğrendikten sonra bunu kolayca sindirip hayatlarına devam etmezlerdi. Eymen'i öldürmekle kalmaz Bahar'ın hayatını kadına zindan ederdi ve eminim, hamile olması da bunu değiştirmezdi.

Geriye sadece Bahar kalıyordu. Günden güne Pars'ın haklı olabileceğini fark ediyordum. Aşk her yılanın başıydı. Bahar'ın hamileliğini Eymen'e itiraf ettiğini, Eymen'in buna rağmen onu reddettiğini hayal edebiliyordum. Levent'e giderse boktan bir hayat yaşamaya devam ederdi, Eymen de onu kabul etmiyordu. Bu durumda ne yapacaktı? Yine de onu öldürmenin Bahar'ın ne işine yaramış olabileceğini çözemiyordum. Anlık sinirle eline silahı almış ve Eymen'i tam da o anda öldürmeye mi karar vermişti? İşin içine duygular girdiğinde gerçekçi çözümlere ulaşmak zorlaşıyordu.

Bu yüzden cinayet silahını bulmaya çalışıyordum. O beni kanlı canlı, somut bir kanıta götürürdü. Eğer katil Levent ise silaha ulaşmam mümkün değildi. Ya üzerinde taşırdı ya da çoktan el değiştirmiş olurdu. Bahar'dan emin olmak için o işteyken evini, eve dönünce de işyerini aramıştım. Siktiğimin silahı iki yerde de yoktu. Bahar'ı sıkıştırabilir ve gerçeği ondan söke söke alabilirdim ama hamileyken ona istediğim şekilde yaklaşamazdım. Onu korkutarak üzerine gidip kendisine ve bebeğine zarar verebileceği bir adım atamazdım. Ne yapacaktım?

Boyga'dan Silivri ve Şile'deki atık bertaraf tesislerine bakmasını istemiştim, bana siktirip gitmemi söylemesine şaşırmamıştım. Sadece aklıma başka bir çözüm gelmiyordu.

Tüm bunların yanında Eymen'in ailesinin hangi pozisyonda olduklarını çözememiştim. Dedikleri gibi dünyadan bihaber olmaları imkânsızdı. Kendilerini korumak için ne kadar ileri gidebilirlerdi? Oğulları ikili oynamasaydı, onlara bu kadar para kazandırması mümkün olmazdı. Bahar'ı

da bildiklerini düşünüyordum, peki bu konuda ne yapmışlardı? Belki de Eymen'in, Devin'den ayrılmaması konusunda ısrar eden onlardı.

Önce cinayet silahını bulmalıydım.

Son olarak İsmet'in evine girmem gerekiyordu ve bu en zoruydu. Şehrin dört bir yanında, hepsinin her hareketini izlerken İsmet'in evine nasıl gireceğimi planlamıştım. Bu sefer Boyga da yardım edecek, Pars ve Burçin de benimle olacaklardı. Sorunsuz şekilde girip çıkacaktık. Silahın orada olmasını arzuluyor olmamın tek nedeni bir an önce çözüme kavuşmak için kendimi giderek çaresiz hissediyor olmamdı.

Her geçen gün Devin'den uzaklaşmak zorlaşıyordu. Sabahları üzerimde onun kokusuyla uyanıp evi terk etmek için gerçekten büyük bir çaba sergilemem gerekiyordu. Güvende olduğundan emin olduğum an bu durum değişecekti. Ona istediği hayatı vermek için sabırsızlanıyordum. Belki bir zamanlar hayal ettiği hayat olmayacaktı ama hayallerindekinden çok daha mutlu olmasını sağlayacaktım.

Bu kaosun içinde yaşayıp ona uyum sağlayabilecek biri varsa, o kişi Devin'den başkası değildi. Yanımda olacaktı. Bana isteyerek yardım edeceğini, beni bir kez anladıktan sonra bundan geri dönüşü olmayacağını biliyordum.

Bir haftadır sürekli kızları soruyor, onları görmek ve bir şeyler yapabilmek için beni sıkıştırıp duruyordu. Onu korumak istiyordum ve bunu yapabilmemin en iyi yolu onu gözümün önünden ayırmamak, bir de ona kendini korumasını öğretmekti. Ortalık durulduğu anda yapacağım ilk iş buydu. Devin'in zaten içinde yatan o güçlü savaşçıya kavuşmasını sağlayacaktım.

Telefonum gelen aramayla titremeye başladığında İsmet'in programına sadık kalıp kalmadığının izini sürüyordum. Yemeğini bitirip emniyet binasına dönecek, iş çıkmadığı sürece beşe kadar binada kalacaktı.

Ben telefonu açar açmaz Erdem, "Buraya gelmen gerekiyor," dedi.

"O iyi mi?" diye panikle sorarken arabayı çalıştırmıştım bile.

"Evet ama eve biri geldi. Bir kadın."

Ne demek istediğine anlam veremeyecek park yerinden çıkarken Erdem anlatmaya devam etti.

"Apartmanın kodunu biliyordu. *Uber* aracından indi ve yürüyerek senin binaya ilerledi. Apartmanın şifresini tuşlayarak içeri girdi. Onu daha önce görmediğim için araştırmaya karar verdim."

"Erdem yoldayım. Oraya gelebileceğim en hızlı şekilde geleceğimi biliyorsun ama benimle şifreli konuşma. Kimse söyle."

"Pelin," dediğinde kan akışımın şokla yavaşladığını hissettim. "O... şey... senin dosyanda vardı."

Hassiktir.

Erdem'in ağzından çıkacak onlarca isim düşünebilirdim. Siktiğimin bir ünlüsü, bir işadamının kızı, komutanımın karısı, herhangi biri olabilirdi. Kimse beni şaşırtmazdı ama Pelin? Onun bunca yıl sonra benim evimde ne işi vardı?

"Emin misin?"

"Apartmanın girişindeki kameradan yüzünü tarattım. Senin gibi bir adam nasıl apartmanın şifresini ilk günden bugüne değiştirmez? Neyse, buna sonra geleceğiz. Onu arattım ve neden burada olabileceğini çözemedim. Kimseyle ilişiği varmış gibi değildi çünkü Ankara'da yaşıyor. *Biliyorsun.*"

"Erdem sabrımın çok ama çok sınırındayım."

"Sana emin olduğumu söyledim. Baktım. Ankara ve İstanbul'u, bu apartmanda yaşayan kaç kişi tek bir insanla bağlayabilir? Ankara ve buradaki hastane kayıtlarında da adı var. Senin refakatçin olarak..."

"Eve çık," dedim Erdem'e. "Eve çık ve ben gelene kadar yanlarından ayrılma."

"Onu, yani Pelin'i evden çıkarmamı ister misin? Oraya çıkınca ne diyeyim? Yanlarında oturup bana bir kahve ikram etmelerini mi isteyim? Bak, Devin'in tehlikede olduğunu düşünmüyorsan oraya çıkmak istemiyorum. Beni kendi aşk üçgeninin içine sokmana izin veremem. Bu kadarı benim için bile fazla."

"Belanı siktirtme, Erdem! Sana eve çık dedim. Ne bok yediğin umurumda değil. Yalnız olmalarını istemiyorum. Devin..." Sinirle iç çektim. "Kim bilir ne düşünüyordur?"

Sesinde bir gülümsemeyle, "Muhtemelen gerçeği," dediğinde onu boğacağıma dair kendime söz verdim. Son nefesini de kesip gözlerinin önünde uçuşan yıldızları gördüğünde bakalım sivri dilinden yeterince pişman olacak mıydı?

"Pelin'in neden orada olduğunun mantıklı hiçbir açıklaması yok. Devin'e doğrudan bir zarar veremez ama normal olmayan bir şey var. Bunu çözene kadar yalnız kalmalarını istemiyorum."

"Sen gelene kadar ben de Pelin'in neden burada olduğunu çözeyim, ne dersin? İnan bana o eve adım atmamak için her şeyi yaparım. Tamam, biraz dram seviyorum. Hatta birazdan da fazla ama sadece filmlerde."

"Erdem..."

"Şimdi telefonuna giriyorum, tamam mı? Senin de yedi dakika içinde burada olacağını görüyorum. Hadi, koca oğlan. Bizi bekletme."

Suratıma kapatacak kadar göte ne zaman sahip olduğunu bilmiyordum ama bunun cezasını çekecekti. Boyga'ya bizzat onu bulabileceği en boktan işlere yollamasını söyleyecektim. Bir hafta boyunca Devin'in köpeği gibi dolanmak, demek ki onun için yeterince acı verici değildi.

Pelin'i ve Devin'i yan yana hayal ederken göğsüm sıkıştı. *Siktir.* Gerçekten de neden orada, benim evimde miydi? Onu görmeyeli yedi seneyi geçmişti. Neden şimdi gelmişti?

O anda zihnimin derinliklerinde, beni uzun zamandır rahatsız eden sönük kalmış o ışık parlayarak yandı.

Zaten tahmin ettiğim gerçekler bu ışıkla aydınlanarak gerçekliğe kavuşurken sinirle dişlerimi sıktım. Onu yemlerken yapacağı atağın bu olacağını asla aklıma getirmemiştim.

Boyga'nın ağzına sıçacaktım.

Ve artık Eymen'i takip etmem için beni işe kimin aldığından emindim.

Arabayı otoparka indiremeyecek kadar gergindim. Apartmanın önündeki ilk boşluğa bırakıp koşarak binaya girdim. Kapıda kartı okutarak ve kapının açılmasını bekleyerek geçirdiğim süre boyunca sabırsızlığım iyice artmıştı.

Site güvenliğinden geçerken Erdem'in bana arabasının içinden güldüğünü görmüş ve kendim için zamandan iki dakika çalarak onun o sırıtan suratını dağıtmak istemiştim. *Sonra,* diye hatırlatmıştım kendime. Devin'e kavuştuktan sonra onunla ilgilenmek için kesinlikle zaman yaratacaktım.

Asansörü beklemekle uğraşmadan merdivenleri koşar adımlarla çıktım. Her bir adımda üç basamağı geçiyor, nefesimi koruyarak en üst kata ulaşmak için neredeyse hiç çaba harcamıyordum. Yine de yeterince hızlı olmadığımı hissediyordum. Kaç dakikadır bir aradalardı? Ne konuşmuşlardı? Pelin ona ne anlatmıştı ve Devin tüm bunlar hakkında ne düşünüyordu?

Onun kalbinin kırıldığını, güvendiği insanlardan aldığı darbelerle ruhunda çatlaklar oluştuğunu, birine güvenmenin onun için hiç de kolay olmadığını biliyordum. Ona sunmak için çaba gösterdiğim güvenin ve huzurun, kapının ardında bulduğu geçmişten bir hayaletin iziyle yok olup gideceğinden korkuyordum.

Evin kapısına ulaştığımda duraksamadan kapıyı iterek açtım. Kapı savrulduğunda çoktan içeriye adımımı atmıştım.

İşte oradaydı.

Küçük kuşum. Kalbimin başka kimsenin yapamayacağı şekillerde atmasını sağlayan, karanlığımı görüp de ondan kaçmak yerine ona sığınmayı kabul eden, kendisine bile itiraf edemese de beni yaptığım ve yapacağımı bildiği her şeyle seven kadındı o. Benimdi. Benim ışığımdı.

Son bir haftada her şey değişmişti. Onu uzaktan aylarca izleyen, ona hayranlık duyan, varlığı tarafından büyülenen ama bunun için henüz bir adım bile atamamış, iliklerine kadar işleyen soğuk karanlıkla yeni güne uyanıp uyanmadığını umursamayan, bir amaç edinmiş olsa da o amaçtan öte kendine dair en ufak bir arzusu olmayan o adam değildim artık. Varlığım Devin'e aitti ve ona ait olan her şeyi koruyacağıma yemin etmiştim. Bunu bilip bilmemesinin önemi yoktu. Onun için nefes alıyordum. *Aylardır...* Artık bu nefesi onunla paylaşabiliyordum.

Yanına giderken bakışlarımı üzerinden bir an olsun ayırmadım. İyi ve güvende olduğundan emin olmak için Devin'i süzerken botlarım ona ulaşmak için halıları dövüyordu.

Karşısında durduğumda hiç düşünmeden ona uzandım. *Tanrım...* Ona dokunmadan geçen zamanlar gerçek bir işkenceydi. Bir elim omzuyla boynunun birleştiği kıvrıma yerleşirken diğeriyle yanağını kavradım.

Başparmağımı nabzının attığı noktada gezdirip canlılığının kanıtını özümserken, "İyi misin?" diye sorduğumda gözlerini kısa süreliğine yumdu ve vücudunun dokunuşum altında gevşediğini hissettim.

"Şimdi iyiyim," dedi neredeyse fısıltı gibi çıkan bir sesle. Kalp atışları hızlanmıştı. Bir dokunuşumla onu etkileyebildiğimi bilmenin gücü sarhoş ediciydi.

Eğilip şakaklarından çıkan ona özgü sıcacık kokusunu içime çekerken dudaklarımı kaşının kenarında gezdirdim. "İyisin," diye tekrar ettim. Kafasını belli belirsiz sallarken bileklerime tutundu ve göğsüme doğru bir adım attı.

Hem onun hem de kendi şeytanlarımı yatıştırmak için sessizlikle geçen kısacık saniyelerin aramızda uzamasına izin verdim. Sırtımı delip geçen gözlerin varlığını hissediyordum ama beklemek zorundaydı. Hiçbir şey bu andan, Devin'in bana güvenerek kendini bırakmasından daha değerli değildi.

"Halletmen gereken bir durum var," diye mırıldandı.

"Halletmemiz," diyerek onu düzelttim.

Avucumun altındaki teni gülümseme olduğunu tahmin ettiğim bir ifadeyle hareketlendi ve benden uzaklaştı. Gözlerinin içine bir sorun olmadığından emin olmak için son bir kez baktım. Bu sefer açıkça gülümsedi.

"Ben de Erdem'in işini yapmadığını düşünmeye başlamıştım," dedi.

"İnan bana yapmadı ve bunun cezasını çekecek." Sonunda Devin'i istemeyerek de olsa bıraktım ve seneler önce bu kapıdan çıkıp gittiğinden beri görmediğim kadına döndüm.

"Neden buradasın?"

Pelin hem değişmiş hem de hiç değişmemişti. Yılların etkisi üzerine yerleşmiş, gözlerinin ve dudaklarının kenarında belli belirsiz kırışıklıklar oluşmasına neden olmuş olsa da hâlâ güzeldi. Ancak ne güzelliğinin ne de karşımdaki varlığının üzerimde en ufak bir etkisi vardı. Bu evden ve hayatımdan gitmesini istememden bir süre önce benim için zaten bitmişti, o günden bu yana da hiçbir şey değişmemişti.

"Bir mesaj aldım," dedikten sonra telefonunu çıkartarak mesajı açıp bana uzattı. "Bendeki numaranı aradım ama ulaşamadım. İş için iki gün sonra zaten İstanbul'a gelecektim, programımı değiştirip iyi olduğundan emin olmak istedim."

Ben mesajı okurken Pelin'in gözlerinin Devin'le aramızda gidip geldiğini gördüm. Kafasını sallarken, "Ama bundan endişelenmeme gerek yokmuş. Sen hiç görmediğim kadar iyisin," dedi.

Devin'in duruşunun dikleştiğini hissedince dudaklarımın bu sıralar sıklıkla yaptığım gibi kıvrılmasına engel olamadım. O benim gülüşlerimin sahibiydi. Mutluluğumun, yeniden yaşamanın hissettirdiği coşkunun...

"İyiyim. Mesajı kimin attığını biliyorum ve bir daha böyle bir adım atmayacağından emin olacağım. Seni buraya kadar getirtip de rahatsız ettiği için üzgünüm."

"Önemli değil, gerçekten. Ben..." Gözleri Devin'i bulduktan sonra tereddüt etti. "İyi olduğunu gördüğüme sevindim."

"İyiyim," derken telefonunu ona geri uzattım. Devin'in belini kavrayıp kendime çekerken tek istediğim, onun gönüllü ama zorlukla oluşturduğu güveninde en ufak bir şüphe kırıntısı dahi bulunmamasıydı.

Devin belini saran elimi tutup sıktıktan sonra, "Kahve yapacağım," dedi. "Siz konuşun."

İtiraz etmek için ağzımı açacağım sırada elimi daha sert sıktı. Gözlerime bakmak için kafasını geriye doğru eğerken, "Söz veriyorum," dedi. "Sorun yok." Uzanıp yanağımı öperken, "Sana güveniyorum," diye fısıldadı.

Bu kısacık, oldukça basit görünen ve insanların sıklıkla söylemekten çekinmeyeceği iki kelime, bizim geleceğimizin zeminini oluşturan sarsılmaz yapıtaşlarıydı. Beni sevdiğini söylemeye henüz hazır olmayabilirdi, artık bunu umursamıyordum. Bana çok daha değerli bir şeyi, yarınlarını vermişti. Kalbi zaten benimdi.

Dizlerimin üzerine çöküp kendimi ona sunmak, onu sevdiğimi ve bana verdiği güvenini asla boşa çıkarmayacağımı söylemek istiyordum. Bunu yapacaktım da ancak önce Pelin'i göndermem gerekiyordu.

Alnından öpüp Devin'i serbest bıraktım ve geçmişimle yüzleşmek için bir kez daha Pelin'e döndüm.

29. BÖLÜM

Devin

Onları salonda yalnız bırakmak, sandığımdan daha kolay oldu. Karan'ın eve girdiği andan itibaren gözlerinin ve ellerinin üzerimden bir an olsun ayrılmamasının etkisinin olmadığını söylersem, yalan söylemiş olurdum. Kendisine olan güvenimin sarsıldığını görmek en büyük kâbusuymuş gibi büyük bir dikkatle beni incelemiş ve davranışlarını ona göre şekillendirmişti. Bunun için ona minnettardım. Ayrıca Karan'a bakmıştım. Ona bakmış, gözlerinin ardında yatan bütün duyguları görmüştüm. Bir zamanlar o kadına karşı her ne hissediyorsa, şu an ufacık bir parçası bile içinde yer almıyordu. Tam da bu yüzden konuşmaları için onları yalnız bırakmak yapılacak en doğru hareketmiş gibi gelmişti.

Mutfakta, filtre kahve makinesinde üç kişiye göre hazırladığım kahvenin demlenmesini beklerken seslerini duyabiliyordum. Karan özellikle yüksek perdeden konuşuyor, söylediklerinin yalnızca Pelin değil, benim tarafımdan da duyulmasını arzuluyormuş gibi davranıyordu. Bu komikti. Tezgâha yaslanmış, karafa damlayan şıpırtıları dinlerken onun bu çocuksu davranışı geçen yarım saatin yarattığı tahribatı hızla yok ediyordu. Onu seviyordum. *Vay canına.* Bu adamı gerçekten çok seviyordum.

Pelin'in, "Bana böyle bir mesajı kim, neden atabilir?" diye sorduğunu duydum.

Karan, "Senin dert etmeni gerektirecek bir durum yok," diyerek ona güvence verirken daha fazla sorunun önünü kesmeye çalışıyordu.

Hızla birbirini takip eden birkaç cümlenin ardından, "Seni aramak istedim," dedi Pelin. "Bunu nasıl karşılayacağını bilemediğim için yapmadım. Sen... gitmemi isterken çok nettin ve ben..."

"Pelin," diyerek onun sözünü kesti Karan. "Sana her zaman saygı duydum ve değer verdim, biliyorsun. Ancak o günlere dair konuşacak hiçbir şeyimiz yok. Niyetinin kötü olmadığını biliyorum ama değer verdiğim birinin yanlış düşüncelere kapılmasına da izin veremem."

"Onu seviyorsun," dedi Pelin. O anda Karan'ın yüzünü görebilmek isterdim. Gözbebekleri irileşmiş ve sarılarını ele geçirmiş miydi? Dudakları, bu hissin içinde yarattığı tadı çıkarmak istiyormuş gibi hafifçe kıvrılmış mıydı?

Karan cevap vermedi, sessizliğini şaşırtıcı bulsam da konuşmanın devam etmesini bekledim.

Birkaç nefeslik süreden sonra Karan, "Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordu. Korumak, kollamak, sorun çözmek onun bir uzantısı gibiydi. Kırılgan bir yanım onun ilgisini ve şefkatini paylaşmaktan nefret ediyordu ama kalbimi ona kaptırmama neden olan da böyle biri olmasıydı. Onu değiştiremezdim, zaten bunu hiçbir şekilde istemiyordum da. Karan, bu dünyanın karanlığına ait olan ama başkalarına ışık olmak için mücadele eden bir savaşçıydı. Yaşadığı ve yaptığı şeyleri görüp öğrendikçe ona olan hayranlığım giderek artıyordu.

"Hayır, teşekkür ederim. Ben iyiyim," dedi. Kısa bir an duraksayıp, "Nişanlandım ama devam edemedim. Şimdi de biriyle görüşmeye başladım." Yumuşak bir kahkaha attı. "Senin... yani sizin sahip olduğunuz şeye sahip olduğumdan emin değilim fakat yine de mutluyum."

Yaşadıklarımızın, paylaştıklarımızın özel olduğunu biliyordum. Eski evimin kapısının arkasında saklandığım ve Karan'ın karşıma çıktığı o andan beri bizi birbirimize bağlayan görünmez ama fazlasıyla güçlü bir ipin varlığını hissediyordum. Son günlerde bu bağ kendini hiç olmadığı kadar göstermeye başlamıştı. Ayrı kaldığımız her saniye o ip gerildikçe geriliyor, sınırlarını genişletiyor ama daha fazla uzak kalmamamız için direnip bizi bir kez daha birbirimize çekmeye çalışıyordu. Gecenin bir yarısı ya da sabahın ilk ışıklarında eve öyle bir açlık ve özlemle dönüyordu ki onu soluduğum ilk ana kadar rahat bir nefes alamadığımı fark ediyordum.

"Özür dilerim."

Karan'ın dudaklarından dökülen bu iki kelimenin anlamının derin olduğu belliydi. Neden özür dilediğiyse benim için tamamen bir soru işaretiydi. Demlenen kahveleri kupalara koyarken Pelin'in vereceği tepkiyi bekledim ama sessiz kaldı.

"Seni ittiğim, kendimden uzaklaştırdığım ve bundan çok öncesinde senelerini beni bekleyerek geçirmene neden olduğum için özür dilerim."

Bu bir kapanıştı. Karan'ı asla benim tanıdığım gibi tanıyamayacak olan kadın için bir parça üzülsem de artık gitmesini istiyordum. Karan'a dokunmaya, yalnızca birbirimize ait olduğumuzu hissetmeye ve kollarında bir kez daha kendimi bulmaya ihtiyacım vardı.

Kahve kupalarını dizdiğim ufak tepsiyle salona girdiğimde ikisini bıraktığım gibi buldum. Oturmamışlardı, hatta Karan herhangi bir yöne bir adım bile atmamıştı.

"Kahve için teşekkür ederim ama gitmem gerekiyor." Pelin, Karan'a bakarak sadece selam verir gibi kafasını salladı. Ona dokunmaya çalışmadığı için o kadar rahatlamıştım ki elimdeki tepsiyi tutmakta güçlük çekiyordum. Sarılmalarını görmeye tahammül edebileceğimi sanmıyordum.

"Sorun değil," demeye zorladım kendimi. Kibarlık yaparak kahvesini içmesi için ısrar etmem gerektiğini biliyordum ancak yine de sustum.

Benim yanıma geldiğinde nazik bir gülümsemeyle yüzüme baktı. "Buraya gelmemeliydim üzgünüm," dedi. "Seni rahatsız etmek istemezdim."

İçimden Karan'dan başka kimsenin üzerimde bir etkisi olamayacağını söylemek gelse de yok yere kadına saldırmanın hiçbir anlamı yoktu. "Etmedin," diyerek sadece gerçeği dile getirdim. Karan'ın eli sırtımda hafifçe gezdikten sonra elimden tepsiyi aldı. "Seni geçireyim."

Karan'ın bunu bilerek yaptığını biliyordum. Konuşmanın, evin, ilişkimizin, her şeyin kontrolünü şu anda bana veriyordu. Nefesimi çaldığı hızla kalbimi çalan ve hayatımın her noktasına en ufak bir pişmanlık duymadan müdahale eden bu adam, ihtiyacım olduğunu bildiği anda ipleri kolayca bana teslim ediyordu.

Pelin'in kabanıyla botlarını giymesi beklediğimden fazla uzun sürmüştü. Kapıdan çıkmadan önce arkamdaki sarsılmaz varlığını hissettiğim adama ve bana hafif bir tebessümle bakıp asansöre doğru yürürken resmen saniyeleri sayıyordum. Karan beni beklemedi ve asansörün kapıları daha kapanmadan evin kapısını sertçe çarptı. Bir an sonra yanağım soğuk, çelik kapıya yaslanmıştı. Sağ eliyle dağınık topuz şeklinde duran saçlarımı kavrarken diğer eli belimin kıvrımından geçerek kalçama yerleşti. Gövdesinin ağırlığını üzerime verdiğinde kapıya daha çok yaklaşmaktan başka çarem kalmamıştı.

"Bana olan güveninin, beni bugüne kadar en çok tahrik eden şey olduğunu söylemiş miydim, *ptičica*?"

Saçımı çekerek artık alıştığım ve daha fazlasını arzuladığım bir acı dalgasının vücuduma yayılmasını sağladı.

Nefesim kesilerek, "Ha-hayır," dedim zorlukla.

"Mükemmelsin, *ptičica*. Harikasın. Ve benimsin."

"Seninim," derken hayatım boyunca başka hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım.

Karar

En ufak bir tereddüt bile duymadan bana ait olduğunu söylemesi kan akışımı hızlandırdı. Bugünü elde etmek için çok uzun zaman beklemiştim. Bana ne yaptığının, neler vaat ettiğinin farkında mıydı? Onu hiçbir zaman bırakmayacağımı biliyordum, evet ama şimdi gerekirse onu bir kafese kapatacağımı ve bundan zerre rahatsızlık duymayacağımı da biliyordum. Gün gelir de karşımıza çıkan şeyler ona fazla gelirse, onu kendi ellerimle inşa ettiğim o kafese hapseder ve kendini bana tamamen teslim ettiği bu anı ona hatırlatana kadar da geri kalan ömrümün her saniyesini harcardım.

"Ve sadece benim olacaksın. Tıpkı benim sadece sana ait olduğum gibi."

Sızlanarak kalçasını bana yasladı. Dakikalardır o kadar serttim ki sıcacık, ıslak amının içine yerleşeceğim o an için ölüyordum. Onun da benim kadar acı çektiğini, bir an önce beni içine almazsa kendini kaybedecekmiş gibi hissettiğini biliyordum.

"Biliyorum," dedi. "Benim olduğunu biliyorum."

"Aferin, küçük kuşuma."

Boynuyla omzu arasındaki o hassas deride dişlerimi gezdirerek onu hafifçe ısırdığımda kendini bir kez daha bana doğru itti. Kalçasında duran elimi taytının önüne götürüp iki kat kumaşa rağmen dışarı taşan ıslaklığını avuçladım. İnlemesi o kadar tatlıydı ki gözlerimi yumup burnumu saçlarında gezdirdim.

"Öyle güzel kokuyorsun ki..." Yasemin kokusu hâlâ yerli yerinde dursa da kokularımız geri dönüşü olmayacak şekilde birbirine karışmıştı. Bir süredir hiç olmadığı kadar benimmiş gibi kokuyordu. İçimden vahşi, gözleri

kör eden, ilkel bir yaratık çıkıyor ve her seferinde ona sertçe sahip olmam için bana meydan okuyordu. Karşı koyamıyordum. Devin'in de karşı koymamam için sabırsızlandığını fark ettiğimden beri bu hissi kucaklıyordum.

Taytını ve incecik külotunu sabırsızca kalçasından aşağı indirip açıkta kalan yumuşacık sıcaklığına iki parmağımı soktum. Büyük bir hızla elime akmaya başlarken kalçaları çaresizce daha fazlasını arzulayarak hareket etmeye başladı. Sikimi kıçına yaslayarak onu durdurdum.

"Şşt..." diye mırıldandım. "Hemen bitmesini istemezsin, değil mi?"

"Çok uzun zaman oldu," diye sızlandı. "Lütfen..."

Dört gün. Sırf onu kendi vücudunun içinde rahatsız hissettirmemek için ondan uzak durmamın üzerinden sıktığımın dört günü geçmişti. Regl olup olmaması sikimde bile değildi ama onu bekleyebileceğimi, aramızdaki her şeyin sadece seksten ibaret olmadığını görmesini istemiştim. Devin'in yanında olduğum her saniye, on üç yaşında bir ergen gibi sertleşen sikimle yaşamaya alışmış olsam da ona ait olan sadece bu değildi. Kalbim, aklım, şefkatim, yalnızlığım, karanlığım ve onun varlığıyla kendini göstermek için hevesli olan ışığım, geçmişimin en boktan yanları ve onunla kurmak istediğim geleceğim... hepsi onundu. Bunu görmesini istemiştim.

"Görüyorsun, değil mi?" diye sordum umutsuzca bunu ondan duymak için. "Gördün... Her şeyimle senin olduğumu biliyorsun."

"Biliyorum, Karan. Lütfen... al beni."

Avucuma damlayan ıslaklığında parmaklarımı gezdirip klitorisini ovalarken titremeleri arttı. Boynuna sayısız öpücük bıraktım. Onu emdim, yaladım. Kulağının hassas kenarını dişledim. Onun için ne kadar sert olduğumu hissetsin diye kendimi ona bastırırken, içine üçüncü bir parmağımı daha ekledim.

"Tamam," dedim. "İstediğini al. Parmaklarımı kullan, *ptičica*."

Dağınık, düzensiz hareketlerle elimin üzerinde sallandı. Kapıya yasladığı ellerinden biriyle boynuma uzanıp kafamı kendine çekerken dudaklarımı ona duyduğum açlığın bir yansımasıyla yakaladı. Saçlarındaki elimi bırakıp kazağına uzandım. Onu yukarı sıyırıp göğüslerini açığa çıkardım ve elimle dolgun memelerinin arasında hiçbir engel kalmamasının tadını çıkardım.

Onu avuçladığımda ağzımın içine inleyerek yara izimi dişleri arasına sıkıştırdı. "Daha sert," dedi boğuk bir sesle. "Lütfen."

"Yalvarmana bayılıyorum, Devin." İstediği gibi göğsünü daha sert sıkıp onu avuçlarken meme ucunu parmaklarımın arasına sıkıştırıp çektim. "Devam et, iste."

"Seni istiyorum," dedi. "Sikini içimde hissetmek istiyorum. Ağzımda, içimde..."

"Amında," dedim onun yerine. "Söyle, güzelim. Beni amının en derinlerde istediğini söyle."

İç çekerek göğsünü elime bastırırken parmaklarım kadınlığının duvarları içinde kapana kısıldı. Gelmek üzereydi. Titremeleri artmış, ıslaklığı bacaklarından aşağı akmaya başlamıştı.

"Seni amımın en derinlerinde istiyorum, Karan. Seni mümkün olan her şekilde istiyorum."

Kelimeleri ruhumda hayalet izler bıraktı. Görünmüyorlardı belki ama oradaydılar. Ona mümkün olan her şekilde sahip olacaktım. Ağzımın içindeki dilini sertçe emerken, göğsünü sıkıp içindeki parmaklarımın hızını artırdım. Avucum klitorisine çarpıyor, her seferinde onu sona bir adım daha yaklaştırıyordu. Kendini kaybederken çıkardığı sesler sadece bana aitti. Kendini daha önce hiç bu kadar özgür bırakmadığını biliyordum.

"Evet," diye fısıldadım. "Evet, al onu."

Sarsılarak boşaldığında vakit kaybetmeden ellerimi üzerinden çekip Devin'i kucağıma aldım ve salona yürüdüm. Bizi ağaçların üzerinde duran ve gökyüzünde uçan kuşlardan başka kimsenin göremeyeceği geniş camlara sırtını yasladım ve başından beri istediğim şeyi yaparak karşısında diz çöktüm. Uzanıp taytını ve iç çamaşırını üzerinden tamamen çıkarırken açıkta kalan karnına öpücükler bıraktım. Yanağımı memelerinin arasına yaslarken birinin ucunu ağzıma alıp sertçe emdim. Elleri saçlarımı kavrayıp onlara sertçe tutunduğunda kafamı eğerek gözlerine baktım ve ilk defa, "Seni seviyorum," dedim.

Bu kelimeleri dolaylı yollardan, onlarca farklı şekilde Devin'e söylemiştim. Onu asla bırakmayacağımı defalarca tekrarlamış olabilirdim. Ama bu gerçeği olabileceği en yalın, en ham haliyle daha önce hiç dile getirmemiştim. Hazır olmasını istiyordum. Beni, kanlı ellerimi, çirkin geçmişimi ve kâbuslarla dolu geleceğimi kabul ettiği anın gelmesini sabırla bekliyordum. Ve Devin, benim güçlü kadınım, her şeye rağmen bunu başarmıştı. Kalbini bana açmış, güvenini bana sunmuştu.

Onu kalbinin üzerinden öptüm. Bunu bana kaç defa yapmıştı? Göğsüme sokulduğu her seferinde dudaklarını kaç kere kalbimin üzerinde gezdirmiş ve bana sessiz sevgisini göstermişti? "Seni seviyorum," dedim.

Saçlarımın arasındaki parmakları gerilirken tek elini saçlarımın arasından geçirip boynuma indirdi. Oradan çeneme ve yanaklarıma uzandı. Parmak uçları dudaklarımda gezerken, "Tekrar et," dedi. Gözlerimiz birbirinden hiç ayrılmamıştı. Şimdi yeryüzündeki evim gibi hissettiren, bir gün sonsuzluk boyunca içinde yaşayacağımı bildiğim sıcak topraklar gibiydi gözlerinin rengi. Hem bugün hem sonsuzlukta beni saracaktı.

Gözleri parmak uçlarının dudaklarım üzerindeki hareketini büyülenerek takip ederken, "Seni seviyorum," dedim.

Gülümsedi. Bu gülümsemeleri ondan son bir haftada sıklıkla çalabildiğimi fark ederek derin bir nefes aldım. Onu sevdiğimi biliyordu. Kalbim muhtemelen hayatı boyunca hiç varmadığı bir sıcaklığa ulaşarak ısındı. Böyle bir şey mümkün müydü?

"Biliyorum," diye itiraf etti. "Peki sen biliyor musun, Karan?"

Ellerimi uzatıp yüzünü kavrayarak kendime çektim ve dudaklarını soluksuz bir öpücükle esir aldım. Dilimi ağzının içinde gezinirken dudaklarını emdim. Elimin boğazına inmesine izin verdim ve ellerimin altındaki vücudu beklentiyle kasıldığında homurdandım. Ona bayılıyordum.

"Biliyorum," diye fısıldadım dudaklarına doğru. "Sadece senin bunu göreceğin günün gelmesini bekliyordum."

Kendimizi kaybettik. İnlediği, dudaklarını bana daha çok bastırdığı ve ellerinin sabırsızca üzerime uzandığı o anda kelimelerimiz tükenmişti.

Üzerimdeki kazağı çıkarması için ellerimi ondan uzaklaştırdım ve hemen ardından ona uzandım. Burnumu arzusunun kokusuyla sarmalanıp zevkle ısınmış kadınlığında gezdirirken, "Seni seviyorum," dedim bir kez daha. İnleyerek kendini ağzıma doğru ittiğinde onu uzun bir dil darbesiyle yaladım.

"Tanrım..." diye sızlandı. "Seni çok seviyorum."

Dilimi girişinde gezdirip daha önce ulaşmadığım o karanlık noktaya ulaşmasına izin verdim. Onu kıçından yaladığımda haykırarak tırnaklarını omzuma sapladı.

"Karan... sen ne..."

"Her yerin benim. Her yerini sahipleneceğim."

Parmaklarımla kadınlığını aralayarak şişmiş derisine masaj yaparken dilimi, kızının daracık deliğinin etrafında gezdirdim. İki parmağımı ıslaklığının yayıldığı yere sokup arzusu bir kez daha avucuma akana kadar onunla oynadım. İnlemeleri duymaktan asla bıkmayacağım o müzikti. Kanımı kaynatıyor, ruhumu ateşe veriyor, kalbimi geri dönüşü olmaksızın kendine ait kılıyordu.

İstediğimi elde ettiğimde ise bir parmağımı el değmemiş açıklığında gezdirip ağır ağır, her bir santimini içine ittim.

"Ah... bu çok fazla," diye sızlandı Devin. Daracık kızı parmağımın etrafında kasıldı. Hem daha fazlasını almak hem de itip bu baskıdan kurtulmak arasında kalmış gibiydi. "Ben daha önce hiç..."

"Biliyorum, *ptičica*. Her yerin artık sadece benim."

Onu esnettim. Biri daha kuru, biri sonsuz ıslaklığa sahipmiş gibi durmadan akan girişlerini sahiplenerek yumuşak amıyla kendime ziyafet çektim. O kadar serttim ki kasıklarım acıyla zonkluyor, sikim dikişlerini patlatmak istercesine pantolonumu zorluyordu. Beklemek hiç bu kadar zor ama aynı zamanda böylesine tatmin edici olmamıştı.

"Bırak kendini," dedim. "Bırak ki içine gömüleyim."

Tırnaklarının battığı yerlerin neredeyse kanamak üzere olduğunu hissederek acıyı zevkle kabul ettim. O inleyip haykırarak bir kez daha boşalırken Devin'i sıkıca tuttum ve zevk sularının her bir damlasını içtim. Uyluklarının içini ve kadınlığının tepesini öpüp ayağa kalktığımda pantolonumun düğmesine uzandım ama Devin ellerimi itti.

Ona baktığımda gözlerinin arzuyla ve kararlılıkla parladığını gördüm. "Sıra bende," dedi kesin bir dille. Beni tutup sırtım serin pencereye yaslanana kadar döndürdü.

Onu belinden kavrayıp durdurdum. "Ah, hayır, *ptičica*. Benimle sonra oynarsın, içinde olmak için bir saniye daha bekleyemem."

"İçimde olacaksın. Ağzımda. Sonra da ağzıma boşalacaksın." Uzanıp çenemden öptü, dudakları boynumdan aşağıya doğru inerken parmak uçlarını özellikle yara izlerimin üzerinde gezdiriyordu. "Belki de göğüslerime boşalırsın."

Sikim pantolonun içinde hevesle kasıldı. Göğüslerinin menimle yıkandığını görmek kadar isteyeceğim çok az şey vardı. Ardından o meniyi teninden sıyıracak ve Devin'i onunla besleyecektim. Ah... Ona neler yapmak istediğimden doğru düzgün haberi bile yoktu.

Onu bırakıp, "Dizlerinin üzerine çök," dedim. Sesim, o vahşi yaratığın özgür kalmak üzere olduğunun habercisi gibi arzuyla kalınlaşmıştı. Devin yarı çıplak vücuduyla dizlerinin üzerine çöktüğünde kazağı hâlâ göğüslerinin üzerinde duruyordu. Arzuyla ağırlaşmış ve benim insafıma kalmışken o kadar lezzetli duruyordu ki içinde olmamaya tahammülüm kalmamıştı. Onu emmek, ağzımın içini yumuşaklığıyla doldurmak istiyordum. Ancak önce ona istediğini verecektim.

Kazağını tutup tek hamlede üzerinden çıkardığımda tamamen çırılçıplak kaldı. Bir kez daha ellerini pantolonumun düğmelerine uzatıp onu *boxerımla* beraber aşağı çektiğinde sikim serbest kalarak aramızda sallandı. Devin dudaklarını yalayarak dizlerinin üzerinde yükseldi. Dilini, avucuyla tamamen kavrayamadığı sikimin ucunda gezdirdi. Homurdanarak kendimi sabit durmaya zorladım. Tadını çıkarması için kısa süre de olsa bekleyebilirdim. Sikimin her santimini tükürüğüyle yıkadıktan sonra eliyle beni okşamaya başladı. Aşağı, yukarı. Bu tam bir işkenceydi. Eli sikimi doğru düzgün saramıyordu ve uyguladığı baskı asla yeterli değildi. Beni delirtmek istiyordu.

Bu sırada dudakları ufak bir gezintiye çıkarak karnımda, kasıklarımda ve yılan dövmesinin ulaşabildiği noktalarında gezdirmeye başladı. Dişlerini sürtüyor, dilini üzerinde gezdiriyor, sikimin ağrı ve acı arasında bir yerde avucunun içinde zonklamasına neden oluyordu.

"Bu dövmeni çok seviyorum," dedi önce. "Ve seni bu şekilde gören kişiyi ölesiye kıskanıyorum."

Onu anlıyordum. Bedeninin herhangi bir yerine kısacık bir bakış atan herkesin gözlerini oymakta hiç tereddüt etmezdim.

"Sadece sen beni böyle gördün, Devin. Söz veriyorum."

Ona daha sonra aklımızın daha yerinde olduğu bir zamanda, isterse tüm dövmelerimi nasıl edindiğimi anlatırdım ama şu anda ağzının içinde olmak istiyordum.

"Bana ağzını ver," dedim. Uzanıp çenesini kavrayarak açması için baskı uyguladım. "Aç."

İtaati canlandırıcıydı. Ağzını genişçe açıp alabildiği kadar beni içeri davet etti. Dudakları sikimin etrafına kapanıp boğuk bir şekilde inlediğinde sarsıldım. Yanaklarını içine çekerek beni sertçe emmeye başladığındaysa boşalmaya çok yaklaşmıştım. *Siktir.* Bu epey hızlı olacaktı.

"Sana uzun süre dayanabileceğimi sanıyorsan, yanılıyorsun."

"Hımm..."

Emdi, dilini tattığı en lezzetli şeymiş gibi üzerinde gezdiriyordu. Dişlerini ara sıra sürterek bana sataşırken ellerinden birini taşaklarıma götürdü ve onları sıkıca avuçladı. Ah... Onu gözkapaklarının ardında yıldızları görene kadar sertçe sikecektim.

Saçlarını elime dolayıp kafasını daha çok geriye eğmesini sağladıktan sonra boğazına çarpana kadar kendimi sertçe ittim. Öğürdüğünü, tükürüklerinin çenesinden aktığını ve gözlerinin sulandığını gördüğümde zevkle haykırdım. Elleriyle dengesini koruyabilmek için çaresizce bacaklarıma tutundu.

"Oyunundan zevk aldığını biliyorum ama oyun bitti, *ptičica*."

İnleyerek ağzını benim için daha çok açmaya çalışırken çenesi gevşedi. Darbelerimin gücünü ve hızını kontrol etmekte giderek zorlanırken en sonunda kendimi tamamen kaybettim. Sikimde damağının pürüzlerini, ucunda etrafını sıkıştıran boğaz kaslarını hissedebiliyordum. Diğer elimle boynunu kavrasam da sıkmadım. Tek istediğim zorlukla aldığı nefeslerin ve her bir yutkunuşunun tadını çıkarabilmekti.

"Boğuyor muyum seni?" diye sordum ağzının içinde delice gidip gelirken. Kontrol edemediği tükürükleriyle çıkan ıslak sesler odayı dolduruyordu. "Bunu seviyorsun, değil mi? İtiraf edemeyeceğin kadar çok..."

İçeri dışarı, içeri dışarı. Tenime sürten, acıyla karışık zevk dalgaları yollayan dişleri, yumuşacık bir hisle kayan dili, sikimin etrafını saran sıcacık dudakları... Cennetin eşsiz bir tanımıydı.

Boğazının derinliklerine akmak için çılgın bir arzu duysam da son kez kendimi içine itip ardından çıktım. Sikimi acı veren bir baskıyla sıkarak kendimi okşarken geri çekildim ve bana sunduğu diri göğüslerinin üzerine fışkırarak boşaldım. Devin inleyerek dudaklarını ısırdı. Elinin umutsuz bir arayışla bacaklarının arasına uzandığını gördüğümde kafamı iki yana salladım.

"Bunu isteyen sendin," diye hatırlattım ona. "Seni kullanmamı istemedin mi? Bekleyeceksin."

O dizlerinin üzerinde, tamamen teslim olmuş bir halde beklerken botlarımı ve geri kalan her şeyi üzerimden bir çırpıda çıkarıp kenara attım. Göğsünde parlayan, karnına doğru akan menimi bir parmağımla sıyırıp Devin'in dudaklarına götürdüm. Kızarmış yanakları ve şişmiş dudaklarıyla ağzını benim için güzelce açtı ve parmağımı zevkle emerek yaladı.

Karşısında diz çöküp çıkardığım parmağımın yerine dilimi sokup ağzımdan kendi tadını da almasını sağlarken, aynı tatla kendimi ödüllendirdim.

"Bir aradayken, birbirine karışmışken tadımız eşsiz değil mi, *ptičica*?"

"Hımm..." dedi ağzımın içine doğru. Elleriyle yüzümü kavrayıp üzerime çıkmak için harekete geçti. Onu kucağıma alırken arkama yaslanarak oturdum. Bacaklarını etrafıma dolayıp sırılsıklam amını yeniden, büyük bir hızla sertleşen sikimin üzerinde gezdirdi. "Bu kadar oyun yeter," derken vücudunun kontrolünü kaybetmişti. Üzerimde çılgınca hareket ediyor, tırnakları tenimi çiziyor, dişleri dudaklarımı yaralıyordu. Devin bu kadar özgürken benim kendimi tutabilmemin hiçbir yolu yoktu.

Onu belinden kavrayıp hafifçe yukarı kaldırdıktan bir an sonra sertçe içine girdim. Üzerime öyle güzel oturdu ki inlemelerimiz birbirine karıştı. Kalçasını sıkıca kavrayarak üzerimde hareket etmesi için onu yönlendirdim. Bu sırada dudaklarım teninin her köşesinde geziniyor, bana ait olduğunun kanıtlarını bırakıyordu. Menimle ıslanmış göğüslerini bana bastırırken kollarını yakalayıp sırtına çektim ve tek elimle bileklerini kelepçeledim. Onu geriye çekerken boynundan akan menimi yalayarak göğsüne indim ve dakikalardır yapmak istediğim gibi onu sertçe emmeye başladım. Haykırışları kulağıma doluyor, ulaşmak istediği son için kıçı üzerimde sabırsızca çırpınıyordu. Onu ısırdım. Yaladım. Emdim. Morluklarla damgaladım. Bacaklarımın üzerine bitmeyecekmiş gibi akarken tadını, kokusunu, arzusunu sahiplendim. Ancak yetmiyordu.

Kollarını serbest bırakıp Devin'i yere ittim ve üzerine çıkarken bacaklarını omuzlarıma kaldırıp bu sefer kollarını başının üzerinde sabitledim. Sahip olduğum tüm güçle üzerinde gidip gelirken insanlıktan çıkmış gibi göründüğümden emindim. Terlerimiz, arzumuzun kanıtları, tükürüklerimiz, varlığımızın her bir hücresinde birbirine karışmıştı. Sikimi öyle sıkı sarıyordu ki adeta boğuyor, daha fazlasını alabilmek için ardı ardına kasılıyordu.

"Karan..." derken sesi çatlamıştı. Gözyaşları yanaklarından usulca dökülüyordu ve bana özgürce dile getirdiği o sevgiyle bakıyordu. Kalbim göğsümün içinde patlayacak kadar sıkıştı. "Nefesim..." dedi fısıltıyla. "Senin."

Ne demek istediğini biliyordum. O benim diğer yarım değildi. O sadece benimdi. Her bir zerrem. O benim eşimdi. Tamamıyla. Hiçbir eksik parçası olmadan. Biz birdik. O yüzden kalbi benimkine şarkılar söylemeyi başarıyordu. Aynı dili konuşuyorduk.

"Benimki de senin," dedim onu öpmek için eğilirken. Dizleri kafasının iki yanına değecek kadar vücudunu esnetmiştim. Ulaşabileceğim en derin noktadaydım ve oradaki yumuşak sıcaklıktan bir anlığına bile olsa ayrılmak istemiyordum.

Biraz geri çekilerek yanağını okşadım. Parmaklarımın bana sevgi sözcükleri söyleyen, güvenini fısıldayan dudaklarında gezinmesine izin verdim ve en sonunda boğazını sıkıca kavradım. İnleyerek kalçasını bana doğru itti. Bacaklarının omuzlarımdan düşmesine izin verip ondan o son nefesi çalarak, içinde sertçe gidip gelmeye başladım. Gözlerinden akan yaşların artmasını, bakışlarındaki odağı kaybetmeye başladığı anı izledim ve amının duvarlarının sona yaklaştıkça sikimin etrafında kasılmasını hissettim. Hepsini yaşadım. Devin'in güveniyle bana teslim ettiği her nefesle hayata dönüyordum.

"Siktir," diye bağırdım. "Devin... Seni çok seviyorum."

Kafasını elinden geldiğince sallarken nefessiz kalmış dudakları mutlulukla yukarı doğru kıvrıldı. Başının üzerindeki ellerini bıraktığımda ikisiyle de boynunu saran bileğime tutundu. Aramıza uzanıp klitorisini okşamaya başladığımda içindeki hareketlerim acımasızdı. Etrafımda giderek esniyor, tatlı bir yanma hissi ve kalp atışlarına eş kasılmalarla sarsılıyordu.

Avucumun altında yavaşlayan nabzını hissettiğimde içine son kez sertçe gömüldüm ve büyük bir haykırışla boşaldım. Devin de orada, benimleydi. Beni arzusu ve sevgisiyle yıkıyordu. Boğazını bıraktım. Ciğerlerine acı dalgaları yollayan, içine çektiği sert nefesi duyarken gözlerimi yumdum. Ona uzanıp dudaklarını öperken tuzlu gözyaşlarının tadına baktım.

Kollarını sırtıma dolamış, parmakları tenimde usulca geziniyordu. Bacaklarının titremesi geçmemişti. "Sanırım ağlamamayı başaramıyorum," dedi gözyaşlarının arasında gülerek.

"Benim verdiğim acı ve zevk yüzünden akan yaşlar sana çok yakışıyor, *ptičica* ve sana söz veriyorum başka bir şey için ağlamana izin vermeyeceğim."

30. BÖLÜM

Devin

Karan dudaklarıma yumuşacık bir öpücük bıraktıktan sonra, "Çok geç kaldım," dedi. Terden alnıma yapışmış saçlarımı geriye doğru iterek kaşımın yanından da öptü ve oradaki bene o kadar sıcak bir ifadeyle baktı ki hayatım boyunca kimsenin bana, onun kadar değer veremeyeceğinden emin oldum. Sevgisi güçlü, sarsılmaz ve şüphe götürmeyecek kadar somuttu.

"Yatak odasına hiç geçmemeliydik," dedim gülümseyerek. Ben de Karan'ın alnına düşen saçları okşadım, ardından onu bıraktım. Gitmesi gerektiğini biliyordum.

"Hiçbir şey geçirdiğimiz saatlerden daha değerli değil. Gerekirse sıfırdan plan yaparım."

"Yine de ne kadar çabuk biterse az önce yaşadıklarımıza o kadar kolay kavuşabiliriz."

Bana hak veriyormuş gibi kafasını salladıktan sonra doğrularak oturdu. Sırtındaki biri kanatlarını açmış uçmaya hazır, diğeri de kapalı kanatlarıyla uçan kuşu seyreden, kanatlarının yüzlerindeki ifadelerin inanılmaz derecede detaylı olduğu dövmelerine baktığım sırada ayağa kalktı.

Karan dolabına gidip kendine temiz bir *boxer* çıkarırken, "Dövmelerini kim yaptı?" diye sordum. Bana anlatacağını söylemişti ve gitmeden önce onu kimin ya da kimlerin bu şekilde gördüğünü öğrenmek istiyordum. Onun sevgisine, kafamda kurmayacağım kadar inanıyordum ama kırılgan bir yanım ona dair en ufak şeyi bile başkasıyla paylaşmış olmaktan hoşnutsuzdu.

"Bazılarını askerden bir arkadaşım yaptı, Mehmet." Neden sorduğumu tahmin ederek, "Kuşlar onun eseri," dedi. "Önce kalbimin altındaki kadını ve şarkı sözlerini, ardından bomba, kabile deseniyle babamın kullandığı

pipoyu yaptı. En son kuşları seçmiştim, Mehmet de bu süre zarfında giderek daha iyi iş çıkarmaya başlamıştı."

"Gerçekten güzeller ama evet, diğerleri daha güzel."

Raftan siyah bir tişört alıp üzerine geçirirken kasları gözlerime ziyafet çektirecek kadar lezzetli bir şekilde dalgalandı.

"Burçin yaptı," dediğinde hem şaşırdım hem de onun bunu yapabilecek kadar yetenekli olduğunu tahmin etmem gerektiğini düşündüm. "Mehmet, benim kadar olmasa da kötülüğe tanık olmuştu. Beni o halde görmesinden rahatsız olmamıştım. Zaten kafam karanlığın içine gömülmüştü, nasıl göründüğüm umurumda değildi. Burçin ise..."

"Onun kendi şeytanları var," dedim. "Sanırım hepiniz gibi ama daha farklı." Pantolonun düğmelerini ilikleyip fermuarını çektikten sonra dolaptaki raftan bir tane de kapüşonlu üst çıkardı.

"Daha farklı," dedi kendinden emin bir sesle. "Açıkçası neler yaşadığını bilen Bo-" dedikten hemen sonra kendini frenledi. Adamın adını anmak istemediği için onu suçluyor değildim. Gerekirse bana söylerdi, biliyordum. "Gölge ve Pars'tan başka kimsenin bildiğini sanmıyorum. Zaten beni ilgilendirmez. Burçin o gün bana baktı ve gördüğü şey sadece... nasıl anlatsam bilmiyorum. Ondan çekinmediğimi, istesem de saklanamayacağımı hissetmiştim."

Burçin'i onun kadar tanımam mümkün değildi ama Karan'ı gören kişinin o olmasına sevinmiştim. Bunu anlamsızca içimde fokurdayan kıskançlıktan dolayı söylemiyordum. Karan'ı yargılamayacak, yaralarının yük olduğunu hissettirmeyecek, ona sıradan gözlerle bakabilecek biri olduğu için sevinmiştim.

"Sanırım ben de bir dövme istiyorum," dedim kendimi tutamadan.

Karan kapüşonlusunun dağıttığı saçlarını düzeltirken bana şaşkınlıkla bakarak, "Ne istiyorsun?" diye sordu merakla.

Bir fikrim olsa da zihnimde henüz netleştirmemiştim. "Bilmiyorum ama Burçin'le konuşmak isterim. Sence bana dövme yapmayı kabul eder mi?"

"Edeceğinden eminim."

Karan bir kez daha dolabına dönmeden önce bana gözucuyla baktı, her ne düşünüyorsa hızlıca karar verdikten sonra dolaptan siyah bir çanta alıp yatağın ucuna, ayaklarımı uzattığım yerin hemen önüne koydu. Fermuarını açarak içinden kabzasında kabartmalı harflerle *CANİK* yazan bir silah

çıkarttı. Benimle göz teması kurmaktan kaçınarak silahın şarjörünü çıkarıp içindeki mermileri kontrol etti ve yeniden yerine yerleştirip pantolonun arkasına sıkıştırdı. Ardından iki tane bıçak aldı. Biri kılıfının içindeyken diğeri keskin, düz ve parlak hatlarıyla açıkta duruyordu. Onu cebine yerleştirdikten sonra kılıflı olanı çantanın üzerine bırakıp bana döndü.

Onu büyülenmiş gibi izlediğimi fark ettiğimde şaşırdım. Korkmayı, eskisi gibi yaptığı şeyden rahatsızlık duymayı bekledim fakat o duygulara dair içimde en ufak bir kırıntı bile bulamadım.

Çantanın içinden bu sefer çok daha küçük bir silah çıkardı.

"Bu senin için." Kelimelerini anlamlandırana kadar yatağın etrafından dolaşıp hâlâ çıplak şekilde, üzerime çektiğim yorganla yatak başlığına yaslandığım yere geldi. "Bunu sana bırakmadan önce kullanmayı öğretmek için zamanımın olmasını istiyordum ama bugün Erdem aradığında hissettiğim korkudan sonra vazgeçtim. İhtiyacın olursa savunmasız, *silahsız* kalman her şeyden daha tehlikeli."

Hiç düşünmeden, "Kullanamam," dedim. "Ben... birini vuramam, Karan."

"Gerekli şartlar oluştuğunda insanların neler yapabildiklerini bilsen şaşırırsın. Ben sana hayatın uğruna savaşacağını bilecek kadar güveniyorum. Bana sunduğun, benim olan nefesini korumak için gerekirse o tetiği çekeceksin, Devin."

"Hayır, Karan. Bunu benden isteme. İstersen eve başka birilerini getir. Tüm ekibi kapıya diz. Ne bileyim, eğer istersen sen gelene kadar odanın kapısını kilitli tutar ve dışarı asla çıkmam. Alarmları aktif et. Bir şey yap, başka bir şey ama bana silah verme. Benden onu kullanmamı isteyemezsin."

Karan ağzımdan çıkan tek kelimeyi bile umursamadan anlatmaya başlarken silaha uzanmamı istememesi için çaresizce yorganın kenarlarını sıkıca kavramıştım. "Bu, sana verebileceğim en güvenli silah. Üç ayrı emniyet sistemine sahip. Yani bana güven, yere düşürsen bile kazayla ateş alması imkânsız."

"Anlamıyorsun."

"Beni dinle," dedi sertçe. Silahı hâlâ aramızda tutuyor, ölümcül ağırlığını görmezden gelmemi zorlaştırıyordu. "Kabzası eline tam oturacak, rahatça kavrayabilirsin. Diğerlerinden daha küçük, kolay bir tutuşu var. Bunu görüyor musun?" derken tetiğin ortasındaki küçük parçayı gösterdi. "Bu tetik emniyeti. Buna basmadığın sürece tetiğin tamamı hareket etmez.

Üç emniyet tertibatı da tetik çekildikçe birbiri ardına ayrılır. Tetiği serbest bıraktığında otomatik olarak yeniden bağlanır. Korkmana gerek yok."

Söylediklerini anlamakta hem zorlanıyor hem de onu hayal kırıklığına uğratmamak için ezberlemeye çalışıyordum.

"Korktuğumun bu olduğunu mu sanıyorsun?" dedim sinirle. "Kendimi ya da bir başkasını kaza eseri tehlikeye atacağımdan mı korkuyorum? Karan bana bir kalem verip gerekirse onu birine saplamamı söylesen bile bunu yapamam. Sen bana silah vermeye kalkıyorsun!"

Dudaklarının kıvrılışını, ifadesi yumuşarken yara izinin gerilmesini izlemeye bayılıyordum. Onu öpmek, ona sokulmak ve bana bakışıyla kalbimi eritip neredeyse sıvı hale getiren viski rengi gözlerini izlemek, yüzleşmek zorunda olduğumuz her şeyi unutmak istiyordum.

"Diğer evde, balkonun önünde bir konuşma yapmıştık hatırlıyor musun?"

"O balkonun önünde bolca zaman geçirdik," dedim homurdanarak. Ne derse desin beni ikna etmesine izin veremezdim.

"Sana istersen yapamayacağın hiçbir şey olmadığını söylemiştim, ciddiydim. Sen güçlüsün, *ptičica*. Sandığından çok daha güçlüsün ve gerek kendini gerek sevdiklerini korumak için elinden geleni yapacağını biliyorum, bu gerçeğe güveniyorum."

Beni nasıl ele geçireceğini gayet iyi biliyordu. Beni nasıl bu kadar iyi tanıyabildiğini anlamakta hâlâ zorlanıyordum. Sırf bir insanı aylarca uzaktan takip ettin diye onu tanıyamazdın. İnsan aynı evin içine girip senelerce yaşadığı insanı tanıyamıyordu.

Geciktiğini, halletmesi gereken bir işi olduğunu bildiğimden yenilgiyle iç çektim ve ellerimin titrememesi için vücudumdaki tüm kasları sıkarak uzanıp elinden silahı aldım. Beklediğimden çok daha hafif olsa da neden olabileceği yıkımın gücünü hissedebiliyordum. Soğuktu, ölümcüldü. Yine de... elime daha önce hiç sahip olmadığım bir güç geçmişti. Yarattığı çarpık güven hissinin üzerinde durmamak için çabaladım.

"Bir adı var mı bari? Silahlarına ve arabalarına isim veriyor musun?"

Boğuk ama sıcacık bir kahkahayla göğsü sarsılırken uzanıp başımın üstünü öptü.

"O bir *Glock45*. Ayrıca hayır, onlara isim vermiyorum. Bugüne kadar isim verdiğim tek şey sensin."

"Piçita," dedim gözlerine bakarak.

"Babam anneme böyle seslenirdi. Annem şarkı söylemeyi, konuşmayı, kendi kendine mırıldanmayı çok severdi ve babama her seslendiğinde babam bir kuşun cıvıldadığını duyduğunu iddia ederdi." Dudakları bu sefer hüzünlü bir gülümsemeyle kıvrıldığında dayanamadım ve uzanıp onu öptüm. Dudakları hâlâ benimkilere dokunurken, "Benim düşüncelerim o kadar masum değil," diye mırıldandı. "Sen benim asla yakalayacağımı ummadığım ve olur da bir gün uçup gitmek isterse yokluğuna asla dayanamayacağım, tam da bu yüzden kafese kapatıp bir daha gitmesine izin vermeyeceğim küçük kuşumsun."

Beni son bir kez öptükten sonra silahın nasıl çalıştığını en baştan gösterip panik butonunu yanımdan asla ayırmamamı tembihledi ve beni odada hem bedenen hem de ruhen çırılçıplak bırakıp gitti.

Karan gittikten sonra kalkıp geniş banyosunda duş alarak kendime gelmem belki yarım saatimi almıştı. Ağaçlara bakan sıcak suyla buğulanmış camdan, puslu ağaçların siluetini izleyerek geçirdiğim süre boyunca bazı şeyleri konuşmadığımızı fark etmiştim. Pelin'e kimin mesaj attığını ya da Erdem'in neden harekete geçmediğini bilmiyordum.

Banyodan çıkıp son bir haftamı geçirdiğim Karan'ın odasına döndüğümde yağmurun yağmaya başladığını gördüm. Hava çoktan kararmıştı ve gökyüzü giderek sıklaşan şimşeklerle parlayıp bizim küçük ormanımızı aydınlatıyordu.

Karan'ın, gelir gelmez kendi dolabında benim eşyalarım için yer açtığı kısma gidip pamuklu, yumuşak bir iç çamaşırı seçtikten sonra içi tüylü gri eşofmanımı hâlâ nemli olan bacaklarımdan geçirdim. Karan'ın rafına uzanıp onun siyah tişörtlerinden birini alırken ikinci defa düşünmedim. Ucunu bir yanından tutup kıvırdım ve küçük bir düğüm yaparak boyunu kısalttım. Üzerime bol, kalın, iri düğmeli hırkalarımdan birini giydim. Kokularımız birbirine karışırken rahatlayarak iç çektim.

Saçlarımı kurutmak için banyoya döndüğümde yağmur şiddetini artırmıştı. Karan'ın şu anda nerede, ne şartlar altında olduğunu düşünüp duruyordum. Eymen'le alakalı olan, beni ve sevdiklerimi tehlikeye atan tüm bu gizem çözüldüğünde bize ne olacağını merak ediyordum. Karan her gün hayatını ortaya koyarken burada oturup onun tek parça eve dönmesini nasıl bekleyecektim?

Üstelik, yanımda bu endişelerimi konuşabileceğim tek bir kişi bile olmayacaktı. Polis olmadığı gibi *artık* asker de değildi. Sahte kimliğiyle paravan bir şirkette çalışan, dikkat çekmemesi gereken, kanun önünde suçlu ve bir katildi.

Ünlü biri değildim ama hatırı sayılır takipçimle ve yıllardır sürdürdüğüm programım sayesinde az çok tanınıyordum. Babam bilinen biriydi. Soyadımız zaman zaman insanların ulaşabileceği birçok mecrada yer alıyordu. Eymen'in hayatımdaki varlığıyla eşi olarak da tanınıyordum. Kimse onun yaptığı boktan işleri bilmiyormuş gibi genç yaşta cinayete kurban gitmiş başarılı avukatın karısıydım.

Sıklıkla olmasa da haber kanallarında Eymen'in adı hâlâ gündeme geliyordu. Gazeteciler ara sıra beni arıyor, daha fazla bilgi almak istiyorlardı. Açmıyordum. Kimseyle konuşmuyordum. Sanki hayatımda hiçbir şey değişmemiş gibi radyo programımı sunuyordum. Neyse ki kapıma dayanmıyorlardı. Benden onlara bir malzeme çıkmayacağını muhtemelen çözmüşlerdi.

Tuhaf olan Eymen'in ihanetinden kimsenin haberinin olmamasıydı. Basına bilgi sızdırılmamış, Bahar'dan ya da diğer kadınlardan bahseden olmamıştı. Yaptığı karanlık işlerin konusu açılmıyordu. Ortalık, Eymen sanki yok yere öldürülmüş gibi gerçekçi olmaktan oldukça uzak şekilde sessizdi. Belki de gerçekten, kimse ona ne olduğunu umursamıyordu. Sonuçta her gün sokaklarda onlarca insan kasıtlı veya kasıtsız öldürülüyor, hayatlarını bir şekilde kaybediyordu.

Yine de polisin beni nasıl olup da aramadığını anlayamıyordum. Ailesi mi engel oluyordu? Bunu yapabilirler miydi? Peki ailesi beni neden hiç aramamışlardı? Babam bile bildiklerini saklarken başkalarının ne bok yediğini düşünmem anlamsızdı.

Sonunda saçlarımı kurutmayı bitirdiğimde kendimi hiç olmadığı kadar yorgun hissediyordum. Karan'ın ısrarla yanımdan ayırmamamı söylediği panik butonunu ve telefonumu komodinin üzerinden alıp hırkamın cebine attım. Banyoya götürmeyi unutmuştum ve hayır, bana bunun için kızamazdı. Zaten ev hapsindeydim. Zavallı Erdem, beni korumak için aşağıda bir yerlerde iliklerine kadar yağmur soğuğunu yiyerek muhtemelen can çekişiyordu.

Odadan çıkmadan önce çekmeceye kaldırdığım silahı düşünerek duraksadım. Onu da yanıma almalı mıydım? Sahiden bu eve birileri girebilir miydi? Hiç sanmıyordum. Onu olduğu yerde bırakarak salona geçtim.

Üçümüz için yaptığım kahvelerin hâlâ masanın üzerinde olduğunu gördüm. Pelin'in onu içecek kadar bu evin içinde kalmadığına seviniyordum. Tepsiyi alıp mutfağa taşıdım. Hepsini lavaboya dökerken evin içi gök gürültüsünün güçlü sesiyle doldu. Bu havaları her zaman severdim ve tam da böyle havalara göre bir müzik listem vardı.

Dolaptan sigara çıkarıp bulaşık sepetinden küllüğü aldıktan sonra mutfak penceresini açtım. Yağmurun sesi bu yükseklikte kulağa farklı geliyordu, etrafa mis gibi bir koku yayılmaya başlamıştı. Pencerenin pervazına yaslanırken telefonumu çıkarıp babamı aramayı düşündüm. Karan'a onu mümkün olduğunca habersiz bırakacağıma dair söz vermiştim ama ona karşı hissettiğim kızgınlığı ve hayal kırıklığını içimde tutmak özellikle bugünden, Karan'ın geçmişinden biriyle yüzleştikten sonra zor gelmeye başlamıştı.

Ancak baktığım karanlık ekran ben karar verip babamı arayana kadar tanımadığım bir numaradan gelen aramayla aydınlandı. Gerilerek arkama, mutfağın girişine baktım. Gözlerim etrafı tarayıp evin sessizliğini dinlerken sanki arayan kişi beni izliyor olabilirmiş gibi bu sefer pencereden yedi kat aşağıya, karanlık zemine baktım. Telefon elimde titremeye devam ediyordu. Açmadan önce sigaramdan bir nefes aldım. Belki de açmamalıydım. Karan'a ya da Erdem'e numarayı gönderebilir, kim olduğunu öğrenip arayan kişiye geri dönebilirdim. Arama sonlandı ve ekranım birkaç saniye daha cevapsız aramayı gösterdikten sonra kardı.

Karan'ın ne yaptığını bilmediğim için Erdem'e mesaj atmaya karar verdiğimde telefonum titreyerek bir kez daha canlandı. Tabii ki aynı numaraydı.

Düşünmeden açtım, telefonu kulağıma götürürken elim titriyordu.

Sesimi bulamadan önce karşı taraf, "Devin," dedi. Kesinlikle tanımadığım biriydi. "Uzun zamandır seninle konuşmak istiyordum."

"Siz kimsiniz?" diye sordum. Külünün düşmek üzere olduğunu görünce yarısı bile bitmemiş sigarayı küllüğe basarak söndürdüm.

"Organize İşler'den, Komiser İsmet Dağdeviren," dediğinde anlık olarak rahatladım. *Polis*. O polisti, Eymen'in katili değildi. Hemen ardından aptallığıma şaşırarak, nasıl bu kesin yargıya vardığıma inanamadım. İçinde bulunduğum dünya, alışık olduğumdan çok ama çok uzaktı ve ben bu adamın adını daha önce görmüş, yakın zamanda Karan'dan duymuştum. Suç örgütlerinin birinin başındaki adamın kızıyla beraberdi. Adı neydi...

Sibel! Evet, Sibel Topaz'la beraberdi.

Sesimi oldukça sakin tutmaya çalışarak, "Bu saat aramak için sizce de çok geç değil mi?" diye sordum.

"Neden aradığımı biliyorsun," dedi. "Beni tanımamışsın gibi yapmayalım."

"Sizi tanımıyorum."

"Belki yüz yüze tanışmadık fakat varlığımdan haberdar olduğunu biliyorum. Lafı uzatmayalım. Eğer Eymen'in sakladığı bilgilerin yer aldığı bilgisayarı getirmezsen aileni bir daha göremezsin."

Panikle içime çektiğim nefesi duyduğundan emindim. Telefonu tutan elim de panik butonunu az önce kavrayan elim de hissettiğim gerginlikle terden nemlenmişti, titriyorlardı.

Zaman kazanmalıydım. Bir şey yapmalıydım ama ne?

"Neden bahsettiğinizi anlamıyorum. Bana polis olduğunuzu söylemediniz mi? Şimdi de ailemi mi tehdit ediyorsunuz?"

Annemle babamın bu saatte evlerinin güvenli sınırlarının içinde olduğunu düşünerek korkuya kapılmamaya çalıştım. 112'yi arayarak evlerine İsmet'ten daha güvenilir olacağını umduğum polisleri yollayabilirdim. Karan'a ya da Erdem'e ulaşabilirdim.

"Benimle oynama, Devin. O dosyaları istiyorum. Ailen şu anda mutlu mesut Develi'de yemek yiyor. Oradan çıktıklarında tek parça halinde evlerine ulaşmalarını istiyorsan dediğimi yaparsın. Kimin başına ne zaman bir kaza geleceği belli olmaz değil mi?"

Ona inanmak istemiyordum ama şüphe duyma şansım var mıydı?

"Ah," dedi sesinde bariz bir heyecanla. "Söylemeyi unuttum. Evime girmek için günlerdir götümden ayrılmayan arkadaşına da ulaşmaya çalışma."

"Sen ne..."

"Kameralar, Devin. Kameralar her yerde ve siz aptalların bunun ne anlama geldiğinden haberiniz yok. Yol yakınken kaçmalı, buralardan gitmeliydin."

Çaresizce, "Yapma," diye itiraz ettim.

"Polis yok, arkadaş yok. Aileni ya da kimliği oldukça şaibeli arkadaşını aramak yok."

"Beni aradığının kayıtları var," dedim somut bir gerçeğe tutunmaya çalışarak.

Güldü. "Polis olduğumu unutuyorsun galiba. Ayrıca onların güvende olmasını istiyorsan sessiz kalmak zorundasın. Gözüm üzerinde. Yarım saatin var."

Telefonu kapattığında dizlerimin üzerine çöktüm. Karan'a zarar vermesine izin veremezdim. Bunu ona yapamazdım. Hepsi Eymen'in yüzündendi.

Erdem'i atlatmak için attığım ilk adım sandığımdan kolay olmuştu. Ana kapıdaki her daim aktif olan alarmı kısa süreliğine kapatmak zorunda kalmış, asansöre binmeden önce arayacağı anın gelmesi için birkaç saniye beklemiştim ancak o arama gelmemişti. Bu, çöp çıkarmak zorunda kaldığım zamanlarda unutarak alarmı çalıştırdığım bir iki seferin şanslı yansımasıydı.

Asansörle garaj katına kadar süren yolculuğum o kadar uzun gelmişti ki gerginlikten montumun içinde terlemeye başlamıştım. Ya kapılar açılırsa ve Erdem bir anda karşıma çıkarsa? Daha da kötüsü İsmet ya da tanıdığı birileri, Karan'ın evinin izini sürmüşse ve aptal gibi ona kandığım için kucaklarına düşmem için beni bekliyorlarsa? Neyse ki iki kâbusumda gerçekleşmemişti. Ancak aşmam gereken engeller de bitmemişti.

Siteden görünmeden nasıl çıkacağıma dair plan yapacak zamanım olmasını isterdim. Taksi ya da *Uber* çağıramazdım, en azından sitenin içine. Eminim ki Erdem giren çıkan herkesi takip ediyordu.

Evden çıkmadan aceleyle üstümü değiştirmiştim, tamamen siyahlara bürünürken Karan gibi karanlığa ve gölgelere karışabileceğim yanılgısında değildim. Sadece azıcık da olsa dikkat çekmek istemiyordum. Dolaptan siyah montumu alıp fermuarını çekerken komodinde duran, Karan'ın verdiği silahı yanıma almaya karar vermiştim. Panik butonu hâlâ benimleydi. Cebimdeki varlığını hissetmiyordum bile ama silahı montumun cebine sığdıramadığım için tıpkı Karan gibi belime yerleştirmek zorunda kalmıştım. O kadar tuhaf o kadar rahatsız edici bir histi ki attığım her adımda düşecek ya da bir yerlerime saplanacak diye geriliyordum. Tişörtüme rağmen soğukluğu tenime sızıyordu ve kesinlikle elime aldığım ilk seferden daha ağırmış gibi geliyordu. Ondan bir an önce kurtulmak istiyordum.

Dizüstü bilgisayarımı da sahip olduğum tek sırt çantasına yerleştirmiştim. Üniversite zamanından kalma, yıkanmaktan yıpranarak mavisi solmuş, aslında oldukça çirkin bir şeydi. Karan evimde kalan eşyaları topladığı son seferde getirmişti. Silahı da içine koymayı düşünmüştüm ama fermuarını açıp içinden çıkarmak gibi bir zamanımın olacağından şüpheliydim. Gerçi

acil bir durumda belimden çıkarabileceğimi de hiç sanmıyordum. Korkunun keskin tadı ağzımın içini çamura çevirirken sıra sıra ağaçların dizildiği kaldırımı takip ettim. Kapalı hava saklanmama yardım ediyor, sitenin loş ışıklarının gücünü azaltıyordu.

Garajdan çıktıktan sonra sitenin tek giriş çıkışının olduğu kapıya doğru yürümeye başlamıştım. Tek şansım yağmurun birkaç dakika önce dinmiş olmasıydı. Yerdeki tek tük çakıllar spor ayakkabılarımın altında eziliyor, çıkan azıcık ses bile dikkat çekmekten korktuğum için fazla geliyordu. Bir açıklık arıyordum ve çok geçmeden aradığımı buldum. Basket sahasının arkasında siteyle yolu ayıran bir duvar vardı. Duvarın boyu burada daha alçaktı. Neredeyse göğsüme geliyordu, kolayca üzerine çıkabilirdim ama üst kısmına sabitlenmiş çitle beraber tahminen iki metreye ulaşıyordu. Bu da işimi zorlaştırıyordu.

Hızlı adımlarla yürürken Erdem'in ya da bir başkasının etrafta gezinmediğinden emin olmaya çalışıyordum. Sitenin bir tane girişteki kabinde bir tane de akşam sekizde vardiyası başlayan iki güvenliği olduğunu biliyordum. Şehirdeki çoğu siteye göre ki annemlerinki de buna dahildi, burası daha küçük ve izoleydi. Şanslıydım, ikinci güvenlik ortalıkta görünmüyordu.

Duvara tırmanmak beklediğimden kolay oldu. Bulduğum dut ağacının alt kısımlarında kalan ince dalları, ellerimle duvardan ve teli tutan kalın profilden destek aldığım için beni taşıyabilmişti. Telin üzerinden atlamak ise biraz daha zor oldu. Kotum takıldı, delindiğini ve uyluğumu az da olsa keserek derimi kanattığını hissedince sızlandım. Acıya dayanaklı biri değildim. Ancak şu anda başka çarem yoktu.

Öbür tarafa geçip sonunda ayaklarımı kaldırıma basabildiğimde içimden geçen ilk düşünce yarama bakmak olsa da bunu yapmadan koşar adımlarla site sınırlarından uzaklaşmaya başladım. Ellerimdeki ıslaklığı üzerime silerken, her adımda zamanımın daraldığını biliyordum. Konumdaki adrese dediği sürede ulaşmam mümkün değildi.

Işıkların daha yoğun olduğu ve arabaların daha sık geçmeye başladığı bir noktada uygulama üzerinden taksi çağırdım.

Üç dakika sonra arabanın sıcak arka koltuğuna oturmuş ve aracın beni, neyin beklediğini bilmediğim o noktaya götürmesine izin vermiştim.

31. BÖLÜM

Devin

Kafam çok doluydu. O kadar gergindim ki attığı konumun gösterdiği yeri fark etmem yaklaşık on dakika sürmüştü. Bu da yolculuğumuzun yarısına eşdeğerdi.

İsmet Dağdeviren beni Eymen'in mezarına çağırıyordu. Gördüğüm şeyin doğruluğunu kendime kanıtlamak istercesine haritayı defalarca büyütmüş, attığı konuma birkaç kez daha tıklayarak aynı sonuca ulaştıkça kafayı yiyecek gibi hissetmeye başlamıştım. Bu korkunç derecede alaycı, yersiz bir şaka mıydı? Bu adam ya delinin tekiydi ya da rezalet bir espri anlayışı vardı.

İşin rahatsız edici yanı daha önce Eymen'in mezarına hiç gitmemiş olmamdı. Polisler bana Ihlamur Kuyu Mezarlığı'na gömüldüğünü söylemişlerdi. *Polisler*. Ailesi değil! Annemlerin cenazeye katıldığını biliyordum. Ben yapamazken benim yerime bu görevi üstlenmişlerdi. Ancak hastaneden taburcu olmadan hemen önce bir polis memuru bir kez daha karakola gitmemi istemişti. O gün karakoldan çıkarken Bahar'ı görmüştüm. O andan sonra Eymen'in mezarına gitmek istememiştim. Acı gerçek şuydu, içimden geçen tek şey o mezarın başında durup üzerine tükürmekti. Altı senemin içine sıçmayı nasıl kendinde hak görebilmişti?

Mezarlığa yaklaştıkça gerginliğim artıyordu. Arabanın içindeki, koltuk kılıflarına yerleşmiş koku boğucu gelmeye başlamıştı. Radyo kapalıydı ki şu anda dikkatimi dağıtacak, sevmediğim türde de olsa herhangi bir müziği duymaya razıydım. Ama adama radyoyu açmasını söyleyemeyecek kadar korkaktım. Ağzımı açarsam ses tonum ya da bir anda özgür kalacak yanlış bir kelime beni ele verecek gibi hissediyordum. Arabanın motorundan çıkan sesten başka ses duymayacağımız ara sokaklara gireli birkaç dakika olmuştu. Sokak aydınlatmaları yetersizdi. Sanki aştığımız her kilometrede karanlığa daha çok karışıyor gibiydik.

Şoförün ara sıra dikiz aynasından beni kestiğini görebiliyordum. Otuzlarının ortalarında, sinekkaydı tıraşlı, sıradan yüzlü bir adamdı. Bakışları rahatsız edici değildi ama merakla doluydu. Onun beni nasıl gördüğünü, dikkatini çeken şeyin ne olduğunu sorguluyordum. Belki de sırtımı koltuğa doğru düzgün yaslayamadan, neredeyse koltuğun ucunda rahatsız bir şekilde oturduğumu fark etmişti. Belki de tecrübeliydi ve silah taşıdığımı anlamıştı. Onun da silahı var mıydı? Kimisinin boş gezmediğini duymuştum. Sırtımdan aşağı doğru süzülen ter damlasını hissederek oturduğum yerde gevşemeye çalıştım.

Kırmızı noktaya yaklaşmıştık, eğer tam olarak Eymen'in yattığı yeri göstermiyorsa onu nasıl bulacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Gecenin bir yarısı bana kimsenin yardımcı olacağını sanmıyordum.

"Mezarlığın girişinde ineceğim," dedim şoföre.

Yavaşlarken kaşlarını çattı. "Haddime değil biliyorum, abla ama hava karanlık ve sen..."

"Biriyle buluşacağım," derken sesimin paniğimi yansıtmaması için elimden geleni yaptım. Gülümsemeye çalıştım. "Hatta kendisi polis. Sanırım hem ölülerin arasında hem de yanımda bir polis varken dünya üzerindeki en güvenli yerde olabilirim."

Çenemi hızla kaparken dikiz aynasından beni kesen bakışlarından kaçındım. Fazla detay vermiş, uzun bir cümle kurmuştum. Şaka yapmama ne gerek vardı ki? Cüzdanımı çıkarıp kartımı post cihazına okuttuğumda, "Sen öyle diyorsan abla," dedi. Muhtemelen aramızdaki yaş farkına rağmen -kesinlikle benden büyüktü- bu kelime onların dilinde benden sana zarar gelmez, dünya ahiret bacımsın demekti.

Daha fazla oyalanmadan, "İyi akşamlar," dedikten sonra aceleyle taksiden indim.

Mezarlığın çevresinde epey eski binalar vardı. Alt katlarını, bulunduğu konuma uygun şekilde mermerci ve çiçekçiler doldurmuştu. Onların önünden geçip sağ tarafımda servi ağaçlarının sıralandığı, solumdaysa mezarların başladığı dar yoldan ilerlemeye başladım. Kırmızı noktaya kadar hâlâ yolum vardı ama İsmet'in başka biri tarafından görünmek istemeyeceğini düşünerek mezarlığın girişinde inmeye karar vermiştim. Dar yolu bitirip ufak, şu anda kapısı kapalı olan konteyneri geçtim. Daha geniş bir yoldan mezarlığın derinliklerine yürürken başka zaman olsa burayı sevebileceğimi fark etmiştim. Devasa ağaçların gölgesinin altında, huzurlu ve

sonsuz bir uykunun limanı olan bu yerin, ruhani enerjisi etrafa buram buram yayılıyordu.

Oysa şu anda hissettiğim son şey o dinginlikti. Yerler ıslaktı. Attığım her adımda çıkan sesler kalp atışlarımla yarışıyordu. Etrafta nefes alan tek bir canlı varsa da gözden uzaktı. Kuşlar ötmüyor, rüzgâr esmiyordu. Teni kesen, neredeyse can yakan soğuktan ve karanlıktan başka hiçbir şey yoktu.

Yürümeye devam ettim. Telefonun saati beş dakika geciktiğimi gösterdiğinde bile henüz kıpkırmızı parlayan o noktaya ulaşabilmiş değildim. İsmet gelip gelmeyeceğimden emin olmak için beni bir kez daha aramamıştı. Geldiğimi biliyor muydu? Kendine bu kadar mı güveniyordu? Belki de benim aptallığıma güveniyordu ya da... beni takip ediyordu.

Gerginlikle kimsenin olmadığını görebilmek için etrafımda bir tur attım. Soğuktan uyuşan sağ elimi cebime soktuğumda parmaklarım panik butonuyla buluştu. İş işten geçmişti. Kurbanlık koyun gibi buraya tek başıma gelmiştim. Ona zarar geleceği korkusuyla Karan'ı aramamıştım. Erdem'i atlatmıştım. Ve buradaydım. Eski kocamın mezarında.

Bu saatten sonra panik butonunun işe yarayıp yaramayacağını bilemezdim ama İsmet'e istediğini verdikten sonra onun Karan'a, hatta bana zarar vermeyeceğine de güvenemezdim. Belki aileme dokunmazdı. Sonuçta onların ellerinde kanıt olabilecek hiçbir şey yoktu ama bizim için aynı durum geçerli değildi. Bir polis için ölü bedenlerden kurtulmak kolay olmalıydı. Butona basarken ikinci kere düşünmemiştim. Üç saniye geçmeden Erdem'in aradığını gördüğümdeyse az da olsa rahatladığımı hissettim.

İsmet'in beni duymasından korkarak aramayı meşgule attım ve hızla bir mesaj yazdım.

Bu kadar geç haber verdiğim için üzgünüm. İsmet, Karan'ın onu takip ettiğini biliyor ve hem onu hem de ailemi tehdit etti. Onunla buluşmam için beni aradı. Mezarlıktayım. Bilgisayar yanımda. Lütfen ailemi koru.

Plan yapmakta iyi bir insan olduğum söylenemezdi. Belki bir tatili ya da bir sonraki programımı planlayabilirdim ancak içinde silahların yer aldığı, ölüm kalım meselesi olan durumlarla alakalı en ufak bir tecrübem yoktu. Telefonu kapadığımda o an hissettiğim korkuyla ailemi ya da Karan'ı arasaydım ve düşünmeden hareket ettiğim için zarar görselerdi... bunun altından kalkamazdım. Kendimi asla affedemezdim. Karnım bu düşünceyle sertçe kasılırken adımlarımı hızlandırdım.

Annemi ve babamı kaybettiğimi düşünemiyordum bile. Eymen yüzünden... Benim seçimlerim yüzünden onlara bir zarar gelirse buna nasıl dayanırdım?

Karan'ın yokluğunu hayal ederken midem bulanmaya başladı. Onu seviyordum. Onu mümkün olan her şekilde seviyordum. Öyle ki daha önceden kalbimin böylesine yoğun bir duyguyu taşıyabilecek kapasitede olduğunu da böyle bir yetisi olduğunu da bilmiyordum. O benim nefesimdi, ona ihtiyacım vardı.

Ya şu anda yanlış yapıyorsam? Ya onu aramayarak yapabileceğim en büyük hatayı yapmışsam? Karan'ı uyarmalıydım. İsmet bunu nereden bilecekti ki? Lanet olsun! Beni kimlerin ne boyutlarda izleyebildiğini, neler bilebildiklerini tahmin bile edemezken kendimi ya da sevdiklerimi nasıl koruyabilirdim? Eğer şans yüzümüze güler de bu durumdan sağ kurtulursam Karan'ın ağzına sıçacaktım. Bana istediği kadar detay versin, anlattıkları hiçbir boka yaramamıştı! Neyin doğru, neyin yanlış olduğunu bilmemi sağlamaya yetmiyordu.

Ardı arkası kesilmeyen düşüncelerin içinde boğulurken önce bir çıtırtı duydum, ardından kafamı kaldırdığımda ağaçların arasında belli belirsiz bir hareket algıladım. Bir yanımın ferforje parmaklıklarla kapalı olduğu, kilit taş döşenmiş bir yolda duruyordum. Diğer yanımda sıra sıra dizilmiş mezarlar ve göğe uzanarak onları koruyan kimisi diğerlerinden daha genç ağaçlar vardı. Gözucuyla sol elimdeki telefona bakıp kırmızı noktaya çok yakın olduğumu gördüm. Karşımdaki dar patikadan içeri doğru birkaç adım atarsam tam üzerinde olacaktım. Telefonumun ışığı yeni bir aramayla yanıp sönmeye başladığında hızla ekranı kapadım.

"Kendini göstermeyecek misin?" diye seslendim boşluğa. Panik butonunun üzerindeki elimi çoktan çekmiştim ama belime uzanmaya cesaret edemiyordum.

Mezarların üçüncü sırasındaki ağacın gövdesinin ardından biri çıktığında daha iyi görebilmek için gözlerimi kıstım. Burayı aydınlatan tek kaynak birkaç metre arayla arkamdaki çiti takip eden güçsüz ışıklardı. Aramızdaki mesafe yeterince iyi göremeyeceğim kadar fazlaydı ve ben kesinlikle karanlığa doğru adım atan kişi olmayacaktım.

Gölgelere saklanmış olan siluet iki mezarın arasından geçerek bir sıra aşağı indiğinde hissettiğim şaşkınlığı tarif edebileceğim hiçbir şey yoktu. Bunu asla tahmin edemezdim. Gerçekten bir şaka olmalıydı. Boğazım

kururken geriye doğru bir adım attım. Sanki onunla arama mesafe koyarsam bu gerçeklikten kaçabilirmişim gibi geliyordu.

Bir insan aynı gün içinde nasıl hayatına aldığı iki adamın da geçmişlerinin bir parçasıyla karşı karşıya gelebilirdi. Çünkü Pelin'den sonra birkaç adım ötemde duran kişi Bahar'dan başkası değildi.

"Eymen'in mezarına daha önce gelmemiştin değil mi?"

Sesinden alaycılık akıyordu. Sinirle dişlerimi sıkarken ona cevap vermedim. Bunun yerine bana doğru yaklaşan adımlarını izlerken onu inceledim. Üzerine giydiği uzun kaşe montu, ona en az bir beden büyük geliyordu. Bunu bilerek, hamileliğini gizlemek için tercih ettiğini düşündüm. Aynı şekilde taytının üzerine giydiği kazak da bir o kadar boldu ve karnını fazlasıyla gizliyordu. Benim gibi siyahlara bürünmüştü ancak sarı saçları, üzerine vuran ışıkta parlıyordu ama onu karakolda gördüğüm zamana göre çökmüş görünüyordu ve bence bu üzücüydü. Hamileliğinin iyi geçmediğini, Karan'ın tahminine göre stres ve korku altında yaşadığını düşününce onun adına üzülsem de burada olması, duygularımı görmezden gelmemi kolaylaştırıyordu.

"Neden buradasın?" diye sordum.

Sahip olduğum tüm verileri işlemeye çalışan zavallı zihnimin panik altında iyi bir iş çıkardığı söylenemezdi. Kendimi uzay boşluğunda süzülüyormuşum gibi hissediyordum. Etrafım karanlıktı, soğuktu ve ulaşabileceğim hiçbir varış noktası yoktu. Çaresizdim. Artık bu duygudan nefret etmeye başlamıştım.

"Eymen'in bunca zamandır seni ayakta uyutmuş olmasına şaşırmıyorum," dedi sırıtarak. "Cidden dünyadan bihabersin değil mi? Çok safsın Devin, bu yüzden hep kaybettin."

Arkamdan çevirdikleri işlerin hıncını ondan çıkarmak isterdim. Eymen'in yalnızca beni değil onu da aldattığını, ikimizden çok daha fazla kişinin yatağını ısıttığını, onun kendinden başka kimseye değer vermediğini söyleyebilirdim. Ancak bunların hepsini bildiğini ve yine de çaresiz durumda, bir o kadar da omurgasız olduğu için bana saldırdığını düşünüyordum.

Neden burada, diye düşündüm bir kez daha. Beni arayan, İsmet'ti. Karan'ın anlattığı her şeyi hatırlamaya çalışırken Bahar'ın diğer sevgilisinden bahsettiği aklıma geldi. Levent Topaz. İsmet'in senelerdir gizlice takıldığı Sibel'in erkek kardeşi. Bu durum daha ne kadar karışabilirdi?

Birbirlerine karşı kozları olduğunu tahmin etmek zor değildi ama yine de Bahar'ın bundan kazancı neydi?

"Eymen'i İsmet mi öldürdü?" diye sordum.

"O şerefsiz kendini riske atmamak için her şeyi yapar."

"Ama beni aradı. Bundan kurtulması mümkün değil."

"Seni aradığını nasıl kanıtlayacaksın? Onu daha önce gördün mü? Sesini duydun mu? Aradığı numaranın onun adına kayıtlı olduğunu mu düşünüyorsun? Çok aptalsın. Ses kayıtlarını incelemeye fırsat bulamadan her şey uçup gidecektir." Kafasını iki yana sallarken son bir adım daha atarak tam karşımda durdu. Uzaktan gördüğümden daha kötüydü. Gözlerinin altları mosmordu. Onu ilk gördüğümde bana büyük bir ukalalıkla bakan mavi gözlerinin rengi bile sanki solmuştu. Yanakları çökmüş, hatlarını sivrileştirmişti. Dudakları kuruyarak çatlamış, teni sararmıştı. Bahar iyi değildi. Hem de hiç.

"Seni kullanıyor. Buna neden izin veriyorsun? Eymen öldü. Denklemden çıktığına göre kaçıp gidebilirsin. Onun ya da başka birilerinin maşası olmak zorunda değilsin." Başımla karnını işaret ettim. "Çocuğun için gitmen daha mantıklı değil mi? Neden hâlâ buradasın?"

Elleri korumacı bir tavırla karnına gittiğinde hissettiği şaşkınlık yüzünden açıkça okunuyordu. Hamile olduğunu bilmeme ihtimal vermemişti.

"Her şeyi onun için yapıyorum," dedi sinirle. "Sen ne anlarsın, ha? Sırça köşkünde yaşayan aptal bir prensesten başka bir bok değilsin. Mükemmel bir ailen, harika bir işin var. Mezarını ziyaret etmeye tenezzül etmediğin kocan her seferinde seni seçiyordu, biliyor musun? Seni sevmiyordu ama seni bırakmıyordu da. Her defasında sana dönüyordu. Senden ayrılamayacağı ne bulduğunu asla anlayamadım. Onu tatmin edemediğin bu kadar belliyken neden seni terk etmiyordu?" Güldü. "Babanın beni bulduğunu biliyor muydun? Eymen'e hamile olduğumu söylememi istedi." Bu seferki kahkahası daha güçlüydü. "Baban sözde seni korumak için senin canını yakmaktan çekinmedi. Babanın tavsiyesine uydum," dedi. Sağ eliyle karnını okşuyordu. Kelimelerinin canımı acıtmasını beklerken fısıltıyla söylediği sözleri duyamadım.

Babamla konuşmamıştım ama bu süre zarfında bir şekilde yaptıklarıyla barışmaya başlamıştım. Bir süreliğine canımı yakması anlamına gelse de babamın korktuğunu ve beni korumak istediğini anlıyordum. Ve şu anda hayatının tehlikede olduğunu bilmek geriye kalan her şeyi önemsiz kılıyordu.

Ancak o anda aklımı kurcalayan başka bir şey vardı. Eymen'i İsmet öldürmediyse bunu kim yapmıştı? Bahar az önce İsmet'in kendini riske atmamak için her şeyi yapacağını söylerken bu durumdan hoşnutsuz olduğunu belli etmişti. Aralarında ne vardı? Bahar, İsmet için neler yapmıştı?

"Seni neyle tehdit ediyor? Ya da bundan çıkarın ne?"

"Buraya sohbet etmeye gelmedim," dedi. "Çantayı ver."

İsmet'in neler yapabileceğini, gözünü ne kadar karattığını, neleri örtbas edebileceğini bilmiyordum. Dediği gibi ailemin bir kazaya karışmasına sebep olabilir miydi? Karan neredeydi? İsmet'i takip ederken yakalanmış mıydı?

Telefonumun cebimde ara sıra titrediğini hissediyor ama çıkarıp bakmaya cesaret edemiyordum. O veya bu şekilde Erdem'in harekete geçtiğine inanmaktan başka çarem yoktu. Karan'a ulaşmış olmasını, bunu yapamadıysa da buraya doğru yola çıkmış olmasını umuyordum. Bu akşam her ne dönüyorsa, burada çözüme kavuşmalıydık.

"Benden çantayı isteyen, İsmet'ti. Senin kendi başına hareket etmediğini nereden bileyim? Belki onun arkasından iş çeviriyorsun. Ailemi ya da sevdiklerimi riske atamam."

"Gerçekten aptalın tekisin," dedi bir kez daha. Sözleri canımı sıkıyor, bende onu bir kaşık suda boğma isteği uyandırıyordu. Yine de dişlerimi sıkıp bu hissi yok saydım. Amacım onunla tartışmak değildi.

"Belki de öyleyim ama senin çok akıllı olduğunu da söyleyemeyeceğim için kusura bakma, Bahar. Senelerce evli bir adamın metresinden başka bir bok olmadan yaşadın. Bir de üstüne tehlikeli bir adamın sevgilisi olmaya karar verdin. O çocuk kimden biliyor musun? Bu yüzden korkuyorsun değil mi? O çocuk kimin olursa olsun, başın belada. Levent ondan gerçeği sakladığın için sana cephe alacak. Eymen'den olduğunu biliyorsa ne yapacağını düşünmek dahi istemiyorum. Bu yüzden neden kaçmadığını anlamıyorum."

"Beni bulur," dedi cılız bir sesle. Az önceki özgüvenin yerinde yeller esiyordu. "Beni bulur, buna izin veremem. O yüzden İsmet'e ihtiyacım var. Çantayı bana ver."

"Ne yapacaksın? Sana yardım edeceğine gerçekten inanıyor musun? Kendini riske atmayı sevmediğini söyledin. Ne yapacak? Kaçmana, saklanmana yardım mı edecek? Bilgisayardaki bilgileri aldıktan sonra onun bir işine yarayacağından şüpheliyim. Seninle işi bitecek."

Bahar gözle görülür şekilde titredi. "Bunu yapamaz. Benim elimde de ona dair yeterli kozum var."

"Ya da sen öyle olduğuna inanıyorsun."

Gerçekliğine dair en ufak bir fikrim olmadan atıp tutuyordum. Tek istediğim zaman kazanmaktı. Ne yaptığımı bilmiyordum. Bu dünyadan, o adamların dünyasından, dönen kirli işlerden bir haber sayılırdım. Ucunun bana nasıl olup da dokunduğunu anlamakta bugün bile zorlanıyordum.

"Siktir git, Devin. Hayatımı siktin. Denklemden çıkman için gün saydım. Elimden geleni yaptım. Eymen'in beni hayatına olması gerektiği gibi alacağı o gün için çabaladım. O zaman bana kimse dokunamazdı. Artık geçmişte yaşamak zorunda kalmazdım. Göz önünde olurdum, bana bulaşamazlardı. Ama olmadı. Seneler geçti, yine de Eymen senden vazgeçmedi. O paradan başka bir boka tapmayan ailesi, senden ayrılmaması için Eymen'i sıkıştırıp durdular. Ailen onlar için mükemmeldi. Ne çok göz önündeydiniz ne de hiç kimse diyebilecekleri kadar zayıftınız. Oğullarının yediği bokların üzerine dikkat çekmemek için harika bir kılıftınız."

"Onların işine yarayacak hiçbir şeyimiz yok," diye karşı çıktım. "Hiçbir bağlantımız yok. Babam sadece eski gazeteci. Benden çok daha iyisini bulabilirlerdi."

"O zaman evliliği iş anlaşması gibi görünürdü. Onlar kendilerine kapı açacak birini aramıyorlardı. Tam tersi, sıradan ve zararsız görünmelerini sağlayacak birini istiyorlardı. Senden daha iyisi yoktu, inan bana. Üniversitede tanışan genç âşıklar..." Çıkan bir hışırtıyla gerilerek etrafında hızlıca döndü. Onun kadar tetikte değildim. İsmet gelirse ne olacağını bilmiyordum ama gelecek olan kişinin Karan olmasını umuyordum. Bahar'ı daha ne kadar oyalayabilirdim?

"Gözümü açabilirdin," diye devam ettim. "Benim anlamamı sağlayabilirdin. İnan bana, beni aldattığını bilsem onun yanında bir dakika bile durmazdım."

Deliliğin eşiğindeymiş gibi güldü. "Denedim!" diye bağırdı. "Eymen'e not yazdım ve ceketinin içcebine koydum. O cebi çok sık kullanmazdı. Senin bulacağını düşündüm. Eğer başka şekilde ulaşmaya çalışsaydım benim yaptığımı anlardı ve onu yine kaybederdim ama Eymen'e yazdığım notun ortaya çıkmasının üstesinden gelebilirdim."

"O notta Eymen'in de senden çocuk istediği yazıyordu."

"Onu buldun mu?" diye sorarken şaşkındı. "Buldun ve sorgulamadın mı?"

"Eymen öldükten çok sonra buldum," dedim.

Birkaç küfür mırıldanıp ellerini yağlı saçlarında gezdirdi.

"Bekleseydim..." diye mırıldanırken ne demek istediğini anlayamadım.

"Ne?"

"Benden çocuk istemedi. Ben çocuk istediğimi söylediğimde de belki bir gün dedi."

"Ama ya notu Eymen bulsaydı?"

"Heyecana kapıldığımı söylerdim." Ayakta durmakta zorlanıyormuş gibi bana doğru yürüdü. Yanıma geldiğinde ferforje parmaklığa tutundu. Aramızdaki mesafeyi korumaya çalışarak ondan bir kol boyu uzaklaştım. Fark etmedi bile. "Eymen de diğerleri gibi sadece bir erkekti, Devin. Onun ne olduğunu görememek senin hatandı. Sence seneler boyunca ilişkimizi nasıl yürütebildim? Bunun ilk denemem olduğunu mu sanıyorsun? Onun beni seçmesi için çok uğraştım."

Bunu daha önce de söylemişti. Giderek gücü tükeniyor ve sanırım sağlıklı düşünme yetisini de kaybediyordu. Onu etkisiz hale getirmeyi deneyebilirdim ama çocuğuna zarar verme düşüncesinden korkuyordum. Telefonum titrediğinde bir süredir sessiz olduğunu fark ettim. Geliyor olmalılardı. Karan olmasa da Erdem ya da diğerleri...

"Planlar değişti," dedi bir ses. Korkuyla iç çekerek parmaklıklara yaslandım. Gözucuyla Bahar'a baktığımda benden daha kötü durumda olduğunu gördüm. Yüzündeki azıcık renk tamamen çekilmiş, resmen beyaza dönmüştü.

"Aydemir..." dedi korkuyla. "Bu-burada ne işin var?"

Evime adamları yollayan kişiydi bu. Eymen'in videosunu kaydettiği...

"Siz iki sürtük sayesinde artık polisle iyi bir anlaşmam var." Silahını üzerimize doğrulttuğunda son nefesimi vermek üzere olduğumu düşünerek gözlerimi kapadım. Her yanından bela akan bu adamdan daha hızlı davranıp sırtıma uzanmam, silahı çıkarıp ateş edebilmem imkânsızdı. Karan bana güvenerek hata etmişti. Aptaldım. Düşünmemiştim. Ve sırf bu yüzden kendimi ebediyete kavuştururken onu da bir kez daha karanlığa mahkûm edecektim.

32. BÖLÜM

Karar

Yeterince uzun süre arkanı kollayarak yaşamak zorunda kalmışsan içgüdülerin gelişirdi. Eğer kendini koruman sağlayacak bu güdü doğru şekilde çalışmıyorsa kısa sürede boku yerdin. Etrafta her zaman senden daha güçlü, donanımlı, bir adım önünde olacak avcılar vardı ve bu durumda av olman kaçınılmazdı.

Hislerime güvenmeyi öğreneli çok olmuştu. Tıpkı Devin'i takip ettiğim o gün olduğu gibi. Kendimi ondan uzak kalmaya zorlamış olsam da bir şey beni onun evine götürmüştü ve Aydemir'in adamlarını onu takip ederken bulmuştum. Şimdi de Devin'i evde bırakıp çıktığımdan beri içime yerleşen bir sıkıntı vardı ve giderek artarak beni kemiriyordu.

Arabanın silecekleri şiddetle yağan yağmura yetişmek için hızla çalışırken yavaşlayan trafikte köprüyü geçmeye çalışıyordum. Dayanamayıp Erdem'i aradım. "Bir sorun var mı?" diye sorarken parmaklarının klavye üzerinde çalıştığını duydum.

"Hayır, her şey yolunda."

"Gözünü dört aç, Erdem. Bir terslik var."

"Ne oldu?"

"Bilmiyorum."

"Yani kuruntu yapıyorsun."

"Neden damarıma basmakta bu kadar inat ettiğini bilmiyorum ama çekeceğin cezanın, seni ağlatacağından emin olabilirsin."

"Hazırım," dedi gülerek. Daha fazla sinirimi bozmasına izin vermeyerek aramayı sonlandırdım.

Pars, İsmet'in emniyetten çıkıp spor salonuna doğru yola çıktığını doğrulamıştı. Burçin beni İsmet'in evinin yakınlarında bekliyordu. Boyga

kameralara erişmeye hazırdı. Her şey kısa bir gecikmeyle de olsa yolunda gibi görünüyordu ama değildi, bundan emindim.

Bu sefer Boyga'yı aradım. Açar açmaz, "Bir terslik var," dedim.

"Söyle."

"Çözemiyorum ama hislerimde yanılmam, biliyorsun."

"Karan..."

"Üç sene önce Şile'deki kızları kurtarmaya gittiğimizde olanları hatırla. Sana bunun bir tuzak olduğunu söylemiştim."

"Haksız olduğunu söylemiyorum, sadece..."

"Eymen'i takip etmem için sana Devin'in babasının ulaştığını biliyorum."

Son bir haftadır bu gerçekten neredeyse emindim. Sadece ortaya çıkacağı anı bekliyordum ve Boyga büyük bir hata yaparak Pelin'i evime göndermiş, kendini ele vermişti.

"O zaman Devin'den neden uzak durman gerektiğini de biliyorsun," diyerek üste çıkmaya çalıştı. Benden bu gerçeği sakladığı için pişman değildi. Boyga'nın herhangi bir kararından pişman olacağı günün geleceğini sanmıyordum. O sadece harekete geçerdi.

"Ne sen ne de babası... İkinizin de yoluma çıkmasına izin vermem. Beni bu kadar mı tanımıyorsun? Senin için bile alçakça, boktan bir saldırıydı. Nasıl olup da Pelin'in kararlarımı etkileyebileceğini düşündüğünü anlamıyorum."

"Denemek zorundaydım," dedi sıkıntıyla iç çekerek. "Tarık'a bir söz verdim, Karan. Kızının güvende olduğundan emin olacaktım. Bizimle güvende olmayacağını biliyorsun."

"Bir sikim bildiğin yok. Devin ikinizin de düşündüğünden daha güçlü bir kadın ve onu hayatım pahasına koruyacağım. Bunu benden daha iyi yapabilecek birini tanıyor musun? Söylesene," dedim sinirle. "Eymen'in tüm boklarını temizlesek bile bundan sonra hayatına hiçbir şey olmamış gibi devam edebileceğine mi inanıyorsun? Yapamayacak. Yapmak istemeyecek."

"Şu anda ne istediği, düşündüğü, hatta nasıl hissettiğinin bir önemi yok. Kendinizi gerçek olmayan bir fanusun içine hapsettiniz ve aptal gibi bunun işe yarayacağını düşünüyorsunuz. Pelin'i göndermemin nedeni, Devin'e olan duygularının yanılsama olmasını ummam değildi. Onu gönderdim çünkü Devin'in de en az Pelin kadar bu dünyaya ait olmadığını hatırlamanı istedim. Ondan neden ayrıldığını hatırlıyor musun? Daha iyisine layık olduğunu düşünüyordun. Haklıydın, Karan. Pelin, Devin ve diğerleri, bu

hayatın içinde olmaktan daha iyisini hak ediyorlar. Biz denklemden çıkarsak bunu başarabilirler."

"Siktir git. Kendini bu boktan inanca hapsetmiş olabilirsin. Sırf sen sevgiye inanmıyorsun, sevilebilecek biri olmadığını düşünüyorsun diye bir halttan anlıyormuşsun gibi konuşamazsın. Devin'i bırakmıyorum. Bunu Tarık'a da söyleyebilirsin, yoksa ben söylerim. Siktirin gidin. İkiniz de."

"Seni düşündüğümü biliyorsun. Ayrıca Tarık'a bir söz verdim. Burçin'in bizden biri olduğunu anlaması için onun yüzüne bir saniye bakması yetti. Ben de ona ekibimizin, kızıyla en iyi şekilde ilgilendiğinden emin olduğumu söyledim. Yine de aptal bir adam değil. Bir şeyler döndüğünü biliyor, kızını tanıyor."

"Kızını tanıyorsa arkasından iş çevirmek yerine ona güvenmeyi seçmeliydi."

"Ne sen ne de ben baba olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyoruz. Ben, Tarık'ın istediklerini yapmakla görevliyim."

"Sana nasıl ulaştı?" diye sordum. "Beraber görev yaptınız değil mi?"

Güldü. "Yaşımı inatla büyütmeye çalışman takdire şayan."

Sıkıntıyla kafamı araba koltuğuna vurdum. "Başından beri dürüst olsaydın yaşananların bu noktaya gelmeyeceğini düşündün mü?"

"Başından beri dürüst olsaydım, Devin'i sapık gibi takip etmeyeceğini mi söylüyorsun? Sana sınır koymanı, Eymen öldüğü anda senin işinin bittiğini söylemiştim."

"Eğer onu izlemiyor olsaydım Aydemir'in adamları muhtemelen onu öldürmüş olurdu. Ya da ölmeyi dileyecek hale getirirlerdi. Hatalısın, üste çıkmaya çalışma. Babası da sen de işin nerelere uzanacağını düşünmeyecek kadar aptalca davrandınız."

Sessiz kaldı. Haklı olduğumu bilse de kelimelerle bunu ifade etmeyecekti.

"Yaptığı bir haberden sonra tanıştık. Siyasilerden birine düzenlenen suikastı araştırıyordu. Ona güvendim, yaptığı işe inandım ve bana ulaşabileceği bazı bilgiler bıraktım."

Bu, onun kendince özrü sayılırdı ama şu anda hiçbir sike yaramıyordu.

"Bir terslik var," dedim bir kez daha. "Neler döndüğünden emin değilim ama gözünü açık tut."

"Tamam, dikkatli ol," dedikten sonra telefonu kapadı.

İsmet'in evine yaklaşıyordum. Kafam kazan gibiydi. İçimdeki sıkıntı büyüyerek göğsümü sıkıştırmaya başlamıştı. Bir an önce Devin'e dönmek

istiyordum. Ona silahı daha önce vermeli, hatta kullanmayı öğrenmesi için poligona götürmeliydim. İstediği kadar inkâr etsin, gerektiğinde kendini koruyabilecek kadar güçlü olduğunu biliyordum. Tıpkı beni sevdiğini ve bırakmayacağını bildiğim gibi. Bu işte, bundan sonrasında bizi her ne bekliyorsa artık beraberdik.

Burçin'in beklediği otobüs durağına yaklaştığımda geldiğimi fark etmesi için kısa süreliğine dörtlüleri yaktım. İsmet'in evine giriş yapmak için buluşacağımız daha karanlık noktaya doğru hiç durmadan ilerledim. Dikiz aynasından Burçin'in telefonunu çıkarıp kulağına koyduğunu ve yürümeye başladığını gördükten sonra park ettim.

Yağmur dinmişti. Yine de bana ulaşan Burçin, az önceki fırtınadan nasibini almış gibi görünüyordu. Tepesinde topladığı sarı saçlarından çıkan bazı tutamlar ıslanarak yüzüne yapışmıştı. Altındaki taytın kumaşındaki renk farklılıkları ıslanan bölgeleri belli ediyordu. Montunun önü her zaman olduğu gibi açıktı. Nasıl olup da soğuğa karşı direnç geliştirdiğini anlayamıyordum. Her seferinde zihnimin derinliklerinde *ne yaşadı*, sorusu dönüp duruyordu.

"Hasta olacaksın," dedim kendimi tutamayarak. *Tanrım.* Beli açıkta geziyordu!

Gülerken omuz silkti. "Benim için endişelenme koca adam," dedi beyaz dişlerini arsızca sergilerken.

Kafamı iki yana salladım. Onunla baş etmeyi ancak Pars başarabilirdi. Belki bir de Boyga. "Hazır mıyız?" diye sordum.

Hevesle, "Evet," dedi. "Gölge kameraları hallediyor. Hadi, gidelim."

Kulaklığına bastığını görünce ben de benimkini taktım. Huzursuzluğum o kadar artmıştı ki kendimi kontrol altında tutmakta zorlanıyordum. Elimi ceketin cebine sokarak az önce koyduğum silaha uzandım.

"Bir şeyler yolunda değil, Burçin," diyerek onu da uyardım. "Gözünü dört aç." Bu kelimeyi bu akşam kaç kere tekrar etmiştim? Yine de yetmiyordu. Gözden kaçırdığım, görmem gereken bir şey olduğu hissinden kurtulamıyordum.

İsmet spor salonundaydı, Pars onu gözetliyordu. Devin evdeydi, Erdem'in gözü üzerindeydi. Burçin benimleydi ve Boyga da bizi izliyordu. Her şey çok normal, tam da istediğimiz gibi duruyordu. Niye rahatlayamıyordum?

İsmet'in evine girişimizin diğerlerinden daha zorlu olmasının nedeni sitenin her köşesinin kameralarla izleniyor olması değildi. Aynı zamanda her vardiyada, devriye gezen dörder tane güvenlik oluyordu. Onları etkisiz hale getirmek sorun olmazdı ancak bu gereğinden fazla dikkat çekerdi. Biz, onların varlığımızdan haberdar olmasını istemiyorduk. Uzun vadeli plan yapma şansımız olsaydı, sitedeki boş evlerden birine birini sokardık ya da güvenlik ekibinde iş ayarlardık. Oysa zamanımız yoktu. Son bir haftadır delirmiş gibi hareket ediyor, uykusuz halde saatler boyunca şehrin dört bir yanında geziyordum. Buna daha fazla devam edemezdim.

"İkisi ön tarafta. Otuz saniye içinde size yakın olan çift köşeyi dönecek. Kulübedeki adama görünmeyin."

Umduğumdan çok daha sorunsuz şekilde siteye giriş yaptığımızda artık gerçek anlamda yerimde duramıyordum. Bu normal değildi. O adamların neredeyse bilerek etrafı kolaçan etmediğini düşünmeye başlamıştım.

"Dönmeliyiz," dedim Burçin'e. "Yanlış bir şey var."

"Sen git," dedi. "Tek başıma daha az dikkat çekerim. Söz veriyorum, silah o evdeyse bulacağım."

"Saçmalama. Seni yalnız bırakmıyorum. Birlikte gidiyoruz."

Boyga'nın kulaklıktan yükselen sesini duydum. "Sorun yok, Karan," dedi. "Sizi izliyorum."

"Öyle göründüğünü biliyorum ama bu fazla iyi."

Neden sözlerimin arkasında durup da buradan defolup gitmediğimi düşünmek için kendime zaman vermedim. Pişman olacağımı iliklerime kadar hissetsem de yüzüp yüzüp kuyruğuna gelmiştik ve ben, İsmet'i ağımıza düşürmek için can atıyordum. Devin güvendeydi. Bunu içimden tekrarlayıp duruyordum. Erdem onu izliyordu. Elinde panik butonu ve silah vardı. Evin alarmı çalışıyordu. O güvendeydi ve ben, bu işin bu gece bitmesini istiyordum. Ancak aceleciliğim sonunda hata yapmama neden olmuştu. İçgüdülerimi dinlemeliydim.

Apartmanın kapılarına ulaşmamıza birkaç adım kala etrafımızı sekiz adam sarmıştı. Onların siteye ne zaman girdiğini, Boyga'nın nasıl olup da kameralardan göremediğini bilmiyordum. Belki de apartmanın içindelerdi ama bunların hiçbirinin önemi yoktu. Hepsi silahlıydı ve kesinlikle boku yemiştik.

"Ooo parti var," dedi Burçin gülerek. Tek bir nefes almak için bile duraksamadı ya da tereddüt etmedi. Silahını hangi ara çıkardığını dahi görmemiştim. En yakınındaki adamı kolundan kavrayarak sertçe kendine çekti. Adam onun gücü karşısında boş bulunup Burçin'in üzerine doğru sendeledi. Bir, iki. Burçin adamın karnına yasladığı silahla tam iki el ateş etti.

"Ona ulaş," dedim Boyga'nın hâlâ hatta olduğunu bilerek. "Çabuk ol."

"Hallediyorum," dedi. "Pars yolda, iki kişi daha yolluyorum. Ayakta kalın."

Pars'ın İsmet'in peşini bırakması iyi değildi ama şu anda onunla tartışacak zamanım yoktu.

"Temizlikçiler yeter," dedi Burçin ortak bağlantımıza. İstemsizce güldüm. Savaş meydanında onun gibi askerler görmüştüm. Hiçbirinin, aslında hiçbirimizin yeterince sağlıklı olmadığımızı biliyordum.

Boyga'nın Burçin'in tepkisine iç çektiğini duyduğum o andan sonrası tam bir cehennemdi. Ne yazık ki böyle anlar filmlerde olduğu gibi doğal bir akıcılıkta, herkesin dayak yemek ya da ölmek için sırasını beklediği şekilde geçmiyordu. Daha çok okul bahçelerinde onlarca kişinin sayıca üstünlük kurabildikleri, az sayıdaki birkaç kişinin üzerine atlamasına benziyordu. Kimin kime yumruk attığını, tekmelediğini ayırt etmek pek mümkün olmazdı. Çoğu insan hantal hareket eder, eğitim almadığı için içgüdüleriyle yetinmek zorunda kalırdı. Bu da hiç çekici bir görüntü oluşturmazdı.

Geriye kalan yedi adam da aynı anda üzerimize saldırdı. Birçoğunun eğitim almadığı, erkekliğine ve kas gücüne güvendiği, sokaklarda dayak yedikçe bilendikleri belliydi. Gözüme ilk kestirdiğim adamın bacağına nişan almayı başardığım sırada, başka biri yüzüme sert bir yumruk attı. Diğerinin sırtıma çıktığını hissettiğimde bana yumruk atan adamı yakasından tutmuş suratına kafa atıyordum. Sırtımdakini öne fırlatıp silahımı bir kez daha ateşledim. Merminin karnına saplandığını görür görmez diğerlerine bakmak için harekete geçtim ama geç kalmıştım. Tek bacağı kullanılmaz durumda olan kel adam elindeki silahı bana doğrultulmuştu ve ateşlediği anı kaçırmıştım. Mermi karnımın yanını sıyırıp geçtiğinde haykırışımı dişlerimi sıkarak bastırdım.

Siktirin gidin, orospu çocukları.

Can yakıyordu, hem de fazlasıyla. Ama bu kadar acı sikimde bile değildi. Alnının ortasına nişan alıp ateş ettiğimde biri kolumun üst tarafına vurarak beni engellemeye çalıştı.

Ah, işte bu iğrençti. Aptal herifler. Bir saldırıyı nasıl savuşturacaklarını bile bilmiyorlardı. Bunlar kimin adamlarıydı? Polis olmadıkları kesindi. İsmet kiminle iş yapmıştı?

Kolum aşağıya kayınca mermi yanağına isabet etti ve oradaki kemikler çok daha ince olduğu için adamın suratı anında parçalandı. Etrafa saçılan kan bu karanlıkta neredeyse siyah gibi görünüyordu. Daha kötüsünü yaşamıştım. O otobüsten çıkarılana kadar gidip gelen bilincimle korkunç şeylere tanık olmuştum. O insanların bir kısmını tanıyordum. Paramparça olmadan önceki yüzlerine bakmış, onlara dokunmuştum. Sonraki yıllar boyunca o koku, ses ve görüntüler peşimi bırakmamıştı. Ta ki içimde giderek büyüyen ve beni yok etmeye kararlı görünen karanlıkla yapabileceğim bir amaç edinene kadar.

Bu adamın dağılmış suratını görmek, hoşnutsuz hissettiren tuhaflıktan başka bir şey değildi.

Devin böyle hissettiğimi bilse beni yine de sever miydi? Onun da tehlikede olduğunu düşününce içimde yükselen öfke gözlerimi karartıyordu.

"Söyle," dedim sessizce Boyga'ya ama bana net bir cevap vermek yerine, "Oradan kurtul," demekle yetindi.

O sırada Burçin, "Götünü kollamayı unutma," diye seslendi. Geriye kalanlardan biri dizimin arkasına tekme atarak beni yere serdi. Enseme sertçe vurduğunda gözlerim bu sefer aldığım darbeyle karardı. Sersemliğime yenik düşmemek için çabalarken dizim yere değdiği anda botumun içinde duran bıçağa uzanıp vücudumu hafifçe eğdim ve kıçımla neredeyse aynı hizada duran ayağına sapladım. Serbest kalan çığlığı bir müzik gibi kulağıma doldu. Bıçağı çekip çıkardım ve bu defa ona doğru tamamen dönüp uyluğuna, sonra iki kere de karnına sapladım. Kendime gelmek için gözlerimi kırpıştırırken etrafıma baktım.

Kaç kişi kalmıştı?

"İki!"

Ayağa kalkıp Burçin'i yakalamış olan adamla yüzleştim. Dediği gibi iki kişi kalmışlardı. Biri Burçin'in sırtını kendine doğru yaslamış, silahını Burçin'in şakağına dayamıştı. Diğeri yanında duruyor, silahının namlusunu bana doğru tutuyordu. Burçin ise... dudağının kenarı patlamış olsa da dişlerine bulaşan kanla bana sırıtıyordu. Onun deli olduğunu biliyordum, sadece her seferinde bu yüzünü görmeye alışamamıştım.

"Kimin için çalışıyorsunuz?" diye sordum. Karnımın kenarındaki sızı, daha yüksek perdeden kendini hissettiren sert bir acıya dönüşmüştü. Çenem ağrıyordu ancak onun dışında bu kadar adam, bir siki beceememişlerdi. Hepsinin ötesinde en tuhaf olan güvenliklerin hâlâ buraya gelmemiş olmasıydı. *İsmet onlara başka tarafa bakmalarını söylemişti.* Onu izlediğimi ne zaman fark etmişti? Sorunu çözmek için o kadar sabırsızdım ki bir noktada hata yapmıştım. *Siktir.*

Devin'e, onu koruyacağıma dair söz vermiştim. *Siktir. Siktir.*

Boyga'nın kulaklığımdan, "Polisi aradılar," diyen sesini duydum. "Beş dakikanız bile yok."

Burçin'i yakalayan adam, "Bizimle geleceksiniz," dedi. Benden birkaç santim kısaydı, yere serilenlerden daha ağır ve güçlü bir duruşu vardı. Siyah saçlarını jöleyle geriye doğru yatırmıştı, siktiğimin takım elbisesini giyiyordu. Aklımdan olasılıkları sıralarken adam başıyla apartmanın arkasına doğru işaret etti. "Ya bizimle gelirsiniz ya da sizi yarattığınız bu pislikle polislerle anlaşmanız için baş başa bırakırız."

Burçin'in adamı onayladığını gösteren bir şekilde gözlerini yumduğunu gördüm. Tabii ki polisleri beklemeyecektik.

"Gidelim," dedim ve onları beklemeden önden ilerledim. Ölmemizi isteselerdi bu konuşmaya gerek duymazlardı. İsmet'in, Devin'in peşinde olduğunu düşündükçe kanım donuyordu. Boyga neden Pars'ın İsmet'i izlemeye devam etmesine engel olmuştu? Bir şeyler dönüyordu. Onun başına bir şey gelirse... dişlerim sertçe birbirine kenetlendi. Bunu düşünemezdim. Şimdi değil.

Boyga sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi, "Onlardan kurtulmaya bak, ben Devin'le ilgileniyorum," dedi.

Bir şey vardı. Devin evimin güvenli sınırları içinde değildi. "Nerede?" diye sordum fısıltıyla.

Arkamdaki adamın silahının soğuk ucunu ensemde hissettim. "Kiminle konuşuyorsun lan sen?"

"Aptalsın, Karan," dedi Boyga ve hattı kapadı.

Burçin, "Biliyorsun o haklı," dedi sesinde bir gülümsemeyle. Lanet olsun. Kafayı yemek üzereydim. Delinin tekiyle burada sıkışıp kaldığım yetmiyormuş gibi Devin'e ne olduğunu da öğrenememiştim. Bu kadar oyun yeterliydi.

Atacağım sonraki adımdan vazgeçerek durduğum anda arkamdaki adam boş bulunarak bir adım daha attı ve sırtıma çarpınca silahı kaydı. Uzanıp kolunu kavradığım gibi bükerek arkasına doğrulttum. "Şimdi," diye seslendim Burçin'e.

Kaçıp kaçmadığını kontrol ederek zaman kaybetmedim. Ona güvenmek zorundaydım.

İlk ateş ettiğimde Burçin'in hareket ettiğini gözucuyla yakaladım ve o andan itibaren durmadım. Şarjörün içindeki mermilerin hepsini o piçin üzerine boşalttım. Silahı tutan adam tutuşumdan kurtulmak için çaresizce debeleniyordu. Sonunda bileğini kırarak silahı elinden düşürdüm. Onu olduğu yerde çevirdim, kolumu kafasına sarıp saniyeler içinde boynunu kırarken etrafımdaki dünyayı bir kez daha kıpkırmızı görüyordum.

Pars'ın Burçin'e ulaştığı anı görmemiştim. Onlarla yüzleşmek için döndüğümde Pars, Burçin'in karşısına geçmiş, aklını yitirmiş bir ifadeyle Burçin'in her yerini inceliyordu. Kolunu tuttuğunda Burçin inleyince öfkeyle soludu.

"Sadece sıyırdı," dedi Burçin sakin bir sesle. "İyiyim."

"Başka?"

"Önemli bir şey yok."

"Başka dedim."

"Kaburgamda çatlak olabilir," diye mırıldandı. Artık gülümsemiyordu. Şu anda çok daha normaldi. Sanki Pars'ı gördüğü anda zihnini deliliğe sürükleyen o sis dağılmıştı.

Pars dişlerini sıkarak Burçin'den uzaklaşırken, "Hadi," dediğinde onların peşinden arabamın beklediği yere doğru koşmaya başladım. Belimden aşağı doğru akan kan artmış, pantolonumun içinden kendine bir yol yaratmıştı. Islak olan yerlerde soğuğu daha çok hissetmeme neden oluyordu.

"Ne kadar kötü?" diye sordu Pars.

"Önemli değil. Neler oluyor anlat."

"Araba kullanabilir misin?"

"Pars!" diye bağırdım. "Şimdi konuşmazsan ne kadar iyi olduğumu göreceksin. Yeter. Devin nerede?"

Burçin'e hâlâ ona ulaşmak ve dokunmak istiyormuş gibi bakarken, "Eymen'in mezarında," dedi.

Duyduğum şeyi başta o kadar algılayamadım ki adımlarımı şaşırarak tökezledim.

"Ne?"

Lafı uzatmadan, "Ekip yolda," dedi. "Detayları bilmiyorum."

Eğer ona bir şey olduysa...

Eğer ona bir şey olduysa...

Ne yapardım? Ne kadar ileri gidebilirdim?

Beni çağıran karanlık öyle yoğundu ki hayatımda ilk defa kendi düşüncelerim bile beni korkutuyordu.

Sonuna kadar giderdim.

Onun olmadığı dünyayı önce ateşe verir, sonra da seve seve onu takip ederdim.

33. BÖLÜM

Bahar

Bahar Eymen'le tanıştığında çoktan babasının yanına geri dönmek zorunda kalmıştı ve bir kez daha cehennemi yaşıyordu. Yetimhanede yalnız ve anlamsız geçen onca seneden sonra babası ona ulaştığında yapabileceğini hissetmişti. Artık yalnız olmayacağını ve alkolik bir herifle başa çıkabileceğini düşünmüştü. Onu sevmeyen ve onun da sevmediği onlarca kızla bir arada olmaktansa bildiği, henüz küçücük bir çocukken bile üstesinden gelebildiği kötüyü yaşamak, daha mantıklı gelmişti. Yanıldığını anlaması bir hafta bile sürmemişti.

Bedeni artık ona ait değildi. Bir kabuktu, eşyaydı, araçtı, kimi zaman bir silahtı ama kesinlikle ruhuna bağlı değildi. Tabii hâlâ bir ruhu olduğuna inanmak istediğinde böyle düşünüyordu.

Hiç ummadığı bir anda, arada sırada izlemeye fırsat bulduğu romantik filmlerden fırlamış gibi duran bu adam karşısına çıktığında hayatı boyunca arzuladığı şeye ulaşmak için doğru kapının aralandığını hissetmişti.

Kurtulabilirdi.

O anda bedeni bir kez daha silah haline gelmişti. Eymen'i cezbetmek onun için hiç zor olmamıştı. Tuhaftı. Aslında kendini o kadar değersiz buluyordu ki içten içe pahalı takım elbisenin içinde son derece yakışıklı görünen bu adamı etkisi altına aldığına inanamamıştı. Senelerce onu satmaktan, üzerinden para kazanmaktan, kimi zamanda tıpkı çocukluğunda olduğu gibi onu bir kum torbası gibi kullanmaktan çekinmeyen babası sayesinde Eymen'le tanışmıştı. Ona karşı çarpık bir zihniyetle minnet duyması çok mu yanlıştı?

Eymen'i elde etmişti, evet ama Eymen asla sadece onunla yetinmemişti. Ondan bir söz, bir yemin isteyecek gücü olmadığını biliyordu fakat

sabredebilirdi. Kaybedecek hiçbir şeyi yoktu ancak ufacık bir ihtimal de olsa kazanacak çok şeyi vardı.

Öte yandan, babası durmamıştı. Asla bir arada göremeyeceği miktarlarda paralarla ve silahlarla oynayan adamların arasında sadece bir piyon olan babasının maşası olmaktan kurtulamıyor, ondan ya da bu dünyadan kaçamıyordu. Nereye gidecekti? Onu bulurlardı. Yetimhaneden çıktığı gün hayatının en büyük hatasını yapmıştı. Babasına ve onun pis işlerine bulaşmıştı. Şimdi çok fazla şey biliyor ve bu adamların bir kısmı tarafından o veya bu şekilde tanınıyordu. Onu kullanmalarına izin veriyordu. Başka çaresi var mıydı?

Eymen'e kadar bunu yapabileceğine, daha fazlasını elde edebileceğine dair umudu kalmamıştı. Bu yüzden varını yoğunu, kendine ayırabildiği her dakikasını Eymen'e harcadı. Hayatına girip çıkan diğer kadınları umursamadı, öyle bir lüksü yoktu. Ancak Devin ortaya çıktığında kurduğu hayaller, birer birer bir kez daha elinden söküp alınmaya başladı.

Bahar sürekli aynı şeyi düşünüyordu. *Pes etme lüksüm yok. Sabretmeliyim. Başka bir yol bulmalıyım.* Böylece plan yapmaya devam etmişti. Devin'den önce karşısındaki en büyük sorunun kendi babası olduğunu farkına varması, olması gerekenden çok daha fazla zamanını almıştı. Önce ondan kurtulmalıydı.

Babasını tuzağa düşürmek için birkaç ay dikkatli adımlar attı. Doğru yerlere yanlış bilgiler yerleştirdi. Ve sonunda Eymen'e gitti.

"Buna daha fazla dayanamam," dedi. Gözleri akıtmakta zorlandığı yaşlarla parlıyordu. "Yardım et bana, aşkım. Lütfen."

Eymen'in sevgi sözcüklerinden hoşlandığını kısa sürede fark etmişti. Aşkım, bebeğim, hayatım, canım. Yumuşak bir ses, birkaç aptal sevgi sözcüğü, onun için zevkle aralanan bacaklar... Eymen de diğer herkes gibiydi. Bu gerçekle yüzleştiğinde sinirle gülmüş, sonra da saatlerce ağlamıştı. İlk seferinden sonra Eymen onun zevkini bir kez olsun umursamamıştı ama yine de önemli değildi. En azından ona zarar vermiyordu ya da yaşadıklarının bir tecavüzmüş gibi hissettirmesine neden olmuyordu. Sadece istediğini alıp gidiyordu.

"Ne yapmamı istiyorsun, Bahar? Onu öylece alıp içeri atamam. Üzerindeki mallarla yakalansa bile birilerinin işine yaramaya devam ettiği sürece hep geri çıkacak."

Bahar kendini hazırladı ve kararlı bir sesle, "Samet'i sattı," dedi. "Depoyu patlatıp mallara el koyacaklar."

Eymen'i ele geçirdiği anı görmüştü. Gözlerinin açlıkla nasıl parladığına şahit olmuştu. Eğer bu bilgiyi Samet'e o götürürse, cebinin her şekilde dolacağını biliyordu.

"Ne zaman?"

Onun karşısında ilk defa cesur davranmak zorunda kalacağı için içi korkuyla dolmuştu. "Babamın beni kullanmaya devam etmesine izin veremem. Ben..." Yeniden ağlamaya başlamıştı. Günlerce ve saatler boyunca bu an için çalışmıştı. Ağlaması fazla kaçarsa bunca zaman ona karşı çizdiği profile uymazdı. Soğukkanlı kalırsa da Eymen'i etkilemeyi başaramazdı. Cesaretinin altında yatan çaresizliği ve korkuyu hissettirmeli, aynı zamanda değerini kanıtlamak için akıllı davrandığını ondan saklamamalıydı.

"Ne demeye çalışıyorsun?"

"Senin işine yarayacağımı biliyorsun," dedi Bahar. "Eğer o olmazsa... sana yardım edebilirim," demeden önce sıkıntıyla iç çekmişti.

Eymen'in bakışlarının değişmesini, ilk defa ıslak bir açıklıktan fazlası olduğunu değerlendirmesini zevkle izlemişti.

Babasının ölümünün yasını tutarken günler ve geceler boyu içmesinin hiçbir mantıklı açıklaması olamazdı ama bunu yapmıştı. Onu iğrenç bir şekilde kullanan o adam için ağlamıştı. Gözyaşları dindiğindeyse bu sefer mola vermeden Eymen için çalışmaya başlamıştı.

İşler hangi noktada bir kez daha sarpa sarmıştı? Eymen'in evliliğini hiçbir zaman sindirememiş olsa da Eymen'e değerini kanıtladıkça bu durumun değişebileceğine inanmıştı. Eymen onunla eskisinden daha çok zaman geçiriyordu; sohbet ediyor, yemekler yiyor, birkaç dakikalık seksten öte yanında kalıyordu. Yine de olmuyordu. Neden? İstese Bahar'a çiçek gibi bir profil oluşturabileceğini biliyordu. Tanıdığı polisler vardı, hem de çok sayıda. Onlara dair elinde kozlar biriktiriyordu. Neden onu bu dünyadan tamamen çekip çıkarak kadar ona değer vermiyordu? Neyi yetmiyordu?

Denemişti. Devin'in babası onu bulduğunda şansına inanamamış, denemeye devam etmişti. Kendi babası çıkarları için onu acımasızca kullanırken, Devin'in babası da kızını Eymen'den korumak için yine onu kullanmayı seçmişti. Hayatına giren herkes daima bir başkasını seçiyor, her biri sadece onu kullanmak istiyordu.

Kendini Levent Topaz'ın yatağında bulduğunda bunu düşünüyordu. Yetersizlik hissi artık canını o kadar yakıyordu ki bir kez daha bildiği kötülerden birine sığınmıştı. Aptaldı.

Ne Eymen ne Levent ne de diğerleri ona istediğini verirdi. Hepsi aynı oyunun oyuncularıydı. Bu oyundan çıkması gerekiyordu.

Bahar başka bir çıkış yolu ararken soluğu İsmet Dağdeviren'in yanında almıştı. Eymen'e, aslında özünde iyi olan bu polis için bir süredir bilgi sızdırıyordu. Adamın tek suçu, belki de hatası Sibel'e âşık olmaktı. Bunu duyduğunda, özellikle de gözleriyle gördüğünde gülmek istemişti. Bir insan hayatını riske atacak kadar birini sevebilir miydi? Bunu kullanabilirdi.

Ancak adam aptal değildi. Sadece Eymen'in sakladığı bilgileri yok etmesi, ona yetmezdi.

"Onu öldür, kimliğini al," demişti.

Onu öldür, kimliğini al.

Hamile olduğunu öğrendiğinde hayatında ilk defa başka birini korumak için her şeyi riske atabileceğini keşfetmişti. Âşık olmak gibiydi. O zamanlar bebeğinin cinsiyetini öğrenmemişti ama kızı için yapamayacağı hiçbir şey yoktu. Buna, birinin canını almak da dahildi.

34. BÖLÜM

Karar

Çok uzaktı.

Devin'le aramızdaki mesafe dakikalar ya da saatlerle ölçemeyeceğim kadar uzaktı. Sanki bizi ayıran kıtalar vardı. Dünyalar, gezegenler, galaksiler, siktiğimin kara delikleri.

Gidiyordum, ilerliyordum ama ona ulaşmıyordum. Kalp atışlarım zamana meydan okuyormuş gibi çok daha hızlı atıyordu, yine de yetmiyordu. Yerimde sayıyordum.

Daha önce kendimi çaresiz hissettiğimi düşündüğüm tüm anları toplasam şimdiyle kıyaslanamazdı. Sırtımdan soğuk terler akıyor, korku ve sinirle birleşen duygularım vücudumun titremesine neden oluyordu. Direksiyonu öyle sıkı kavramıştım ki biraz daha güç kullanırsam elimde parçalanacakmış gibi hissediyordum.

Gidiyordum, ilerlediğimi görüyordum ama bir türlü mesafeyi kapatamıyordum.

Tanrım. Onu çok seviyordum.

Tanık olduğum onca korkunç şeyden sonra bizi izleyen bir varlık olduğuna inanmakta zorlanır olmuştum ama şu anda ona ihtiyacım vardı. *Siktir.* Şu anda o ilahi güce ihtiyacım vardı.

Lütfen, diye yalvarıyordum. *Lütfen onu koru. Ona bir şey olmasına izin verme. Onu benden alma. Her şey olur ama onun yokluğuyla yaşayamam.*

Beni duyuyor olmasını öyle çaresizce istiyordum ki arabanın içinde yüksek sesle aynı sözleri tekrarlayıp duruyordum.

Kulaklığımdan yayılan sesleri neredeyse duymuyordum çünkü onlar da aynı şeyleri tekrarlıyorlardı. Devin'e bir şey olmasına izin vermeyeceklerdi. Zamanında yetişecektik.

"Geldim," dedi Erdem. "Bana güven."

"Erdem..." Ona söylemek istediğim çok fazla şey vardı.

"Söz veriyorum," dedi. "Hayatım pahasına da olsa onu koruyacağım."

İnsanın kalbinin hissettirebildiklerinin gücüne hayran kalmamak elde değildi. Erdem'in sözünü yerine getireceğini biliyordum ve bu yolda ona bir şey olursa... Kalbim bu düşünceyle kırılıyordu. Kalbimi, ruhumu, geleceğimi, hatta geçmişimi, sahip olduğum her şeyi adadığım kadın için benim gözümde kardeşten farksız olan adamın kendini ortaya koymasına nasıl dayanırdım? Erdem'in kendini bana hâlâ borçlu hissettiğini o anda anladım.

"Geliyorum," dedim Erdem'e. "Bana hiçbir borcun yok, bunu unutma."

Güldüğünü duydum. "Benim için endişelenme. Gerekirse son kemik kalıntısını da yok edene kadar oradaki bütün mezarları tek tek ateşe veririm."

Güldüm. "Evet," dedim. "Yaparsın."

Sesler birbirine karışmaya devam etti. Köprüyü geçmiştik. Pars'la arabalarımız peşi sıra sokaklarda yol alıyordu. Biliyordum. Sadece kısacık birkaç dakikanın geçtiğini biliyordum ama bir dakikanın bile her şeyi değiştirecek etkisi olduğunu da biliyordum.

"Ailesini güvene aldılar," dedi Boyga.

Bu iyi haberdi ama şu anda önceliğim kesinlikle onlar değildi. Erdem, Devin'in yerini saptadıktan sonra arama kayıtlarına ulaşmaya çalışmıştı. İsmet ondan bekleneceği üzere akıllı davranmıştı, numara kullanım dışıydı. Çok yakında kayıtları da yok edecekti.

Ancak benim küçük kuşum Erdem'e mesaj atmıştı. Korkuyla hareket etmiş olsa da o an için en doğrusunu yaptığını düşündüğünü biliyordum. Ona nasıl kızabilirdim? İsmet onu, ailesiyle ve benimle tehdit etmişti. Devin ise savaşmaya karar vermişti. Erdem yola çıkmadan eve gitmiş, Devin'e verdiğim silahın evde olmadığından emin olmuştu. O silahı kullanma ihtimali olacağını bilerek evden çıkarken ne hissetmişti? Onunla gurur duyuyordum.

Ah... Onunla çok ama çok gurur duyuyordum. Erdem'i atlatmayı başarmıştı. Kayıtları izlemeye vaktim olmamıştı ama Erdem'in kameradan çekip attığı tek bir fotoğraf hislerimi coşturmaya yetmişti. Tellerin üzerinden atlarken çekilen simsiyah bir siluetti. Akıllı kızım yakalanmamıştı ve ondan istediğim gibi hem panik butonunu hem de silahı yanına almıştı.

"İsmet nerede?"

"Onu da alacağız, merak etme."

O piçi doğduğuna pişman edecektim. Nasıl bugün onun evine girmek için harekete geçeceğimizi anlamıştı bilmiyordum. Kendimi nasıl bu kadar açık edebildiğime hâlâ inanamıyordum. Benim hatamdı, dikkatsiz davranmış olmalıydım. İsmet de bu fırsatı değerlendirmekte gecikmemişti. Devin'i saklandığı yerden çıkarmak için hızlı bir karar alıp harekete geçmişti. Devin'le aramızda bağlantı kurduğuna göre muhtemelen bizi görmüştü. Siktiğimin radyo programı yüzünden olduğuna kalıbımı basardım. Devin'in isteklerini umursamayıp onu korumak için daha keskin sınırlar çizmeliydim. Hata etmiştim.

"Aydemir'e ulaştığını nasıl göremedik?" diye sorarken odaklanmaya çalışıyordum. Bizi İsmet'in evinde pusuya düşürenler Aydemir'in adamlarıydı. İsmet kendini tüm bu pislikten uzak tutmak için elinden geleni yapsa da paçayı kurtarmasına izin vermeyecektim.

Devin, İsmet'le buluşacağını düşünerek evden çıkmıştı ama onu karşılayacak olan kişi Aydemir'den başkası değildi. Çoktan karşı karşıya olduklarını düşününce kafayı yiyecek gibi oluyordum. Kontrolümü tamamen yitirmeme çok az kalmıştı.

"Hesap etmediğim şeyler oldu."

İşte buna kahkahalarla gülmek istiyordum. Hatasını kabul etmesi duyulmuş şey değildi.

"Önümü açacaksın, Gölge," dedim. "Ne istersem, o ne isterse... Bana, bunu vermek zorundasın."

Cevap vermese de karşı çıkmayacağından emindim. Devin'in olmadığı bir hayatın içinde yaşamayacağımı artık biliyor olmalıydı. Şu anda dünyayı kurtarmak sikimde değildi.

"Bahar burada," dedi Erdem. "Aydemir silahlı."

Tüm taşlar bir anda yerine oturduğunda sinirle direksiyona vurdum.

"Siktir."

"Haklıydım," dedi Pars. "Aşk her şeyi yaptırır."

"Aşk falan değil," dedim. "O çaresiz. Bebeği için yapıyor. İsmet'e kendi ayağıyla gitmiştir ya da İsmet onu sıkıştırdı."

"Devin'le Bahar yan yana. İsmet herkesi oyuna getirmiş olmalı. Aydemir'le gelen üç adam var. Şerefsiz. İki kadın için dört adam."

"Devin silahlı mı?"

"Elinde değil. Pozisyon alıyorum. Aydemir'i indirebilirim."

Boyga, "Dur," dedi. "Keskin nişancı olarak eğitilmedin. Hata payın yüksek."

"Bunu yapabilirim," dedi Erdem sinirle.

"Egonu alıp kıçına sok Erdem. Sana durmanı söyledim."

Burçin, "İki dakika bile yok, geldik," dedi.

"Diğer ekip de yolda."

"Çoktan orada olmaları gerekirdi, Gölge. Bu sefer cidden sıçıp batırdın," dedim.

"Tek işim sizin götünüzü toplamak değil, Karan."

Boyga'yı umursamadan, "Pozisyon al," dedim Erdem'e. "Ateşleme ama hazır ol."

"Tamam."

"Düşünsenize," dedi Burçin. "Karan ve Erdem ekipten ayrılıp Gölge'ye rakip olacak bir firma kuruyorlarmış."

Erdem'in değişen nefes sesleri gülümsemesini bastırdığını gösteriyordu. Pars kısa bir kahkaha attı. Boyga ise sadece homurdandı. "Sen de bizimle gelirsin," dedim kalan kilometreleri sayarken.

"Bok gelir," dedi Pars sert bir sesle.

"Seni yalnız bırakmam sert çocuk, merak etme."

"Devin çantasını çıkarıyor. Aydemir adamlarından birini çağırdı."

"Bilgisayarı verdiği anda onlarla işi biter," dedim. "Erdem..."

"Halledeceğim."

Bir yol ne kadar uzun sürebilirse, o kadar uzun sürüyordu. Pars'ın aracını ardımda bırakıp bu sokaklarda çıkabileceğim son hızla ilerlerken geç kalmamak için dua ediyordum.

Ona bir şey olmasına izin verme, diyordum. *Onu seviyorum. O benim kalbim, nefesim.*

Mezarlığın dar girişine düşünmeden arabayı sokup ilk yolu geçtim ve arabayı durduğum gibi içinden indim. Attığım ilk adımla başım dönünce sessiz bir küfür savurup silahımı çıkardım. Çok kan kaybetmiştim.

"Geldim," dedim Erdem'e.

"Duyduk," dedikten bir saniye sonra karanlığın içinde kaybolan, sessiz mezarlığın içinde bir el silah sesi yankılandı.

"Devin," diye bağırarak koşmaya başladım.

Erdem cevap vermedi. Bunun yerine silah sesleri duyulmaya devam etti. İki, üç, dört, beş...

"Devin!"

Siktir. Ona bir şey olduysa yaşayamazdım. *Siktir. Siktir.*

"Arkandayız," dedi Pars.

Kulaklığı çıkarıp attım. Adımlarımı hızlandırdım ve sonunda onlara ulaştım. Kat ettiğim tüm mesafe, geçmek bilmek bilmeyen onca dakika, kafamın içinde dönüp duran ve birbirine saldıran onlarca tilki beni bu ana hazırlayamazdı.

Küçük kuşum, etrafındaki kan gölünün içinde dizlerinin üzerinde duruyordu. Ve tıpkı cehennemden kaçmış bir tanrıçaya benziyordu.

Devin

Aydemir Bahar'a, "İsmet kimliğini hazırladığını sana iletmemi istedi," dedi. Bahar'ın yanımda şiddetle titremeye başladığını görebiliyordum. Aydemir çok komik bir şey söylemiş gibi kahkaha atarken, "Öbür tarafa, anlarsın ya," diyerek gülmeye devam etti. "Sence de mezarlık bunun için çok uygun değil mi? Polisin hakkını yemeyelim, adamın şiirsel bir yanı olduğu kesin."

Aydemir'i daha önce görmemiştim. Bu ışıkta da çok iyi bir görüşüm yoktu ama çoğu dökülmüş, yağlı gibi görünen sarı saçlarını, alkolden kırmızılaşıp şişen burnunu ve göbekli cüssesini seçebiliyordum. Elinde silah tutmasa korkutucu değil, sadece çirkin ve bakımsız göründüğünü düşüneceğim herhangi biri olurdu. Bu adam mı kendince bir suç imparatorluğu yönetiyordu?

"Bunu yapamaz," dedi Bahar. "Söz verdi."

Gözümü bize doğrultulmuş silahtan ayırmaya götüm yeseydi, Bahar'a bakıp kendini nasıl olup da güvene almadan birine güvendiğini sorardım.

Aydemir etrafına tükürükler saçarak kahkaha atmayı seviyordu. Bahar'ın sözlerine yine aynı tepkiyi verdi. Bu... iğrençti. *Tanrım.* Boku yemiştik. Bahar'a içimden kızıyordum ama ben de buraya gözümü kapatıp gelmiştim. Birilerinin bize yetişmesine yetecek kadar süremiz var mıydı?

Korkuyordum.

Siktir. Çok korkuyordum.

Karan'ı bir daha göremeyecek, onun hayatımı değiştiren gözlerine bakamayacak, kokusunu soluyup bana *ptičica* diyen sesini duyamayacak olmaktan deli gibi korkuyordum.

Ya bir daha geniş göğsüne kafamı yaslayıp geçmişinin izlerini parmaklarımla takip edemezsem? Ya bir daha iyi bir şeyler yapmak uğruna kendini feda etmeye razı kalbinden onu öpemezsem? Ya yağmuru izleyerek kokusunu içimize çekerken, onunla bir sigarayı paylaşıp aynı kadehten içemezsem?

O ana, bunun gibi birçok ana ihtiyacım vardı. Onu seviyordum. Ve Karan'ı kaybetmekten daha çok onun beni kaybedecek olması fikrinden deli gibi korkuyordum.

"Hayır," dedi Bahar. "Anlamıyorsun. Bana bir şey olursa Eymen'in bana bıraktığı tüm kopyalar polise teslim edilecek."

Kelimeler ağzından çıkarken bana doğru bir adım daha atmamış olsa sanırım ona inanabilirdim. Gözucuyla Bahar'a baktığımda koruyucu bir şekilde ellerini karnına sardığını gördüm. Ufacık adımlarla bana yaklaşıyor, muhtemelen silah ateşlendiği anda arkama geçmeyi planlıyordu. Ona kızmıyordum. Karnımda düşünmem gereken bir çocuk olsa aynısını, hatta muhtemelen çok daha fazlasını yapardım. Bu yüzden kıpırdamadım, elinden geldiğince bana sığınmasını bekledim.

Bir an için Bahar'a belimdeki silahı işaret etmeyi düşündüm. Ancak Aydemir ve az önce gölgelerin arasından çıkan üç adam, bizi şahin gibi izlerken bunu yapamazdım.

"İsmet'e ne olduğu sikimde değil, tatlım. Bilgisayarı alsam bana yeter."

"Ama..."

"Bilgisayar," dedi sertçe. İlk defa gülmüyordu. Buraya kadar mıydı? Bitmiş miydi? Bunu kabul etmek istemiyordum. Savaşmadan teslim olmayacaktım.

"Tamam," dedim. "Bilgisayarı al, umurumda bile değil. Bunca zamandır bendeydi ve polise gitmedim. Bu işe karışmak istemedim."

"Siktir lan, orospu. Umurunda değilmiş. O herif beş adamımı öldürdü." Silahının ucunu sallayarak, "Çanta," dedi yeniden. "Bana getir."

Çantayı omzumdan indirirken silaha uzanabilir miydim? Ya da Bahar'ın görmesini sağlayabilir miydim? İçgüdülerime güvenmek ve bir şey... buradan kurtulmak için herhangi bir şey denemek zorundaydım.

Çantayı kolumdan çıkarırken Aydemir arkasındaki adamlara işaret etti. İçlerinden biri öne çıkarak bize doğru yürümeye başladı. Ellerim titriyordu.

Bilgisayarı aldığı anda işimiz biterdi, bize ihtiyacı kalmayacaktı. Ayrıca Karan adamlarını öldürerek bize karşı iyice bilenmesini sağlamıştı.

Sadece bir adım öne çıktım. Adamın bana gelmesini sağlamak için onlara doğru yürümedim. Peki sonra? En ufak bir fikrim yoktu. Lanet olsun. Silahı nasıl kullanacağımı bile hatırlamıyordum! Karan ne demişti? Tetiği çek? Güvenliği otomatik miydi? Hayır. Emniyet kilidi vardı. Siktir. Hiçbiri değildi. Derin bir nefes alarak çantayı uzatırken Karan'ın kelimelerini zihnimde canlandırmaya çalışıyordum. Burnuma doluşan ter kokusunu yok sayarak geri çekildim.

Emniyet sistemi. Tamam. Evet. Kazayla patlamayacağını söylemişti. Tetik emniyetini aç, tetiği çek. Kolay olacağını söylemişti. Siktirsin. Bu soğukta, korkudan altıma sıçmak üzereyken karanlıkta tetik emniyetine nasıl basacaktım? Üstelik bir de nişan alıp ateş etmem gerekiyordu.

Ağlamak istiyordum. Ah... Buna o kadar çok ihtiyacım vardı ki.

Adam çantanın fermuarını açıp bilgisayarımı içinden çıkarırken yeniden Bahar'a yaklaştım. Vücudunun neredeyse yarısını benimkiyle örtmesine izin vererek durdum. Ondan nefret ediyordum. Eymen'in evli olduğunu bile bile onun hayatından çıkmamasından nefret ediyordum. Bana hissettirdiklerinden nefret ediyorum. Ama masum bir can taşıyordu. Tabii ki ona zarar gelmemesi için elimden geleni yapacaktım.

"Nerede?" diye sordu Aydemir. "Hangisi?"

"Kırmızı dosya," dedim sakince. "Her şey orada. Bırak bizi. Söz veriyorum ağzımızı açmayacağız."

Aydemir cevap vermeye bile tenezzül etmedi. Bahar'ın alaycı homurtusunu duysam da tepki vermedim. Orada ne kadar süre Aydemir'in dosyalara bakmasını bekledik, bilmiyordum. Saniyeler de olabilirdi, dakikalar da.

Aydemir'in kafasını salladığı anı gördüm. O yapmadan ben yapabilirdim. Yapmak zorundaydım. Ancak aynı anda birden çok şey oldu. Bir arabanın sert freniyle herkes harekete geçerken Bahar'ın benden önce davranıp kesinlikle bana ait olmayan bir silahı kaldırdığı ve bir saniye olsun tereddüt etmeden ateşlediği o anı kaçırdım.

Rahatlayarak *geldiler*, diye içimden geçirdim. Gelmiş olmalılardı, yine de bir şey yapmazsam her şey için çok geç olmak üzereydi. Nasıl olduğunu bilmiyordum ama elim kendi silahıma uzandı. *Kendi silahım.* Gerçekten kafayı yemenin eşiğindeydim. Silahı çıkardım. Gözümün önünde Karan'ın silahın üzerindeki ellerinin hareketleri dönerken tetik emniyetini serbest

bıraktım. Silahı kaldırdım ve kendime düşünme izni vermeden, karşımda gördüğüm ilk bedene ateş ettim.

Bu anın içindeki Devin'i dışarıdan bir gözle izlemek isterdim. Bir saniye bir dakika gibi akarken ellerimin hızı, ulaşmak istediğim zaman akışını yakalamakta zorlanırken kim bilir nasıl görünüyordum. Ellerim titremiş miydi? Artık bunu hissedemiyordum. Titreyen tek yerim ellerim değildi çünkü *vurulmuştum*.

Bunu biliyor ama neler olduğunu anlamakta zorlanıyordum. Sesleri duyuyordum. Silah seslerini, bağırışları... Öyle fazla ve yüksekti ki kulaklarım uğulduyordu. Belki de bunu yaşıyor olmamın bir sebebi de bacağıma saplanan mermiydi. Etimi delip geçerken yarattığı o ilk andaki darbe hissiyle şoka girmiş olmalıydım. Saniyeler geçti. Sanırım. Tattığım soğukluk dağıldı ve bir saniye sonra yakıcı bir acı tenimi kavurmaya başladı. Ayakta durmayı denedim. Gerçekten. Ama yapamadım. Dizlerim titrerken sertçe yere çöktüm. Boşta olan elimle yere yapışmamak için destek alırken elim yapışkan ve sıcak bir şeyle buluştu. Kan. Çok fazla kan vardı.

Birinin adımı seslendiğini duydum. Silahı yeniden kaldırırken, o sese tutundum. Karan. Karanlık sevgilim. Benim için gelmişti. Bunu yapabilirdim.

Arka arkaya tetiği çektim. Gözlerim kararıyordu. Elimi sabit tutmakta zorlanıyordum. Tek görebildiğim sırtları bana dönük iki bedendi. İsabet ettirebilmiş olmayı dilemekten başka çarem yoktu.

Sonra ikinci bir mermi göğsüme çok yakın bir yere saplandı.

Siktir. Nefesim kesildi. Çok acıyordu. Sanki biri iç organlarımın hepsini tek tek sıkıştırıyor, tenimi kızgın demirlerle dağlıyordu. Öyle büyük bir acıydı ki ciğerlerim zorla içimden sökülüp atılıyormuş gibi hissediyordum.

Kolum düşerken silah elimden kaydı. Ölüyor muydum? Çünkü artık karanlıktan başka hiçbir şey görmüyordum. Lanet olsun. Ölmek istemiyordum.

"Geldim, *ptičica*."

O ses. Gelmişti. Yapabilseydim, rahat bir nefes verirdim. Gözlerim yanarak ıslandı. Burnumun ucu sızlıyor, vücudum sessiz bir hıçkırıkla sarsılıyordu. Ah... Bu acıtıyordu. Canım o kadar çok acıyor, ciğerlerim o kadar çok yanıyordu ki hâlâ nasıl ölmediğimi bilmiyordum.

"Bana bak, Devin. Hadi."

Bunu çok isterdim. Son bir kez onun güzelim kehribar gözlerine bakmayı her şeyden çok isterdim. Ona bakar ve bir kadeh buz gibi soğuyan bir yudum alarak korkununu unuttuğumu hayal ederdim. Ona bakar ve nasıl bu kadar şanslı olduğuma hayret ederdim, beni böylesine güzel seven bir adamı nasıl bulabilmiştim? Ama kapadığımı bile hatırlamadığım gözlerimi açacak gücüm yoktu.

Belki gözlerimde görmediklerini söyleyebilirdim.

Ağzımı açtığımı hissettim. İlk kelimeyi çıkarmak için bir nefes aldım ama göğsüme yayılan acı o kadar artmıştı ki devam edemedim.

"Şşt... Konuşma. Kontrollü nefes almak zorundasın."

Özür dilerim, demek istemiştim. Düşünmeden hareket ettiğim için, ona yokluğumla acı çıkarttığım için özür dilemek istiyordum. Bir de onu çok sevdiğimi söyleyecektim. Kalbimin böylesine yoğun bir duyguyu taşıma gücü olduğunu bile bilmiyordum. En sonunda da bana hissettirdiği her duygu, yaşattığı her an için teşekkür edecektim.

Yapamadım.

35. BÖLÜM

Karan

Parmak uçları buz gibiydi. Ameliyathanenin soğuğu içine işlemişti, bir türlü ısınmak bilmiyordu. Bağlı olduğu monitördeki kalp atışlarının hareketini izlemiyor olsam, etrafına yaydığı bu ölüm sessizliği aklımı kaçırmama neden olurdu. Nefesini duymakta zorlandığım her an gözüm o ekrana takılıyordu. Nabzı o kadar yavaş atıyordu ki monitörü izlemek de yetmiyordu, parmaklarımı bileğine bastırmış tek tek, her bir atışı sayıyordum.

Yaşıyordu.

Gözlerimi yumdum. Eğilip dudaklarımı parmaklarının ucuna bastırırken tek bir damla gözyaşının yanağımdan aşağıya doğru aktığını hissettim. Sonra bir tane daha aktı. Ve bir tane daha... Göğsüm bastırmaya çalıştığım hıçkırıklarla sarsılırken hayatımda *ikinci* defa ağladım ve onu bir daha asla bırakmayacağıma yemin ettim.

"Asla, *ptičica*."

Bunları yaşamasının tek suçlusu bendim ve hayatım boyunca bu yükün altında ezilecektim. Ama nefes aldığım süre boyunca onu bir daha gözümün önünden ayırmayacak, asla savunmasız kalmasına izin vermeyecektim. Sıçıp batırmıştım. Hayatım boyunca yapmadığım kadar çok hatayı şu son birkaç ayda yapmıştım.

"Sana söz veriyorum," diye fısıldadım. "Başına bir şey gelmesine bir daha asla izin vermeyeceğim."

Gözlerimi sildim, yanağımı avucumun içindeki elini tutmaya devam eden ellerime yasladım. Soğuk parmakları tenime değiyordu. Neden bir türlü ısınmıyordu? Uzanıp önce alnına dokundum. Ellerinden çok daha sıcaktı. Parmağımın ucuyla kaşının kenarındaki beni okşadım.

"Her parçanı seviyorum, Devin. Gözlerini aç ve seni sevmeye yeniden başlamam için bana izin ver."

Sesimi duyuyorsa da en ufak bir tepki vermedi. Vücudundaki tek bir kas, kemik ya da hücre hareket etmiyor gibiydi. Gözkapaklarının ardındaki gözleri bile o kadar hareketsizdi ki rüyasız, derin bir uykuda olduğu belliydi. *En azından şu anda acı çekmiyor*, diye düşünerek teselli bulmaya çalıştım çünkü uyandığı anda acı ona sertçe vuracaktı. Kendime olan kızgınlığım öyle güçlüydü ki bu öfkeyle ne yapacağımı bilmiyordum. Acı istiyordum. Onun çektiği acının katbekat fazlasını tatmak istiyordum. Aynı acıyı onunla beraber taşıyamazsam nasıl bir adam olurdum? Bunu hak ediyordum ama onu bırakıp gidemezdim. *Şimdi değil. Henüz değil.*

Onun iyi olduğunu görene kadar yanından ayrılamazdım.

Avucumun içindeki elini öptüğümde onu ısıtmayı başardığımı fark ederek iç çektim. Bunu yapabilirdim. Ona bakabilir, daha iyi olmasını sağlayabilirdim.

Devin'in ve Erdem'in kanlar içinde ambulansa kaldırılışının taze anısı gözlerimin önünde yeniden dönüp durmaya başlarken bir kez daha ağlamamak için dişlerimi sıktım. Bu gözyaşlarını hak etmiyordum. Canım ne kadar yanarsa yansın, bu ufacık rahatlamayı bile hak ettiğime inanmıyordum.

Görmekte tereddüt etmediğim, defalarca akmasına neden olduğum ve birçok defa içinde yüzdüğüm kanın Devin'e ait olması durumu öyle kolay değiştirmişti ki... Gözlerimi yıkamak, o anı sonsuza dek zihnimden söküp atmak istiyordum. Çaresizce bacağına turnike yapıp göğsüne bıçağımla kestiğim bir kumaş parçasını bastırırken elime sıcacık akan kanının verdiği his nefesimi kesiyordu.

Onu neredeyse kaybediyordum. Çok yaklaşmıştı. Doktorun söylediğine göre çok kan kaybetmişti ve neredeyse... *suçayım*. Bunun düşüncesine bile tahammül edemiyordum.

Kapı sertçe açıldığında kafamı çevirip odanın girişine baktım ve babasının dağılmış bir halde içeriye girdiğini gördüm. Buraya kadar koşmuş gibi görünüyordu, nefes nefeseydi. Hızlı ve uzun adımlarla yanıma gelene kadar durmadı. Beni yakamdan tuttuğu gibi ayağa kalkmam için kendine çekerken ona izin verdim. Devin'in olması gerekenden önce özellikle de böyle bir anda uyanmasını istemiyordum. Devin'in elini saran parmaklarımı sakince açtım, elini yatağa koydum ve Tarık'ın yakamı kavrayan elini tuttum.

"Burada değil," dedim sessizce. Gözleri öfkeyle ve bir de çok yakından tattığım bir acıyla doluydu. Aradığım belayı da acıyı da bulduğumu fark ettim.

Devin'in annesi şişmiş ve kızarmış gözlerle kapıda belirdi. Yanımızdan geçerken bize bakmamıştı bile. Doğruca kızına ilerledi. Yatağın öbür yanına geçip büyük bir dikkatle yatağa oturdu. Devin'in soğuk olduğunu bildiğim diğer elini, aynı benim gibi avuçları içine alıp hafif bir baskıyla sıkarken hıçkırığını yutarak sessizce ağlamaya başladı.

Gözyaşlarının arasından, "Çık buradan," dedi. Yüzüme dahi bakmamıştı. "Kızımdan uzak dur."

Kendimi onların yerine koymak isterdim. Canlarından bir parça gözlerinin önünde olağanca hareketsizliğiyle yatarken vücudu sargılar içinde ve cehennemden çıkmış gibi görünürken, hissettiklerini anlayabiliyordum. Kanlarında alev alev kaynayan öfkeyi hissedebiliyordum. Ama ben iyi biri değildim. Öyle olduğumu hiç iddia etmemiştim.

Sikeyim. Kızlarını sapık gibi aylarca takip etmiş, henüz ölmemiş kocasını öldürmek için planlar kurmaya başlamış, günden güne kızlarına âşık olurken sonunda onu kendi kafesine hapsetmiş itin tekiydim. Hiçbir güç beni Devin'den ayıramazdı, bunu kabul etmek zorundalardı.

Yine de annesinin sözlerine karşı çıkmadım. Peşimden geleceğini bilerek Tarık'ı ardımda bırakıp odadan ayrıldım. Boyga'nın seçtiği, kapıda duran iki polisin yanından geçerken bana huzursuz ve biraz da korku dolu gözlerle baktıklarını gördüm. Güneş doğduğunda buradaki görevleri bitecekti ve yerine Boyga'nın maşası olmayan birileri gelecekti. O zamana kadar burada kalabilirdim, ardından gitmek zorunda kalacaktım. Eğer Devin'i daha fazla riske atmak istemiyorsam yanında duramazdım.

Arkamdan gelen adım seslerini duyuyordum. Devin'in ve diğer hastaların kapısından uzaklaşarak otomatların olduğu dar koridora girdim. Sonunda dönüp Devin'in babasıyla yüzleştiğimde, "Onu koruman gerekiyordu," dedi.

"Biliyorum."

Yüzüme inen sert yumruğu bekliyordum. Gerçekten sertti. Ellerini iki yanında sıkıp açtığını, karar verene kadar geçen iki saniyede vücudunu kontrol altına almaya çalıştığını görmüştüm. Verdiği kararda haklıydı, bu yumruğu, hatta çok daha fazlasını hak ediyordum.

"Onu koruman gerekiyordu. Kızımı..."

"Biliyorum," dedim ikinci yumruk yüzüme indikten hemen sonra. Dudağımın patladığını hissedince kanı yaladım. Bu kadarcık acı şu anda içimde alevlenen yangını alt etmeye yetmezdi. *Daha fazla*, dedim içimden. Daha fazlasını istiyordum. "Onu koruyamadım."

Bir yumruk daha attı. Gözlerimi kararıp hafifçe başımı döndüren bir yumruktu ve burnumdan bir ses gelmesine neden olmuştu. Bu sefer kan burnumdan oluk oluk boşalmaya başladı. Birilerinin küfrederek yanımıza geldiğini gördüm ama elimi kaldırıp onları durdurdum. Henüz işimiz bitmemişti.

"Senin için aylarca o piçi takip ettim ama neler olduğunu fark edemedim. İşimde iyi değildim. Kızına karşı duygularımın her şeyin üstüne çıkmasına izin verdim. Onu koruyamadım."

Bu sözleri duymaya ihtiyacı yoktu ama benim, bana vereceği her acıya ihtiyacım vardı. İki yumruk daha attı. Ağzımın içi kanla dolunca bu sefer öksürerek kanı etrafa saçtım. Elimin tersiyle ağzımı silerken devam etmesini bekledim ama buna izin vermediler. Boyga ve Pars, Tarık'ın iki yanına geçip adamın kollarını sıkıca tutmuşlardı. Tarık istediği kadar güçlü olsun, yanındaki adamlar kaslı, inatçı domuzlardan farksızlardı.

"Onu bırakın," dedim ama beni dinlemediler.

"Devin'den uzak duracaksın," dedi Devin'in babası. "Hepiniz. Hepiniz siktir olup gideceksiniz."

"Beni günlerce dövebilirsin," dedim. Buna asla hayır demezdim. Devin iyi olduğu sürece sikimde bile olmazdı. "Aylarca, yıllarca. Sana engel olmam. Beni sevmek zorunda da değilsin ama kızından uzak durmamı sağlayamazsın. Onu bırakmayacağım."

"Orospu çocuğu!"

Bağırışı koridorda yankılanınca etrafımızda bir hareketlenme oldu.

"Hangi yüzle bunu söyleyebiliyorsun?"

Yeniden üzerime atılmak istediğinde bir an için dalgınlığına gelen Boyga'nın tutuşundan kurtuldu ama başaramadı.

"Onu bırakın," dedim bir kez daha. "Bana istediğini yapabilir. Haklı. Sadece benden istediğini yapmayacağımı bilmesi gerekiyor."

"Onun kılına zarar gelmemesi için tüm hayatımı yeniden inşa ettim. Kızımın elinden nasıl güvende olduğu hayatı almaya kalkarsın? Onu bırakacaksın. Yoksa yemin ediyorum..."

"Hiçbir şey yapamazsın. Ne yaparsan yap işe yaramaz. Bir yolunu bulurum. Bence sen de bunu yapabileceğimi biliyorsun," dedim. Devin'in güvenliği için yanından bir dakika bile ayrılmayacağım anlamına gelse bile öyle olsun, seve seve onun kalkanı olurdum.

Bana doğru atılmayı bırakıp Boyga'ya baktı. "Ona izin mi vereceksin? Bunu yapmasına?"

Boyga her zamanki gibi doğrudan cevap vermeyi reddetti. "Kızının yanına git. Birazdan yanına gelip sana polisle konuşurken gerekenleri söyleyeceğim."

"Siktir git."

"Anlaşmamızı biliyorsun. Sen beni göte atarsan ben de seni atarım. Bu işin altından tek başına kalkmak zorunda kalırsın."

Tarık'ın çenesi kasıldı. Boyga'nın tutuşundan kurtulup bana son kez nefretle baktıktan sonra kızının odasına gitmek için arkasını döndü.

Devin'in, ailesiyle böyle tanışmamı hayal etmiş olacağından şüpheliydim. Sinirle iç çekip yere çöktüm. Kafamı duvara yasladığımda Pars, "Burçin olsaydı, sanırım iyi bir aileye damat gittiğine dair bir şeyler saçmalardı," dedi sırıtarak.

Boyga'nın kahkahası beklenmedikti. Ama daha çok içimin öldüğünü hissederken kendi gülümsememe şaşırmıştım.

"Bence böyle bir kayınpederim olduğu için siki tuttuğumu söylerdi."

Ve kesinlikle haklı olurdu.

Kahkahaları kulağımda çınladı.

Sabahın ilk ışıkları hastane odasının pencerelerinden içeriye süzülmeye başladığında, "Sana benden kurtuluşunun olmadığını söylemiştim," dedi Erdem. Arkamı dönünce yattığı yerde doğrulmaya çalıştığını gördüm. Yatağın kenarına uzanıp bir tuşa bastı ve sırtını yükseltmeye başladı.

"Ben de sana çekeceğin cezanın seni ağlatacağını söylemiştim."

"Eh," dedi sırıtarak. "Henüz ağlamadım."

Sağ kolu sargıdaydı. Devin'den daha şanslıydı çünkü mermi üst kolundaki kasa isabet etmişti. Adamlardan biriyle yüz yüze kavga ettiği esnada da aynı Burçin gibi bir kaburgası çatlamıştı. Burçin asla müdahaleyi kabul etmeyerek yediği ağrı kesici iğnelerle bir saat önce Pars'la beraber hastaneden

çıkmıştı. Erdem ise hem kolu hem de gelecek polislerle konuşmak için burada kalacaktı.

"Buradan çıktıktan ve kolunu kullanabilir hale geldikten sonra o kısmı düşünürüz."

"Beni sevdiğini bu kadar belli etme." Suya uzanmak istediğinde inledi. Sırıtarak kollarımı göğsümde kavuşturup onu izledim. "Yardım etsen ölür müsün? Ya da bunu yapabilecek, göze senden daha çok hitap eden birini yolla."

"Deha gibi mi?" dedim sırıtışına karşılık vererek. Gülümsemesi yavaşça yüzünden silindi. "Ne oldu? Aşkınız başlamadan bitti mi yoksa?"

"Devin'in de senin de bu ilişkiyle ne derdiniz var bilmiyorum ama sizi ilgilendirmez," dedi. Sinirliydi. Bir şeyler olmuştu ama ne?

"İnan bana kiminle ne bok yediğinle ilgilenmiyorum. Devin'in arkadaşını üzersen, Devin'i de üzersin. Ben de seni üzerim. Kolay bir matematik, değil mi?"

Tekrar suya uzanırken inlemesini dişlerini sıkarak bastırdı. Ona yardım etmeden beklemeye devam ettim. Acı çekmesini istemiyordum ama görevini yerine getirmemişti. Ona hâlâ kızgındım. Devin'in onu atlatmasına en başta asla izin vermemeliydi. Evet, onu gerçekte koruyamayan bendim ve kendime olan öfkem asla dinmeyecekti fakat bu gerçek, Erdem'in hatasız olduğunu göstermezdi.

"Tasmamı azıcık serbest bıraksaydın bir sorun olmayacaktı," dedi bir çocuk gibi. Bunu unuttuğumu fark ettim. Birlikte geçirdiğimiz seneler boyunca geçmişinin de farkındalığıyla, onun hâlâ fazlasıyla genç olduğunu unutmuştum. Daha yirmi iki yaşındaydı.

"Tasmanı sıkı tutmam da bir işe yaramadı," dedim sertçe.

Önce bakışlarını kaçırdı. Ardından, "Haklısın," dedi. "Beni affetmezsen anlarım."

Onun yerinde başka biri olsaydı, Devin'i korumayı başaramadığı için ya kafasına bir kurşun sıkardım ya da o kurşunu yemiş olmayı diletirdim. Ama Erdem benim yumuşak karnımdı. O artık sahip olmadığım ailemdi. Kardeşim gibiydi. Bir kez olsun düşünmeden, tereddüt etmeden kendini benim için ortaya koymuştu. Ne olmuş olursa olsun hakkını ödeyemezdim ancak bunu ona itiraf edecek değildim.

"Buradan bir çık da bakarız."

Belli belirsiz sırıtıp kafasını salladı.

"Git artık. Polisler birazdan burada olur. Boyga'nın bile onları daha fazla oyalayabileceğini sanmıyorum."

"Ne söyleyeceğini biliyorsun."

"Bu durum daha da utanç verici olmadan git lütfen. Bana çocuk muamelesi yapma."

"Sende çocuk gibi davranma."

İçimden ona sarılmak gelse de bu haldeyken yapamazdım. Muhtemelen izin vermezdi de. Onun kadar dışa dönük davranan ama bir o kadar içine kapanık birini görmeniz çok zordu. Gerçek anlamda sevgi gösterilerine tahammülü yoktu. Buna rağmen onunla bununla yatıp kalkmaktan geri durmuyordu. Patolojik bir vakaydı ve kesinlikle tedavi olmayı reddediyordu.

Bu yüzden bacağını sıkıp bıraktım.

"Birkaç saat sonra görüşürüz," dedikten sonra odadan çıktım. Benimle aynı anda Devin'in odasının kapısı açıldı ve annesi odadan çıktı. Kapıyı ardından kapatırken gözleri etrafı taradı ve en sonunda beni buldu.

"Uyandı," dedi. "Seni istiyor."

Göğsümü sıkıştıran o baskı azaldı, yine de onu görmediğim için tamamen geçmedi.

Annesine kafamı salladım. Devin'in beni istediği gerçeğini kabul etmenin ona zor geldiğini görebiliyordum.

"Gözlerini açtı," dedi bu kez. "Önce korkuyla doluydu. Seni sordu. Burada olduğunu söylediğimde o..." Sustu ve iç çekerek ağlamaktan şişen gözlerini yumdu. Saniyeler geçiyordu. Orada beklemek yerine Devin'e koşmak istiyordum. Ama durdum, birkaç saniye daha dayanmak için aldığım nefeslere odaklanmaya çalıştım. Sadece birkaç saniye daha. "Gözlerini açtığında ilk gördüğü kişi sen olmalıydın," diye itiraf etti. "Ben kızımın gözlerinin içinin daha önce böylesine bir sevgiyle dolu olduğunu görmemiştim."

Onu göremediğim her saniye yerimde durmakta zorlanırken ailesine bu kadarını borçlu olduğumu düşünerek, "Hata yaptım," diye kabul ettim. "Onu koruyamadım. Ben... kelimeleri kullanmakta yeterince iyi değilim ama onu sevdiğimi, asla bırakmayacağımı ve mutlu olması için dünyayı yerinden oynatacağımı bilin."

Hafifçe gülümsedi. Devin'le benzerliği karşısındaki şaşkınlığımı saklayamadım.

"Tarık da senin gibiydi," dedi. "Dünyaları yerinden oynatabileceğine inanırdı. Oysa benim tek istediğim kendi küçük dünyamızın içinde

güvende kalmamızdı." Ardını görebiliyormuş gibi odanın kapalı kapısına baktı. "Tarık geç de olsa bana istediğimi verdi."

"İstediği buysa, ona o güvenli dünyayı vereceğim."

"Yani bu işlerden uzak mı duracaksın? Bu iş her neyse..."

Devin gerçekten annesine benziyordu. Bu beni gülümsetti.

"O ne isterse," dedim bir kez daha. "Fakat bu sözü size değil, ona vereceğim."

Kafasını sallayarak beni onayladıktan sonra gönülsüz de olsa geri çekildi. Bir saniye daha beklemeden yanından geçip kapıyı açtım ve içeri girdim.

Bakışlarımız buluştuğunda bir sonraki nefesim, yeniden doğmuşum gibi ciğerlerimi yaktı. *Tanrım.* Onu çok seviyordum. O kadar çok seviyordum ki bu duyguyu içime sığdırmakta zorlanıyordum. Ona uzanmak, dokunmak, nefesini dudaklarımda hissetmek, dudaklarının tadına varmak, kokusunu solumak istiyordum. Onu benim yapmak ve sadece ona ait olduğumu her an göstermek istiyordum.

Gözlerimi bir an olsun üzerinden ayırmadan yanına gittim. Elini tuttum, parmaklarına dudaklarımı yaslarken ıslanan gözlerine bakıp, "Sana benim için ağlamamanı söylemiştim, *ptičica*," dedim. "En azından bu şekilde değil."

Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı ve işte o anda evime döndüğümü hissettim.

36. BÖLÜM

Devin

Babamın odayı terk ettiği anı kaçırmıştım. Ona kızamıyordum. Benim için korktuğunu, beni bu şekilde görmenin onu kötü etkilediğini biliyordum. İkisine de Karan'ı sorduğumda yüzlerinde beliren ifadeyi görmüştüm. Korku, reddediş, tedirginlik, inkâr... Gözlerinin içinden bir sürü duygu gelip geçmişti. Ama umurumda değildi. Artık bir zamanlar olduğum o kadın değildim. Toplumun beklentilerine uyum sağlayan, parmakla gösterilecek bir hayat yaşamış, ışığı takip ederken karanlığı görmezden gelen o saf kadın değildim. Olamazdım. Olmak da istemiyordum.

Canım çok yanıyordu. Sahip olduğumun farkında bile olmadığım kemik ve kaslarım sızlıyor, sonsuz bir susuzluğun pençesindeymişim gibi aldığım her nefeste kuruyan boğazım acıyordu. Ölümden döndüğümü biliyordum. Beni bekleyen sonraki kapıyı, ışığı ya da her ne boksa onu görmemiştim ama ruhumun bedenimden çekilmek üzere olduğu o anı hissetmiştim. Belki de öyle olduğunu sanıyordum, kim bilir... Sadece bilinmeyene doğru uzaklaştığımı hissetmiştim. Tam da o anda yarım kalmışlık içimi öyle derinden sarmıştı ki bu duyguyla yok olup gitmekten deli gibi korkmuştum.

Senelerimi dünyada olan biten kötülüklere karşı kör gözlerle geçirmiştim. Bilinçli bir seçim değildi, yine de gerçek olan buydu. Çoğumuzun gerçeği böyleydi ve kimse kimseyi bu yüzden suçlayamazdı. Sadece benim artık başka bir seçeneğim vardı ve o son anda bu seçimi yapamayacak olmaktan nefret etmiştim. Bitmiş miydi? Ölmüş müydüm?

Bir dönüm noktasındaydım ama devam edip edemeyeceğimi bilmiyordum.

Bir şeyler yapabilirdim. Karan'ın yanında yer alıp elimden gelen her şekilde ona yardım edebilirdim. O kızları kurtarabilir, iyileşmelerine yardımcı olabilir, onlarla birlikte savaşabilirdim.

Bedenimin ağırlığının beni artık sarmadığını hissettiğim o anda değişmiştim. Kendime çizdiğim o eski yol anlamını yitirmiş, karşıma belki ondan daha cansız ama daha güçlü sınırları olan başka bir yol belirmişti. O yolu takip etmek istemiştim.

Ne olmuştu? Nasıl beni koruyan kabuğun içine geri çekilmiştim? Bunu bilebilmem mümkün değildi. Ama buradaydım. Gözlerimi açmıştım ve geleceğimin gözlerinin içine bakıyor, onu bırakıp gitmemden korkuyormuş gibi elimi sıkıca tutmasının tadını çıkarıyordum.

"Sana ne oldu?" diye sordum fısıltıyla. Sesimi henüz istediğim gibi kullanamıyordum. Nefes alırken göğsüm beni neredeyse ağlatacak kadar ağrıyordu. Annem, Karan'ı odama yolladıktan birkaç dakika sonra bir hemşire gelmiş, serumuma bir ağrı kesici daha eklemişti. Sanırım henüz etki etmemişti ya da yetmiyordu. Babam hemşireyle beraber mi çıkmıştı? Bakışlarımı Karan'dan uzaklaştıramamıştım.

"Hiçbir şey."

Dudağı patlamıştı. Burnunun kenarlarında kan izleri, sol yanağındaysa hafif bir morluk vardı. Bunun dışında da tamamen dağılmış gibi görünüyordu. Benim yüzümden bu haldeydi. Ona acı getirmiş, korkuyla mücadele etmesine neden olmuştum.

"Mezarlıkta mı oldu?"

"Hayır."

"Ne o zaman?"

"Ben iyiyim, Devin. Bunu düşünme."

Eğildi ve dudaklarını alnımda, şakağımın kenarında, bana dokunduğu anda gözümden firar eden tek damla yaşın üzerinde gezdirdi. Burnunu kulağımın üzerindeki bir noktaya bastırıp nefes alırken mırıldandı. Ona yakın olmanın büyüsüne kapılmamam mümkün değildi. Gözlerimi yumdum. Aynı onun yaptığı gibi kokusunu solurken nefes alabildiğim için ne kadar şanslı olduğumu düşündüm. Başarmıştım.

"Özür dilerim," dedim. "Düşüncesizce hare-"

"Sus," diyerek hızla durdurdu beni. "Ne olur, sus. Sakın hatalı olduğunu söyleme ve bir daha sakın benden özür dileme." Elimi bırakıp yüzümü

iki yanından kavradı. "Harikaydın, *ptičica*. Harikadan da öteydin. Yapman gerekeni yaptın."

"Ama biraz daha geç kalsaydınız..."

"Beni dinle," dedi sertçe. "Çok ciddiyim. Sen gördüğüm en akıllı, en cesur, en harika kadınsın. Erdem'i kurnazca atlatmayı başardın. O anda aramaları kontrol etmemesi, alarmın kapanıp açıldığının farkına varmaması, bir gözünün kameralarda olmaması onun hatasıydı. Silahı yanına aldın, panik butonuna bastın ve Erdem'e mesaj attın. Senin sayende İsmet'in adamlarını atlatıp aileni korumaya aldılar. Senin sayende katili de tezgâhı kuranları da yakaladık."

"Eymen'i İsmet öldürmüş olamaz," dedim Bahar'ın sözlerini düşünerek. Katili yakalamamışlardı.

"O öldürmedi."

"Kim o zaman?" diye sordum merakla.

"Eymen'i öldüren Bahar'dı," demesini asla beklemiyordum. Şaşkınlıkla ona bakakaldım. Bunu nasıl yapabilmişti? Neden?

"Ama o... o Eymen'i istiyordu. Onunla olmak için çabaladığını söyledi. Neden? Neden bunu yapsın ki?"

"Eymen onu seçmedi. Hamile olduğunu öğrendi. Bahar o dünyadan kurtulmak için bir çıkış yolu aradı ve yolu İsmet'e gitmekte buldu. İsmet de Bahar'dan, Eymen'i öldürmesini istedi."

Bilinmezlikle geçen onlarca günün, üç cümleye sığması ne kadar garipti. Bahar'ın gerginliğini hatırlamaya çalışarak kendime bu gerçeği sindirmek için zaman verdim. Her şeyi çocuğu için yaptığını söylememiş miydi? İsmet'e ve diğerlerine dair kanıtları ele geçirmesi de yok etmesi de mümkün değildi. Hiçbirinin aklına, Eymen'in kendini güvenceye almak için benim bilgisayarımı kullanacağı gelmemişti.

"İsmet Organize Suçlar'da çalışıyor. Eymen'e ait toplanan her kanıtı, ilk önce o elden geçirdi. Eli boş çıkınca sevindiğini tahmin edebiliyorum," dedi. "Ama Aydemir bunu bilmiyordu. Korktu, sana saldırdı ve ben de adamlarını öldürdüm. Bu da İsmet'in yeniden dikkatini çekti."

Çok yorgundum. Acı azalmaya başlarken üzerime ağır bir yorgunluk çökmeye başlamıştı.

Zorlukla, "Bahar'a ne oldu?" diye sordum.

"Gölge'ye bunu sana sormak zorunda olduğumu söyledim," dedi. "Karar sana ait. Şu anda iyi. Bir zarar görmedi ama bundan sonra ne olacağı sana kalmış."

"Demek istediğin..."

"Onu ele verebilirsin. Birazdan sorgu için gelecekler. Sana anlatman gerekenleri söyleyeceğim ama Eymen'in katilini açıklamak senin kararın."

Düşünmeme gerek yoktu, yine de bunun için Karan'ı çok seviyordum. Bana bir kapanış vermek istiyordu.

"Buna ihtiyacım yok," dedim elimi tutan elini sıkmaya çalışarak. "Çocuğunu korumak istiyordu. Ona nasıl kızabilirim? Seçtiği yolun doğru olduğunu savunamam ama bazı gerçekleri de görmezden gelemem. Eymen kendi kuyusunu kazdı. Bunu Bahar yapmasa, muhtemelen öyle ya da böyle başkası yapacaktı. Burada bir suçlu varsa, bu kişi Eymen'den başkası değil."

Elimi kendine doğru kaldırıp bu sefer avucumu öptü.

"Seni seviyorum," diye mırıldandı. "Seni çok seviyorum, Devin." Kelimeleri, söyleyemediği onlarca duygunun ağırlığını taşıyordu. Yoğundu, kalbimin etrafını bir koza gibi sarıyordu. Korkusunun tadını almama izin veriyordu. Başından beri olduğu gibi kendini bana açıyor, onu görmeme izin veriyordu.

"Ben de seni çok seviyorum. İhtiyacım olan tek kapanış bundan sonra seninle olmak, senin yanında olmak."

Gözlerini yumup yanağını avucuma yasladı. Gözlerimin onunkilere eşlik ederek kapandığını hissederken defalarca beni sevdiğini söylemesini dinleyerek uykuya daldım.

Başarmıştık. Hayattaydık.

Şu anda bundan daha fazlasını isteyemezdim.

Cinayet masadan gelen Komiser Kenan, etkileyici bir adamdı. Düzgün kaşlarından birinin kenarında, çentik gibi duran ufak bir yara izi vardı. Bana bakan, baktığından daha fazlasını görmek için inceleyen gözleri, yeşilin çarpıcı bir tonundaydı. Kumral saçları hafif uzundu ve sanki bu uzunluğa alışkın değilmiş gibi eli arada sırada saçlarına gidiyordu. Geniş omuzlu, Karan'dan belki birkaç santim kısa ama Karan'ın aksine, sahip olduğu silahları saklamak zorunda kalmayan, belalı görünen bir tipi vardı. İçimden

istemsizce gülerken bu adamın Karan'ın ekibine fazlasıyla yakışacağını düşünmeden edememiştim. Pars, Karan ve Kenan. İyi üçlü olurlardı.

Tabii bu düşünceleri kendime saklayarak, titizlikle sorduğu her soruya dikkatle cevap verdim. Karan, İsmet'e dair yaşanan ne varsa açık açık anlatmamı söylemişti. Bilgisayarı neden sakladığımı, korktuğumu, *tanımadığım* ve kesinlikle yüzünü görmediğim bir adamın gelip beni evimi basan adamlardan kurtardığını, sonrasında kendime bir güvenlik tuttuğumu -ki bu da Erdem'den başkası değildi- bu zamana kadar korkuyla yaşadığımı ayrıca ne yapacağıma bir türlü karar veremediğimi anlattım. Burçin'i ve Bahar'ı işin içine dahil etmemiştik, bizimkiler de bu konuda uyarılmışlardı. Ne kadar çok insan varsa, o kadar fazla karmaşa olurdu.

Erdem'e, Burçin'in dalga geçerek söylediğini umduğum gibi bir Armut profili oluşturmuşlardı. Karan'ın dediğine göre çoğunun benzer profilleri vardı. Benimle aynı anda Erdem'i de bir başka polisin sorguladığını biliyordum. Onun adı Ata'ydı. Odama gelip bana selam verdikten sonra gülümseyerek çıkmıştı. Ata'nın Kenan'dan daha iyimser olduğunu, kötü polisin özellikle bana kaldığını görebiliyordum.

"İsmet'in ve Aydemir'in isimlerini biliyordunuz."

"Evet," dedim. "Bilgisayarımdaki dosyada hepsi var, göreceksiniz."

Silaha nasıl ulaştığımı sorduğunda Erdem'in adını verdim. Karan bana bir adres ezberletmiş, sorarlarsa bir süredir o evde Erdem'le kaldığımı söylememi istemişti. Komiser Kenan'a adresi verdikten sonra Erdem'in silahlarından birini bulduğumu söylemiştim.

"Daha önce hiç silah kullanmamış ve bunca zaman korku içinde yaşadığını söyleyen biri için yaptığınız hareket fazla cesurca, sizce de öyle değil mi?"

"Sevdikleriniz tehdit edilirse siz ne yaparsınız? Eski kocamın çevirdiği dolaplar yüzünden ailemin zarar görmesine izin verecek değildim. Elimden ne gelirse yapmaya hazırdım."

"Ve o adamları vurdunuz."

"Dediğim gibi karanlıktı. Kimi vurduğumu, orada Aydemir'den başka kimlerin olduğunu bilmiyorum. Sadece korkmuştum. Bilgisayara baktıktan sonra adamlarına kafasını salladı. Bana silah doğrulttuklarını gördüm."

Aynı soruları belki on farklı şekilde sorup durdu. Hakkını yiyemezdim, akıllı bir adamdı ve bence söylediğim çoğu şeye inanmamıştı. Koca bir oyunun içinde Erdem ve benim bir başımıza olmamız, fazlasıyla dikkat

çekiyordu. Karan sorun olmayacağını söylediği için ona güveniyordum. O yüzden hangi soruyu sorarsa sorsun istifimi bozmadım. Ama Bahar'ı sorduğunda kendimi tutmakta her zamankinden daha çok zorlandım.

"Bahar'ı görmediniz."

"Görmedim."

"Onu en son ne zaman gördünüz?"

"Aylar önce karakoldan çıkarken."

"Hiç iletişime geçmediniz mi?"

"Neden geçecektim?"

"Kocanızı kimin öldürdüğünü biliyor musunuz?"

Artık biliyordum. Ona, "Aydemir," derken tereddüt etmemeye çalıştım. "Başka kim olacak? Yoksa İsmet mi?"

Soruma cevap vermedi ama, "Bahar'ın nerede olduğunu bilmiyorsunuz," diye diretti.

"Neden onu sorup duruyorsunuz?"

"Kocanızı Bahar'ın öldürdüğüne dair bir iddiayı araştırıyoruz."

Bunu beni şaşırtmak için söylediğini, tepkimi ölçmek istediğini biliyordum. Şaşırmış gibi davrandığımı umarak kaşlarımı çattım. Bu iş beni giderek yormaya başlamıştı. İkinci doz ağrı kesiciden sonra beni ziyaret ettikleri için şanslıydım, yoksa bu kadar bile dayanamazdım.

"Bunu neden yapsın ki? Eline ne geçecekti?"

"Cinayetlerin mantıklı sebeplerle işlendiğine mi inanırsınız?"

"Belli ki siz inanmıyorsunuz. Ne diyebilirim Kenan Bey, sizin işiniz bu. Bana göre hiçbir mantıklı sebebi yok."

"Hamile olduğunu biliyorsunuz, değil mi?"

"Hayır."

Gözlerinin kardığı anı gördüm. Ne yapmıştım bilmiyordum ama bir şekilde kendimi ele vermiş olmalıydım. Çok mu hızlı cevap vermiştim? Duyduğuma şaşırmam mı gerekiyordu? Gerçeği bilmesem bile artık hiçbir şeye şaşırabileceğimi sanmıyordum.

"Hayır?"

"Nereden bileyim?"

İç çekerek bir an için gözlerini yumdu ve yüzünü ovuşturdu.

Sonunda, "Onu koruyabiliriz," dedi. "Hamile ve şüpheli bir kadının sokakta, herhangi bir yerde güvende olmayacağını anlaman lazım."

"Beni koruduğunuz gibi mi?" diye sordum.

Çenesi kasıldı. Derin bir nefes daha alarak kafasını sallarken, "Yardımı yanlış yerlerde aradınız," dedi. Onu cevapsız bıraktığımda artık devam etmeyeceğini umuyordum ama soruları hâlâ bitmemişti. *Tanrım.* Bu adam sahiden pes etmiyordu.

"İsmet bana hayatında birinin olduğunu söyledi."

Bunu da bekliyorduk. Karan'ın onu takip ettiğini anladıktan sonra İsmet beni daha detaylı incelemeye almış olmalıydı. Bizi bir arada görmüş olsa da bunu kanıtlayamazdı. Karan bunu hallettiklerini, başka bir şey çıkarsa da sorunu o zaman çözeceklerini söylemişti. O yüzden gördüğü kişinin Erdem olduğunu iddia etmemizde şimdilik hiçbir sorun yoktu.

"Muhtemelen Erdem yanımdan ayrılmadığı için öyle olduğunu düşündü. Zaten dışarıya karşı öyle görünmesini istiyorduk. Onu gördünüz mü?" diye sordum. "Güvenliğe pek de benzemiyor. Açıkçası bu işime geldi çünkü kimseye neden her yere onunla gittiğimi açıklayamazdım. İşyerindekilere stajyerim olduğunu, aileme de kendime güvenlik tuttuğumu söyledim. İsmet'in ne düşündüğünü bilmiyorum."

Komiser Kenan'ın gözleri kısılırken yüzümü araştıran bakışları *bana yalan söylüyorsun*, diye adeta çığlık atıyordu. Bundan hoşlanmamıştı, hatta nefret ettiğini bile söyleyebilirdim. Sorun şuydu ki umurumda değildi.

"Erdem'in başka insanlarla çalıştığını biliyor muydun?" diye sorduğunda da hazırlıklıydım.

Eskiden başka bir güvenlik şirketinde çalışıyordu. Erdem'e ailemi koruması için attığım mesaj işe yaramıştı. Birilerini aramış ve ailemi güvene almıştı.

"Hayır, bilmiyordum. Sadece ondan başka birinden yardım isteyemezdim. İsmet'in bir polis olduğunun farkındasınız, değil mi? Hem de güçlü bir mevkide oturan bir polis. Dosyada diğerlerinin de adını göreceksiniz. Ne yapmamı isterdiniz? Polise körü körüne nasıl güvenebilirdim? Erdem en iyi seçeneğimdi."

Cevaplarımdan mutlu olmadığını görebiliyordum. İstediği her neyse elde edemiyordu. Sonunda geri çekildiğinde bana geçmiş olsun dedi ve ayağa kalkar kalkmaz ifademi yazılı olarak vermem için beni karakola çağırdı.

Çıkmadan önce kucağıma bıraktığı kartı alıp adını okudum. Kenan Balaban. Bu ismi nereden duymuştum?

Geçen sene çıkan haber bir anlığına gözümde canlandı. *Rüyaların Ardından Giden Kızın Koruyucusu.* Hah! İşte, bu tuhaftı.

Üç gün sonra hastaneden çıkmak için hazırdım. Karan fırsatını bulduğu her an yanımda olduğu için şikâyet etmeden beni salacakları günü beklemiştim. Sargılarım değişmişti. Sağ bacağımın üzerine basamıyor, sağ kolumu kullanamıyordum. Kol altı destekleri bu durumda bir işe yaramadığı için tekerli sandalyeyle taşınıyor, günde iki defa birkaç dakikalığına bir eşlikçiyle yürüme denemeleri yapıyordum. Bu sabah on adım atmayı başardığımda birdenbire ağlamaya başlamıştım. Nedenini bilmiyordum. Tüm yaralarımın iyileşeceğini, acılarımın yok olup gideceğini, sadece hayatımı değiştiren dönüm noktası olarak bana bugünleri hatırlatacak izlerin kalacağını biliyordum. Mutsuz, depresif ya da korku dolu değildim. Yine de gözyaşlarımı tutamamıştım.

Annem Laçin'in, Deha'nın ve Mustafa amcanın getirdiği çiçeklerle hediyeleri toparlarken babama seslendi. "Bunları arabaya götürür müsün?"

O zaman beni eve götürmeyi düşündüklerini fark ettim.

"Anne... ben..."

Gerçeği onu kırmadan nasıl söyleyeceğimi bilemedim.

"Ne oldu kızım?"

"Sizinle gelmiyorum anne, Karan'la gideceğim."

Babam sinirle arkasını dönüp hiçbir şey söylemeden odadan çıkınca annem iç çekerek yanıma geldi.

"Kendini toparlayana kadar yanımızda kalman daha iyi olur."

"Kim için daha iyi?"

"Devin..."

"Korktuğunuzu biliyorum." Uzanıp elini tuttum. "Kendimi sizin yerinize istesem bile koyabileceğimi sanmıyorum ama anne, onu seviyorum. İyileşmek ve bu süreci atlatmak için ondan başkasının yanında olduğumu hayal edemiyorum. İkimizin de birbirine ihtiyacı var."

Saçlarımı okşayarak yüzümden çekerken kendini güçlü durmaya zorluyordu. Ona bunu yaşattığım için üzülüyordum ama kalbim Karan'dan uzak kalmaya dayanamazdı. "Neler döndüğünü, o adamın... *Tanrım.* O bir adam, Devin. Senden büyük. Bu önemsiz gibi gelebilir ama yaptığı işi düşününce... Ne iş yaptığını biliyor musun ki?"

Annemden çok daha fazlasını bildiğim kesindi ve anneme bildiklerimi asla anlatmayacaktım. Babam bunca zamandır anlatmadıysa, onun annemin adına daha doğrusunu bildiğine inanmak zorundaydım.

"Bilmem gerekeni biliyorum. Ayrıca yaşın gerçekten bir önemi yok. On yaş anne, abartmayalım istersen. Ona hayatım pahasına güveniyor olmayı geçtim, yapmak istediği şeylere, bunları yapabilecek güce ve cesarete sahip olmasına da güveniyorum. Onun yanında olmak istiyorum."

"Farklı bir dünyada yaşıyor."

"Hayır anne," diye karşı çıktım. "İnan bana, ben de öyle olduğuna inanıyordum ama hepimiz aynı dünyada yaşıyoruz ve ben bunu görmezden gelmeye devam etmek istemiyorum."

Güzel yüzü hüzünle doluydu. Beni kaybetmese de öyleymiş gibi hissediyordu. Ona aksini söyleyemezdim. Karan'la nasıl bir hayatımızın olacağını henüz bilmiyordum. İşi bırakmıştım, kapanış için onlarla son bir program daha yapacaktım. Daha sonraysa... O kızlar için işe yarar bir şeyler yapabilmeyi umuyordum. Beni meşhur Gölge'yle tanıştıracağını söylemişti. Açıkçası bu beni hem korkutuyor hem de heyecanlandırıyordu.

"Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum," diye itiraf etti.

"Bir yolunu bulacağımızdan eminim."

Birbirimize sarılarak geçirdiğimiz birkaç dakikanın ardından babam geldi. Annem bizi yalnız bırakmak için çıktığında ne diyeceğimi ya da ne yapacağımı bilemedim. Bir yanım ona hâlâ kızgındı.

"Kararımı değiştiremezsin," dedim o itirazlarını sıralamaya başlamadan önce. Babam bir anda kahkaha atmaya başladı ve bunu duymamın üzerinden uzun zaman geçtiğini fark edince gözlerim doldu. Babam değişimi hemen algılayarak yanıma gelip bana canımı acıtmayacak kadar sıkıca sarıldı.

"Kızım. Benim güzel yavrum. Hayatımın ışığı. Seni o kadar çok seviyorum ki senin için neler yapabileceğimi düşünürken bazen kendimden korkuyorum."

Kafamı göğsüne yasladım. Aşina olduğum kokusunu solurken küçük bir kız olduğum zamanlardan beri kendimi güvende hissetmemi sağlayan ve beni tüm dünyaya karşı ayakta durabilecek şekilde yetiştiren varlığına sığındım.

"Seni seviyorum baba ve seni affediyorum. Aslına bakarsan sana kızamıyorum bile. Ben... bazı şeyler gördüm ve-"

"Ne gördün?" Geri çekilip kollarımı nazikçe tutarken yüzüme baktı. "Ne gördün, Devin? Bunu senin için hiç istemediğimi anlayamıyor musun? Sen bir tanesin. Bir tane. Bu ne demek biliyor musun?"

"Orada kızlar var baba. Benim gibi, benden küçük. Çok zor durumda, çok korkunç şeyler yaşamış kızlar, hatta çocuklar var."

Şimdi güvende olduklarını bilsem de o eve getirilen kızların hallerini düşününce bir şey göğsümü öyle sertçe sıkıyordu ki nefes almakta zorlanıyordum. Gözlerimin dolduğunu hissedince kendimi rahatlamaya zorladım. İyilerdi. Güvendelerdi. Ama daha fazlası vardı. Bunu nasıl düşünmeden durabilirdim?

"Biliyorum, Devin. Biliyorum ama birini seçmem gerekirse her zaman kendi kızımı seçerim. Ne yaptıysam, senin güvende olman için yaptım. Bu beni bencil biri mi yapar? Korkunç biri mi? Umurumda değil."

"Arkamdan iş çevirmek yerine bana güvenmeliydin," dedim. Bunu bir kez olsun dile getirmezsem huzur bulamayacağımı biliyordum. "Bana güvenmeni isterdim. Bundan sonrasında da senden tek istediğim bana güvenmen."

Karan'ın elime silah tutuşturup gittiğinden beri sanki bir gün bile dinlenmemiş gibi hissediyordum. Neler söylemem gerektiğiyle ilgili konuşmalar, polisle sorgular, gelen giden insanlara anlattığım yalanlar, ailemi ikna etme çabalarım... Yalnızca Karan yanımdayken onun sessizliği ve dokunuşlarıyla huzur bulabiliyordum. Bu yüzden bir an önce buradan çıkıp ona gitmek istiyordum. Evimizde beni bekliyordu.

Evimiz.

O kapıdan içeri girdiğim andan itibaren dört duvar bizim olmuştu.

EPİLOG

Devin

Hayatının gidişatını değiştiren bazı anlar vardır. Dönüm noktaları. Kimisi senin iradenle gerçekleşir, kimisi de iradenin dışında. Geriye dönüp baktığında bilirsin ki tam da o an yürüdüğün yolu değiştirmiş, inançlarını sarsmış, belki seni baştan yaratmıştır. Belki sahip olduğunu bile bilmediğin kanatlarınla yükseklerde uçmuşsundur, belki de derinliğini göremediğin karanlık bir çukura düşmüşsündür.

Karan'la tanışana kadar kesinlikle kanatlarım yoktu. Beni aşkla tanıştıran oydu; geri dönülemez, karşı konulamaz, son derece sarsıcı, tutkunun anlamını fark etmeni sağlayan, kasıp kavuran, içten dışa yakarken aynı zamanda iyileştiren hem nefesini kesen hem de aldığın bir sonraki nefesin sebebine dönüşen, uzak duramayacak kadar bağımlılık yapan ama sana özgür olabilmen için kanatlar takan türden bir aşktı bu.

Karan'la tanışana kadar derinliğini göremediğim o karanlık çukura düştüğümü sanıyordum. Yanılmıştım. O karanlığın kol gezdiği bir dünyada yaşıyorduk ve o çukur öyle büyük, öyle derindi ki istesem bile dibini göremezdim.

Karan'la tanışana kadar adım attığım yolun sadece beni ona ulaştırmaktan ibaret olduğunu bilmiyordum. Tüm o sağa ve sola dönüşler. Tüm o iniş ve çıkışlar. Tüm o dönüm noktaları. Anlam yüklediğim her bir seçim. Pişmanlık duyduğum her bir karar... Hepsi beni ona ulaştırmak içindi.

Karan'la tanışmak inançlarımı sarsmış, beni baştan yaratmıştı. Geriye dönüp baktığımda görüyordum ki kapıma dayandığı gün, yürüdüğüm yol değişmişti ve buna minnettardım.

Bir sabah, hastane odasında uyandığımda o güne kadar bildiğim tüm dönüm noktalarından uzaklaştığımı, hiçbir şeyin eski anlamını taşımadığını

fark etmiştim. Hayır, artık hepsinin yeni ve çok daha değerli bir anlamı vardı. Artık hepsi çok daha gerçekti. Hepsi bana aitti. Bize aitti.

Her şeyi *hissediyordum.*

Hem de daha önce hissedebileceğimi asla hayal etmediğim şekilde.

Bir zamanlar *kaybolmuştum.*

Kendimi nasıl bulacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Ama Karan beni bulmuştu ve bir daha kaybolmama asla izin vermeyecekti.

"Sana pencere önünde bir kadeh içki sözüm vardı."

Salona girdiğimde Karan'ı yalnızca tek bir bardağa viski doldururken buldum. Üzerinde alışık olmadığım şekilde koyu renkli kot pantolon vardı ve Karan'a o kadar yakışmıştı ki gözlerimi ondan alamadım. Kaslı bacaklarına tam oturmayacak ve kalçasından hafifçe düşecek kadar boldu. Gözlerim çıplak ayaklarının üzerine düşen paçasına ulaştığında karnım kasıldı. Onu böyle gördüğüm bir önceki seferde de nedense bu görüntü çok mahrem, çok özel hissettirmişti. Yine aynıydı.

Her zamanki siyah tişörtü değişmemişti, değişmesini de istemezdim. Kuzguni saçlarına, bardağa doldurduğu o sıcak sıvıyla çarpıcı olmak için yarışa girmiş gibi görünen kehribar gözlerine, ruhunun ve kalbinin en saklı yanlarının üzerine örtülmüş karanlıkla, daha fazla uyum sağlayan bir renk olamazdı.

Benden önce duşa girmiş olmasına rağmen saçları hâlâ hafifçe ıslaktı ve alnına dökülüşü o kadar çekiciydi ki ayak parmaklarım yünlü çoraplarımın içinde kıvrıldı.

Tanrım. Onu çok özlemiştim.

Hastaneden çıkıp eve gelişimizin üzerinden bir buçuk ay geçmişti ve bu süre boyunca soluksuz öpücükler ve şefkatli dokunuşlardan öteye gitmemiştik. Onun için deli oluyordum. Onu bir kez daha üzerimde hissetmek, iri elinin nazik dokunuşlardan öte vücudumda dolaşması ve en sonunda da boynumu sertçe sarması için ölüyordum. Bunu istiyordum, defalarca arzumu dile getirmiştim. Cevabı her zaman aynıydı. *Henüz değil, ptičica.*

"Buraya gel," dedi ona olan soluksuz bakışımı bölerek.

Vücudumun onun talep ettiği herhangi bir şeye karşı koyması imkânsızdı. Yanına yürürken bacaklarım bu sefer güçsüzlükten değil, heyecandan titriyordu.

"Mumlar çok güzel görünüyor," dedim çabasının farkında olduğumu bilmesi için. Uzattığı kadehi alırken hemen ardındaki geniş camların ötesinde bir şimşek çaktı. Karan'ı tam da olduğu kişi gibi aydınlattı; kimilerinin kâbusu ama benim rüyam, kimilerinin karanlığı ama benim ışığım. O tehlikeliydi, katildi, korkup kaçmama neden olması gereken bir dünyanın içindeki avcıydı. Ama benimdi.

Gök gürültüsü duvarların ardında yankılanırken Karan iki adımla gidip balkon kapısını kaydırarak açtı. İçeri dolan serin hava mis gibi yağmur kokusunu içeri taşıdı.

Onu takip ettim, tıpkı güvenli evdeki gibi pervazın bir ucuna yaslandım.

"Sigara yok mu?" diye sordum gülümseyerek. Katı bir *hayır* duyacağımı biliyordum.

"Bir tane hakkın var, paylaşacağız," diyerek beni şaşırttı ve cebinden bir paket çıkarttı. Paketi açmasını, içinden bir sigara çıkarıp bu sefer sehpaya atmasını dikkatle izledim. Parmaklarının hareket ediş şeklini seviyordum. Onu seviyordum. Ona dair her şeyi seviyordum.

Bir çakmak çıkarıp sigarayı yakmasını seyrederken bu anın sonsuza dek hafızama kazılı olacağını biliyordum. Mumlarla aydınlatılmış, yarı karanlık dört duvarın içinde yüzünü aydınlatan minik bir ateş. Sigaranın parlayarak yanan ucu. Çakmağı saran eklem yerlerinin tüm girinti ve çıkıntılarının etkileyici görüntüsü. Hepsinin ardında bana sonsuz bir aşkla bakan gözlerindeki kavurucu sıcaklık...

Kalp atışlarım öyle hızlıydı ki ciğerlerimin sigaradan alacağım bir nefese dayanabileceğinden emin değildim. Kendimi sakinleştirmek için viskiden bir yudum aldım.

"Balkonun önünde, benimle bir kadeh iç demiştin. Yağmur yağacağını söylemiştin. Onu izleyecektik ve..."

"Senden bir müzik listesi yapmanı istemiştim," diye devam etti. Bir gerçeği dile getiriyordu. Dünyanın belki de en sıradan kelimelerinden oluşan bir cümleydi ama ses tonu, yüzümü ve gözlerimi araştıran bakışları, dudaklarının belli belirsiz kıvrımı çok daha fazlasını anlatıyordu.

O günün bizim dönüm noktalarımızdan biri olduğunu ikimiz de biliyorduk. O balkonun önünde, yağmur sesini dinlerken aynı kupadan kahve yudumlamış, bir sigarayı ve bazı gerçekleri paylaşmıştık. O gün bana kendini açmış, beni ne kadar süredir takip ettiğini söylemişti. O gün beni bırakmayacağını ve beni kendi evine götüreceğini söylemişti. O gün geleceğimizin birbirinden ayrılamaz şekilde kesiştiği bir anlayış ve kabulleniş yaşamıştık. Daha fazlası için bir nefes, bir dokunuş...

Kollarımın ona uzandığı anı hatırlıyordum. Parmaklarımın arasında saçlarının verdiği hissi, içimin korkuyla ve gördüklerimin şaşkınlığıyla dolu olduğunu, tüm bunlara rağmen sadece ona sığınmak istediğimi, sadece ona güvenebileceğimi hissettiğimi hatırlıyordum.

Her şey aynıydı ama değildi de.

Sigarayı uzatınca aldım. İçime çektiğim ilk nefes ciğerlerimi alışık olmadığım bir biçimde zorlarken, dumanı sakince dışarı üfleyip sigarayı ona geri uzattım. Viskiden bir yudum daha aldım. Dilimin keskin, yoğun tadın üzerinde gezinmesine izin verdim.

"Seni gördüğüm andan beri biliyordum," dedi. Sigarayı söndürüp yarısını bitirdiğim bardağı elimden aldı ve kalanı tek dikişte içti. Elleri boş kaldığında ayaklarımız birbirine değene kadar bana yaklaştı. Avuçları yüzümü sararken eğilip burnunu burnuma sürttü. Viski, sigara ve ona has kokuların bir karışımı aldığım nefesle içimi doldurdu.

"Neyi?" diye fısıldadım dudaklarına doğru.

"Sadece bir takıntı olamayacak kadar kendimi sana kaptırdığımı."

"Hımm..."

"Seni görmeden bir gün bile geçirmek istemediğimi."

"Ve?" dedim sözlerinin ve dokunuşunun etkisiyle ayaklarımın üzerinde sallanırken.

"Ne olursa olsun, seni benim yapmanın bir yolunu bulmam gerektiğini biliyordum. Ne olursa olsun, *ptičica*."

"Sana karşı koyamazdım," diye kabul ettim. "Ne yaparsan yap."

Eymen'i öldürebileceğini, bunu istediğini, yeterince zamanımız olsaydı işlerin belki de çok daha karmaşık ve sert bir hal alacağını biliyordum. Bunu yapardı. Tereddüt edeceğini sanmıyordum. Bunu kabul etmek beni nasıl bir insan yapıyordu?

Kalpsiz? Karanlık? Kör? Acımasız? Saf? *Âşık*?

Üstü kapalı sözlerle yetinmedi. Dudakları usulca dudaklarıma sürtündü. Kokumu derin bir nefesle içine çekerken gözlerini yumarak alnını benimkine yasladı. Yüzümü saran tutuşu sıkılaşmıştı. Sanki hâlâ kaçıp gitmemden korkuyormuş gibiydi.

"Onu öldürecektim," diye itiraf etti. Bunu daha önce de söylemişti.

"Biliyorum, söylemiştin."

"Hayır," dedi sertçe. "Onu sadece öldürmek istemedim, Devin. Bunu yapacaktım. Planım hazırdı."

Ne diyeceğimi bilemeyerek adını mırıldandım. İsmini dudaklarımdan içerken dili ağzımın içinde gezindi.

Dudağımın kenarına yumuşacık bir öpücük bırakıp, "Kendime takıntı yaptığımı söyledim," diye devam etti. "Ulaşamadığım şeye duyduğum meraktı. Beni büyülemiştin ama bunu bastırabilirdim." Hafif bir kahkaha attı. "Kendimi kandırmayı bile başaramadım, adım adım onun sonunu planlarken bunu nasıl yapabilirdim?"

"Bunların bir önemi yok."

Yoktu. Umurumda değildi. Verdiğimiz her karar, beni tam da bu ana getirmişti. Bundan nasıl pişmanlık duyabilirdim?

"Seni bırakacaktım. Evine adım attığımda karanlığımı sana bulaştırmamaya kararlıydım. Yaralıydın, zor şeyler yaşamıştın ama..."

"Beni bırakmana izin verebileceğimi sanmıyorum," dedim uzanıp yüzümü kavrayan ellerinin üzerine benimkileri kaparken. "Ne o gün ne de şimdi."

"Sana kaçarsan peşinden geleceğimi söyledim. Beni bırakmana asla izin vermezdim, vermem."

Ellerinden biri yanağımdan aşağı doğru kayarken, başparmağı boynumu sıyırdı. Göğsümün üzerinden geçerek yoluna devam ederken belimi kavradı ve beni daha çok kendine çekti.

Dışarıda yağmur şiddetlenmişti. Bu gibi günler sanki bize özeldi, bizim için özeldi. Yağmurun yaydığı koku, gecenin karanlığı, ağaçların hışırtısına eşlik eden, her yüzeye çarpan damlaların senfonisi...

"Seni seviyorum."

Tadını almak için çaresizce dudaklarına uzanırken defalarca mırıldandım. Bunu özgürce söyleyebileceğime inanmadığım dakikalar, saatler, hiçliğe karıştığımı düşündüğüm anlar olmuştu.

"Seni seviyorum, Karan. Verdiğin kararları, yaptığın seçimlerin hepsini, seni bana getiren attığın her adımı, kafanın çalışma şeklini, beni takıntı yapmanı, beni yanında tutmak için dünyayı ateşe vermeye hem gücünün hem de cesaretinin olmasını, karanlıkla karardığını sandığın kalbinin daha iyi bir amaç uğruna atmaya devam etmesini, o kalbin aynı zamanda benim için çarpmasını, bana bakış ve dokunma şeklini..."

"Seni seviyorum," dedi. Sesi boğuk ve pürüzlüydü, bizi dünden bugüne kadar getiren tüm duygularla doluydu.

"Seni seviyorum. Beni kafese kapatacak kadar delice sevmeni ama bana dünyayı olduğu en gerçek haliyle gösterecek kadar güvenmeni seviyorum. Seninle uçuyorum, Karan. Seninle yaşıyorum. O kafesin içinde ya da dışında, sadece seninle nefes alıyorum."

Bir anda sırtım serin cama sertçe yapıştı. Göğsünün derinlerinden gelen bir hırıltıyla üzerime abandı. Beni sadece onun yapabileceği şekilde hapsederken dudaklarıma açlıkla saldırdı. Dişleri etimi çiziyor, dili yaralar açtığı tenimi iyileştirmek ve acının tadına varmak için o yaraların üzerinde geziniyordu. Ellerinden biri boğazıma sarılmış, diğeri kalçamı sıkıca kavramıştı. Vücudumda gezinip anın, biriken arzumuzun, dinmeyen açlığımızın tadını çıkaramayacak kadar telaşlıydı. Kasları hem beni hem de kendini olduğumuz yerde tutmak için büyük bir çaba harcıyormuş gibi titriyordu.

"Seni hak edip etmemem umurumda bile değil, biliyor musun?" dedi dişleri çenemi sıyırıp geçerken. "Seni ve saklayamayacağın kadar parlak bir ışıkla yanan ruhunu, dünyadaki tüm pisliklerle, kendimle kirletiyor olmak umurumda değil."

Böylesine sert ve acımasız bir itiraf nasıl kanımın damarlarımda fokurdayarak dolaşmaya başlamasına sebep olabilirdi?

"Umurunda olmasını istemiyorum," dedim zorlukla. Boğazımdaki tutuşu sıkılaştığında zevkle titredim. Oluyordu. Ona olan özlemim en sonunda dinecekti. Bu andan, az sonra bana sunacağı sınırları sonsuz o dünyadan başka bir şey düşünemiyordum.

Bu sefer, "Çünkü..." diye çok daha sakince mırıldandı. Dudakları nabzımı hissedebileceği o noktada geziyordu; ıslak, sıcak ve yumuşaktı. Tüylerim diken diken olmuştu. Ellerim yakasına yapışmış, onu kendime katmak için çaresizce o anın gelmesini bekliyordu. "Senin tüm bunları göğüsleyebilecek kadar güçlü olduğunu biliyorum," dedi. "Sen benim karanlığımı da

göreceğin tüm o dipsiz kuyuları da aydınlatacak kadar parlaksın, *ptičica*. Tam tersini hissettiğin anlar gelecek olsa bile... sana başka bir yol sunmayacağım. Benden ötesini görmene, düşünmene, merak etmene asla izin vermeyeceğim."

"Senden ötesi yok," diye söz verdim. "Sadece sen, Karan. Her zaman sadece sen vardın."

Altdudağımı dişleri arasına sıkıştırıp ısırırken bir diziyle bacaklarımı birbirinden ayırdı. Onun için açıldım. Belimi saran eli aşağı doğru ilerleyip taytımın yumuşak kumaşını çekiştirerek içine girdi. Külotumu da aşıp sıcak ve iri avucunu amıma yasladı. O kadar ıslaktım ki... bu ıslaklık hızla parmaklarına bulaştı.

"Tanrım... Devin, sen mükemmelsin. Deliliğim seni tahrik mi ediyor? Senin için her şeyi yapabilecek olmam? Sana zarar veren herkesin kanıyla yıkanacak olmam? Öldürmem, yakıp yıkmam, seni asla ama asla bırakamayacak olmam? Kaçsan bile seni yakalayıp sonsuza dek hapsedecek olmam?"

Ben umutsuz bir iniltiyle, "Evet," derken Karan beklemedi.

Oyun oynamadı. Beni hazırlamak, çileden çıkarmak, beklentiyi artırmak için türlü adımlarla kaçınılmaz sonun etrafında dans etmedi. İki parmağını sertçe içime iterken aynı sertlikle soludu. Dişlerinin saplandığı dudağımdan aldığım kan tadıyla ve yalnızca onun verebileceği bir doluluk hissiyle haykırdım.

Kendimi avucuna bastırıp arzuyu kovalarken bana karşı koymadı. Kendisini kullanmama, klitorisimi beceriksizce ona sürtmeme izin verdi.

"Daha fazla," diye yalvardım. "Daha fazla, lütfen. Lütfen, Karan."

Üçüncü ve sonra dördüncü parmağını da içime eklediğinde o kadar esnemiştim ki ölüyordum. Hareketleri ölçüsüz bir sertlikte ve düzensizlikteydi. İçeri dışarı. Defalarca bunu tekrarlarken dudakları bir an olsun benimkilerden ayrılmadı. Aramızdaki duygular o kadar güçlü, o kadar yoğundu ki dışarıda göğü delip geçen şimşeklerle yarışıyordu. Kalp atışlarımız öyle coşkuluydu ki gök gürültüsünü bile gölgede bırakıyordu.

Boğazımı saran parmakları tenimi okşuyor, dili ağzımın içinde asla yeterince tadımı alamıyormuş gibi coşkuyla dolaşıyordu. Onun dudaklarını emip dişlerimi yumuşaklığına sapladıkça homurdanıyor, ona zarar vermem, kendimi kaybetmem için beni teşvik ediyordu.

İçimdeki parmaklarını sıkıca saran kadınlığımın duvarları kasıldı. Karnımın altında biriken, patlamaya hazır o zevk topu sınırlarını zorluyordu. Ama Karan geri çekildi. Boğazımı da hissettiği boşluk yüzünden çaresizce hiçliği sarmaya çalışan kadınlığımı da serbest bırakan parmaklarının yokluğuyla sızlandım. Ona uzanmak istediğimde gülümseyerek kafasını iki yana salladı.

"Soyun, *ptičica*," dedi. "Bana benim için ne kadar ıslandığını göster."

Benimle oynamayacağını düşünürken yanılıyordum. Acımasızlığıyla dudaklarımı ısırıp istediğim sona ulaşmak için aceleyle taytımı ve külotumu bacaklarımdan kaydırdım. Bir çırpıda ikisinden de kurtulup üzerimdeki kazağın eteğini tuttum ve onu da tek hamleyle çıkarıp yere attım. İşte, şimdi olmuştu. Bizi ayıran en ufak bir şey olmadan, sahip olduğum her şeyle karşısında duruyordum.

Karan'ın kot pantolonunun düğmesine uzanmış eli, çıplaklığımı gördüğü anda hareket etmeyi bıraktı. Üzerinden kaç gün kaç gece geçmiş olursa olsun gözlerindeki öfkeyi saklamayı başaramamıştı. Oysa her birine defalarca sevgiyle dokunmuş, her birini okşamış, öpmüştü. Yüzlerce kez özür dilemiş, onu affetmemi istemişti. Ne söylersem söyleyeyim, ona acı veren bu derin yarayı iyileştiremiyordum.

"Soyun," dedim onun sözlerini ona karşı kullanarak. Elimi bacaklarımın arasına uzatıp vajinamı araladım. İki parmağımı içime iterken inleyerek sırtımı cama yasladım. "Soyun ve gel. Yoksa sadece izlemek zorunda kalacaksın."

Islaklığımın arasından kolayca kayan parmaklarıma dönen bakışları kararmıştı. Düğmesini hızla açıp fermuarını indirip kotunu aşağı çekerek seri hareketlerle içinden çıktı. *Boxerı* da kotunu takip etti ve en sonunda tişörtünü ikimizin oluşturduğu yığının üzerine attı.

Nefesimi kesen, kalbimin aşkla ağrımasına neden olan, yaşanmışlıkla dolu mükemmel vücuduyla bana doğru adım attı. Kalın siki karnına doğru yükselmişti, ucu hafif bir ıslaklıkla parlıyordu. Dudaklarımı yalayarak ona bakarken bir an önce içimde olmasından başka bir şey düşünemiyordum.

Elini kaldırıp bir parmağının tersini göğsümün üzerindeki kurşun yarasında gezdirdi.

"Onu öldürdüm," dedi. Önce anlamadım. "Onları öldürdüm," diye kendini düzelttiğinde zihnimdeki o ışık yandı.

"Nasıl?"

"Gölge hapisten çıkmalarına yardımcı oldu." Şaşırarak gözlerine bakarken içlerinde hâlâ sönmemiş o ateşi görebiliyordum. "Yeter sandım," diye devam etti. "Onların kanını akıtmak, tıpkı sana yaptıkları gibi kanlarının üzerinde sürünmelerini sağlamak yeter sandım."

"Yetmedi," dedim sessizce. "Ah, Karan. Ben böyle bir şey iste-"

"Senin için değildi, benim içindi. Yine de bir boka yaramadı. Bilmiyorum, Devin. Onları diriltip yüzlerce defa öldürürsem içim soğur mu? Bununla yaşayamıyorum. Bununla nasıl yaşayacağımı da bilmiyorum."

Ellerini tutup avuçlarını, her bir parmağını öptüm. Kimilerine ölüm getiren, kimilerini kurtarmak için uzanan her parçasını öptüm.

"Bunu nasıl yapabildiğine bazen inanamıyorum. Kalbinin nasıl bu kadar büyük olabildiğine ve beni içine sığdırabildiğine..."

"Kalbim sensin. İçinde değilsin, Karan. Tamamı senin, tamamı sen."

Kelimelerim onun kendini affetmesini hiçbir zaman sağlamayacaktı. Her şeyde olduğu gibi bunun da tek ilacı zamandı ve bizim şimdilik zamanımız vardı.

Ellerini bıraktım. Uzanıp parmaklarımı saçlarına dolayarak onu kendime çektim ve dudaklarını daha fazla konuşmaması için esir aldım. Kendini bir kez daha bana teslim etmekte tereddüt etmedi. Beni bir kez daha ele geçirmekte tereddüt etmedi.

Yaralı olan bacağımı kavrayıp beline doğru kaldırırken kendini girişime yasladı. Ucu inanılmaz tatlı bir şekilde açıklığıma ve klitorisime sürtünürken diğer eli yine boynumu kavradı.

"Yap hadi," dedim. "İçimi doldurmana ihtiyacım var. Senin olduğumu hissetmeye ihtiyacım var."

Tek hamlede kendini sertçe içime sapladı. İkimiz de haykırarak birbirimize tutunduk. Birbirine sürtünen dudaklarımızın arasından tükürüklerimiz akıyor, dişlerimiz birbirine çarpıyordu. Karan kendini geri çekip bir kez daha iterken elim kıçını kavradı. Tırnaklarım tenine saplandı.

"İçinden daha güzel bir yer yok."

"Seni seviyorum, *ptičica*."

"Sonsuza kadar benimsin."

"Baksana... sikimi nasıl da güzel kavrıyorsun."

"Benim için yaratılmışsın."

"Islaklığın bacaklarımdan akıyor, Devin. Tadına bakmak istiyorum."

Hiç susmadı. Belki de bugüne kadar ki sevişmelerimizde en çok konuştuğu zamandı.

Boşalmaya çok yakındım. Göğsüm artık almakta zorlandığım nefeslerden ağrıyordu. Bacaklarım vücudumu taşımayı bırakalı çok olmuştu, beni tutan ondan başkası değildi. Boynumdaki parmakları sıkılaştı. İçimdeki hareketleri şiddetlendi. Her itişte teni tenime öyle sert, öyle güzel çarpıyordu ki her seferinde acı ve zevkle inliyordum. Ağzı ağzıma kapandı. Bana son nefesimi üflerken dili dilime sürtündü ve boğazımdaki parmakları, olabilecek en sıkı şekilde kapandı.

Gözlerim önce sulandı ardından görüşümü kaybetmeye başladım. Gözleri benimkilere içlerindeki kaosu görebileceğim kadar yakındı. Tamamen kararmışlardı, içlerindeki ışık ruhuna ait gölgelerle boğulmuştu.

"Senin nefesin bana ait," dedi. "Sadece bana."

Kafamı sallamak, en başından beri sadece ona ait olduğunu söylemek isterdim ama hareket edemiyordum. İçimdeki hareketleri deliliğin sınırında yüzüyordu. Sırtım cama sürtünmekten sızlıyor, göğsüm ve boğazım baskıyla acıyor, kadınlığım daha önce hiç doldurulmamış gibi ağrıyla kıvranıyordu.

Artık tanıdığım o uçurumun kenarına ulaştığımızda gözlerimi gözlerinden bir an olsun ayırmadım. Gözyaşlarımın serbestçe akmasına izin verdim ve kendimi onunla birlikte aşağı attım. Birlikte uçmak ve birlikte düşmek isteyeceğim başka hiç kimse yoktu, asla da olmayacaktı.

Karan

Bu andan daha güzel görünebileceği bir an var mıydı? Darmadağınık saçları omuzlarından sırtına doğru dalgalar halinde dökülüyordu. Gözleri acı ve zevk yaşlarıyla dolmuştu, yanaklarına tuzlu izler bırakıyordu. Öpücüklerimle berelenmiş dudakları şişmiş, teni alamadığı nefeslerle kızarmıştı. Benim olduğunu haykırıyordu. Benim gibi kokuyordu.

Beni *seviyordu.*

Yaşadığımız bu dünya üzerinde yürüyen benden daha şanslı tek bir insanoğlu yoktu. Bu şansı sonuna kadar kullanacak, elimden kaçmasına asla izin vermeyecektim.

İkimizin de sıvılarıyla dolu olan tatlı amından bacaklarımıza doğru sıcak bir ıslaklık yayıldı. Boğazındaki elimi gevşetip parmaklarımın izi çıkan tenini okşarken onu öptüm. Öptüm. Öptüm. Bir daha öptüm. Ağrıdığını bildiğim ciğerlerine çektiği her havayı dudaklarımda hissediyordum. Sızlanmalarını, küçük iniltilerini işittim. Ellerinin yara izlerimi ezberlemiş halde dolaşmasının tadını çıkarırken tüylerimin ürpermesine ve en çok da göğsümün sıkışmasına engel olamadım.

Tanrım. Onu çok seviyordum.

"Kendimizi her seferinde bir camın önünde buluyoruz," dedi dudaklarıma doğru sırıtarak.

"Gökyüzü, yağmur, doğa, sen ve benden başkası yokken çok güzelsin," diye mırıldandım. Onu bir kez daha öptüm. Asla doyamıyordum. Asla yetmiyordu.

Vücudu bana doğru kıvrılırken içindeki sıcaklıkta gevşemeye başlayan sikim yeniden sertleşti.

"Bu kadar hızlı olmasını aklım almıyor."

Güldüm. Onun için sınırlarımın ne kadar geniş olduğunu hâlâ bilmiyordu. Vücudumun bu ufacık tepkisi, diğer her şeyin yanında bir hiçti.

Yeniden kendimi içine ittiğimde inleyerek omuzlarımı kavradı. "Daha fazla böyle durabileceğimi sanmıyorum," dedi yorgun bir sesle ama yapabilirdi. Onunla işim henüz bitmemişti. Devin'i cama yaslayacak, kıçının sikime oturmasının keyfini çıkaracak, o narin boynunu bu sefer dişlerimle kavrarken saçlarını yumruğuma dolayacak ve onu o kadar sertçe sikecektim ki iniltileri gökyüzüne karışıp yıldızlara ulaşacaktı.

İçinden çıkıp onu ters çevirdim ve şaşkınlıkla donup kaldım.

Siktir.

Gördüğüm şeye inanmakta zorlanıyordum.

Ah, küçük kuşum...

Bunu ne zaman yapmıştı?

"Nasıl?" diye soludum merakla. "Ne zaman?"

Yanağını cama yaslarken gözleri gözlerimi buldu. Dudakları kendini beğenmiş, hoşnut bir sırıtışla şekillenmişti.

"Bugün öğlen," dedi. "Sen-"

"Aydemir'i ve adamlarını öldürürken," diye tamamladım sözünü.

Vay canına.

Kürekkemiklerinin arasına olağanca gerçekliğiyle yerleşmiş bir kuş vardı. Kanatları genişçe iki yana açılmıştı. Detayları o kadar güzeldi ki... Tüm o gölgeler, her bir tüy...

Kuş gökyüzüne ya da ileriye değil, elinin üzerine konduğu elin sahibine doğru bakıyordu. Gözleri... *Tanrım.* Bunu nasıl başarmışlardı? Gözleri tıpkı Devin'inkiler gibi iki koyu kahve çekirdeğini andırıyor ve aynı sonsuz güven, anlayış ve aşkla bakıyordu. Hayal mi görüyordum? Uyduruyor muydum?

Bu elin sahibi olan adamın diğer elinde ise bir kafes vardı. Büyük, güçlü, sanat eserine benzeyen muhteşem bir hapishane. Her yanı karanlık ve gölgelerle sarılmıştı, kapısı açıktı.

"Kafes de sana ait, kuş da," dedi. Başka hiçbir şey söylemesine gerek yoktu.

"Seni o kadar çok seviyorum ki..." diye mırıldandım parmaklarım usulca dövmesinin üzerinde gezerken. "İçimi sarıp dolduran, beni hem ayağa kaldıran hem de yere seren bu duyguyu hangi kelimelerle ifade edeceğimi bilmiyorum. Tanrım, Devin bu... bu gördüğüm en muhteşem şey."

"Burçin'e borçluyuz," dedi. Kaşlarımı kaldırıp ona bakınca, "Evet, ikimiz," diye onayladı. "Bu dövme benden çok senin içinmiş, bu yüzden o ne zaman parmağını şaklatırsa orada olacakmışsın."

Güldüm. Uzun zamandır kendimi bu kadar hafiflemiş hissettiğimi sanmıyordum. Eğilip içime sığdıramadığım coşkuyla dudaklarımı dövmesinde gezdirdim. "Canını acıttım mı? Bana söylemen gerekirdi. Seni cama o şekilde yaslamazdım. Siktir, *ptičica.* Neden söylemedin?"

"Canım acıdı ama seninle gelen acıyı seviyorum. Bunu şimdiye kadar anlamış olman gerekirdi." Elini geriye uzatıp saçlarımı kavradı, yüzümü kendine doğru çekip dudaklarıma yapışırken, "Şimdi sakın durmaya kalkma," dedi.

Benden ne isterse yapardım. Ne isterse.

"Cama tutun," derken parmaklarının camın yüzeyinde genişçe açılmasını, buğulu izler bırakmasını izledim. "Bacaklarını aç."

Bacakları güzelce iki yana açıldı. Uyluklarındaki zevk sularımız kurumuş olsa da ardında ince izler bırakmıştı. Parmak uçlarına yükseldiğini ama bacaklarının harcadığı çabayla titrediğini görünce belini kavradım ve ona destek olarak sikimi kıçına yasladım.

"Her yerine sahip olacağımı biliyorsun, değil mi?" diye sordum kulağını dişlerken. *Hımm,* diye mırıldanarak kalçasını geriye doğru itti. "Kıçın da benim olacak. O daracık, daha önce el değmemiş deliğinin içine girip orayı da kendime ait kılacağım. Sikimin etrafındaki kasılmalarını hissedip beni dışarı itmek için çaresizce çabalamasının tadını çıkaracağım."

"Karan... yap," diye inledi. "Şimdi yap."

Henüz gücünü toplamamıştı. Bu adımı attığımızda bundan çok daha özgür, rahat ve kendinde olmasını istiyordum ama ona ufacık bir ön gösterim sunabilirdim. İşaretparmağımı amının içine sokup ıslaklığıyla parmağımı kayganlaştırdım. İçeri dışarı, içeri dışarı. Son kez dışarı çıktığımda ıslaklığı kıçına kadar uzanan o daracık hat boyunca yaydım ve parmağımın ucunu yavaşça içine ittim. Kalçasındaki tüm kaslar sertleşerek kasıldı.

"Rahatla. Sadece nefes al, bunu yapabilirsin, güzelim."

Omzunu öptüm, dilimi teninde gezdirirken seksle açığa çıkan kokusunu içime çektim. Sikimi bacaklarının arasına yerleştirip hafif hareketlerle ona sataşırken, "Kendine dokun," dedim. "Klitorisini okşa, Devin. Vücudunun gevşemesine izin ver. Böylelikle hem sikimi hem de parmağımı o küçücük deliğin içine alabileceksin."

İnleyerek elini camla vücudunun arasına soktu. Dışarıda peş peşe çakan şimşeklerin teninde bıraktığı yansımalar zihnime sonsuza dek kazınıyordu. Bundan daha mükemmel bir an, ondan daha mükemmel bir varlık olamazdı.

Belini tutan elimi sıkılaştırdım. Ağırlığını alabildiğim kadar üzerime alıp kendimi yavaşça içine ittirdim. Adımı fısıldayarak kendini okşamaya başladığında parmağımı da rahatlayarak kaslarını gevşeten kıçından içeri ittim. Bu delilikti. Onun her yerini, her zerresini hissediyordum. Parmağımı öyle sıkı kavrıyordu ki hareket edemiyordum.

"Beni öldüreceksin," diye soludum kulağına. "Beni mahvediyorsun."

"İyi," dedi sızlanarak. "Ödeşmiş oluyoruz."

Gülerek omzunu ısırdım ve kendimi de parmağımı da geri çekerek tek ve sert bir hareketle tüm deliklerini güzelce doldurdum. Homurdanarak omzundaki çenemi kilitledim. İnleyerek kafasını cama vurdu.

"Ah... bu çok fazla."

"Çok güzel."

"Çok doluyum."

"Evet, güzelim. Çok güzel bir şekilde dolusun."

Beline dolanmış elimi biraz yukarı çıkarıp camla vücudum arasında ezilen göğsünü kavradım ve sıktım. Memesinin sertleşip şişen ucunu parmaklarımın arasında sıkıştırdım. Boğuk bir hıçkırıkla sarsıldığında ısırdığım yeri öperek kulağına ulaştım. "Seni seviyorum," dedim. "Dünya üzerinde hiçbir adamın bir kadını sevemeyeceği kadar çok seviyorum."

Kalçamı ona sıkıca bastırıp ağırlığını vücudumla taşırken ağır ağır içine girip çıkıyordum. Hem kıçını hem de amını yavaşça dolduruyor, her yanımı sıkıca saran kaslarının giderek daha çok kasılmasının zevkiyle yanıyordum. Yanıyordum. İçimde öyle büyük bir yangın vardı ki aldığım her nefesle bu yangın körükleniyor, beni içten dışa yok etmekle tehdit ediyordu.

"Yeter," diye sızlandı. "Dayanamıyorum."

"İyi," diye fısıldadım kulağına. "Ödeşmiş oluyoruz."

Gülmekle haykırmak arasında bir ses çıkardı. Kendimi son kez içine öyle sert ittim ki cama sertçe yapıştık. Ve düştük. Uçurumlardan, dağların en yüksek tepelerinden, cennetin en yüksek katlarından. Yeryüzüne birbirimizin kollarında hayat bularak ulaştık.

İçine fışkırarak, haykırarak, hiç olmadığım kadar büyük bir coşkuyla gelirken Devin kollarıma yığıldı. Ağlıyordu. Vücudu hıçkırıklarla sarsılıyor, onu serbest bırakmaya zorladığım zevkle titriyordu.

İçinden çıkıp onu kollarıma aldım, güçsüz düşmüş kollarını boynuma dolayarak kafasını göğsüme yasladığında kanepeye yürüdüm. Gözyaşları göğsümü ıslatıyor, kontrolsüzce sarsılıyordu.

Kanepenin sırtına asılı duran battaniyeyi alıp üzerimize örttüm. Dudaklarımı saçlarına yaslayıp kokusunu içime çekerken sırtını okşuyordum.

"Ağlamadığım bir sefer olacak mı?" diye mırıldandı göğsüme doğru. Kalbimin üzerindeki o noktayı öptü. Burnunu tenimde gezdirip kafasını hafifçe kaldırarak gözlerime baktı. Dayanamayıp kaşının kenarındaki beni öptüm ve gözlerine, içime sığdıramadığım aşkla baktım.

Nasıl da güzeldi...

"Olmasını istediğimden emin değilim," diye itiraf ettim. "Seninle her seferinde en yüksek noktadan yere çakılmak istiyorum."

Gülümsedi. "Ben de seni seviyorum, Karan," dedi. "Ve seninle o en yüksek tepelerde sonsuza dek uçmak istiyorum."

Bu, gerçekleşmesi için hayatımı ortaya koyacağım bir sözdü.

Onu kendime daha sıkı bastırdım ve kokusunu içime çekip varlığının sıcaklığıyla ısınırken, artık içine düştüğüm karanlığın sandığım kadar kaybolmuş hissettirmediğini fark ettim.

Karanlığımın bir parçası oyken yolumuzu daima bulacağımızı biliyordum.

SON

TEŞEKKÜR

Bu biraz uzun bir teşekkür olacak çünkü hem aradan geçen uzun yılların hem de geçtiğimiz bir seneye zorlukla sığan güzel anıların birikmişliği var.

Bir grup düşünün, içi sizi hayallerinize kavuşturan fikirler üreten güçlü kadınlarla dolu. O grubun içine girdiğimde Karanlığın Kalbi doğdu. Bana inandılar, karakterlerimi sahiplendiler, hikâyelerine ortak oldular, düşüncelerini acımasızca dile getirip en iyi hallerine ulaşmalarını sağladılar. Beni daha çok sevdiklerini biliyorum ama karakterlerimi de sevdiler. Onların sevgileri Karan ve Devin'i ve diğerlerini daha güçlü kıldı.

Hepinizi seviyorum. Sevda Gerçek, sanırım Karan'ı benden bile daha çok seviyor olabilir. Aklından geçen her düşünce için ve en çok da elimi tuttuğun için teşekkür ederim. Beste Akanayiğit, yengeç burcunun yumuşacık kalbine sahip olup bana ve karakterlerime kıyamadığın için teşekkür ederim, benimle ağlayacağına güvendiğim tek kişi sensin. Ümmühan Azgın, hayallerimi kimi zaman benden bile daha çok kovaladığın ve yine kimi zaman onların gerçek olacağına benden bile daha fazla inandığın için teşekkür ederim. Azra Aydın, her zaman en dürüst yorumun senden geleceğini bilmek beni hem korkutuyor hem de ayaklarımın yere daha sağlam basmasına neden oluyor, bunun için çokça teşekkür ederim. Senin onayını almak zor, biliyorum. Tuğçe Akıllıoğlu, kimseyi sevmesen de *beni* sevdiğini ve ne olursa olsun kalpten bir şekilde yanımda olduğunu biliyorum ve bunun için teşekkür ediyorum, senin kalbini kazandığım için şanslıyım. Esra Nazenin Özdemir, tüm karakterlerimi ve kurgularımı çok yakından bilen biri olarak, bana Karan'ı ve Devin'i yazma gazı verdiğin, onların yükseleceğine en başından inandığın için teşekkür ederim. Selma Aygün, sen olmasaydın biz nasıl bir araya gelirdik? Önümde açılan kapıların ardında, omzumdaki el senin elin. Sadece Karan değil, ondan çok öncesinde de yoldaşımdın; bunun için ve en çok da *hadi artık, gruba dön, aramıza dön* dediğin için teşekkür ederim.

Ve Her Telden Kitap Kulübü'nün tüm üyelerine, sevincimi paylaştığınız için teşekkür ederim.

Seneler sonra yazdıklarımı okuyup bana kucak açan Tuğba Atıcı Coşar ve Buse Güler Tüzün, çok teşekkür ederim kızlar. Bana ve karakterlerime inanıp onlara sıcacık bir yuva verdiğiniz için.

Editörüm Damla Çağlı, anlayışlı, ilgili ve sıcak yaklaşımınla sürecin pürüzsüz ilerlemesini sağladığın için teşekkür ederim.

İlk kitabım Mevsim çıktığında da yanımda olan, tüm heyecanımla hüsranımı, mutluluğumla hayal kırıklıklarımı paylaşan sevgili eşim Devran, her koşulda yanımda olduğun ve bana her zaman benden çok inandığın için teşekkür ederim. Ailemizin iyimseri sensin. Sen olmasan dünyam bu kadar aydınlık olmazdı.

Benim küçük kızım, biricik Güneş'im. Sen daha iyisini başarmak istememin ardındaki en güçlü sebepsin. Seni çok seviyorum.

En büyük teşekkürüm ise tabii ki sizlere, sevgili okurlarım. Siz okumasaydınız hepsi daha çok benim hayallerimin kahramanları olmakla yetinmek zorunda kalırdı. Oysa şimdi birçoğunuzun zihninde, umuyorum ki kalplerinde de kendilerine yer edindiler.

İyi ki varsınız.

ZEYNEP IŞIKLAR

14 Ekim 1990 doğumlu olan Zeynep Işıklar, Bodrum'da yaşamaktadır. Evli ve bir kız çocuğunun annesidir. Çocukluğundan beri süregelen kitap tutkusunu mesleğine dönüştürmüştür. Bir süredir kariyerine editör olarak da devam etmekte olan yazar, 2013 yılından bu yana çeşitli platformlarda kurgularını yayınlamaktadır. Bugüne kadar dört kitabını okurlarıyla buluşturmuştur.

zeynepinkitapligi_
zeynepisiklar
zeynepisiklar_

Kocam gözlerimin önünde öldürülmüştü.
Kendi hayatını tehlikeye atmakla kalmamış, benimkini de hiç düşünmeden harcamıştı.
Yıllardır beni *her anlamda* aldattığını öğrenmiştim.

Evimi hiç tanımadığım adamlar basmıştı. Sanırım beni de susturmaya çalışıyorlardı.
Tam o anda dövmelerle kaplı, gördüğüm en güzel gözlere sahip devasa bir adam gelmiş ve beni kurtarmıştı.

Artık onun yanındaydım.
Aylardır beni izlediğini itiraf etmişti.
Tehlikeliydi.
Korkutucuydu.
Ve bir katildi.
Beni bırakmaya gücünün yetmeyeceğini söylemişti.

Karanlığı üzerinde taşıyordu, tıpkı adı gibi... *Karan.*
Hayatımda ilk kez gerçek korkunun ne olduğunu öğrenmiştim ve şimdi de asıl kaçmam gereken tehlikenin yanı başımda olduğunu hissediyordum.
Yine de kaçamıyor, onun karanlığına çekiliyordum.
Karanlığında hapsoluyordum.

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR!
/pukkayayinlari
PUKKA YAYINLARI
9 786259 381220